

დიმიტრი ყიფიანი

მ ე მ უ ა რ ე ბ ი

სიმონ ხუნდაძის
რედაქციით, შენიშვნებით და წინასიტყვაობით

ტფილისი 1930

Handwritten signature in a cursive script, enclosed in an oval shape. The text is difficult to decipher but appears to be a name.

ფ. ყიფიანი ასალგაზმტელნიშვი

რედაქტორისაგან

მემუარებს რომ დიდი მნიშვნელობა აქვს ისტორიული ცხოვრების შესწავლის საქმეში, ეს დღეს არავისათვის სადაო დებულებას არ წარმოადგენს. სამწუხაროთ, ეს ასე არ ესმოდათ ჩვენ ძველ მოღვაწეებსა და ლიტერატორებს; ისინი პირად მოგონებებს თითქმის არ აძლევდენ საზოგადოებრივ მნიშვნელობას და ამიტომ გაურბოდენ მემუარების წერას. ამიტომ არის, რომ ჩვენი მწერლობა არც ერთი დარგით ისე ღარიბი არ არის, როგორც მემუარებით; მსოლოდ რევოლუციის შემდეგ პერიოდში დაიწყო ჩვენში მემუარების წერა და მისი გავრცელება. მაგრამ მაინც უნდა ვსთქვათ, რომ საჭირო შეგნება მემუარების მნიშვნელობის შესახებ დღესაც არ არის განმტკიცებული ჩვენ საზოგადოებაში. თუ დღეს ეს ასე არის, არ არის გასაკვირი, რომ წარსულში მემუარების წერას ალმაცერად უყურებდენ. მაგრამ გამონაკლისი მაშინაც არსებობდა და ამ მხრივ განსაკუთრებით საინტერესოა დ ი მ ი ტ რ ი ყ ი ფ ი ა ნ ი ს მოგონებანი. ამ ცნობილმა მოღვაწემ დაგვიტოვა არა მარტო მემუარები, არამედ დიდძალი ძვირფასი ისტორიული ხასიათის დოკუმენტები, მასალები, კერძო მიწერ-მოწერები და სხვა, დალაგებული და ცალკე ყუთებში ჩაწყობილი თემების მიხედვით. როგორც სჩანს, ავტორი არა მარტო დიდი მნიშვნელობის ისტორიულ დოკუმენტებს ინახავდა, არამედ თავის პირად ხასიათის წერილების შავ ხელნაწერსაც გულმოდგინეთ უტოვებდა მემკვიდრეობას. (იხ. ტფ. სახელმწიფო უნივერსიტეტის სიძველეთა მუზეუმი # 5332, 5333, 5334, 5335 და სხვ.). ამ მასალებისა და დოკუმენტების შესწავლის გარეშე შეუძლებელი არის მე-19-ე საუკუნის ჩვენი საზოგადოებრივი მოძრაობისა და ისტორიის სათანადოთ გაშუქება. ამ მხრივ დიმ. ყიფიანი მართლაც ევროპიულად განათლებულ პიროვნებას წარმოადგენს და ნ. ნიკოლაძესთან ერთად იშვიათ გამონაკლისის სახით გვევლინება ჩვენ ძველ მოღვაწეთა რიგებში.

დიმიტრი ყიფიანი მე-19-ე საუკუნის ჩვენი საზოგადო მოღვაწეთა შორის თვალსაჩინო ისტორიულ ფიგურას წარმოადგენს. იგი თითქმის სამოცი წელი ეწეოდა ენერგიულ მუშაობას ჩვენი ცხოვრ-

ბის ყოველ დარგში: არ წამოწყებულა ჩვენს საზოგადოებაში არც ერთი თვალსაჩინო საქმე, რომლის ინიციატორი და აქტიური წევრი იგი არ ყოფილიყოს. იგი იყო დიდი სახელმწიფო მოხელე და დიდი საზოგადო მოღვაწეც. დ. ყიფიანი წევრი იყო 1830 _ 32 წლის შეთქმულებისა, რომელშიაც მონაწილეობას ღებულობდა მაშინდელი ჩვენი ინტელიგენციის საუკეთესო წარმომადგენელნი საქ. ბრწყინვალე წოდების მოწინავე წრეების ხელმძღვანელობით; იგი იყო 80-იან წლებში დონდუკოვ-კორსაკოვის რუსიფიკატორულ პოლიტიკის წინააღმდეგ ერთ-ერთი თავდადებული მებრძოლი. თუ პირველი დანაშაულისათვის რუსეთის მთავრობამ ჯერ კიდევ სრულიად ახალგაზრდა დ. ყიფიანი ვოლოგდაში გადაასახლა რამოდენიმე წლით, სამაგიეროთ მეორე დანაშაულისათვის უკვე 72 წლის მოხუცი სტავროპოლში განაწესეს ადმინისტრაციული წესით, რასაც მოყვა მისი ტრაგიკულად დაღუპვა (1887 წ.) იმავე კავკასიის მთავრობის ფარული მოღვაწეობის წყალობით.

ცხადია, რომ ასეთი პიროვნების მოგონებებს საკმაო წონის ისტორიული მნიშვნელობა ექნება, მაგრამ მკითხველმა არ უნდა დაივიწყოს, რომ მის წინ მდებარე მემუარები დაწერილია უკვე ჭაღართით მოსილ მოღვაწისა და გარკვეული პოლიტიკური სოფლმხედველობის მატარებელ მოღვაწისაგან მემუარებში ყოველი ისტორიული ფაქტის გაშუქებას საფუძვლად უდევს დიდიხნობით შემუშავებული პოლიტიკურ-სოციალური თვალსაზრისი. მისი ავტორი ე რ ო ვ ნ ე ბ ი თ ქართველი იყო, პ რ ო ფ ე ს ი ი თ _ რუსი მოხელე; ს ო ც ი ა ლ უ რ ი შ თ ა მ ო მ ა ვ ლ ო ბ ი თ _ წვრილი აზნაური; პ ო ლ ი ტ ი კ უ რ ი ა ზ რ ო ვ ნ ე ბ ი თ – რუსეთის მართველობის ერთგული დარაჯი. აქედან წარმოსდგა მემუარებში გატარებულ სოფლმხედველობის შინაარსიც: ქართულ ნაციონალიზმთან ერთად რუსეთის ტახტის ერთგულება, თავად-აზნაურული ინტერესების შეუღლება მოხელის ინტერესებთან. ეს იყო ახალი სოფლმხედველობა – მ ს ა ხ უ რ ი ა რ ი ს ტ ო კ რ ა ტ ი ი ს თვალსაზრისი, რომელიც საქართველოში ფეოდალური წყობილების ლიკვიდაციის პროცესტან ერთად წარმოიშვა.

ამასთან ერთად უნდა აღვნიშნოთ, რომ დ. ყიფიანის მ ე მ უ ა რ ე ბ ს აქვს როგორც თავისი ნაკლი, ისე დადებითი მხარეებიც. პირველი იმაში გამოიხატება, რომ ავტორი ერთობ სქემატიურად და დეპეშების სტილით სწერს, ფაქტებისა და მოვლენების აწერას არ ანდომებს დიდ დროს, არ აშუქებს ყოველი მხრივ, – ზოგიერთ ისტო-

რიულ ფაქტებს განგებ უვლის გვერდს. სამაგიეროთ დიდ დროს ან-დომებს საკანცელარიო მუშაობის აღწერას; თითქოს უმთავრესად

დაინტერესებული არის გადმოგვცეს ის ფაქტები, როდესაც მას შე-ურაცყოფა მიაყენეს. ამ შემთხვევაში ღრმად იჭრება პირადი ინტე-რესები.

მიუხედავად ამისა უნდა ვსთქვათ, რომ მ ე მ უ ა რ ე ბ ი მდიდარი ფაქტიური მასალებით არის დატვირთული; იგი ეხება ჩვენი საზოგა-დოებრივი ცხოვრების 80 წლის პერიოდში (1800 _ 1880): აქ აწერი-ლია 20 – 30 წლების ჩვენი სასწავლებლები და საზოგადოება, 1830 _ – 32 წ. შეთქმულება, 1840 იან წლების რეფორმები, 1841 წ. გლეხთა აჯანყება გურიაში, წოდებათა ბრძოლის ფაქტები, ვორონცოვის ეპო-ქა, ომერ-ფაშას შემოჭრა სამეგრელოში, სამეგრელოს ომები, 60-იანი წლების „რეფორმები“, 1864 წლის თავად-აზნაურთა არჩევნები და მრავალი სხვა მეტად მნიშვნელოვანი ისტორიული ფაქტები, რომელთა ჩამოთვლა შორს წაგვიყვანდა. ვფიქრობთ, ეს საინტერესო მიმუარე-ბი საკმაო დახმარებას გაუწევს მე-19-ე საუკუნის ჩვენი ისტორიის მკვლევარს. ჩვენ მიერ რედაქციაქმნილი მ ე მ უ ა რ ე ბ ი შესდგება სამი ნაწილისაგან: 1. ს კ ო ლ ა ს უ ლ ი ს ა, 2. 1832 წ ლ ი ს ყ ა-ზ ა რ მ ო ბ ა და 3. ჩ ე მ ი მ ო ნ ა წ ი ლ ე ო ბ ა 1832 წ ლ ი ს შ ე-თ ქ მ უ ლ ე ბ ა შ ი, რომელიც დამატების სახით იბეჭდება.

„ს კ ო ლ ა ს უ ლ ი ს ა“ დაწერილი არის 1884 _ 85 წლებში რუ-სულად „Школа духа“-ს სახელწოდებით: პირველ სამ თავს თვენი გამოცემის 1–103 გვ.) ქვეშ უზის თარიღი 4 მ ა რ ტ ი 1884 წ., ხოლოს უკანასკნელი მეოთხე თავი – კ ე რ მ ო ც ხ ო ვ რ ე ბ ა შ ი (იხ. გვ. 104 – 112) დაწერილი უნდა იყოს 1885 წ. სამწუხაროდ ამ მო-გონების დედანი ამჟამად დაკარგული არის. სამაგიეროდ რედაქციის განკარგულებაში იყო _ დ. ყიფიანის შავი ხელნაწერიდან ქართულად ნათარგმნი ს რ უ ლ ი ტ ე ქ ს ტ ი და ჟურნ. „Русская Старина“-ში დაბეჭდილი ს ა მ ი თ ა ვ ი შ იმდები სახელწოდებით: „Записки Дми-трия Ивановича Кипиани с 1820 г. (იხ. „Русская Старина“ 1886 წ. ტ. 49 გვ. 517 – 538; ტ. 50 გვ. 267 – 286; ტ. 51, გვ. 55

– 80; ტ. 52, გვ. 447 – 465; ტ. 53, გვ. 615 – 630) მაშასადამე რუსულად არ ყოფილა დაბეჭდილი მეოთხე თავი – კ ე რ ძ ო ც ხ ო ვ რ ე-ბ ა შ ი. ქართული თარგმანი ეკუთვნის დიმ. ყიფიანის რძალს, ცნობილ მოღვაწე ქალს – ნ ი ნ ო ყ ი ფ ი ა ნ ს. ჩვენს გამოცემას ეს თარგმანი უდევს საფუძვლად.

„1832 წლის ყაზარმოზა“ არსად არ დაბეჭდილა. როგორც დ. ყიფიანისა და ჟურნალ „რუსსკაია სტარინა“-ს შორის მიწერმოწერებიდან სჩანს (იხ. უნივერსიტეტის სიძველეთა მუზეუმი # 5332) ავტორს იგი დასაბეჭდათ გაუგზავნია აღნიშნულ რედაქციისათვის,

---

VI

რ ე და ქ ტ ო რ ი ს ა გ ა ნ

მაგრამ დაბეჭდით კი არ დაბეჭდილა. დ. ყიფიანის არქივში დარჩენილი არის ავტორის მიერ ნაწერი შავი ხელნაწერი, რომელსაც გარე ფურცელზე აწერია: К а з а р м е н н о е д е л о 1832 г о д а, ხოლო შიგნით საერთო სათაურად – Наброски Дим. Ив. Кипиани.

Казарменное дело, т. е. дело о грузинском заговоре 1832 г.

თარიღი უზის: 17 იანვარი 1884 წ. ცხადია, ყაზარმოზა დაწერილი არის ადრე, ვინემ „სკოლა სულისა“.

დ. ყიფიანს განზრახვა ჰქონია ვრცლად ეწერა მოგონებანი. ა. პ. ბერჟეს 1885 წლის 3 მარტის

თარიღით უგზავნის რა „ყაზარმოზის“ ხელნაწერს, იგი სწერს: „С своей стороны я скажу только то, что я желаю получить: 1. гоно-

рар по стоимости, Вами определённой и 2. Сброшурова-

нные оттиски в количестве 15 экземпляров. Не скрою, что

набросков этих будет немало, – но нисколько не о пустяках.“

აქვე უნდა მოვიყვანოთ ის ადგილი, რომელიც ვითომდა გამორჩენია

დ. ყიფიანს თეთრად გადაწერის დროს. საქმე ის არის, რომ „რუსკაია სტარინა“-ს რედაქცია უსაყვედურებდა დ. ყიფიანს, რომ შეთქმულების არსებითი მიზნების შესახებ თითქმის არაფერი არ არის

ნათქვამი ხელნაწერშიო. დ. ყიფიანი სწერს ვინმე მიხეილ ივანესძეს,, რომ მას გადაწერის დროს გამორჩენია შემდეგი ადგილი და სთხოვს

იგი შეტანილი იქნეს წერილში. აი ის ადგილიც:

„1832 წლის შეთქმულების მიზანი როგორადაც გამორკვა იგი თ. იესე ფალავანდიშვილის კრებაზე, საქართველოს რუსეთის მმარ-

თველობისაგან განთავისუფლება იყო. ამ აზრის განხორციელებისათვის, ფალავანდიშვილის რჩევით, მთავარმართებელთან გამართულ მეჯლისზე რუსების ამოწყვეტა იყო საჭირო, – ამავე დროს არსენალისა და ხაზინის ხელში ჩაგდება და აჯანყება ქალაქის შავი ხალხის (городской черни). ამ ბედკრულ საღამომდე მე და ავთანდილოვს კიდევ გვჯეროდა, რომ ჩვენს კრებებს უნდა მისცემოდა სალიტერატურო ხასიათი, ხოლო ამ საღამოს შემდეგ არც ერთ კრებას აღარ დავსწრებივართ“.

„1832 წლის ყაზარმობა“ 90-იან წლების დასაწყისში ქართულად უთარგმნია დ. ყიფიანის შვილს, არტისტ კოტე ყიფიანს და ჟურნ. „მოამბისათვის“ გადაუცია დასაბეჭდათ. ამ თარგმნის წინასიტყვაობაში კ. ყიფიანი სწერს: „1884 წელს იანვარში განსვენებულია მამა ჩემმა, დიმიტრი ივანესძე ყოფიანმა, დასწერა რუსულად ამბავი, ზემოხსენებული სათაურით. ახლა ამ ამბავს მე ვსთარგმნი ქართულად ქართველების წასაკითხავად, რადგანაც ძალიან ბევრმა არც კი იცის რომ ჩვენს საქართველოში ოდესმე მომხდარიყოს ქვე-

მომოხსინებული საქმე, რომელსაც მაშინ ე. ი. 1832 წელს დაერქვა „ყაზარმობა“ და მთავრობამ კი უწოდა „საქმე ქართველთა შეთქმულებისა“. რად დაერქვა შეთქმულებას „ყაზარმობა“ და რა მიზეზებმა გამოიწვია საქართველოში ქართველთა შორის შეთქმულება, ამას მკითხველი ქვემოდ ამოიკითხავს“. არც „მოამბეში“ დაბეჭდილა „ყაზარმობის“ თარგმანი. 1900 წ. იმავე კ. ყიფიანს ეს ხელნაწერი ფართოდ გამოუყენებია თავის წერილში შეთქმულების შესახებ: „Из давно минувшего Грузии“ (იხ. „Кавказский Вестник“ № 11, გვ. 95 – 116, 1900 წ.). კ. ყიფიანის „ყაზარმობის“ თარგმანის ერთი ეკზემპლარი ინახება ტფ. სახელმწიფო უნივერსიტეტის სიძველეთა მუზეუმში (იხ. № 3612) ხოლო მეორე საქართველოს მუზეუმში. ამ გამოცემაში მოთავსებული „ყაზარმობა“ გადმოწერილია კ. ყიფიანის თარგმანიდან, ხოლო იგი ხელმეორედ შედარებულია დ. ყიფიანის შავად დარჩენილ ხელნაწერთან.

დამატებაში ჩვენ მოვათავსეთ დიმ. ყიფიანის პირველ ჩვენებამ 1832 წლის დაპატიმრების დროს მისივე ხელით დაწერილი

ეს ჩვენება საინტერესო ისტორიულ დოკუმენტს წარმოადგენს და თითქმის ზედმიწევნით აშუქებს შეთქმულების საქმის ვითარებას. ჩვენება ამოღებულია 1832 წლის შეთქმულთა საქმეებიდან (იხ. ცენტრარქივში: ლენინგრადის ფონდი, რვეული I, გვ. 59 – 70) ამ ჩვენების თარგმანი ეკუთვნის გ. რ. ცეცხლაძეს.

დასასრულ ბოდიში უნდა მოვიხადოთ მკითხველის წინაშე, რომ წიგნს თან არ ერთვის ტექნიკურ მიზეზების გამო საგანთა და ავტორთა საძიებლები. პირველ დანაკლისს რამოდენადმე აანაზღაურებს გვერდებზე მოთავსებული სათაურები, ხოლო მეორეს შესახებ – განმეორებით ბოდიშის მეტი არაფერი დაგვრჩენია.

მადლობას ვუძღვნიტ ამხ. გ. გოზალიშვილს, რომელმაც გვათხოვა დედნიდან გადმოწერილი დ. ყიფიანის ჩვენება და ამით გაგვიადვილა მუშაობა.

მკითხველისავე საყურადღებოდ: ამ გამოცემის შესავალად ჩვენ განზრახული გვქონდა დი. ყიფიანის მოღვაწეობისა და აზროვნების უფრო ვრცელი მიმოხილვა მოგვეთავსებია, ვინემ ახლა არის დაბეჭდილი მაგრამ ნათქვამია: მადა ჭამაში მოდისო; დ. ყიფიანის მდიდარი არქივისა და მის შესახებ სხვა. დოკუმენტებისა და მასალების შესწავლამ ჩვენი ნარკვევის მოცულობის გადიდება გამოიწვია. ამ

VIII

რ ე დ ა ქ ტ ო რ ი ს ა გ ა ნ

მიზეზით შეუძლებელი შეიქმნა მისი ამ მემუარების დამატებად დაბეჭვდა: ეს ერთობ დაამძიმებდა ამ წიგნს და ტექნიკურადაც შეუძლებელი გახდა მისი აქ მოთავსება. ამიტომ აღნიშნული ნარკვევი მონოგრაფიის სახით გამოცემული იქნება ცალკე წიგნად: ხოლო აქ მოთავსებულ წერილში ზოგადათ ვარკვევთ დ. ყიფიანის აზროვნებისა და მოღვაწეობის მთავარ კონტურებს.

20.I.30.

დიმიტრი ყიფიანი

ნარკვევი მისი აზროვნებიდან და მოღვაწეობიდან

დიმიტრი ყიფიანი

1.

მე-XIX-ე საუკუნის ქართველ მოღვაწეთა შორის დიმიტრი ყიფიანს თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს. იგი გასული საუკუნის ჩვენი ცხოვრების ერთ-ერთ შესანიშნავ ისტორიულ ფიგურას წარმოადგენს. დ. ყიფიანი იმ ისტორიულ მოღვაწეთა კატეგორიას ეკუთვნის, რომელიც ცხოვრების ობიექტიურმა ვითარებამ გამოიყვანა ხელმძღვანელად და გარკვეული ისტორიული ამოცანები დაუსახა გადასაწყვეტად. თუ გვინდა ნათლად წარმოვიდგინოთ დი ყიფიანის აზროვნება, მისი სოციალ-პოლიტიკური იდეალები და მისწრაფებანი, მისი საზოგადოებრივ მოღვაწეობის ხასიათი – უწინარეს ყოვლისა ყურადღება უნდა მივაქციოთ იმ ისტორიულ-საზოგადოებრივ გარემოებას, რომელმაც წარმოშვა ეს პიროვნება და თვის ხელმძღვანელად გახადა და – იმ ისტორიულ ამოცანებს, რომელიც ამავე გარემოებამ დაუსახა მას მიზნად გადასაწყვეტად.

დიმ. ყიფიანი მთლიანი ნებისყოფის მატარებელი პიროვნება იყო, მტკიცე და შეუწყვეელი თვის საქმიანობაში; მისთვის სიტყვა და საქმე, პრინციპი და პრაქტიკა განუყოფელი იყო: მისმა ხანგრძლივმა მოღვაწეობამ არ იცოდა კომპრომისები და საკუთარი პრინციპებისათვის ღალატი. ასეთი მთლიანი პიროვნება, გარკვეული პრინციპებისა და პოლიტიკური პროგრამის მატარებელი, ყველაზე ნათლათა და მკაფიოდ, მკვეთრად გამოხატავს თვისი კლასის ინტერესებსა და ამ კლასის მისწრაფებებს განსაზღვრულ საზოგადოებრივ-ისტორიულ პერიოდში.

დიმ. ყიფიანი ორმოცდა ჩვიდმეტი წელი ეწეოდა მძიმე და ენერგიულ მუშაობას, როგორც სახელმწიფო მოხელე და როგორც საზოგადო მოღვაწე. იგი სრულიად ახალგაზრდა გამოვიდა სამოღვაწეო ასპარეზზე: დ. ყიფიანი თექვსმეტი წლისა იყო, როდესაც 1830 წელს დაამთავრა ტფილისის კეთილშობილთა სასწავლებელი და დაიწყო პედაგოგიური და საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი მო-

ღვაწეობა; უკვე 72 – 3 წლის მოხუცი იყო, როდესაც იგი ქუთაისის გუბერნიის თავ-აზნაურთა წინამძღოლის თანამდებობაზე მყოფი გადასახლეს სტავროპოლში და იქ დაიღუპა ტრალიკულად.

დ. ყიფიანის ეს ხანგრძლივი მოღვაწეობა წარმოებდა ჩვენი ისტორიული ცხოვრების მეტად მნიშვნელოვან პერიოდებში. ერთი მხრივ ეს არის პერიოდი ბატონყმური საზოგადოებრივი ურთიერთობისა, ხოლო მეორე მხრივ კაპიტალისტური წყობილების განვითარების. რუსეთის მართველობის დამკვიდრებამ ამიერკავკასიაში სოციალ-ეკონომიური და პოლიტიკური შინაარსის ღრმა ცვლილებები გამოიწვია ჩვენი ქვეყნის საზოგადოებრივ წყობილებაში. პოლიტიკურად რუსეთის მართველობის დამკვიდრებამ ხელი შეუწყო საქართველოში ფეოდალურ წყობილების აღმოფხვრას და მის ერთ მთლიან ადმინისტრატიულ ერთეულში გაერთიანებას. ეკონომიურად ნატურალური მეურნეობის რღვევის პროცესთან ერთად მე-XIX-ე საუკუნის დასაწყისიდანვე ჩქარის ტემპით განვითარდა სავაჭრო კაპიტალი, ხოლო ბატონყმური წყობილების შემდეგ ქართველი საზოგადოება სამრეწველო კაპიტალიზმის განვითარების პერიოდში შევიდა. სოციალურად – საგრძნობი გადაჯგუფება მოხდა საზოგადოებრივ ურთიერთობაში: ფეოდალური არისტოკრატის დაცემასა და განადგურებასთან ერთად განვითარდა მსახური არისტოკრატია, სავაჭრო ბურჟუაზიის განვითარებას თან მოჰყვა მემამულეთა ეკონომიური დაცემა და მათი სოციალური წონის შემცირება. ხოლო ბატონყმობის მოსპობის შემდეგ გლეხობის დიფერენციაციასთან ერთად დაიწყო ახალი სოციალური კლასის – პროლეტარიატის ჩამოყალიბების პროცესი.

თავისი ისტორიულ-ობიექტიური მნიშვნელობით რუსეთის მართველობის დამკვიდრება ამიერ-კავკასიასა და საქართველოში ნიშნავდა ახალი პერიოდის დასაწყისს: არსებითად ამ ისტორიული აქტით საქართველო გადავიდა ფეოდალურ-ნატურალურ წყობილებიდან ახალ საზოგადოებრივ ურთიერთობაში. რუსეთის სახელმწიფოებრივი წყობილება აბსოლუტური მონარქიის სისტემაზე იყო აგებული და მთელიმისი პოლიტიკა იქეთკენ იყო მიმართული, რომ დაპყრობილი ქვეყნები გადაექცია ამ სისტემის უბრალო ნაწილად. ცხადია, რუსეთის ხელისუფლების მთელი ენერჯია მიმართული უნდა ყოფილიყო იქითკენ, რომ აღმოეფხვრა ამიერ-კავკასიაში ფეოდალური წყობილების ფორმები და გადაექცია იგი ტერიტორიალურ ადმინისტრატიულ ერთეულად. მაგ-

რამ ასეთი პოლიტიკური პროგრამის განხორციელება მოითხოვდა არა მარტო ამიერ-კავკასიის დამოუკიდებელ სახელმწიფოებრივ ერთეულე-

ბის (სახელმწიფოების, სამთავროების, სახანოების) მოსპობას, არამედ ძირითად ცვლილების მოხდენასაც საზოგადოებრივ ურთიერთობაში; ნაცვლად ფეოდალური არისტოკრატისა, რომელიც სრულიად ვერ ეგუებოდა აბსოლუტური სახელმწიფოებრივი წყობილების სისტემას, რუსეთის ხელისუფლება ცდილობდა მსახურ იარსტოკრატის განმტკიცებას საქართველოში. რუსეთის პოლიტიკას არ შეეძლო თავისი წინააღმდეგობა არ გამოეწვია ადგილობრივ სოციალურ ფენებში და განსაკუთრებით მსხვილ არისტოკრატიაში, რომელიც ცდილობდა შეენარჩუნებია თავისი დამოუკიდებელი არსებობა და ეკონომიურ-პოლიტიკური უპირატესობა. ეს ბრძოლა ფეოდალურ არჯსტოკრატისა და რუსეთის თვითმპყრობელობის შორის პირველის სრული განადგურებით დამთავრდა: მისი უკანასკნელი-საგრძნობი გამოხმაურება იყო 1830-32 წლის შეთქმულება, რომელმაც ვერავითარი დადებითი შედეგი ვერ მოუტანა მას და საბოლოოდ გამოაცალა ნიადაგი ფეოდალური არისტოკრატის მისწრაფებებს. მაგრამ რუსეთის ადგილობრივი ხელისუფლება არა მარტო იარადითა და ძალდატანებით ანადგურებდა ფეოდალური წყობილების ნაშთებსა და სოციალურ ძალებს, არამედ თავისი საქმიანობით ხელს უწყობდა ახალი იარსტოკრატის განვითარებას, ასე ვთქვათ ფეოდალური არისტოკრატიიდან თავის დასაყრდენ სოციალურ წრეების წარმოშობას.

ამრიგად, როგორც ჩვენი სოციალ-ეკონომიური ცხოვრების ვითარება, ისე თვითმპყრობელობის პოლიტიკა ერთ და იმავე პროცესს უწყობდენ ხელს: ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრების ფეოდალურ წყობილებიდან ახალ ურთიერთობაში გადასვლას და ძველი გაბატონებული სოციალური წრეების ნაცვლად ახალი საზოგადოებრივი ფენების წარმოშობას.

განსაკუთრებით აღსანიშნავი არის მთავრობის ღონისძიებანი ადგილობრივ მკვიდრთაგან შესაფერი სიმხელეების მომზადების საქმეში. კეთილშობილთა სასწავლებელი, რომელიც დაარსეს 1802 _ 04 წლებში და რომელიც 1830 წელს გიმნაზიად გადა-

ქეთდა, სწორედ ასეთს პოლიტიკურ მიზანს ისახავდა: მისი საშვალე-
ბით ადგილობრივ მთავრობას სურდა, ერთი მხრივ მოემზადებია კა-
დრი მცოდნე მოხელეებისა ქართველ თავად-აზნაურობისაგან, რა-
დგან რუსეთის მართველობის განმტკიცებისათვის საჭირო იყო ადგი-
ლობრივი პირობების მცოდნე დიდძალი მოსამსახურენი. თვით დიმ.
ყიფიანი თავის მ ო გ ო ნ ე ბ ა შ ი აღნიშნავს: „ტფილისის კეთილშო-
ბილთა სასწავლებელში მხოლოდ თავად-აზნაურთა შვილებს იღებდენ
და სამსახურისათვის ამზადებდენო“. მეორე მხრივ, მთავრობის მიზანი

იყო ამ გზით რუსული კულტურა შეეტანა ადგილობრივ მცხოვრებ-
ლებში, განემტკიცებია კავშირი თავად-აზნაურობასთან და გადა-
ექცია იგი თავის დასაყრდენ სოციალურ ძალად. ¹⁾ მაგრამ აქვე გა-
მოიზარდა, დავაჟკაცდა და შემდეგ საგრძნობ ძალად გადაიქცა ჩვენი
ცხოვრების ახალი სოციალური ფენა ქ ა რ თ ვ ე ლ ი მ ო ხ ე ლ ე ო ბ ა,
_ უმთავრესად წარმოშობილი იმავე თავად-აზნაურთა წრეებიდან,
მაგრამ დღეს სხვაგვარი ფუნქციების მატარებელი. ეს ახალი ფენა
ორგანიულად შეეხორცა, შეეზარდა რუსეთის სახელმწიფოებრივ აპა-
რატს და იგი გადაიქცა რუსეთის პოლიტიკის გამტარებელი საქარ-
თველოში. ჩვენი ცხოვრების ამ ახალი სოციალური ფენისათვის რუ-
სეთის მართველობის განმტკიცება არ იყო უბრალო ეროვნულ-პოლი-
ტიკური საკითხი, იგი ამ ფენის არსებობის საკითხიც იყო: იგი წარ-
მოიშვა რუსეთის ბიუროკრატიული წყობილების დამკვიდრებით, შე-
ეზარდა ამ ახალ სისტემას, შეითვისა მისი პროგრამა და მეთოდი.
ამიტომ მას ამ სისტემის გარეშე თვისი არსებობა ვერ წარმოედგინა
და არც სურდა რაიმე ცვლილება მოეხდინი საქართველოს პოლიტი-
კურ ცხოვრებაში.

ამ ახალი სოციალური ფენის-სახელმწიფო მოსამსახურე არის-
ტოკრატიის საუკეთესო წარმომადგენელი იყო დ. ყიფიანი. მაგრამ
არც ის უნდა დავივიწყოთ, რომ ეს ახალი სოციალური ფენა _ მსა-
ხური არისტოკრატია _ მოხელეთა წრე არ წარმოადგენდა ერთფე-

---

¹⁾ დ. ყიფიანის არქივში აღმოჩენილი ერთი ოფიციალური დოკუმენტი აღ-
ნიშნავს, რომ მთავრობის ინტერესს არ წარმოადგენს რაიმე დიდი ცვლილება შეი-
ტანოს მემამულეთა და ყმათა ურთიერთობის საქმეში, რადგან თავისგანკარგულე-

ბის სისრულეში მოყვანა მას უფრო შეუძლია თავადაზნაურობის საშვალეებით, რომელთა პირადი ინტერესები მტკიცედ არის დაკავშირებული მთავრობის საქმიანობასთან და რომელთა ზნეობრივ გავლენას და უფლებას ყველაზე უფრო შეუძლია მორჩილებაში იყოლიოს ხალხის დაბალი კლასი. ეს დოკუმენტი ეკუთვნის 40-იან წლებს, ხოლო 30-იანი წლების დასაწყისში სენატორი მეჩნიკოვი აღნიშნავდა: „საქართველოში მემამულეები ყველაზე უფრო საუკეთესო და საიმედო პოლიციას წარმოადგენენ. ისინი ბევრად უფრო მრავალრიცხოვანია, ვინემ თვით მთავრობას შეუძლია იყოლიოს აქ; ამიტომ ქართველ მემამულეთა ყმებს სრულიად არ უნდა მიეცეს თავისუფლება, ან ეს თავისუფლება უნდა იქნეს დაშვებული მხოლოდ უკიდურეს შემთხვევებში“ (იხ. „Акты“ ტ. XII, მ. თუმანოვის შედგენილი წერილი:

„О крепосном праве в Грузии“) თავიდანვე რუსეთის თვითმპყრობელობის პოლიტიკა იქეთკენ იყო მიმართული, რომ ადგილობრივი თავადაზნაურობა გადაეყვანა თვითმპყრობელობის ერთგულ დარაჯად ამიერ-კავკასიაში და მასზე დაყრდნობით განემტკიცებია აქ თვისი პოლიტიკური ბატონობა. ამ მიზანს მიაღწია რუსეთის მთავრობამ, მაგრამ ხანგრძლივი სისტემატიური მუშაობით; მან ძირითადი გარდატეხა მოახდინა თვით ამ წოდების სოციალურ მდგომარეობაში და ფეოდალურ არისტოკრატიიდან განამტკიცა მსახური არისტოკრატია.

დ. ყ ი ფ ი ა ნ ი ს მ შ ო ბ ლ ე ბ ი

XV

როვან მასას: აქაც თავს იყრიდენ სხვადასხვა სოციალურ წრეებიდან წარმომობილი ფენები და ცხადია მათ შორისაც იქნებოდა სხვადასხვა შინაარსის ბრძოლა. აზნაურთა წოდების დიდ მემამულეთა და თავადთა აპეკისაგან განთავისუფლებამ ფართო გზა გაუხსნა პირველს სამოღვაწეო ასპარეზისაკენ, ხოლო ბიუროკრატულმა რეჟიმმა იგი უცვლელბრვიდაც გაათანასწორა მაღალ წოდებასთან. ბრძოლა მსხვილ არისტოკრატისა და წვრილ აზნაურობას შორის განსაკუთრებით სიძლიერით წარმოებდა ჩვენში მე-XIX საუკ. დასაწყისიდანვე.

2.

დიმიტრი ყიფიანის სოციალ-პოლიტიკური აზროვნების შესწავლისათვის და მისი საზოგადოებრივ-პოლიტიკური მოღვაწეობის ხასიათის სისწორით გაცნობისათვის აუცილებელ პირობას წარმოადგენს მისი სოციალური შთამომავლობის გამოკვევა. ჩვენ, რასაკვირველია, დიმ. ყიფიანის დაწვრილებითი ბიოგრაფიის დაწერას არ ვფიქრობთ, ეს ამჟამად საჭირო არ არის: ბიოგრაფიულ ფაქტებს იმდენად შევხებით, რამდენადაც ეს მოგვცემს გასაღებს ჩვენი მთა-

ვარი თემის _ ყიფიანის სოციალ-პოლიტიკური აზროვნების დახასიათებისათვის. ამ მხრივ საინტერესოა შემდეგი მომენტები დ. ყიფიანის ცხოვრებიდან.

თავისი სოციალური შთამომავლობით დ. ყიფიანი წვრილი აზნაურის შვილი იყო ნ. ყიფიანი – უფროსი შვილი დ. ყიფიანისა – გადმოგვცემს: „ქვემო ქართლში, ქ. გორის მახლობლად, სოფ. არბოსა და ტყვიავის გვერდით მდებარეობს პატარა სოფელი მერეთი, სადაც მოსახლეობს ფურცელაძეების გვარეულობა. ამ ოთხმოცი წლის წინად, *) ერთს ფურცელაძის ოჯახში იყო ერთი ჩასიძებული სააბაშიოდან გადმოსული აზნაურიშვილი, ქოჩო ყიფიანი. ცოლად ჰყავდა ბარბაღე ფურცელაძის ქალი. ქოჩოს და ბარბაღეს ჰყავდათ სამი ვაჟი და ორი ქალი. 14 აპრილს 1814 წ. დაებადათ უმცროსი შვილი, დიმიტრი ყიფიანი“.¹⁾ სამწუხაროდ, ჩვენ არ მოგვეპოვება დაწვრილებითი ცნობები დიმიტრი ყიფიანის მშობლების ეკონომიური მდგომარეობის შესახებ, მაგრამ ის ფაქტები, რომელსაც ნ. ყიფიანი იძლევა თავის წერილში, მაინც გვაძლევს შესაძლებლობას დაახლოებით აღვადგინოთ დიმიტრის ოჯახის პირობები. იგივე ავტორი გადმოგვცემს:

---

*) წერილი დაწერილია 1894

¹⁾ ნიკო ყიფიანი: „დიმიტრი ყიფიანის ცხოვრება“ ჟურნ. „მოამბე“ № 4, გვ. 69, 1894 წ.

XVI

ს ი მ ო ნ ხ უ ნ დ ა ძ ე

„ქოჩო ყიფიანი იყო კარგი აზნაურიშვილი, წყნარი და მშვიდობიანი ხასიათისა, უსიამოვნებას, ჩხუბს და დავიდარებას ყოველთვის ერიდებოდა და ამიტომ დაანება თავი სააბაშიოს, სადაც ა ბ ა შ ი - მ ე ე ბ ი ს ა გ ა ნ შ ე ვ ი წ რ ო ე ბ უ ლ ი ი ყ ო, და ჩაესიბა მშვიდობიანს ფურცელაძის ოჯახში, მშვიდობიანსა და წყნარს მერეთში“. ¹⁾

ამრიგად, როგორც თავისი მამის ხაზით, აგრეთვე დედის მხრითაც დიმიტრი არ ეკუთნოდა ჩვენი ბრწყინვალე წოდების უმაღლეს ფენას. როგორც ჩვენი წარსული სოციალურ ცხოვრების ისტორიიდან ვიცით, აზნაურობა, მართალია მაღალ წოდებაზე იყო მიწერილი, მაგრამ თავისი სოციალ-ეკონომიური პირობებითა და იურიდიული უფლებებით საქართველოს უმაღლესი წოდების ხელქვეით წოდებას წარმოადგენდა; აზნაური რომელიმე თავადის, მსხვილი მემამულის,

„სვიტაში“ იყო ჩაწერილი და მის ხელქვეითად ითვლებოდა. ვახტანგ VI-ის კანონმა აზნაური გლახს ზევით დააყენა, მაგრამ ეკონომიურ-მატერიალურად და უფლებრივად სავსებით დაუმორჩილა მსხვილ მემამულე-არისტოკრატებს. ამ მხრივ აზნაურობა საკმაოდ შევიწროებას განიცდიდა თავის ფეოდალისაგან. ამის მაგალითს ჩვენ ქოჩო ყიფიანის ცხოვრებიდანაც ვტყობილობთ: როგორც თავად აბაშიძეების ხელქვეითი აზნაური, დიმიტრი ყიფიანის წანაპრები დიდ შევიწროებას განიცდიდნენ თავიანთ ბატონისაგან. ეს წოდებრივი ბრძოლა მსხვილ თავადებსა და აზნაურებს შორის წითელი ზოლივით არის გავლილი საქართველოს ისტორიაში, და მან განსაკუთრებით მწვავე ხასიათი მიიღო მე-19-ე საუკუნის დასაწყისიდან, როდესაც საქართველოში დამკვიდრდა რუსეთის მართველობა. ეს ბრძოლა შეიძლება ითქვას, აზნაურების გამარჯვებით დაგვირგვინდა 19-ე საუკუნის პირველ ნახევარშივე, როდესაც ერთი მხრივ, აღმოფხვრის გზას დაადგა ფეოდალური წყობილება, და მეორე მხრივ 30-იან წლებში საქართველოს აზნაურობამ რუსეთის მართველობის განკარგულებით სრული დამოუკიდებლობა მოიპოვა, ე. ი. განთავისუფლდა მსხვილ მემამულეთა აპეკიდან და თავისუფალი წოდების სახელწოდება მოიხვეჭა. ამრიგად რუსეთის მართველობის დამკვიდრებით საქართველოში აზნაურთა წოდებამ თავისი ძველი ბორკილები მოიხსნა და თავისუფალი სარბიელი მოიპოვა მოღვაწეობისათვის.

დიმიტრი ყიფიანი, როგორც დავინახეთ, ამ შევიწროებულ წოდების შვილი იყო. ახალმა საზოგადოებრივმა პირობებმა, რომელიც აუცილებელი შედეგი იყო რუსეთის მართველობის დამკვიდრებისა, მას ფართო მოედანი გადაუხსნა სამოღვაწეოდ. აზნაურების

---

¹⁾ იქვე გვ. 70.

ინტერესები შეესხეულა ამ ახალ პირობებს და შესაფერისად გამოიყენა იგი თავისი კლასიურ-წოდებრივი ინტერესების დაცვისათვის. დ. ყიფიანმა უშიშრად განვლო ეს გზა თავისი წოდებისა და ერთ დროს უმაღლეს ხარისხამდეც მიაღწია.

როგორც აღვნიშნეთ, დ. ყიფიანის მშობლები მატერიალურად

არ იყვენ მდიდრები. აზნაურის ოჯახი და ისიც აბაშიძეებისაგან გამოქცეულის არ შეიძლება ყოფილიყო ეკონომიურად ძლიერი ოჯახი; მას არ ჰქონდა იმდენი შემოსავალი, რომ თავისი მამულით ერჩინა თავი და ქოჩო ყიფიანის უფროსი შვილიც – ქაიხოსრო, იძულებული გამხდარა სახელმწიფო სამსახურისათვის მიემართა: დიმიტრის ბავშობის დროს იგი ყოფილა დ. სურამის „დამოჟნის ნაწილის“ მოსამსახურე. ¹⁾ პატარა დიმიტრი ამ „დამოჟნის“ მოხელის ზედამხედველობითა და მისი დახმარებით გაიზარდა. იგივე ნიკ. ყიფიანი გადმოგვცემს: „ქაიხოსრომ გაუწია თავის პატარა ძმას, ობლად დარჩენილ შვიდი წლის დიმიტრის, მამობაცა და დედობაც და უკანასკნელ დღემდინ მათ შორის ერთგული ძმობა და ნამდვილი მეგობრობა არ დარღვეულა. ყმაწვილობაშივე შეეცყო დიმიტრის დიდი ნიჭიერება: წერა-კითხვა ქართული, ლოცვები, ანგარიში, ვეფხის ტყაოსანი და საღმრთო წერილიც კი პატარა დიმიტრიმ ისწავლა დედის კალთაში, თავის თავად. ქაიხოსრო, როდესაც მამა მოუკვდა მსახურობდა დ. სურამში დამოჟნის ნაწილში და დროს რომ ჩაიგდებდა ხელში, მივიდოდა ხშირად მერეთში დედისადა პატარა ძმის სანახავად. როდესაც დედა მოუკვდა და დამარხა, პატარა დიმიტრის მოჰკიდა ხელი და თან წაიყვანა სურამში“.

შემდეგში, როგორც თვით დ. ყიფიანის მემუარებიდანაც ირკვევა, იგი მიაბარეს სასულიერო სემინარიაში, ხოლო რამდენიმე ხნის შემდეგ გადაყვანილი იქნა ტფილისის კეთილშობილთა სასწავლებელში. დ. ყიფიანმა ეს სასწავლებელი 1830 წელს დაამთავრა და გამოვიდა სამოღვაწეო ასპარეზზე.

დ. ყიფიანი, როგორც დავინახეთ, წვრილი აზნაურის შვილი იყო და როგორც ასეთი თან ატარებდა თავის კლასის იდეოლოგიას; ყოველი მისი ნაბიჯი გადადგმული ეკონომიურსა და საზოგადოებრივ-პოლიტიკურს სფეროში გამომდინარეობდა ამ კლასის ინტერესებიდან: მისი როლი და პროგრამა ახალი რეფორმის (1862 _ 64 წ.) გატარების დროს, მისი საბანკო პოლიტიკა, მისი ეროვნულ-პოლიტიკუთი იდეალები, მისი ხაზი განათლების საკითხში პირდაპირ გამომდინარეობდა წვრილ თავად-აზნაურთა ინტერესებიდან.

---

¹⁾ იხ. იქვე გვ. 71.

მთელი თავისი ხანგრძლივი ცხოვრება დიმიტრი ყიფიანმა სახელმწიფო და საზოგადოებრივ სამსახურში გაატარა. როგორც ვიცით, სასწავლებელი, რომელშიაც იგი იზრდებოდა, პირდაპირ მოხელეთა კადრს ამზადებდა ადგილობრივ ხელისუფლებისათვის. 1830 წ. გიმნაზიის კურსის დამთავრების შემდეგ იგი პირველად ხდება თარჯიმანი თავად-აზნაურთა დეპუტატთა საკრებულოში, ხოლო შემდეგ მასწავლებლის თანამდებობის ადგილიც მიიღო გიმნაზიაში.¹⁾ 1830-32 წლების შეთქმულების აღმოჩენამ, რომელშიაც დ. ყიფიანიც ღებულობდა მონაწილეობას, დროებით შეაფერხა მისი სამსახურში დაწინაურება. მაგრამ ვოლოგდაში გადასახლებულ პოლიტიკური მოღვაწე, აქ სახელმწიფო სამსახურში გაორკეცებულ ენერგიას იჩენს და „სამ წელიწადში კანცელარიის კიბეზე საგუბერნიო მართველობის მდივნის საფეხურამდე ავიდა“. აქედან იწყება დიმიტრი ყიფიანის კარიერა სახელმწიფო სამსახურში: მართალია მას მრავალი დაბრკოლებანი ელოებოდა წინ, მაგრამ უბრალო მოხელემ და მასწავლებელმა რამოდენიმე ათეული წლის განმავლობაში შესანიშნავად გამოასწორა თავისი 1832 წლის შეცდომა და იმ თანამდებობამდე მიაღწია, რომელიც სიზმარშიაც არ ელანდებოდათ მრავალი მალაღი გვარის შთამომავალთ. დიყიფიანი მტკიცე და ენერგიული თავდადებული მომუშავე იყო; იგი იყო პრინციპის კაცი; სახელმწიფო სამსახურს იგი უყურებდა არა როგორც თავის გამორჩენის წყაროს, არამედ როგორც საზოგადოებრივ-ეროვნულ მოვალეობას, როგორც საზოგადოებრივ სამსახურს. ვორონცოვის დროს დ. ყიფიანი დაინიშნა მეფის მოადგილის საბჭოს კანცელარიის მართველად; მურავიოვმა იგი კანცელარიის დირექტორობამდე აიყვანა, ხოლო ბარიათინსკიმ _ მეფის მოადგილის საბჭოს წევრად დანიშნა. ერთი მისი ბიოგრაფი შემდეგნაირად ახასიათებს დ. ყიფიანის მოღვაწეობას:

¹⁾ შეთქმულთა შესახებ შედგენილ საგამომძიებლო ოქმში ვკითხულობთ: დიმიტრი ივენესძე ყიფიანს ეჭირა მასწავლებლის თანამდებობა გიმნაზიის მესამე კლასში; ითვლებოდა მეათე კლასის მოხელედ: ხნოვანებით ოცი წლისაა, უცოლოა; მამული აქვს გორის მაზრაში განუყრელად ძმებთან ერთად; გარდა ამისა, აქვს საკუთარი მიწა ტფილისში, რომელზედაც მისი აღმზრდელების მიერ (ფეო-დოროვზეა ლაპარაკი ს. ხ.) აშენებული არის ორი ქვის სახლი; ამ მამულიდან შემოსავალი აღწევს 300 მანეთს; თვითონ ჯამაგირის სახით და კერძო გაკვეთილებით

ღებულობდა 800 მან. წელიწადში განათლება მიიღო ტფილისის კეთილშობილთა სასწავლებელში პრაპორჩიკ ფეოდოროვისა და მისი ცოლის აზნაურ ყიფიანის ქალის წყალობით, რომლებმაც იშვილეს ის (დიმიტრი); აგრეთვე სწავლის საქმეში მას მზრუნველობას უწევდა თვით მთავრობა, რომელიც ყოველთვიურად აძლევდა მას 5 მანეთს (იხ, ცენტრარქივში: „ По делу о грузинском заговоре“, ნაწ IV, 166, გვ. 215).

„მთავარ მართებლის სამრჩევლოში (Совет) დიდის ნაბიჯით მიდიოდა ყიფიანის სამსახური სხვადასხვა ხარისხებამდინ. არ არის არც ერთი ადგილი და კუთხე საქართველოში, სადაც დიმიტრი ყიფიანი არ ყოფილიყო დანიშნული მთავრობისაგან, როგორც ჭკვიანი და ნიჭიერი კაცი, იმერეთი, სამეგრელო, გურია, ქართლი, კახეთი – ყველა იცნობდნენ დიმიტრი ყიფიანს ამ ოცდა ცამეტი (1830-63) წლის სამსახურის დროს დ. ყიფიანს არ მოუსვენია არც ერთი დღე, არც ერთი საათი, მაგარი და მტკიცე სულით იგი მხნეთ ასრულებდა თავის მოვალეობას, მაგრამ ისე კი არა, როგორც ჩინოვნიკი, არამედ როგორც პატიოსანი კაცი და დაუცხრომელი მოღვაწე.“⁽¹⁾ 1864 წ. დ. ყიფიანმა საზოგადოებრივ სარბიელზედაც მიაღწია უდიდეს გამარჯვებას: უბრალო აზნაურის შვილი აირჩიეს ტფილისის გუბერნიის თავად-აზნაურთა წინამძღოლად და ამ თანამდებობაზე თითქმის შვიდი წელი (1864-70) გაატარა. ეს საგულისხმიერო ფაქტი იყო ჩვენი იმ დროინდელი საზოგადოებრივი ცხოვრებაში მომხდარი და მან თავისი შესაფერისი წინააღმდეგობაც გამოიწვია მსხვილი არისტოკრატის მხრიდან. შემდეგ 1876-79 წ. დ. ყიფიანი ტფილისის ქალაქის თავი იყო, ხოლო 1885-86 წლებში ქუთაისის გუბერნიის თავად-აზნაურთა წინამძღოლი.

ასეთი საფეხურები განვლო დიმიტრი ყიფიანმა სახელმწიფო და საზოგადოებრივ სამსახურში. უბრალო მოხელე – მეფის მოადგილის საბჭოს წევრი გახდა – ფაქტიურად ადგილობრივი მთავრობის წევრი; ღარიბი აზნაური – ქართლ-კახეთისა და იმერეთის ბრწყინვალე წოდების მეთაური. მაგრამ ამ ხანგრძლივი მოღვაწეობის პერიოდში დიმიტრი ყიფიანი ერთ გარკვეულ იდეას ემსახურებოდა, ერთი გარკვეული პოლიტიკური პროგრამის მატარებელი იყო.

რაში გამოიხატებოდა მისი პროგრამის პოლიტიკური და სოციალური შინაარსისა?

დ. ყიფიანი თავის ეპოქისათვის საკმაოდ განვითარებული პიროვნება იყო. ჯერ კიდევ სრულიად ახალგაზრდა 16 წლის ყმაწვილი ოთხი საგნის: არითმეტიკის, გეოგრაფიის, ქართულისა და რუსულის მასწავლებლად იყო დანიშნული გიმნაზიაში. მაგრამ, როგორც

---

¹⁾ იხ. ხელმოუწერელი ბროშურა „დიმიტრი ივანესძე ყიფიანი“ გვ. 8---9, 1887 წ. ამ წიგნაკის ავტორი არის ცნობილი არტისტი ვ ა ლ . გ უ ნ ი ა , როგორც ეს ცენტრარქივის მასალებითა და თვით გუნიას მოგონებით მტკიცდება.

XX

ს ი მ ო ნ ხ უ ნ დ ა მ ე

სჩანს, იგი არ დაკმაყოფილებულა სასკოლო სწავლითა და „თავისი დაუღალავი შრომით და მეცადინეობით განვითარებულა სწავლასა და მეცნიერებაში“. დ. ყიფიანი საუკეთესო მცოდნე იყო დასავლეთ ევროპის ლიტერატურისა. იგი პირდაპირ ინგლისური და ფრანგულიდან სთარგმნიდა შექსპირს, მოლიერსა და სხვა მწერლებს. იგი სწერდა საქართველოს ისტორიიდან ნარკვევებს, ადგენდა გრამატიკას და სთარგმნიდა სამეცნიერო შრომებს. ეპოქამ დი ყიფიანს თავისი დალი დაასვა: მან არა მარტო შეითვისა მეცნიერება, არამედ არ ზოგავდა თავს მისი გავრცელებისათვის. მას ყველაზე კარგად ესმოდა, თუ რა დიდი შედეგები მოყვებოდა სწავლისა და მეცნიერების გავრცელებას საქართველოში. ერთ თავის წერილში ჟურნალ. „საქართველოს მოამბის“ რედაქციისადმი იგი სწერდა: თქვენი „მოამბის“ პროგრამა რომ წავიკითხეთ, რასაკვირველია გვეამებოდა, რადგან იმედი მოგვეცა, რომ ჩვენი მწიგნობრობაც და ყოველივე შესამეცნებელი და გამოსადეგი ცნობა ჩვენს ქვეყანას უფრო ადვილად მოეფინება.“¹⁾ 1885 წ. სენაკის სააზნაურო სკოლაში დ. ყიფიანმა სიტყვა წარმოსთქვა, რომლის დედანი დაცულია მის არქივში. მოვიყვანოთ აქედან საინტერესო ვრცელი ადგილი. „ადამიანი ისეა დაბადებული რომ რაკი შვილი მიეცემა, სულ იმას ჰფიქრობს და იმასა ზრუნავს, რა დავუტოვო, როგორ დაუმკვიდრო უზრუნველი ცხოვრებაო. ზოგი იმით იოხებს გულსა, რომ ფულებს უგროვებს,

ზოგი იმითი, რომ ადგილ-მამულს უმზადებს. მაგრამა წარმავალია ეს ყოველივე: ფული ადვილად დაიხარჯება; ადგილმამული შეიძლება. სადავოდ გახდეს და სასამართლოში წაგებული იქნას... მაგრამ – სად არის ეს ხერხი? აქ არის, ამ სახლში, ამ სასწავლებელში. რა არის მერე ეს ხერხი? ეს ხერხი არის სწავლა, – სწავლას დაჰყვება ცოდნა; – და იპოვება-ვინმე ჩვენში ისეთი, რომ აღრიცხვას შეიძლებდეს, გამოიანგარიშებდეს, რა და რა საქმეში გამოიყენებს კაცი თავის ცოდნას, – რა და რა გაჭირვებასა და განსაცდელს გადივლებს თავიდან თავისი ცოდნით? სწავლას დაყვება მეცნიერება და მეცნიერებსა ის ხერხია, რომლის მოხმარებითაც შეიტყობენ და შეგვატყობინებენ, ამა და ამ დროს, ამადა ამ ადგილს მზე და მთვარე ამა და ამ გვარად დაბნელდება და ამდენსა და ამდენს წამს შემდეგ ისევე განათლდებაო. ის ხერხია მეცნიერება, რომლითაც კაცი განუზომელს ჰზომავს; განუვალს განვლის; ზღვის ღელვას – არაფრად აგდებს; მზის სინათლეს იგდებს ხელში და თავის ნებიერად ამუშავებს: – ზოგს ცეცხლით, ზოგს ელექტრონის ძალით, – ე. ი. ხელოვნებით ელვა-ჭექის გამოყენებით და ზოგს

---

1) „საქართველოს მოამბე“ № 2 გვ. I, 1863 წ. დ. ყიფიანის წერილი.

ცალიერი ანგარიშით... ერთი სიტყვით: სწავლა აპატიოსნებს კაცსა, აფაქიზებს აღონიერებს, ზე აღავლენს და ღირს ჰყოფს დაუსაბამოსთან მიახლოვებისა. ეს დაჰყვება სწავლას და ამ სწავლისათვის არის ეს სკოლა გამართული.“¹⁾

ასეთი აღფრთოვანებული ენით მეცნიერების შესახებ და მის მნიშვნელობაზე ლაპარაკი შეეძლო მხოლოდ მას, ვინც განიცადა მეცნიერების გავლენა და შეითვისა მისი მიღწევები. დ. ყიფიანი ერთი იმ პიროვნებათაგანი იყო, ვინც შეიგნო ეპოქის ვითარება და მეცნიერების გამოყენებას ფიქრობდა საზოგადოების წარმატებისათვის. ამ ენით არ შეეძლო ესაუბრა ფეოდალური არისტოკრატის წარმომადგენელს, – ეს მხოლოდ „განმანათლებელი“ ეპოქის შვილის ენა იყო და ამ მხრივ დ. ყიფიანმა ნათლად გამოსახა თავისი წრის – წვრილ აზნაურობიდან გამოსულ ინტელიგენტ-მოხელის სულის კვეთება: იგი ახალი ენით ლაპარაკობდა. თავის „სკოლა სულისა“-ში დ. ყიფიანი

ამბობს: „სამოქალაქო სამსახურში მიღებული არ არის მკვახე ლაპარაკი. ჩვენ ხომ ცოტად თუ ბევრად განათლებული ხალხი ვართ და განათლებაკი... ყველას გვათავისწორებს.“²⁾ ასეთ დებულებებს ჩვენ ვერასოდეს ვერ ვნახავთ გრ. ორბელიანის ნაწერებში იმიტომ, რომ გრ. ორბელიანი და დ. ყიფიანი ორი სხვადასხვა წრისა და მისწრაფებების წარმომადგენელი იყვნენ. გრ. ორბელიანმა ბოლომდე შეინარჩუნა თავისი ფეოდალური შეხედულება და წოდებრივი უპირატესობა; დ. ყიფიანი, როგორც ახალი ინტელიგენტი იმ ოხელე ახლად იკავავდა გზას ცხოვრებაში და ირგვლივ შემოზღუდულ ფეოდალურ-წოდებრივ რკალის გარღვევა მას უხდებოდა თავისი ინტელექტის, თავის ცოდნის, ენერჯისა და შექმნილი მეცნიერების საშუალებით³⁾ ერთს უკვე მოპოებული მქონდა უპირატესობა და მას იკავდა წოდებრივობის პრინციპით, გვაროვნობის საზრისით; მეორე ეძებდა ცხოვრების თავისუფალ სარბიელს და ამ ბრძოლაში მეცნიერების ემანსიპაციის პრინციპით გამოდიოდა; ისეთი ემან-

¹⁾ იხ. დ. ყიფიანის არქივი სახ. უნივერსიტეტის სიძველეთა მუზეუმი №5332.

²⁾ იხ. „სკოლა სულისა“.

³⁾ ერთ თავის მოთხრობაში დ. ყიფიანი თავის შესახებ სწერდა: „შენ კარგი ყმა და მამულის პატრონი, სასოფლო მომჭირნეობაში გართული ხარ და წელიწადში ერთხელ ძლივს მომაწვდენ შენ ამბავს; მე საწყალი აზნაურშვილი ნებსით თუ უნებლიეთ, ხან ერთს საქმეს წავაწყდები სხვისას და ხან მეორეს. შენ, შენი კეთილ-მდგომარეობით ყოვლადვე დამშვიდებული, სხვადასხვა სამეცნიერო წიგნების კითხვით შენს გონიერებას ამდიდრებ და შენს გრძნობას ასახიერებ: მე, მართალია მოყვასისთვის, მაგრამ მაინც უცხოთათვის მამურალი, ვეღარცა რასა ვკითხულობ გონების მომასვენებელსა, ვეღარცა რასა ვჰწერ გამოსადეგ ან შენთვის სა-

სიპაციის, რომელიც სრულიადაც არ შლიდა წოდებრივობის ზღუდეებს, მაგრამ მაინც თავისუფალ სარბიელს იძლეოდა მთქმელები სათვის.

ამ მხრივ დ. ყიფიანისა და გრ. ორბელიანის შეტაკება 1864 წ. ტფილისის გუბერნიის თავადაზნაურთა საერთო კრებაზე, წმინდა კლასიურ შეტაკებას წარმოადგენდა მაღალ წოდების ორი სხვადასხვა ფენას შორის: ერთი იყო წარმომადგენელი წვრილი თავად-აზნაურობისა; მეორე – სახელოვან ყაფლანიანთა გვარის შველი, ძნელი ფეო-

დალური არისტოკრატის შთამომავალი.

ამრიგად დ. ყიფიანი ახალი ეპოქის შვილია იმდენად, რამდენადაც მან შეიგნო სწავლა განათლებისა და მეცნიერების მნიშვნელობა და როლი საზოგადოებრივ განვითარებაში, რამდენად ხელს უწყობდა ამ ფაქტორების გავრცელებას საქართველოში. მაგრამ აქედან სრულიად არ გამომდინარეობს ის, რომ დ. ყიფიანი მაშინდელი ეპოქის მეცნიერების სიმაღლეზე ავიდა და სავსებით შეითვისა მისი მიღწევები. იგი კვლავ დარჩა თეოლოგიისა და ღვთისმეტყველების ფარგლებში. მას სწამდა ევოლუცია, მეცნიერების წინსვლა, მაგრამ მის დასაწყისს მაინც ღვთაებაში, უკეთ, რელიგიაში ეძებდა. მიტჩელის „ზეციერი მნათობების“ წინასიტყვაობაში იგი სწერდა: „ვინც კი სარწმუნოებას შეურყეველად ადგია, ვისაც გონება ისე აქვს შეზავებული, რომ რამდენიც უნდა საკვირველება საკვირველებას დაჰყვეს, მაინც არ შეირყევა აღსარება იმისი, რომ ღმერთი არის ყოვლის შემძლებელი, ყოვლის დამმყარებელი, ძლიერებით ყოვლად – გარეშე უწერელი, ყოველ ზონასა და განსაზღვრების გარეშე მყოფი“.!) ამრიგად დ. ყიფიანმა თავისი სოფლმხედველობა რელიგიის საფუძველზედ ააგო; მეცნიერებაც და ცხოვრების წარმატების საქმეც რელიგიურ ცრუმორწმუნეობას დაუმორჩილა. ამ მხრივ მას არ ემჩნევა არავითარი წინსვლა, არავითარი წარმატება. იგი პირწმინდათ სდგას

ამოს. შენ ამ ორ წელიწადში შენი საოჯახო ეკონომიის საქმეში ყოველივე ისე კეთილად წარგიმართავს, რომ გულდამშვიდებული მოელი შენს მომავალსა; – მე კი, ტანჯული კაცი რომ იტყვის, „წისქვილი არ დაბრუნებულა ჩემს თავსა თორემ სხვა არა დამკლებია, რაო“, მეც ისე ათასნაირს გაჭირვებაში ვტრიალებდი და ახლაც იჭვენეულობით შევჰყურებ ამრეზილს მომავალს“. (ბაქარ ქართლელი: „თურქმენული ცხენი – „ცისკარი“ № 1 გვ. 11, 1863 წ.) ეს მოთხრობა მართლაც დამახასიათებელ ავტობიოგრაფიულ ცნობებს გვიშლის: აქ მწვავე ფორმებში გადმოცემული, არის წვრილი აზნაური ინტელიგენტის ბრძოლის პირობები.

1) იხ. „საქართველოს მოამბე“ № 2, გვ. 3. 1863 წ.

ანტონ კათალიკოსისა და სხვა თეოლოგთა სოფლმხედველობის ნი-
დაგზე.

როგორი არის დ. ყიფიანის ეროვნულ-პოლიტიკური კრედო, როგორია მისი პოლიტიკური სამოღვაწეო პროგრამის შინაარსი? აქ ჩვენ დაგვჭირდება უფრო ხანგრძლივად ჩავიხედოთ მის არქივში და ცოტა უფრო ვრცლად გადავავლოთ თვალი მისი სოფლმხედველობისა და აზროვნების განვითარებას.

დ. ყიფიანი შეურყეველი სიმტკიცით სდგას მონარქიული პრინციპის ნიადაგზე. მას ერთი წუთითაც კი არ მოუსურვებია ამ პრინციპისათვის ელალატა, მონარქიზმი სავსებით შეზრდილი იყო მის აზროვნებასთან და მისი მოღვაწეობის ძირითად საფუძველს წარმოადგენდა. ისტორიულ აუცილებლობის გამო დ. ყიფიანი ერთგული და უაღრესი მომხრე იყო რუსეთის მონარქიზმისა 1864 წ., როდესაც იგი აირჩიეს ტფილისის გუბერნიის თავად-აზნაურთა წინამძღოლად, დ. ყიფიანმა შემდეგი სიტყვით მიმართა თავის ამომრჩეველებს: “ერთგულება ჩვენი ხელმწიფე იმპერატორისა და მისი უმაღლესი ტახტისადმი აუცილებელია; ჩემი სინიდიისისა და ძალისა და ღონის მიხედვით ერთგული მსახური ვიქნები ამ გრძნობისა; პირდაპირ ვამბობ: მე არ მესმის არავითარი ინტერესები გარეშე ამ წესისა, გარეშე, ასე ვსთქვათ, ჩვენი მოვალეობისა და ღირსების ბუნებრივი შედეგისა: თავად-აზნაურთა ღირსებას კი უძრახველი სამსახური შეადგენს ტახტისადმი.“¹⁾

მაგრამ დ. ყიფიანის აზროვნებისა და მოღვაწეობის ერთი ნაკადი თუ რუსეთის მონარქიზმისკენ მიემართებოდა, მეორე – ქართული ნაციონალიზმის გამომსახველი იყო. რუსული მონარქიზმი და ქართული ნაციონალიზმი განუყრელი რგოლებით იყო გადაჯაჭვული ერთმანეთზე დ. ყიფიანის აზროვნებასა და პრაქტიკულ საქმიანობაში. სამართლიანად სწერს მის შესახებ არ. ჯორჯაძე: „...რუსეთის იმპერატორისადმი ერთგულების გრძნობა ის ტინი იყო, რომელზედაც აგებული იყო მისი (დ. ყიფიანის) აზროვნება და მოქმედება როგორც ქართველი მოღვაწისა, საქართველოს შვილისა.“²⁾ ერთ თავის სიტყვაში

¹⁾ „მემუარები“ გვ. 101. კურსივი ჩვენია.

²⁾ არ. ჯორჯაძე: „დიმიტრი ყიფიანი“ – გაზ. „სახალხო გაზეთი“ № 797 1913 წ.

50-იან წლებში დ. ყიფიანი ამბობდა: „მე რუსი ვარ ჩემი სამსახურით, ლუკმა პურით, რომელსაც ვჭამ და ჩემის აზრის მიმართულებით. მე ქართველი ვარ გვარტომით და მოძმეთა ენით. საჭიროა წაშლა იმ ლარისა, რომელიც ამ ორ სიტყვათა შორის არის გადებული, საჭიროა ორი სიტყვიდან – რუსი და ქართველი – ერთი სიტყვის შემუშავება, მათი მნიშვნელობის შედუღება ერთ მცნებაში სიტყვითა და საქმით, საჭიროა აგრეთვე ამ შედუღებულ სიტყვის აღბეჭდვა როგორც მთავრობის, ისე ჩვენი ხალხის შემეცნებაში.“ *) მაგრამ ჩვენ შევცდებით, თუ ვიფიქრებთ, რომ დ. ყიფიანი ქართველი ერის დენაციონალიზაციისა და რუსებში გათქვევების მომხრე ყოფილიყო; წინააღმდეგ ყიფიანის პოლიტიკა და აზროვნება არსებითად ეწინააღმდეგებოდა ამგვარ დასკვნებს. მისი მთავარი მიზანი იყო დაცვა ამ ორი პრინციპისა, დაცვა ქართული ეროვნული ინტერესებისა და ინდივიდუალობის რუსეთის მონარქიზმის ჩარჩოებში, მისი მფარველობის ქვეშ. ამიტომ იგი დარწმუნებული იყო, რომ ამ ორ ცნებათა შორის – ქართულ ნაციონალიზმსა და რუსულ მონარქიზმს შორის – პრინციპიალურად შეუძლებელი იყო რაიმე წინააღმდეგობის არსებობა. რომ დ. ყიფიანი დენაციონალიზაციის მტერი იყო და პრინციპიალური მომხრე ქართული ნაციონალობისა ამას ამტკიცებს მთელი მისი ხანგრძლივი მოღვაწეობა და ბოლოს 80 -იან წლებში შეტაკება ადგილობრივ ხელისუფლებასთან, რასაც მოყვა მისი ტრადიკულად დაღუპვა. აქ საილუსტრაციოდ მოვიყვანთ ერთ მისი წერილიდან ციტატას. 1860 წ. იგი სწერდა „რაც ამ ერთს კაცზედ ითქმის, ის მთელ ხალხზედაც ითქმის, მაგრამ ყოველივე უფრო საზარელი, უფრო გულის შემამრწუნებელი, უფრო სულის აღმაშფოთებელი: რომელიც ხალხი თავის ენას გადავიწყებს, იმას ხალხის სახელი აღარა ჰქვია რა, მნიშვნელობა და პატივი სრულიად აღარა აქვს რა და ქვეყნიერებაში ისე გამოწყდება, რომ იმისი სახსენებელიც აღარა დარჩეს რა, – და არა თუ მართო თვითონ გამოწყდება ეს ხალხი – თავის სასიქადულოს მამაპაპათა ხსენებასაც ისე გააქრობს, რომ ქვეყანაზედ არავინ იცოდეს აღარც

*) აქ იგივე აზრებია გამოთქმული, რომელიც ნიკოლოზ პირველის აგენტმა

ჩეკვინმა წარმოსთქვა 1832 წლის შეთქმულთა აღმოჩენის შემდეგ 1833 წ. მოწვეულ თავად-აზნაურთა ყრილობაზე: „ხელმწიფის ერთგული რუსი უნდა უთუოდ კეთილი ქართველიც იყოს გრძნობებით, როგორც ერთგული ქართველი უნდა იყოს კეთილი რუსი“. („აქტები“ ტ. VIII; კ. აბაშიძე „პოლიტიკური რომანტიზმი“ „მოსამბე“ № 1, გვ. 9, 1905 წ.)

იმათი სარწმუნოებისათვის მოღვაწეობა, აღარც იმათი ხან მტერთაგან წამება და ხან მტერზედ ძლევა მოსილი გამარჯვება, აღარც იმათი კეთილი ზნეობა და სათნოება, სრულიად აღარაფერი, რაც რომ სულის გამწმენდელი და აღმამაღლებელი არის კაცისათვის, გულის გამკატიოსნებელი, ღვთის სარწმუნოებაზედ და ხ ე ლ მ წ ი ფ ი ს ერთგულუბაზედ მტკიცედ დამაყენებელი“¹⁾ აქ უკვე მოცემული არის დიმი. ყიფიანის ეროვნული თეორიისა და ეროვნული პოლიტიკის შინაარსი: ენისა და სამშობლოს დაცვა აუცილებელი პირობა არის. საზოგადოების წარმატებისა და ტახტის ერთგულებისათვის. დ. ყიფიანის პრაქტიკული მოღვაწეობის მთავარი შინაარსიც აქეთვე იყო მიმართული: იგი მთელი თავისი ენერჯით ცდილობდა მტკიცე კავშირი დაუმყარებია რუსულ მონარქიზმსა და ქართულ ნაციონალიზმს შორის. თუ რამდენად შესაძლებელი იყო ასეთი პოლიტიკის შესაფერისად გატარება ცხოვრებაში, – უკეთ რომ ვსთქვათ რუსული მონარქიზმის ინტერესებთან ქართული ინტერესების შეუღლება – ეს მეორე საკითხია. ხოლო დ. ყიფიანის აზროვნებისა და მოღვაწეობის დასახასიათებლად ისიც საინტერესოა, რომ 30-იან წლებში მის მიერ შემუშავებულ პრინციპის ჭეშმარიტებაში მას ერთი წუთითაც კი არ დაბადებია ეჭვი – არც მაშინ, როდესაც იგი სტავროპოლის ტყვეობაში იმყოფებოდა.

ამრიგად დ. ყიფიანი უერთგულესი პატრიოტი იყო რუსეთის ტახტისა, მაგრამ იმავე დროს მისი საქართველოს პატრიოტიკაც უდაოა: მისი უაღრესი სიყვარული სამშობლოსადმი დადასტურებულია მრავალგვარი დოკუმენტებით.

ერთ თავის კერძო წერილში გრ. ორბელიანისადმი 1860 წ. 8 ოქტომბრის თარიღით დ. ყიფიანი პეტერბურგიდან სწერდა:

„სხვა იქნება ვერავინ მიჰხვდეს, ბევრმა იქნება არ დაიჯეროს, მაგრამ თქვენ, მგონია, ადვილად დამიჯეროთ, რომ ჩემის სამშობლო ქუეყნის მიწა-წყალი, ჩემი სიყრმითგან თანშეზრდილი მეგობრები და

მცნობები; ჩუენი ჰაერი ორმოცდა ხუთს წელიწადს რომ სიამოვნებით მიყლაპავს; ჩუენი ქუეყნის კიდევაც წრფელი და კიდევაც გულის გამამხიარულელებელი ერთმანეთთან დამოკიდებულება, ჩუეულება, ზნეობა, ზრდილობა, – ათასნაირი სხვადასხვა თვისება, რომელსაც კაცი ვერსადა ჰპოებს, თუ არ შინა;– ყოველივე ესე ისეთი ძვირფასი რამ არის, რომ, ვისაც კი ცოტაოდენი გრძნობა შეჰრჩენია, ნებით არას

---

¹⁾ „ცისკარი“ იანვარი, გვ. 4 – 5, 1860 წ. ბაქარ ქართულის (დ. ყიფიანის) წერილი.

დროს არ დაჰკარგავს, თუ ძალათ არ დააკარგვინეს. _ ღვთის გულისათვის, რას დამახარებენ აქ ისეთსა, რომ ამაში გამაცვლევიონ, ან ვინ რას დამახარებებს აქ; ვისა სცხელა ჩუენტვისა? _ საქართველოს, მოშორება ღმერთმა მაშოროს. ამას კი მოგახსენებთ, რომ თუ უსიცხვილოდ დაბრუნება გამიჭირდა იმავე სამსახურის ხარისხით, რომელშიაც ვარ, და იმავე პატიოსნების ვალით, რომელსაცა ვმსახურებ, ისევე გუთანს მოუდგები, ნაზადს მოვისხამ და ადვილად კი ჩემს ქუეყანას ვერ მოვსცილდები ასეთი პატრიოტული ენით ლაპარაკობდა დიმი. ყიფიანი. მისი ნაციონალური შეგნება სალი კლდესავით მტკიცე და შეურყეველი იყო. ეს პრინციპი ვერ გასტეხა ვერც ვორონცოვის ღმობიერმა პოლიტიკამ 40 – 50 იან წლებში, ვერც დონდუკოვ-კარსაკოვის სუსხიანმა რეაქციამ 80-იან წლებში: ეროვნული პოლიტიკის საზომით დ. ყიფიანმა მტკიცე თანამშრომლობა გააჩაღა ვორონცოვთან; იმავე პოლიტიკის საზრისით დ. ყიფიანი თავდავიწყებით შეებრძოლა დონ.-კორსაკოვის რუსიფიკატორულ პოლიტიკას და უნდა ვსთქვათ გადაჭრით, რომ დ. ყიფიანისათვის პრინციპი უფრო მაღლა იდგა და მიმზიდველი იყო, ვინემ პირადი ბედნიერება და კარიერა. ამ დებულებას ნათლად ამოწმებს დ. ყიფიანის ზემოდმოყვანილი წერილი გრ. ორბელიანისადმი.

მაგრამ აქ საჭირო არის დ. ყიფიანის პატრიოტიზმისა და ნაციონალიზმის სოციალური შინაარსი გამოვარკვიოთ. დ. ყიფიანი გარკვეული ეპოქისა და გარკვეული წოდების შვილი იყო; მისი სოციალური ფილოსოფია არასოდეს არ გასცილებია წოდებრივ ფარგლებს. თუ ერთი მხრივ, იგი ენერგიული მომხრე იყო მაღალი წო-

დების ემანსიპაციისა; ამ წოდების შიგნით არსებულ სოციალური გრადაციების მოსპობისა, მეორე მხრივ იგი არასოდეს არ მისულა ს ა ე რ თ ო დ წ ო დ ე ბ ა თ ა გ ა თ ა ნ ა ს წ ო რ ე ბ ი ს შ ე გ ნ ე ბ ა მ დ ე . მისი იდეოლოგია წოდებრივი შინაარსისა იყო; მისი სოციალური იდეალები ბატონყმურ საქართველოში გამოიხატებოდა. დ. ყიფიანი ღრმად იყო დარწმუნებული იმაში, რომ წოდებათა არსებობა აუცილებელი პირობა არის ერის წარმატებისათვის; რომ დაბალი წოდების – გლეხობის მოვალეობას შეადგენს შრომა და ეკონომიური დოვლათის შექმნა, ხოლო მაღალი წოდების ფუნქცია მართვასა, ხელმძღვანელობასა და კულტურის სამსახურში უნდა გამოიხატოს. ერთი – შრომობს, – მეორე – ხელმძღვანელობს, მართავს; ერთი მატერიალურ დოვლათს ჰქმნის, მეორე – კულტურულ დოვლათსა; დ. ყიფიანის აზრით, ასეთი სოციალური ურთიერთობის გასამტკიცებლად წოდებათა შორის საჭირო არის ისეთი საზოგადოებრივი ინსტიტუტი,

როგორც არის ბატონყმობა. ამრიგად მისი სოციალური იდეალი – თანამედროვე პირობების მიხედვით შეკეთებული ბატონყმური საქართველო იყო. აი, ასეთი საქართველოს პატრიოტი იყო დ. ყიფიანი. მას საქართველო წოდებრივობის გარეშე არც წარმოედგინა და ვერც წარმოიდგენდა. მისი პატრიოტობა უაღრესად წოდებრივი შინაარსისა იყო. ასეთი საქართველოსადმი სიყვარული არ უშლიდა მას ტახტისადმი სიყვარულიც გამოემქლავნებია.

აქ შეუძლებელი არი გვერდი აუაროთ დ. ყიფიანის მოღვაწეობის ორ დიდ მომენტს: ამ სახელოვანმა მოღვაწემ თავისი მოღვაწეობა 1830 – 32 წლების თავად-აზნაურთა შეთქმულებაში მონაწილეობით დაიწყო; როგორც ვიცით ამ შეთქმულების მთავარი ხელმძღვანელები იყვენ ფეოდალური არისტოკრატის წარმომადგენელნი და მიზნად ჰქონდათ დასახული საქართველოს სამეფოს აღდგენა: ხოლო დაამთავრა 80-იან წლებში ადგილობრივ ხელისუფლებასთან, ბრძოლით, რასაც შედეგათ მოყვა მისი სტავროპოლში გადასახლება და იქ ტრაგიკულად დაღუპვა. ასეთმა საქმიანობამ დ. ყიფიანს, დიდი სახელი მოუხვეჭა და თითქმის ეროვნულ გმირად გახადა. მაგრამ უნდა გადაჭრით ვსთქვათ, რომ როგორც 16-18 წლის ახალ-

გაზრდა ყიფიანის ბრძოლა 30-იან წლებში, ისე ჭადაროსან მოხუცი მოღვაწის ბრძოლა 80 წლებში – ერთ და იმავე პოლიტიკურ მოსაზრებიდან გამოდიოდა: დიმი. ყიფიანი ებრძოდა ადგილობრივ ხელისუფლებას, უარყოფდა მის მავნე პოლიტიკურ ხაზს არა იმისათვის, რომ რუსეთის მართველობა მოესპო საერთოდ საქართველოში, არამედ იმისათვის, რომ მტკიცე კავშირი დაემყარებია თვითმპყრობელ მეფესა და ქართველ ხალხს შორის; იგი დარწმუნებული იყო ორივე შემთხვევაში, რომ ადგილობრივი ხელისუფლება არღვევდა ცენტრალური ხელისუფლებისა და მეფის პრინციპიალურ შეხედულებებს ადგილობრივ მცხოვრებლებთან დამოკიდებულების შესახებ; ამიტომ იგი ცდილობდა ადგილობრივ ხელისუფლებასთან ბრძოლით აღედგინა ცენტრალური მთავრობის სწორი და სამართლიანი პროგრამა. ასეთი ბრძოლის წარმოებით იგი შეცდომით 1832 წლის შეთქმულთა წრეში მოხვდა, ამავე ბრძოლის ნიადაგზე იგი 1886 წელში სტავროპოლში იქნა გადასახლებული და ვერაგულიდ მოკლულთ *) მაგრამ როგორც დავინახეთ, არც ერთ შემთხვევაში მას ეროვნული დამოუკიდებლობის იდეა არ ამოძრავებდა; მისი ეროვნულ პოლიტიკური გეზი გარკვევით მიემართებოდა თავიდანვე რუსეთის ტახტისადმი.

---

*) მკითხველმა უნდა იცოდეს, რომ 80-იან წლებში საქართველოში ალექ-

მაგრამ აქ ჩვენ წინ ერთი საინტერესო პრობლემა არის წამოჭრილი: სად უნდა ვეძიოთ დ. ყიფიანის ასეთი აზროვნებისა და ეროვნული პროგრამის წყარო; როგორმა ობიექტიურმა გარემოებამ შეუწყო ხელი მის წარმოშობას?

დ. ყიფიანი გარკვეული სოციალური წრის წარმომადგენელი იყო და ცხადია ამ მომენტს გადამჭრელი როლი უნდა ეთამაშნა მისი ეროვნულ-პოლიტიკური სოფლმხედველობის შემუშავების დროს. მონარქიზმის პრინციპის აღიარებით დ. ყიფიანი ქედს იხრიდა არსებითად მტკიცე ცენტრალისტური ხელისუფლების წინაშე, რომელმაც მოსპო პროვინციალური კარჩაკეტილობა, ფეოდალური სისტემა და გააერთიანა საქართველო, ხოლო გაერთიანებული საქართველო დ. ყიფიანის იდეალი იყო. როგორც ქვევით დავინახავთ, დ. ყიფიანი პრინ-

ციპიალური მტერი იყო ფეოდალური წყობილების და ფეოდალური სისტემის. საქართველოს ისტორიულ წარსულში ბრძოლა ცენტრალურ ხელისუფლებასა და ფეოდალურ კარჩაკეტილობის, დეცენტრალისტურ სისტემის შორის დიდი ხნის განმავლობაში წარმოებდა. უდაოა, რომ დიდ ფეოდალებსა და ცენტრალურ ხელისუფლების შორის გამართულ ამ ცხარე ბრძოლაში თავისი სოციალ-პოლიტიკური პირობების გამო წვრილი თავად-აზნაურობა უკანასკნელის დამხმარეთ უნდა გამოსულიყო. მაგრამ ეს ბრძოლა დაუმთავრებელი აღმოჩნდა მე-19 საუკუნის დასაწყისამდე; უკეთ, საქართველოში არ აღმოჩნდა შესაფერისი ო ბ ი ე ქ ტ ი უ რ - კ ო ნ ო მ ი უ რ ი პირობები და გარკვეული სოციალური კლა-

სანდრე მესამის რეაქციონური პოლიტიკის წყალობით შავი რეაქცია გამეფდა და რუსიფიკატორული სამოქმედო პროგრამა ადგილობრივ ხელისუფლებისა სააშკარავოზედ იქნა გამოტანილი. დიმ. ყიფიანი თავგამოდებით იცავდა ქართულ ენას, ქართულ სკოლასა და ებრძოდა დონ.-კორსაკოვის რუსიფიკატორულ პოლიტიკას. ამ ბრძოლამ გამოიწვია დ. ყიფიანის წინააღმდეგ ადგილობრივ მთავრობის ამხედრება. როდესაც 1886 წ. დ. ყიფიანმა საქართველოს ექზარხოსს წინააღმდეგობა გაუწია და მოითხოვა მისი საქართველოდან წასვლა, რადგან მან დასწყევლა ქართველი ერი, დ. ყიფიანი გადასხლებული იქნა სტავროპოლში ადმინისტრაციული წესით და იქვე მოკლეს 1887 წ. დონდუკოვ-კორსაკოვის აგენტებმა. ი ს ტ ო რ ი უ ლ - ო ბ ი ე ქ ტ ი უ რ ა დ ეს ბრძოლა მნიშვნელოვან ეტაპს წარმოადგენს ჩვენი საზოგადოების უახლოეს ისტორიაში. თვით დ. ყიფიანის ტრაგიკულად დაღუპვამ და მისი ჩამოსვენების ამბებმა (იხ. ამის შესახებ ცენტრარქივში თვით დონ-კორსაკოვის მოხსენება შინაგან საქმეთა მინისტრისადმი) ობიექტიურად ერთგვარი რევოლუციონური როლი ითამაშა, უფრო ნათელყო მთავრობის ვერაგული პოლიტიკა და ხელი შეუწყო ახალთაობის ინტელიგენციის პოლიტიკურ გამოფხიზლებას. რასაკვირველია, ს უ ბ ი ე ქ ტ ი უ რ ა დ თვით დ. ყიფიანს ასეთი მიზნები არ ჰქონია დასახული: იგი ერთი წუთითაც არ ფიქრობდა ცარიზმის საფუძვლებისა და ტახტისადმი ერთგულების შეგნების შერყევას ქართველ საზოგადოებაში .

სი – მ ე ს ა მ ე წ ო დ ე ბ ი ს სახით, რომ ისტორიულ ბრძოლას თავისი შესაფერისი დაბოლოვება მისცემოდა ცენტრალური ხელისუფლების გამარჯვებით; ეს ბრძოლა გარედან მოსულმა ძალამ-რუსეთის თვით-მპყრობელობამ გადასწყვიტა და ამით საფუძვლები მოუსპო ფეოდალურ წყობილებას საქართველოში, პოლიტიკურ-კულტურულად გაერთიანდა იგი და შეიქმნა პირობები მისი თავისუფალი, უფრო ნორ-

მალური განვითარებისა. მაგრამ თვითმპყრობელობის განმტკიცება ნიშნავდა არა მარტო ფეოდალური წყობილების მოსპობას, არამედ აზნაურთა წოდების ემანსიპაციასაც მათ განთავისუფლებას ფეოდალური არისტოკრატის ბატონობისაგან. ამ წოდებრივი საზომით წვრილი აზნაურის იდეოლოგი პირდაპირ მივიდა ფეოდალური სისტემის უარყოფამდე და ცენტრალისტური მონარქიული პრინციპის აღიარებამდე.

და აღსანიშნავია სწორედ ის, რომ დ. ყიფიანმა ყველაზე უფრო გარკვევითა და ნათლად შეიგნო რუსეთის თვითმპყრობელობის საქართველოში შემოჭრის პროგრესიული მნიშვნელობა. მას მტკიცედ სჯეროდა, რომ საქართველოს თავისი საკუთარი ძალით არ შეემლო გამოსვლა იმ ანარქიულ მდგომარეობიდან, რომელშიაც ის იმყოფებოდა უკანასკნელი საუკუნეების განმავლობაში, რომ რუსეთის დამკვიდრებამ საქართველოში მოსპო ეს დამაბრკოლებელი პირობები და შექმნა თავისებური პირობები ნორმალურ განვითარებისათვის.¹⁾

დამახასიათებელია აგრეთვე იმავე დ. ყიფიანის აზროვნებისათვის ის გარემოებაც, რომ იგი არასოდეს არ დასტიროდა წარსულს, დაკარგულს ბედნიერებას, არასოდეს არ მოსთქვამდა დაკარგულ სამოთხეზე, როგორც ეს ნათლად მოსჩანს გრ. ორბელიანის, ვ. და ალ. ორბელიანების, ნ. ბარათაშვილის, ალ. ჭავჭავაძის და სხვათა პოეზიაში დ. ყიფიანი ენერგიულად და იმედიანად უცქეროდა აწმყოს; იგი არ იყო წარსულის იდეალიზაციის მომხრე: როგორც დადებითს ისე უარყოფითს მომენტებს ბლომად ნახულობდა იგი საქართველოს

---

¹⁾ ერთ თავის სიტყვაში დ. ყიფიანი 1878 წ. ამბობდა: „ბუნების გამომძიებლობით ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში უძრავი არა არის რა და არც ჩვენი ერთობა და სიმაგრე მდგარა უძრავად. დროთა ბრუნვაში სხვადასხვა შეტაკება მომხდარა და ერთი ისეთიცა, რომ დაურღვევია ჩვენი გვარტომობითი კავშირი... ვინ იცის კიდევაც რამდენ ხანს ვიქნებოდით ამ მდგომარეობაში, ჩვენ რომ დიდებულის რუსი ხელმწიფისათვის არ მიგვენდო თავი. იმის ღვთიურმა ხალხისათვის ზრუნვამ მოგვამადლა ეს შეერთება ამდენის ხნის დაშორებულებსა... მისი დიდებულების უქვემდებარდომილეს მაძლობას განუზომელათა ვზრდით ჩვენს გულში“... (დ. ყიფიანის სიტყვა. „დროება“ № 238, 1878 წ.)

წარსულში. მისი ინტერესი თანამედროვე საქართველოსაკენ იყო მიმართული; აქ ცდილობდა იგი საერთო პირობების გაუმჯობესებას და თავისი წოდების ინტერესების დაცვას.

მაგრამ ეხლა მივმართოთ დ. ყიფიანის არქივს რდა თვით ავალაპარაკოთ თავისი პოლიტიკის შესახებ. იმ მრავალ დოკუმენტებს, საგაზეთო წერილებსა და სიტყვებს შორის, რომელიც ამჟამად ჩვენს ხელთ არის, აქ მოვიყვანთ მხოლოდ ერთი სიტყვის ნაწილს, რომელიც მან წარმოსთქვა 1848 წ. თავად-აზნაურთა კრებაზე და რომელიც საფუძვლად დაედვა ნიკოლოზ 1-დმი გაგზავნილ თავად-აზნაურთა მიმართვას. ყიფიანი ვრცელ სიტყვაში ამბობდა:

„ჩვენ, ქართველები, ძველ ქრისტიანულ ხალხთა მცირე ნაწილი გარსშემორტყმული ჩვენს წინააღმდეგ მებრძოლ ერებით, _ დიდხანს, მრავალ საუკუნეთა განმავლობაში, ვიბრძოდით მათთან ყველა ჩვენს საზღვრებზე და მხოლოდ ამ საუკუნის დასაწყისში მოვისვენეთ რუსეთის მართველობის ქვეში თუ ჩვენ მძიმე და ხანგრძლივი განსაცდელი ავიტანეთ და შევინარჩუნეთ სიმტკიცე სარწმუნოებისა, რომელიც გვიანდერძეს წინაპრებმა საქართველოს სამეფოს უკეთეს ხანის დროიდანვე, თუ არ ვუღალატეთ ჩვენს მართლმადიდებლობას, რომ შევინარჩუნეთ ჩვენი კეთილშობილება და კარგი სახელი, ყველამ ვიცით, რომ ეს მოხდა რუსეთის თვითმპყრობელობის და ერთმთავრობის წყალობით. რასაკვირველია, თვითმპყრობელობა და ერთმთავრობა ერთადერთი დასაწყისია, საიდანაც ყოველთვის წარმოდგებოდა ჩვენი საერთოც და კერძოც კეთილდღეობა. ეხლა ჩვენ სრულიად მშვიდობიანად ვიმყოფებით ჩვენს ქვეყანაში, დამშვიდებით ვასრულებთ ჩვენ შინაურ საქმეს. მტერს ჩვენ სახლში კი არ ვეომებით, არამედ მისი სახლის საზღვრებში. შვილებს ვზრდით და შევხარით მათ მომავალს, ჩვენი მართლმადიდებლობა, ჩვენი საზოგადო ცხოვრება არავითარ საფრთხეს არ განიცდის ვინ მიგვიყვანა ჩვენ ამ მდგომარეობამდე? თვითმპყრობელობამ და ერთმთავრობამ საქრისტიანო მსოფლიოს ერთად ერთ მართლმადიდებელ და დიდ მონარქისამ... ჩვენც გვინდა რომ მოხსენდეს ხელმწიფე იმპერატორს, თუ რა გრძნობებს განვიცდით იმ შინამყუდროების გამო, რომლითაც ვსტკბებით მის, ზეცით ნაკურთხ თვითმპყრობელოვან მონარქის ფრთის ქვეშ... გვინდა რომ მოხსენდეს მის იმპერატორობით დიდებულებას, ჩვენი საერთო ერთსულოვანი სურვილი, რომ აღნიშნულ გრძნობათა მიხედვით მოგვეთხოვოს სამსახური უცხოეთშიაც, თუნდა სახელმწიფოს საზღვრების

გარედ... მოგვეთხოვოს სამსახური, თუ რომ დასავლეთ ევროპაში
ამჟამად არსებული (1848 წ. რევოლუციაზეა ლაპარაკი, ს. ხ.) მუქა-

რა გახდება იმ სახელმწიფოსი, რომლის საზღვარში ყოფნის პატი-
ვი აქვს საქართველოს, თანახმად ჩვენი ღვთით ნაკურთხ მეფეების
გადაწყვეტილებისა და თანახმად მის კეთილშობილ თითოეული წევ-
რის გრძნობა-სურვილისა“.¹⁾

აქ მოცემული არის დ. ყიფიანის პოლიტიკურ-ეროვნული კრედოს
ძირეული შინაარსი. ეს მისი სიტყვა არ იყო გამოწვეული მხოლოდ
ოფიციალური პირობებით, იგი გულწრფელ განცდათა და მრავალ წელ-
თა მოფიქრების ნაყოფი იყო. როგორც ვხედავთ. დ. ყიფიანისათვის
რუსეთის თვითმპყრობელობა იყო აუცილებელი ეტაპი საქართველოს
გაერთიანებისა და მისი წარმატებისათვის. ასე დააფასა ყიფიანმა
თავისი კლასის საზომით რუსეთის თვითმპყრობელობის განმტკიცება
საქართველოში. ²⁾ ეს არ იყო მხოლოდ ვორონცოვის პოლიტიკის ნა-
ყოფი, როგორც ზოგიერთი ფიქრობენ. ³⁾ ეს ისტორიული პირობების
შედეგი იყო, გარკვეულ ობიექტიურ გარემოებათა აუცილებელი რე-
ზულტატი.

რომ დ. ყიფიანი პრინციპიალური მოწინააღმდეგე იყო ფეოდა-
ლური სისტემისა და მომხრე ერთმეფობის ცენტრალისტური მართ-
ველობის _ ეს ნათლად მტკიცდება მისი პუბლიცისტური წერილები-
თაც. უნდა აღვნიშნოთ, რომ დ. ყიფიანი იყო პირველი, რომელმაც
პრესაში ნათლად და გარკვევით უარჰყო საქართველოს ძველი წყო-
ბილების ფეოდალური სისტემა და მოითხოვა ამ წყობილებიდან დარ-
ჩენილი ნაშთების აღმოფხვრა. ამ მხრივ აღსანიშნავია ორი მისი წე-
რილი: ერთი 1848 წ. დაბეჭდილი – „О состоянии имений в Гру-
зии“ ⁴⁾ და მეორე 1853 წ. დაბეჭდილი – „О том, о сем и между
прочим, о сословиях закавказских.“ ⁵⁾

პირველ წერილში დ. ყიფიანი იხილავს საქართველოში მიწის
კერძო საკუთრების საკითხს. დ. ყიფიანი ცდილობს გამოარკვიოს,
თუ როგორი იყო კერძო საკუთრების პირობები ფეოდალურ წყობი-
ლების პერიოდში და მე-19-ე საუკუნეში შექმნილ ურთიერთობის

1) იხ. „АКТЫ“ ტ. X გვ. 26.

2) რუსეთის თვითმპყრობელობაც მოწყალე თვალით შეხვდა თავის ერთგულ საქართველოს თავად-აზნაურობას. აღნიშნულ სიტყვის წაკითხვის შემდეგ ნიკოლოზ I თავისი ხელით წაუწერია: „Душевно благодарить за благородные чувства“ („АКТЫ“ ტ. X გვ. 26.)

3) იხ. В. Иваненко: „Гражданское управление Закавказьем“ გვ. 350, 1901 წ. აქვე მოყვანილია დ. ყიფიანის სიტყვის ნაწილიც.

4) იხ. „Кавказ“ № 2, 1848 წ.

5) იხ. „Кавказ“ № 79, 81, 83, 84, 1853 წ. არის ცალკე წიგნათაც დაბეჭდილი.

დროს. შესავალში იგი აღნიშნავს იმ დიდ ღვაწლს, რომელიც მოუტანა საქართველოს რუსეთის თვითმპყრობელობის დამკვიდრებამ გარეშე მტრების ალაგმვითა და შინაური ანარქიის აღმოფხვრით. დ. ყიფიანი ამბობს, რომ ახლა სრულიად ახალი პირობები შეიქმნა საქართველოს საზოგადოებრივი ცხოვრების განვითარებისათვის და ჩვენი საზოგადოებრივი ურთიერთობაც ამ პირობებს უნდა ეგუებოდეს. სამწუხაროდ ჯერ ეს არ მომხდარა სავსებით და ფეოდალური წყობილების ნაშთები ხელს უშლიან ჩვენი ცხოვრების, _ რასაკვირველია საქართველოს მაღალი წოდების. თავად-აზნაურობის, _ შესაფერისად განვითარებას. საჭიროა შესაფერისი ცვლილება მოხდეს მემამულეთა ეკონომიურ ცხოვრების პირობებში და ძველი იურიდიული ნორმებიც შეიცვალოს თანახმად ახალი ურთიერთობისა. დ. ყიფიანი ამ მხრივ დაწვრილებით იხილავს მამულის მდგომარეობის საკითხს საქართველოში. ძველად, ფეოდალურ სისტემის პერიოდში კანონი, დაუშვებლად აღიარებდა მამულის დაქუცმაცებას; მიწა ერთიანად ეკუთვნოდა გვარს, რომელსაც მართავდა გვარის მეთაური; მამულის დანაწილება ნიშნავდა გვარის დაუძღურებას, მისი ეკონომიური და პოლიტიკური როლის დაცემას. ამიტომ ფეოდალური კანონი უარყოფდა ამ დანაწილებას და იცავდა „გვაროვნული მამულის“ პრინციპს. ასეთივე იყო ვახტანგ V-ის კანონი. „Законы грузинские Поддерживали, таким образом, феодальные начала“ – სწერდა დ. ყიფიანი. მაგრამ მისი აზრით, ასეთი წყობილების ფორმები სრულიად ვერ შეუწყობდა ხელს სასოფლო-სამეურნეო ცხოვრების წარმატებას და მამულის კულტურულად დამუშავების საქმეს. წინააღმდეგ

ასეთი საზოგადოებრივი ურთიერთობა ხელის შემშლელი მოვლენა იყო, ეკონომიური ცხოვრების შემაფერხებელ ფაქტორს წარმოადგენდა. საქართველოში მამულის მფლობელობის პატრიარქალურს პერიოდში არ იყო აჩრდილიც ასეთი წარმატების პირობებისათვის, – სწერდა დ. ყიფიანი, – ხშირად მოხდებოდა ხოლმე, რომ გვარის მეთაურად ხდებოდა ისეთი პირი, რომელსაც სრულიად არ გააჩნდა ის თვისებები, რომელიც აუცილებელია გონიერი, პატივსაცემი და მიუკერძოებელი მართველისა, სახლის გამგისა (хозяин) და მოსამართლისათვის. აქედან წარმოშობილი ჩხუბი, თვითნებობა, ძალადობა, ცარცვა და მკვლელობა აღელვებდა უმაღლეს წოდებას და ძლიერისუფლება ყოველთვის იმარჯვებდა... აქედან ადვილად შეიძლება წარმოვიდგინოთ, თუ როგორ მდგომარეობაში ვარდებოდენ ასეთს პირობებში გვარის სუსტი წევრები; როგორ უმჯობესდებოდა მამული და როგორ წახალისებას განიცდიდა გლეხის შრომა, რომელიც როგორც

პირადათ, ისე თავისი ქონებით ეკუთვნოდა ბატონს. მამულის მფლობელობის ასეთს პირობებში უფრო ნათლად შევძლებთ წარმოვიდგინოთ მამულების მდგომარეობა, თუ გავითვალისწინებთ იმასაც, რომ იმ ხანებში ქვეყანა აფორიაქებული იყო გარეშე და შინაური მტრებით“¹⁾

დ. ყიფიანმა ფეოდალური სისტემის კრიტიკის დროს სრულიად სამართლიანად მიაქცია საზოგადოების ყურადღება ეკონომიურ მხარეზე და განსაკუთრებით მამულების მფლობელობის საკითხზე. ფეოდალური სისტემა აგებული იყო გარკვეულ ეკონომიურ საფუძვლებზე. მას სარჩულად ედვა მსხვილი მიწათმფლობელობა, რომელზედაც აშენებული იყო გარკვეული გვარის პოლიტიკური ბატონობაც; ვინც ებრძოდა ამ ფეოდალურ სისტემას, მას უპირველეს ყოვლისა მისი ეკონომიური საფუძვლების – მამულის მფლობელობის წესის დარღვევისათვის უნდა მიექცია არსებითი ყურადღება. დ. ყიფიანის ეკონომიური კონცეპცია განსხვავდებოდა. ფეოდალური სისტემის სოფლმხედველობისაგან. დ. ყიფიანი ფეოდალურ უღლიდან განთავისუფლებულ მემამულის თვალსაზრისით უყურებდა საკითხს: მისთვის ცალკე

პიროვნების დამოუკიდებლობა და კერძო საკუთრების პრინციპი ურყევ საფუძველს წარმოადგენდა ცხოვრების წარმატებისა და წინმსვლლობისათვის ეს იყო ახალი მემამულის თვალსაზრისით, – ფეოდალურ აპეკისაგან განთავისუფლებულ მოწინავე წოდების იდეოლოგია. მისთვის საჭირო აღარ იყო „მამულის განუყოფელობა“, ფ ე ო დ ა ლ უ რ ი წ ყ ო ბ ი ლ ე ბ ი ს მიწათმფლობელობის სისტემა. დ. ყიფიანი დამოუკიდებლად იკაფავდა გზას ცხოვრებაში, როგორც მოხელე, როგორც ბიუროკრატიულ ცენტრალისტურ სახელმწიფოს ერთ-ერთი მსახური. ეს ახალი სახელმწიფოებრივი წყობილება არ ა გ ვ არ ის სიძლიერეს აქცევდა ყურადღებას, არ ამ ე დ პ ი რ ო ვ ნ ე ბ ი ს ეკონომიურ სიძლიერეს და მის პირად თვისებებს, ენერგიას, ცოდნას, სამსახურის უნარიანობას, დიმ. ყიფიანმა ნათლად შეიგნო ახალი ეპოქის ეს ახალი მოთხოვნილება და გარკვევით წამოაყენა კონცეპცია, რომლის ერთი პირი მიმართული იყო ფეოდალური წყობილების და მის საფუძველზე აღმოცენებულ იურიდიულ ნორმების წინააღმდეგ, ხოლო მეორე ეპოქის მოთხოვნილებებს ეგუებოდა. „ვახტანგის კანონებიდან გამომდინარე ცნებამ მამულების განუყოფელობის შენარჩუნების სარგებლიანობის შესახებ, ბუნებრივად დაუთმო

1) Д. Кипиани: „О состоянии имений Грузии“ „Кавказ“ # 2, 1848 წ.

ადგილი საქმის ახალვითარებაში შეხედულებას, რომ ა უ ც ი ლ ე ბ ე ლ ი ა ყ ო ვ ე ლ მ ა პ ი რ ო ვ ნ ე ბ ა მ ი ც ო დ ე ს თ ა ვ ი ს ი ს ა კ უ თ რ ე ბ ა. აგრეთვე სოფლის მეურნეობაშიაც წამოიჭრა მისწრაფება დაყოფისაკენ“ – განაგრძობს დ. ყიფიანი. 1) მაგრამ ცხოვრებაში ეს შეხედულება ჯერ კიდევ არ არის გატარებული: „ახალ ბუნებრივ პირობების მიხედვით, მაღალი წოდების შეგნება და მისი მოთხოვნილებანი შეიცვალა და გაფართოვდა; მაგრამ მამულის მფლობელობის სისტემა და სოფლის მეურნეობის მდგომარეობა თითქმის იმ პირობებში დარჩა, რომელშიაც იმყოფებოდა ასეული წლების წინ“. დ. ყიფიანის განმარტებით ეს გარემოება ხელს უშლის ჩვენი ეკონომიური ცხოვრების წინ მსვლელობას, მემამულეები მხოლოდ დღიური ლუკმისათვის ზრუნავენ და არ არის შესაფერისად გამოყენებული ჩვენი ბუნებრივი სიმდიდრე. ავტორის განმარტებით, კერძო საკუთრების

ცხოვრებაში ურყევად გატარება ხელს შეუწყობს სოფლის მეურნეობის წარმატებისა და მისი რაციონალურად დამუშავების საქმეს; მემამულის ინტერესი და შეგნება გაფართოვდება; იგი კულტურულად დაამუშავებს თავის მამულს არა მარტო თავისი ოჯახის მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად, არამედ ბაზრისათვისაც.

ასეთი არის დ. ყიფიანის შეხედულება. თუ ერთი მხრივ, იგი სასტიკად ილაშქრებდა ფეოდალური წყობილების პოლიტიკური კარჩაკეტილობისა და დაქუცმაცების წინააღმდეგ და მოითხოვდა მტკიცე ცენტრალისტური ხელისუფლების დამკვიდრებას, მეორე მხრივ მისი ეკონომიური და სოციალური შეხედულებანიც ვერ თავსდებოდნენ ფეოდალური სისტემის ფარგლებში და იგი ამ მიმართულებითაც ენერგიულ ბრძოლას აწარმოებდა.

მეორე თავის წერილშიაც, ²⁾ დიმიტრი ყიფიანის პუბლიცისტური კალამი მიმართული არის ძველი ფეოდალური წყობილების წინააღმდეგ, მაგრამ აქ იგი ნათლად ააშკარავებს თავის სოციალურ იდეალებსაც. დ. ყიფიანს არ მოსწონდა ფეოდალური სისტემა და ებრძოდა მას; მაგრამ იგი არ იყო წინააღმდეგი ბატონყმური სოციალური ურთიერთობისა. ამ წერილის შინაარსი ასე შეიძლება გადმოიცეს: არა ბატონყმობის წინააღმდეგ არის საჭირო ბრძოლა, არამედ საერთოდ აღებული ფეოდალური სისტემის წინააღმდეგ; ბატონყმობის ინსტიტუტი უნდა განთავისუფლდეს ფეოდალურ ზედნაშენი-

---

¹⁾ იქვე.

²⁾ დ. ყიფიანი: „О том, о сем и между прочим, о сословиях закавказских.“ გაზ. „Кавказ“ № 79, 81, 83, 84, 1853 წ.

საგან; აქედან – შეკეთება ბატონყმური ურთიერთობისა თანახმად ახალი ეპოქის მოთხოვნილებებისა – ასეთი იყო დ. ყიფიანის სოციალური მისწრაფება და უნდა ვსთქვათ, რომ რეფორმის პერიოდში (1862 – 64 წ.წ.) დ. ყიფიანმა ერთობ კონსერვატიული პოზიცია დაიჭირა. ტფილისის გუბერნიის თავად-ზნაურობამ მას დაავალა დასაბუთებულ მოსაზრებათა შემუშავება ბატონყმობის მოსპობის პირობების შესახებ; დ. ყიფიანმა შეკრიბა წერილობითი აზრი ტფილისის

გუბერნიის ორასზე მეტი თავად-აზნაურისა და ამ შევსებულ მოსაზრებათა მიხედვით დასწერა თავისი მოხსენება¹⁾ და მასთანვე წარადგინა გარკვეული პროექტიც.²⁾ დიმი. ყიფიანის მოსაზრება ამ შემთხვევაში სავსებით ეგუებოდა მთელი თავადაზნაურობის ინტერესებს; იგი თავისი მოხსენებით და პროექტით გამოხატავდა კონსერვატიული ნაწილის მისწრაფებებს. დ. ყიფიანი სწერდა; „საზოგადო ჩვენი სურვილი არის: ყმებს თავის უფლებამიეცეს, ჩვენ სამაგიერო ფული მოგვეცეს და ადგილ-მამული ჩვენ დაგვრჩეს“. ასე სწერდა იგი პატარა ხელნაწერში სათაურით: „ბატონყმობა“³⁾ პირველ მომენტში – ყმებს თავის უფლებამიეცეს – დ. ყიფიანი უყოყმანოთ ასრულებდა თვითმპრობელობის, ტახტისა და მთავრობის ბრძანებას; იგი ამ შემთხვევაში თვისი საკუთარი შეგნებით კარ მისულა ბატონყმობის მოსპობამდე, არამედ ზევიდან ნაბრძანებ პოლიტიკას ასრულებდა; მეორე მომენტში – სამაგიერო ფული მოგვეცეს – დ. ყიფიანი და მასთან მთელი თავად-აზნაურობის დიდი უმეტესობა გამოდიოდა იმ იურიდიულ შეხედულებიდან, რომელიც ვახტანგ VI კანონმა დააწესა, რომ ყმამებატონის სრულ საკუთრებას წარმოადგენს; აქედან დ. ყიფიანი დაასკვნიდა: რაკი ჩვენ ხელს ვიღებთ ჩვენს საკუთრებაზე, ამიტომ სამაგიერო ეკვივალენტი უნდა მოგვეცეს – ფულის სახითო; მესამე მომენტში – ადგილ-მამული ჩვენ დაგვრჩეს – დ. ყიფიანი ამავე მოსაზრებიდან გამოდიოდა; მაგრამ მას გარკვეული პოლიტიკა ჰქონდა საფუძვლად დადებული: თავად-აზნაურობასა და დ. ყიფიანს სურდათ იურიდიულად გაენთავისუფლებიათ გლეხი. მაგრამ ეკონომიურად იგი კვლავ მემამულის მორჩილებაში

¹⁾ იხ. „Доклад дворянству тифлисской губернии д. с. с. Димитрия Кипиани: Об улучшении быта помещичьих крестьян“. ტფილისის უნივერსიტეტის სიძველეთა მუზეუმი № 5232.

²⁾ იხ. „დებულების პროექტი მემკვიდრე ყმობისაგან განთავისუფლებულთა გლეხთათვის საქართველოში ე. ი. ტფ. გუბერნიაში“ იქვე № 5235,

³⁾ დ. ყიფიანის არქივი, სიძველეთა მუზეუმი, № 5232.

უმიწაწყლო გლეხი კი – თავისი ს ა კ უ თ ა რ ი შ რ ო მ ი ს; ამ ეკონომიურ ნიადაგზე უნდა დმოცენებულყო ახალი დამოკიდებულება მემამულესა და გლეხს შორის. აქედან დ. ყიფიანის პროექტის შინაარსი გამოიხატებოდა ყმების ხიზანთა მდგომარეობაზე გადაყვანაში. დ. ყიფიანი სწერს: „ბატონყმობაში რომ დამოკიდებულება იყო, იმის მაგიერად დაწესდება ამიერიდგან ისეთი ნებაყოფლობითი დამოკიდებულება, რომელიც ძველის საქართველოს ჩვეულებით, ხიზანსა და მამულისა პატრონთა აქვთ.“¹⁾

მიუხედავად იმისა, რომ რეფორმა დ. ყითიანის პროექტის მიხედვით არ გატარებულა, იგი მაინც თავისი სიცოცხლის უკანასკნელ წუთამდე იყო დარწმუნებული იმაში, რომ ხიზანთა მდგომარეობა სავსებით შეესაბამებოდა ჩვენი ცხოვრების ვითარებასა და ორივე წოდების – გლეხოზისა და მემამულეთა ინტერესებს.²⁾ უდავოა, რომ ამ შემთხვევაში დ. ყიფიანი ვერ დასცილდა თავის კლასის, წვრილ თავად-აზნაურობის ინტერესებსა და სავსებით გამოხატა მათი მისწრაფებანი³⁾.

ასეთივე წოდებრივი ინტერესებით იყო გაჟღენთილი მისი საბანკო პოლიტიკაც. ბატონყმობის მოსპობის შემდეგ დ. ყიფიანმა პირველმა წამოაყენა სათავად-აზნაურო ბანკის დაარსების საკითხი; ის ნათლად გრძნობდა, რომ რეფორმის შემდეგ პერიოდში ქართველ თავად-აზნაურობას გადატაკება მოელოდა და ამიტომ ეძებდა საშვალეებს ამ წოდების ეკონომიური განადგურებისაგან გადასარჩენათ. იგი მთელი თავისი ენერგიით ცდილობდა შეენარჩუნებია თავად-აზნაურობისათვის თავისი პრივილეგიური მდგომარეობა. 1883 წ. ერთ თავის წერილში სწერდა დ. ყიფიანი: „საქართველოს თავად-აზნაურობა რომ უკიდურეს განწირულებაში ვიყავით და რა ქვისათვის გვეხეთქებია თავი რომ აღარ ვიცოდით, ერთს ფიქრს წავაწყდით, მოდი და ჩვენი ბანკი გავხსნათ როგორმე რომ გაჭირვებაში ხელი მოვითხოთ ხოლმეო! ეს თუ გვიშველის რასმე, თორემ სხვა სახსარი აღარა არის რა ჩვენთვისაო, ვსთქვით, და როგორც იყო ათასნაირი ნაილაჯობითა და ვაი-ვაგლახით, გავხსენით ჩვენი ბანკი, ისევ ჩვენთვისა და იმ ჩვენი მეზობლებისათვის, რომელნიც გარს გვახვევიან.“⁴⁾

¹⁾ იხ. „დებულების პროექტი“.

²⁾ Д. Кипиани „Хизанский вопрос“, „Юридическое обозрение“ № 165, 1884 წ.

3) შეად. С. Авалиани: „Крестьянский вопрос в закавказьи“. ტ. I, 1912 წ.

4) დ. ყიფიანის წერილი რედაქციისადმი. – „დროება“ № 124, 1883 წ.

ჩვენ აქ უფრო ვრცლად ვერ შეუდგებით დ. ყიფიანის საბანკო პოლიტიკის დახასიათებას. ერთი უკვე ნათელი არის, რომ იგი ამ საკითხშიაც თავისი წოდების, გალატაკების გზაზე შემდგარ წვრილ თავად-აზნაურთა ინტერესებიდან გამოდიოდა და მათთვის ამუშავებდა ახალ პროგრამას.

5.

შეუძლებელია გვერდი აუაროთ დ. ყიფიანის აზროვნების ზოგიერთ მომენტებს 40 – 50 წლებში. ამ მხრივ აღსანიშნავია მისი ეკონომიური შეხედულებანი.

უნდა ითქვას, რომ მის აზროვნებაზე აუცილებლად დიდი გავლენა მოახდინა მაშინდელმახეპოქამ. ხოლო შემდეგში ეკონომიურ-პრაქტიკულ ღონისძიებების საქმეში იგი ვორონცოვის პირდაპირი მოწაფე გახდა. დ. ყიფიანს ესმოდა მრეწველობისა და ვაჭრობის განვითარების მნიშვნელობა საზოგადოებაში, იგი აფასებდა ევროპის ტეხნიკასა და კულტურულ მიღწევებს, იბრძოდა სასოფლო-მეურნეობის ახალ რაციონალურ საფუძვლებზე გადაყვანისათვის. როგორც ისტორიულად ცნობილია, ვორონცოვმა 40-50 წლ. არსებითი ყურადღება მიაქცია ა/კავკასიის ეკონომიური წარმატების საქმეს, ჩვენში ვაჭრობის განვითარებასა და სასოფლო მეურნეობის ევროპიულ სისტემაზე გადაყვანას. დ. ყიფიანი სავსებით იზიარებდა იმ ეპოქისათვის ასეთს პროგრესიულ პროგრამას და იცავდა მას პრესაშიაც. იგი ვორონცოვის მიერ 1850 წ. დაარსებულ „კავკასიის სასოფლო მეურნეობის „საბჭოს წევრი იყო და თავისი მოღვაწეობით ხელს უწყობდა ჩვენი ცხოვრების ევროპიზაციის 1857 წ. საზოგადოების წლიურ სხდომაზე მან ვრცელი მოხსენება გააკეთა თემაზე „О путях к достижению цели общества“, რომელშიაც აღნიშნავდა ამ საზოგადოების და მამასადამე თავის მიზნებსაც რომ „გ ა დ მ ი ე ნ ე რ გ ა თ კ ა ვ-

კასიის მეურნეობის წარმოებაში ის მიღწევები, რომელიც განახორციელა თავისთვის ევროპის რაციონალურმა მეურნეობამ¹⁾

დ. ყიფიანი ხაზგასმით აღნიშნავდა, რომ „საზოგადოების“ მოღვაწეობამ ვერ გამოიღო შესაფერისი ნაყოფი; ამის ერთ-ერთ მიზეზად ისიც მიაჩნდა, რომ ჩვენ საერთოდ ჩამორჩენილი ვართ; ევროპის სოფლის მეურნეობაში ახალი მიღწევები და ახალი იარაღები

---

¹⁾ И. Иоселиани „Обзор деятельности императорского кавказского о-ва сельского хозяйства за пятьдесят лет“ გვ. 7, 1901 წ.

ადვილად იჭრება, ჩვენში კი ვერა, იმიტომ რომ იქ ახალი გაუმჯობესებანი არა მარტო სოფლის მეურნეობაში ხდება, არამედ მთელ საზოგადოებრივ ცხოვრებაში იჭრება თავისი შეუკავებელი ტემპით.¹⁾ ცხადია, დ. ყიფიანს ესმოდა, რომ საჭირო არის ჩვენი ცხოვრების განახლება და გზის გაწმენდა ახალი ეკონომიური წყობილებისათვის. მაგრამ ამ საკითხის დასმის დროს მან ვერ მოახერხა რადიკალური ნაბიჯის გადადგმა, ძველი შეხედულებებისაგან განთავისუფლება და შუა გზაზე შეჩერდა, ნახევრად ლიბერალურ პოლიტიკას დაადგა. მას სურდა ევროპის ეკონომიური და ტექნიკური მიღწევები დაემყნა ბატონყმურ ურთიერთობის ნიადაგზე. ერთი მხრივ იგი ევროპის კულტურფიტა და ტექნიკით არის გატაცებული, მეორე მხრივ, ცდილობს დაიცვას ბატონყმური სოციალური ინსტიტუტი.

თავის წერილში იგი სწერდა; „მთავრობა ზომებს ღებულობს გააღვიძოს მრეწველობა ხალხში. ავრცელებს ჩვენში კოლონიალურ მცენარეთა თესლებს, ხსნის პროდუქტების გასაღების საშვალელებს, გაჰყავს სავაჭრო გზები; მოსკოვის დეპომ აღგვითქვა თავისი შუამავლობა რუსეთში ადგილობრივ ნაწარმოების გასაღების საქმეში... რასაკვირველია, რომ შემოდებულ იქნეს მრეწველობის ახალი დარგი ან გაუმჯობესდეს ძველი, ამისათვის უწინარეს ყოვლისა საჭიროა საკუთრების საზღვრების განსაზღვრა შემდეგ შესაფერისი საშუალებანი და ბოლოსსაქმის ცოდნა... თუ ისინი (მემამულენი) თვითონ არ მიჰყვებიან ყურადღებას მას, რომ გაუმჯობესონ მეურნეობა, განაახლონ

მიწის დასამუშავებელი იარაღები, და შემოიღონ სისტემა თავიანთი ხარჯების შეფარდებისა მიწის ნაყოფის დამუშავების საშვალეებთან მართო მთავრობა ვერ შესძლებს ააცდინოს მათ მათი მეურნეობის განადგურების ყველა ცუდი შედეგები დიდი ხანი არ არის მას შემდეგ, რაც რუსეთის თავად-აზნაურობა ზიზლით უცქეროდა მრეწველობას, მაგრამ იმავე დროის მოთხოვნილებამ აიძულა უკუეგდოთ ეს ცუდი ცრუმორწმუნეობანი და რამდენი არის ამჟამად უწარჩინებულეს თავად-აზნაურთა შორის მდიდარი ფაბრიკანტები და მრეწველები, რომელთა მაგალითი შეიძლება გადაიქცეს საუკეთესო წასაბამად ქართველ თავად-აზნაურობისათვის. ²⁾

მკითხველმა არ უნდა დაივიწყოს, რომ ეს იწერებოდა 40-იან წლებში, როდესაც ჩვენში ჯერ კიდევ ბატონყმური მეურნეობა არსე-

¹⁾ იქვე, გვ. 9.

²⁾ „Кавказ“ № 2, 1848 წ. (ხაზი ჩვენია ს. ხ.).

ბობდა და როდესაც ფაბრიკა-ქარხნები ჩვენში თითზედაც ჩამოსათვლელიც არ იყო. დ. ყიფიანი ამ მხრივ ეპოქის სიმაღლეზე დადგა. მან ნათლად შეიგნო ევროპის ეკონომიური ვითარების შინაარსი, მისი ტეხნიკური და საწარმოო მიღწევათა მნიშვნელობა და ჩვენს თავად-აზნაურობას ურჩევდა მიებამათ ამ ახალი ვითარებისათვის. როგორც მოყვანილ ცნობებიდან და მისი „კავკასიის სასოფლო სამეურნეო საზოგადოებაში“ მოღვაწეობიდან სჩანს, დ. ყიფიანის არსებითი ყურადღება მიქცეული იყო ჩვენი სოფლის ეკონომიკის რაციონალურ საფუძვლებზე გარდაქმნისაკენ. ჩვენი ხსნა ევროპის ტეხნიკისა და განათლების გავრცელებაში მდგომარეობს – ამბობდა დ. ყიფიანი, და ამიტომ იგი პრაქტიკულადაც ცდილობდა ხელი შეეწყო ამ ახალი წამოწყების გავრცელებისათვის. 1860 წ. ერთი თავისი თარგმანის შენიშვნაში იგი ამბობდა: „ჩვენც გვიახლოვდება ისეთი დრო, რომ ურიგო არ იქნება ვიცოდეთ, ფერმერობა რას ნიშნავს. ¹⁾ ცხადია დ. ყიფიანს ევროპის ფერმერული სამეურნეო კულტურის გავრცელება ჩვენში სასარგებლოდ მიაჩნდა. მეორე მხრივ, იგი ფაბრიკებისა და წარმოება-აღებ-

მიცემობის გავრცელების მომხრეც იყო; და რაც აღსანიშნავია, იგი ურჩევდა ქართველ თავად-აზნაურობას ხელი მოეკიდათ ამ საქმისათვის აქ ნათლად სჩანს მისი თავადაზნაურული ლიბერალური ეკონომიური პოლიტიკა, პოლიტიკა, რომლის მიზანი იყო საქართველოს ბრწყინვალე წოდების ინტერესებისათვის გამოეყენებია ახალი ეკონომიური მოძრაობა; უკეთ, ახალი სამეურნეო ცხოვრების მეთაურად იგივე თავად-აზნაურობა გადაეცია. ასეთი იყო დ. ყიფიანის სამეურნეო პროგრამა.

ახლა დ. ყიფიანის საერთო აზროვნება, მისი სოციალ-ეკონომიური და პოლიტიკური სოფლმხედველობა რომ შევაფასოთ ისტორიულ-სოციოლოგიური თვალსაზრისით უნდა ვთქვათ, რომ მის აზროვნებაში თავმოყრილია კონსერვატიული და ლიბერალური შეხედულებათა ელემენტები. მაგრამ ასე განყენებულად მსჯელობა მაინც შეუძლებელია. მარქსისტული სოციოლოგიის თვალთახედვით ყოველი აზროვნება და სამოღვაწეო პროგრამა განხილული უნდა იქნეს გარკვეულ ისტორიულ-ობიექტიურ ფარგლების მიხედვით. დ. ყიფიანს ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვადასხვა ისტორიულ პერიოდებში მოუხდა ცხოვრება და მოღვაწეობა; და ფართო მამულებით რომ ავიღოთ, ეს იქნება პერიოდი ბატონყმური ეპოქისა და პერიოდი რეფორმის დასაწყისის და მისი შემდეგი ხანისა. თუ ამ პერიოდების

---

¹⁾ იხ. „ცისკარი“ მარტი გვ. 143, 1860 წ. ბაქარ ქართლელის (დომ. ყიფიანის) თარგმანი.

მიხედვით განვიხილავთ დ. ყიფიანის აზროვნებასა და სამოღვაწეო-პროგრამას, დავინახავთ, რომ პირველ პერიოდში დ. ყიფიანი არ არის მოკლებული ლიბერალურ აზროვნების ელემენტებს. იმდენად, რამდენადაც იგი ებრძვის ფეოდალურ წყობილების სისტემასა და მის ნაშთებს, რამდენადაც იგი მოითხოვს ევროპის ტეხნიკისაკენ მიღწევების გამოყენებას ჩვენი მეურნეობის საქმეში, რამდენადაც იგი ცდილობს ევროპული ცხოვრება დაამყნას ჩვენი ცხოვრების მაშინდელ საზოგადოებრივ ურთიერთობაზე, რამდენადაც იგი ცდილობს განათლება და ცოდნა გავრცელოს საზოგადოებაში, – იმდენად მას-

ში ლიბერალური მოაზროვნე მეტყველებს. მაგრამ ამ პერიოდშივე დ. ყიფიანის ლიბერალიზმი შექსოვილი არის კონსერვატიულ სოფლმხედველობასთან, რამდენადაც იგი ცდილობს ახალი ევროპული პროგრამა დაამყნას ბატონყმურ ურთიერთობას სოციალურ საფუძველზე. დ. ყიფიანი ამ მხრივ თითქოს გაორებული არის. ერთი მხრივ იგი ევროპისაკენ მიიწევს – ამით იგი პროგრესისტ-ლიბერალია; მეორე მხრივ – ძველი წყობილების სოციალურ საფუძვლებს იცავს, – თუმცა შეკეთებული სახით, – ამით იგი კონსერვატიულ აზროვნების მატარებელია; ასე ქანაობს დ. ყიფიანი თავისი მოღვაწეობის პირველ პერიოდში ლიბერალურ და კონსერვატიულ მიმართულებების შორის. მაგრამ მეორე პერიოდში, როდესაც უკვე გამოაშკარავდა ბატონყმურ მეურნეობის შეუსაბამობა და ცხოვრებამ ახალი კალაპოტით იწყო დენა დ. ყიფიანის ლიბერალიზმიც საეჭვო გახდა. იგი ვერ მიყვა ბოლომდე ცხოვრების ისტორიულ ვითარებას და დიდი მანძილით ჩამორჩა მას, მისი პოლიტიკა და პროგრამა რეფორმის პერიოდში (1862-64 წ.) უაღრესად წოდებრივი ხასიათისა იყო და გამოხატავდა ჩვენი თ.-აზნაურობის კონსერვატიულ ნაწილის სულისკვეთებას.

ასეთი არის დ. ყიფიანის აზროვნება შეფასებული ისტორიულ-სოციოლოგიური თვალსაზრისითი ეს აზროვნება თავისი სოციალური საფუძვლებით გამოხატავდა ახალი სოციალური ფენის – მ ო ხ ე ლ ე ა ზ ნ ა უ რ ი ს სულისკვეთებასა და მისწრაფებებს. ეს ახალი სოციალური ფენა მე-19 საუკუნის დასაწყისიდან ჩამოყალიბდა: მისი იდეოლოგია. თან ატარებდა ამ ახალი ეპოქის პოლიტიკურ-ობიექტიურ პირობებისა და ბატონყმურ ურთიერთობის გავლენას. ეს იყო მე-19-ე საუკუნის პირველი ნახევრის წოდებრივ და გარკვეულ სოციალურ ურთიერთობაში აღზრდილ მოხელის თვალსაზრისი და იდეოლოგია.

მე-19-ე საუკუნის მეორე ნახევარში ჩვენში ახალი ობიექტიური პირობები შეიქმნა, ახალი ამოცანები მომწიფდა და ა ხ ა ლ ი მ ო ხ ე ლ ე ე ბ ი წარმოიშვა, აღზრდილი სულ სხვა პირობებში. მისი იდეო-

დიმ. ყიფიანის აზროვნება და სოფლმხედველობა შორეული ეპოქის ნაყოფი იყო. საერთოდ იგი გამოხატავდა მ ო მ ა კ ვ დ ა ვ ი კ ლ ა - ს ი ს ინტერესებს, მის მისწრაფებებსა და სულის კვეთებას. თავისი დიდი ნიჭი, ცხოველი ტემპერამენტი და ფართო ცოდნა ისტორიისაგან განწირულ ამ მომაკვდავ წოდების ინტერესების დაცვას შეაღია დ. ყიფიანმა; მისი მთავარი მიზანი იყო გადაერჩინა ეს წოდება განადგურებას და შეუნარჩუნებია მისთვის ძველი ეკონომიური უპირატესობა და საზოგადოებრივი პრივილეგიები. მაგრამ ისტორიული ცხოვრების შეურყეველი მიმდინარეობის შეჩერება არ შეეძლო ისეთ დიდ პიროვნებას, როგორიც დ. ყიფიანი იყო და ისეთ მოხდენილ პროექტებსაც, რომელსაც ეს ფართო ერუდიციის მქონე პიროვნება თხზავდა. თ ა ნ ა მ ე დ რ ო ვ ე ს ა ქ ა რ თ ვ ე ლ ო ს თ ა ნ დ ი მ . ყ ი ფ ი - ა ნ ს ა რ ა ვ ი თ ა რ ი ს ა ე რ თ ო ა რ ა ა ქ ვ ს . ისტორიული ცხოვრების ა უ ც ი ლ ე ბ ლ ო ბ ა მ ჩვენი ერის ცხოვრებაში ისეთი სოციალური ფენა წარმოშვა, რომლის მიზანი იყო არა მარტო თავადაზნაურულ იდეოლოგიის წინააღმდეგ ბრძოლა, არამედ ყოველგვარი წოდებრივობისა და ნაციონალიზმის მოსპობა და ახალი საზოგადოებრივი ურთიერთობის შექმნა. დ. ყიფიანი – როგორც ევროპის საზოგადოებრივი ცხოვრების მცოდნე და შორსმჭვრეტელი პიროვნება თითქოს გ რ ძ ნ ო ბ დ ა ა მ კ ლ ა ს ი ს წარმოშობის აუცილებლობასა და მისგან მოსალოდნელ საფრთხეს მაღალი წოდებისათვის; 1863 წ. თავის ისტორიულ მოხსენებაში იგი ამბობდა:

„პროლეტარიატი – პოლიტიკური სხეულის ავადმყოფობაა; სადაც ის აღმოჩნდება, მაშინვე საჭირო არის მის განკურნებაზე ზრუნვა, რომ არ განვითარდეს მთელი ორგანიზმის საზიანოდ; _ ჩვენს ქვეყანაში ჯერ არსად, ღვთის წყალობით, არ აღმოჩენილა ნიშნები მსგავსი ავადმყოფობისა; მ ა გ რ ა მ გ ო ნ ე ბ ა მ ო ი თ ხ ო ვ ს წ ი ნ ა ს წ ა რ ს ი ფ რ თ ხ ი ლ ე ს , – მ ო ი თ ხ ო ვ ს წ ი ნ ა ს წ ა რ დ ა ც ვ ი თ ი ზ ო მ ე ბ ს ; ა მ ი ტ ო მ უ ნ დ ა ვ ს თ ქ ვ ა თ , რ ო მ მ კ უ რ ნ ა ლ ო ბ ა ა ხ ლ ა ვ ე ა რ ი ს ა უ ც ი ლ ე ბ ე ლ ი“¹⁾.

დ. ყიფიანი ცუდი მკურნალი აღმოჩნდა: მან ვერ შესძლო თავადაზნაურობის განკურნება ღრმა ეკონომიურ ჭრილობებისა და საზოგადოებრივ დაცემისაგან, მან ვერ გადაარჩინა საქართველო „პ რ ო ლ ე ტ ა რ ი ა ტ ი ს ს ე ნ ი ს გ ა ნ ა ც“ . ისტორიამ გაიმარჯვა, დიმ. ყი-

¹⁾ ის „Доклад“... სიძველეთა მუზეუმი, № 5232.

ფიანი დამარცხდა. მაგრამ ეს დამარცხება გამოხატავდა მთელი იმ წოდების დამარცხებას, რომლის ინტერესებსაც იგი იცავდა და რომლის ბატონობა აღარ შეესაბამებოდა ისტორიული ცხოვრების განვითარების საქმეს. საზოგადოებრივი ცხოვრების ახალი ვითარება ახალ კლასსა და ახალ მეთაურებს აყენებდა; იგი მოითხოვდა ახალ სამოღვაწეო პროგრამის შემუშავებას. გასული საუკუნის 90-იანი წლები ამ პროგრამის შემუშავებისა და ახალი მეთაური ორგანიზაციის ჩამოყალიბების ნიშნის ქვეშ ჩატარდა, ეს ახალი ორგანიზაცია იმ კლასს ეყრდნობოდა და იმ კლასის იდეოლოგიას გამოხატავდა, რომლის წარმოშობის წინააღმდეგ უკვე 60-იან წლებიდან თავგამოდებით იბრძოდა დიმი. ყიფიანი. ისტორიული ცხოვრების ვითარებამ დაამტკიცა, რომ ჩვენი ცხოვრების მეთაურობა და განახლება ამ კლასის ისტორიულ მისიას შეადგენდა. დ. ყიფიანის სამოღვაწეო პროგრამასთან ამ კლასს არ შეეძლო რაიმე საერთო ჰქონოდა.

25.1.30

სიმონ ხუნდაძე

დომიტრი ყიფიანი

სკოლა სულისა

ყაზარმობა

ნაწილი პირველი

ს კ ო ლ ა ს უ ლ ი ს ა

აქ განზრახულია ცხოვრების ისეთ შემთხვევათა გათვალისწინება, რომელიც ჩვენს სულიერ მხარეს აყალიბებს. სახელოსნოთ, რასაკვირველია, იმ პაწაწინა მსოფლიოს ვიღებთ, სადაც ცხოვრება გვიხდება:

1. სწავლის დროს.
2. მთავრობის სამსახურში.
3. სამსახურში არჩევნებით.
4. კერძო ცხოვრებაში.

I. სწავლის დროს

1.

მე-XIX-ე საუკუნის მეოცე წლების სასწავლებლები ტფილისში. – მაშინდელი პედაგოგია. – პირველი ცილისწამება. – სახაზავით ცემა. – პ. ი. შიპულინი. – შეცდომა უნდა აღიარო, თუ არა?

მეოცე წლების დასაწყისში, ბავშვის სასწავლებელში მისაბარებლად ტფილისში, მის მშობლებს იმ დროს იქ არსებულ მხოლოდ ორ სასწავლებელ შუა შეედლოთ არჩევანი.¹⁾ აქ, რასაკვირველია, იმაზე არ არის ლაპარაკი, თუ სად როგორ ასწავლიდნენ. ამაზე ძალიან ცოტას თქმა დაგვჭირდებოდა: როგორც სასულიერო სემინარიაში, აგრეთვე კეთილშობილთა სასწავლებელშიაც ერთს ადგენენ: ანიდან ბანაბდე უაზროთ გაზეპირებას და რაიმე დანაშაულისათვის კი ხელის გულზე სახაზავით ცემას. ეს იყო და ეს მაშინდელი პედაგოგიური სიბრძნე.

მე ჯერ სემინარიაში მიმაბარეს, შემდეგ კი საჭირო დოკუმენტები შემიკრიბეს და კეთილშობილთა სასწავლებელში გადამიყვანეს.²⁾

მეორე დღეს შემოდიან კლასში, რომელშიც მიმიღეს, დირექტორის მოადგილე პ. ი. შ ი პ უ ლ ი ნ ი, რუსული ენის მასწავლებელი პ. ს. ს რ ო ტ ი ნ ს კ ი და იმათ უკან რამდენიმე მოწა-

ფე უფროსი კლასებისა; მათ შორის, როგორც ახლა მახსოვს, ერთი კარგი თვალტანადის ყრმა თ-დი ლ ე ვ ა ნ მ უ ხ რ ა ნ ს კ ი. ყველანი წამოვლენ უკანა პორტებისკენ და ამ ყრმის ჩვენებით პირდაპირ ჩემს წინ გაჩერდებიან. მათი სახელები მე მხოლოდ შემდეგში შევიტყე და მაშინ კი ჯერ არავის არ ვიცნობდი – არც უფროსებს და არც ამხანაგებს.

– როგორ გაბედე შენ უბრძანებლად ზარის დარეკვა? – მრის-ხანეთ მეკითხება უფროსი.

მე ეს კითხვა არ მესმის და სულელივით შევსცქერი.

წამავლებენ ყურში ხელს და ხელახლა მეკითხებიან.

– მე არ დამირეკია, – ვუპასუხებ.

– ნამდვილად ეს არის? – მიუბრუნდება ყრმას და ეკმარება შოპულინი.

– ეგ არის, ეგა, უმტკიცებს ის დაშასთან მისი ამხანაგებიც.

– ო, ო! შენ უარზედაც ხარ? აბა ერთი სახაზავი! და მირტყეს ხელის გულზე გააფთრებით ერთი ოცჯერ მაინც.

თან მტკივა, თან ყელში ბრაზი მომდის.

– რის გულისათვის? ვეკითხები ჩემს თავს ქვითინით.

მეც ისეთი დამნაშავე ვიყავი ამ საქმეში, როგორც თქვენ, ჩემო მკითხველო.

შეცდომა! ჩემი ტკბილი დედა მასწავლიდა, რომ შეცდომა უნდა ეპატიოსო და მეც, მგონია, ვაპიტიე; მაგრამ დავიწყება კი ვეო შევძელ-შემდეგში შეიტყო შიპულინმა თავისი შეცდომა, მაგრამ იმდენი მოქალაქეობრივი გამბედაობა ვერ გამოიჩინა, რომ ეს ჩემთვის ეჩვენებია, მომალერსებოდა.

– მაშ შეცდომა არ უნდა აღიარო?.. უფროსობაა!

2.

საზოგადო გასართობი, წარმოდგენები, კრებებში. – კონტინგენტი მანდილოსნთა კავალრებისა. – მირზა ჯაფარი. – გენერალი ხოვენი. – თ-დი ბაგრატიონი. – „შემდეგ-ში ეს აღარ განმეორდეს“.

იმ დროს, რომელზედაც მე ვლაპარაკობ, ე. ი. მეოცე წლებში ტფილისში არავითარი საზოგადო დროს გატარება არ იყო. საიდან-მე გაჩნდებოდნენ მოხეტიალე ჟონგლიორები ან ჯამბაზები და ისევ, წავიდოდნენ. იშვიათად თუ გაიმართებოდა შინაური წარმოდგენა, სადაც ქალების როლსაც მამაკაცები ასრულებდნენ. ხანდახან შეიკრიბებოდნენ საცეკვაოდ, მაგრამ საზოგადოთ ჯერ კიდევ ცოტანი იყვნენ მოცეკვავე მანდილოსნები და, დროს მიხედვით, კავალრები უფრო კიდევ ნაკლები. ახალგაზრდა ოფიცრები თითქმის სულ ომში იყვნენ გაწვეულნი სპარსეთში და ფრაკოსანი მოცეკვავე კი სამი – ოთხი თუ მოიძებნებოდა.

ამ ნაკლის შესავსებლად, მაშინდელმა სამხედრო გუბერნატორმა, ან უფრო სწორეთ რომ ვსთქვათ, ტფილისის სამოქალაქო გუბერნატორმა სამხედრო უფლებებით, _ იმავე დროს ტფილისის კეთილშობილთა სასწავლებლის უშუალო მმართველმა, გენერალმა **ხოვენმა**

ერთ იზეთს საშუალებას მიმართა, ერთბაშად რომ ორ მიზანს აღწევდა: მანდილოსნებს ასიამოვნებდა და ნორჩ მოწაფეთ წააქეზებდა. გაფა განკარგულება, სადაც კი გაიმართებოდა საცეკვაო საღამო, როგორც სათადარიგო კონტინგენტი კავალრებისა, გაგზავნილიყო რამოდენიმე მოწაფე სასწავლებლის უფროსი კლასებიდან, ვინც კი ღირსი იქნებოდა ამ პატივისა თავისი სწავლით და ყოფაქცევითი ამ რჩეულთა რიცხვში ერთხელ მეც, მეხუთე კლასის მოწაფესაც მხვდა ეს პატივი.

ამ კლასს ჰქონდა მხოლოდ ერთი გასასვლელი მესამე კლასზე გავლით, რომელსაც თავის მხრივ კიდევ ორი გასასვლელი ჰქონდა მეოთხეში და ერთიც გარედან შემოსასვლელი, კიბისაკენ ფართე და გრძელი დერეფანით.

მეხუთე კლასის მოწაფენი მესამე კლასელების თვალში ერთგვარ სასკოლო არისტოკრატიას წარმოადგენდნენ: ძალიან ხშირად გვიხდებოდა მესამე კლასში მასწავლებლების მაგივრობა და იმათ კათედრაზე გამოჭიმვა, როდესაც ისინი არ მოვიდოდნენ.

ცეკვის მეორე დღეს სასწავლებელში წასვლა ფორმის იმავე ტანისამოსით მომიხდა, წინა ღამეს რომ ვიყავი და მხოლოდ კლასში

შევნიშნე, რომ სახელოზე სანთლის ორი ლაქა დამჩნეოდა. კარტოფილის სანთელი მაშინ რასაკვირველია არ იყო. ეს ლაქები თვალში როგორღაც მეჩოთირებოდა და მათი გაშავება მოვიწადინე. ჩემთან ახლოს არც ერთს ამხანაგს არა ჰქონდა მელანი და მესამე კლასში გავედი. იქვე კარებთან სასწავლო მაგიდაზე დავინახე სამელნე, ამოვანე კალამი და დაუწყე ლაქებს გაშავება, რა დროსაც, ცხადია, არავითარი ხმაურობა არ ამიტეხია და არც უწესობა ჩამიდენია.

მაგრამ თათრული ენის მასწავლებელმა მიოზაჯაფართუშმალოვმა, იმ კლასში მასწავლებლის ამაღლებულ ადგილზე მჯდარმა, ალბად შეურაცყოფად მიიღო ის, რომ შეჩუმდა უნებურად ზურგშექცეული ვიყავი მისკენ და მრისხანედ ქართულად დამიყვირა: შენ მანდ რას სჩადიხარ?

მე მას გაცოცხებით შევხედე, არ ვიცოდი რაზე ყვიროდა და უპასუხე: ისეთს არაფერს!

იმის მიხედვით რაც ამას მოყვა, ჩემი პასუხი დიდად უკმეხად მოსჩვენებოდა, წამოხტა ადგილიდან, მეცა, მტაცა თმებში ორივე ხელი და ბრაზ-მორევით დამიწყო თრევა. გამწარებულმა თან ტკივილით, თან შეურაცყოფით, კარებისაკენ გავიწიე, რომ დირექტორთან საჩივრელად წავსულიყავ; მაგრამ ცხვირიდან სისხლი წამსკდა და ამიტომ კედელზე მივეყუდე დერეფანში, სანამ სისხლი შემიწყდებოდა.

მირზა ჯაფარმა ისარგებლა ამით და თითონ გაიქცა საჩივრელად, ვითომ მე ის გავლახე.

იგივე გმირი წინანდელი ეპიზოდისა, რომლის სისუსტეს შეადგენდა პირველი საჩივრის, ან დაბეზლების შთაბეჭდილებით გატაცება ჩვეულებრივი კითხვით მოვიდა ჩემთან: როგორ გაბედე შენ?... მაგრამ შემატყო თუ არა, რომ პასუხის მიცემა არ შემემძლო, პ. ი. შიპულინმა აღარავის არა გამოკითხა-რა და, ალბად იმ მოსაზრებით, რომ ეს საქმე მისი კომპეტენციიდან გამოდიოდა, უბრძანა მირზა ჯაფარს დაეხურა ქუდი და საჩქაროდ გასწიეს ორივემ გუბერნატორთან, მომხდარი საქმის მოსახსენებლად.

მეც დაუყოვნებლივ დამიბარეს გუბერნატორთან.,

ჩემს მისვლამდე შიპულინსა და თუშმალოვს მოესწროთ მისთვის

დალაგებული მოხსენების წარდგენა იმ სახით, რომელსაც არ შეეძლო იმ დროის სამხედრო გენერალი ისედაც მისგან შეთვისებულ ჰანგზე არ მოემართნა: როგორ შეიძლება უმცროსი მართალი იყოს უფროსის წინაშე?!

ამ გუნებაზე დაყენებული გენერალი ხოვენი მიწასთან გამასწორებელი კითხვით დამიხვდა: „როგორ გაჰბედე შენ მასწავლებლის ხელის შეხება?“

ვერ მოასწრო ამ კითხვის მოცემა, რომ შემოვიდა მასთან გენერალ-ლეიტენანტი თ-დი ბ ა გ რ ა ტ ი ო ნ ი, ძმა სახელგანთქმულ პეტრე ბაგრატიონისა და მამა მეორე პეტრესი, შემდეგში ოსტრეისის გენერალ-გუბერნატორისა.³⁾

მე სულს მიხუთავდა, ჭკუაზე მშლიდა ის ფიქრი, რომ ასე უბრალოდ ვიყავ შეურაცყოფილი და საქმეც ისე მოსჩანდა, რომ მევე გამამტყუნებდნენ.

სანამ გენერლები ერთმანეთს მიესალმებოდნენ და სანამ რომან ივანესძე ხოვენი თავად ბაგრატიონს აუხსნიდა საქმის ვითარებას, ჩემი აღელვება ცოტაოდნად დასცხრა და მეც შევიძელ მეამბნა საქმის ვითარება.

აქ ბაგრატიონი, გულდასმით რომ მისმენდა: მიუბრუნდა გუბერნატორს ამ გვარად:

– როგორ, რომან ივანოვიჩ! კეთილშობილთა სასწავლებელში ხომ თავად-აზნაურთა შვილები სწავლობენ! ჩემი ვაჟებიც ხომ იქ არიან! ეს სადაურია? ვის შეუძლიან მათი გალახვა გაბედოს? და განა თმებით თრევა იგივე გალახვა არ არის? როგორც გენებოთ მაგრამ ამისთანა რამ კი შეუძლებელია!

ხოვენის გუნება შეიცვალა.

იმან ამ გვარივე შენიშვნით მიმართა შიპულინსა და მირზა ჯაფარს და გასტუმრებასთან ერთად უბრძანა მათ, რომ ამას იქით ეგ აღარ იყოსო.

შემდეგ მე მომიბრუნდა:

– ამ ხანად ღმერთს და აი თავადს უმადლე რომ ასე გადარჩი! მაგრამ მიფრთხილდი, ამას იქით ეს აღარ გაბედო! გესმის, არ

გაბედო, თორემ აღარა გიხსნის-რა! გასწი! ხმა არსად ამოიღო ამაზე!
ხმის ამოდება კი არავისთან არ დამჭირებია; შიპულის უკვე მოესწრო გადაცემა და სანამ მე დავბრუნდებოდი, სასწავლებელში ყველამ იცოდა, რითაც დაბოლოვდა საქმე. მაგრამ ჩაფიქრება და გულის ჩათხრობა კი ხელახლა დამჭირდა:

– „ეგ აღარ იყოსო“!! და განა მე ვიყავ დამნაშავე, რომ ეს იყო? ან და მე ვიქნები დამნაშავე, რომ კიდევ განმეორდეს? ჩემთვის ამ კითხვებზე პასუხი არავის მოუცია.

3.

სასწავლო გამოცდები. – ე. პ. მანასეინი. – ნ. ტ. დემენტიევი. – თ-დი ი. ზ. არდუთინ-სკი დოლოგორუკოვი. – საჯარო აქტები – აქტის წარმოდგენა მანდილოსნებისათვის. – რისხვა სასწავლებლის მართველობითი.

გამოცდებმა მოატანა.

ორიოდე სიტყვა ჩემი დროის გამოცდებზე.

მე უკვე მქონდა შემთხვევა მეთქვა, რომ მთელი მაშინდელი პე-დაგოგიური სიბრძნე ორი უმთავრესი და ამასთან ერთადერთი წესით გამოიხატებოდა:

გ ა კ ვ ე თ ი ლ ე ბ ი ს ს წ ა ვ ლ ა ზ ე პ ი რ ა დ, ე. ი. შ ე უ გ ნ ე ბ-
ლ ა დ – მ ე ქ ა ნ ი კ უ რ ა დ და ყ ო ვ ე ლ ი და ნ ა შ ა უ ლ ი ს ა თ ვ ი ს
ხ ე ლ ი ს გ უ ლ ზ ე ს ა ხ ა ზ ა ვ ი თ ც ე მ ა.

ამ ტრადიციულ წესს ჩვენს მასწავლებელთ შორის მხოლოდ სამი არ ემორჩილებოდა:

ე ლ პ ი დ ი ფ ო რ პ ე ტ რ ე ს ძ ე მ ა ნ ა ს ე ი ნ ი, რომელიც სასწავ-
ლებლის დირექტორად და უმცროს კლასებში რუსული ენისა და უფ-
როს კლასებში რუსული სიტყვიერების მასწავლებლად დაგვინიშნეს.
ყველა ამ მოვალეობის პირნათლად შესრულება ერთი კაცისათვის
ფიზიკურად შეუძლებელი იყო და ამიტომ მანასეინმა მხოლოდ ერთი
სასწავლო წელიწადი დაჰყო ჩვენთან. მე დაუხვდი მას მეოთხე კლას-
ში. მოწაფეებმა მხოლოდ ამისგან დაიწყეს გადმონაცემის შეგნებით

ნახევარ საათით კუთხეში დაყენება, ან ნახევარ საათით კლასში დატოვება, როდესაც დანარჩენნი უკვე წასულნი იყვნენ. გულამოსკვნით სტიროდნენ ხოლმე, ვისაც კი ეს სასჯელი შეხვდებოდა.

ყურებისა ან თმების მოწევა, სახაზავით ცემა, დაჩოქება, ან სხეულის სხვაგვარი სასჯელი მანასეინის ყოფნის დროს გულში გასავლებადაც კი შეუძლებელი იყო.

სამაგიეროთ ბავშვებიც არას დროს არ ყოფილან ისეთი კეთილშობილნი და არასოდეს ისე კარგად არ შეუგნიათ გადმონაცემი, როგორც მის დროს.

მეორე აგრეთვე კეთილ-გონიერი და ყოვლად მოსაწონი მოწაფეთათვის, მანასეინის შემდეგ დანიშნული, რუსული ენისა და რუსული სიტყვიერების მასწავლებელი იყო, კანდიდატი ხარკოვის უნივერსიტეტის, ნ ი კ ო ლ ო ზ ტ ი მ ო თ ე ს ძ ე დ ე მ ე ნ ტ ი ე ვ ი. მე იმას მეხუთე კლასში დაუხვდი.

თავადი ივ. ზ ა ქ. ა რ ლ უ თ ი ნ ს კ ი-დ ო ლ გ ო რ უ კ ო ვ ი ის-ტორიას ასწავლიდა; დიდად საყვარელი და პატივცემული იყო ყველასაგან.

როგორც ვსთქვი, გამოცდები უკვე დაიწყო. გამოცდებს თავთავიანთ საგნებში თვით მასწავლებელნი ხელმძღვანელობდნენ, მაგრამ გარდა მანასეინისა, დემენტიევისა და არლუთინსკი-დოლოგორუკოვისა, სხვა დანარჩენ მასწავლებლებთან მოწაფენი შეგნებით მხოლოდ სიცრუეს სწავლობდნენ.

გეოგრაფიის მასწავლებელი, მაგალ. გამოცდის ორი კვირის წინ გაკვეთილს აძლევს მოსამზადებლად: ერთს – შვეციაზე; – „არა, სჯობს მე პორტუგალიაზე მომცეთ!“ – კარგი, პორტუგალია იყოს; – მეორეს – ისპანიაზე – ჰა? რაო? შვეციაზე გინდა? შვეციაზე იყოს! მე-სამეს – ინგლისზე და სხვა და სხვა.

და ამნაირად იქცეოდნენ დანარჩენი მასწავლებელნიც.

რასაკვირველია გამოცდები კარგად ჩაივლიდა. გამოცდებს თან მოსდევდა ჩვეულებრივი საჯარო აქტი. აქტის დროსაც იგივე ხერხი იყო მიღებული, კიდევ უფრო ზერელედ და უფრო მოკლეთ. ამას გარდა, წაიკითხავდნენ ანგარიშს, წარმოსთქვამდნენ სიტყვებს და ბოლოს საუკეთესო მოწაფეთ ჯილდოს მისცემდნენ, უფროს კლასებში გადაყვანილთა სახელებს გამოაცხადებდნენ და კურს დასრულებულთ ატესტატებს დაურიგებდნენ.

აქტებს ღირსად ხდიდნენ და ესწრებოდნენ უმაღლესი პირები:

ბის უფროსი და საერთოდ ყველა, შემთხვევითა თუ მუდამ ტფილის-ში მცხოვრებნი წარჩინებულნი.

რაკი სხვა გასართობი არ იყო, საჯარო აქტები წლიურ სა-დღესასწაულო წარმოდგენას უდრიდა. მაგრამ, არ ვიცი კი რად, ამ წარმოდგენაზე მანდილოსნები არასდროს არ ყოფილან.

არ შეიძლება კი, რომ მათს ცნობისმოყვარულობას არა ნდო-მებოდა ერთხელ მაინც გაგება იმისი, თუ რა ხდებოდა იქ.

ტფილისის მაშინდელ მანდილოსანთა მცირე ჯგუფში შუქურ-ვარსკვლავივით ბრწყინავდა ორი თავადის ქალი: ნ ი ნ ო ა ლ ე ქ ს ა ნ-დ რ ე ჭ ა ვ ჭ ა ვ ა ძ ი ს ასული, შემდეგში მეუღლე გრიბოედოვისა, და მ ა ნ ა ნ ა ი ვ ა ნ ე ო რ ბ ე ლ ი ა ნ ი ს ასული, შემდეგში დედა ფელდ-მარშალ თავად ბარიათინსკის მეუღლისა.⁴⁾

მოინდომეს ამათ სასწავლო აქტის შინაურულად წარმოდგენა.

ვის შეემლო მოსვლოდა აზრად, რომ. ქართველთა სილამაზის საუკეთესო წარმომადგენელთათვის ასეთი უმანკო სურვილი და-ეშალა!

რასაკვირველია, არავის.

და გამართეს აქტისნაირი წარმოდგენა.

ოფიციალური მოხელეები, რასაკვირველია, წარმოდგენას არ დასწრებიან. იყვნენ სულ ნათესავები თავადის ასულებისა.

ეს იყო არდადეგების დროს ე. ი. სწავლისაგან თავისუფალ დროს: თავადის ასულ მანანა ორბელიანის სახლში.

წარმოდგენაში მონაწილეობას იღებდნენ უფროსი კლასების ხუთიოდ-ექვსი მოწაფე _ მათ რიცხვში გახლდით მეც.

წარმოდგენილმა აქტმა ძალიან კარგად ჩაიარა და თავბრუ-დამსხმელი მადლობის ღირსნი გაგვხადეს.

გაიარა არდადეგების დრომ, დაიწყო სწავლა და ღმერთო დი-დებულო!

სასწავლებლის მართველობამ, იმავე შიპულინის მეთაურობით, თავისი უფროსული მრისხანების უანგარიშო მეხი თავზე გადმო-გვაყარა: _ „როგორ და რანაირად? როგორ თუ თქვენ ეს გაზე-

დეთო?“

თავის მართლება – არც ერთი სიტყვით! ეს კიდევ ცოტაა: გადასწყვიტეს ამ საშინელი თავხედობისათვის ექვსივე კაცი სამაგალითოდ დაესაჯათ: გაეწკეპლათ ყველანი და გაეწკეპლათ ყველა კლასში რომ მოწაფეებს დაენახა!

თავის მოკვლა ქართველებს სამარცხვინოთ მიაჩნიათ; მაგრამ ჩვენ მზათ ვიყავით ამისათვის, რომ მაშინდელ მნათობთა ყოველ შემ-

ძლებელი სილამაზე ენერგიულად არ გამოგვსარჩლებოდა და არ დავესენით.

მერე რაში იყო ჩვენი დანაშაული?

ეს ჩვენთვის არავის არ განუმარტავს.

II. მთავრობის სამსახურში

4.

პირველი ნაბიჯი კურსის დამთავრების შემდეგ. – ხელის შეშლა სამსახურის პირველ ნაბიჯზე. – მეორე ოფიციალური გაკვეთილი სიცრუისა.

ტფილისის კეთილშობილთა სასწავლებელში მხოლოდ თავადაზნაურთა შვილებს იღებდნენ და სამსახურისათვის ამზადებდნენ. იქ რომ კურსი დავამთავრე, სამაზრო სასამართლოში შევედი და ახალგაზრდული გატაცებით შეუდექი სხვაგვარ სწავლას. სიამოვნებას მგვრიდა, რომ უფროსებმა ასეთი ყურადღების ღირსად გამხადეს. მაგრამ თვე ნახევრის შემდეგ მიმიხმეს სასამართლოში და გულმტკიცნეულად გამომიციხადეს, რომ სამსახურში არ დაგამტკიცესო.

აღმასრულებელმა ექსპედიციამ (საგუბერნიო მართველობის მაგიერი) მითხრა თურმე უარი, რადგან აზნაურობის ქაღალდი არ იყო წარდგენილი!

მაშ კეთილშობილთა სასწავლებელში როგორღა მიმიღეს? რისთვის მასწავლეს? რად მამლევდნენ 5 მანეთს თვეში? ნუ თუ იმისთვის, რომ ასეთი შეურაცყოფით ქუჩაში გავვადეთ?

მივმართე ცნობისათვის თავადაზნაურთა დეკუტატთა საკრე-

ბულოს და თავ-შესაფარი იქ ვპოვე. აქ თარჯიმანად დავყავ რამ დენიმე თვე, რაც სახელმწიფო სამსახურში (действительная служба) არ ჩამეთვალა, ვინაიდან სხვათა აუარებელ ქართველ თავადთა და აზნაურთა გვარების რიცხვში, ჩემი შთამომავლობაც მართლა დაუმტკიცებელი აღმოჩნდა აზნაურობაში.⁵⁾

ამასობაში კეთილშობილთა სასწავლებელი გიმნაზიად გადააკეთეს და რადგან მასწავლებლები ძალიან ცოტა იყო, ერთ-ერთი მათგანის ადგილი მე შემომთავაზეს.

აზნაურობის დამტკიცებას აქ არ თხოულობდნენ; საჭირო იყო მხოლოდ მასწავლებლობის გამოცდის დაჭერა გიმნაზიის საპედაგოგიო საბჭოში.

დავიჭირე; სამსახურში მიმიწვიეს და დასამტკიცებლად წარმადგინეს.

მართველობამ უპასუხა, რომ თექვსმეტის წლის ყრმას გიმნაზიაში მასწავლებლობა არ შეუძლიაო.

დავრჩი ისევ გარედ.

მაგრამ აქ გიმნაზიის მართველებმა სხვა გზით შემომატარეს, სადაც თურმე დამტკიცებული იყო, რომ მე უკვე ოცი წლისა ვარ, თუმცა ნამდვილად კი მხოლოდ თექვსმეტისა ვიყავი.

დამამტკიცეს მასწავლებლად.

სასიამოვნოა! ღირს, რომ კაცმა დაივიწყოს ის შეურაცყოფაცა და ის ოფიციალური სიცრუეც!

5.

სამსახური ვოლოგდაში. – ბრუსალოვი. – კუზმინი. – ერთი ნაბიჯი წინ, ორი – უკან.

სამი წლის შემდეგ ვოლოგდაში ამოყავ თავი სამსახურში.⁶⁾ იქ, იმის მიხედვით, თუ როგორი შინაარსის იყო ჩემზე მისული ქალაქი, ზოგი ისე მიცქეროდა როგორც ნადირს, კიდევ რომ იკბინებოდა; ზოგი კი ასეთს შიშს არ თანაუგრძნობდა და მიცქეროდა როგორც ნორჩს, სამხრეთის ნადირს, რომელსაც მოფერება უფრო სჭირდებოდა. მაგ-

რამ მე იმდენად გულმოდგინედ მოვკიდე ხელი სამსახურს, რომ დილითაც დავდიოდი და საღამოთიც საგუბერნიო მართველობაში და ვერც კი ვამჩნევდი ვერც იმათ შიშს, – რომელიც მალე გაჰქრა, – და ვერც ალერსიან შეხვედრას, და ამნაირად სამ წელიწადში კანცელარიის კიბეზე საგუბერნიო მართველობის მდივნის საფეხურამდე ავედი. მეც კმაყოფილი ვიყავი, ჩემითაც იყვნენ კმაყოფილნი. უფრო მაღლა ასვლას არ ვოცნებობდი.)*

ვოლოგდაში რომ მივედი, გუბერნატორ ბრუსალოვთან წარმადგინეს, რომლის შესახებ მხოლოდ ის მაგონდება, რომ როდესაც (იმის შემოკითხვაზე – ვლასარაკობ თუ არა რუსულად, ვუპასუხე რომ გიმნაზიაში რუსული ენის მასწავლებლად ვიყავი მეთქი, ის შემდეგში ხალისით ამტკიცებდა ხოლმე საგუბერნიო მართველობის იმ ჟურნალებს, რომლებითაც მე თანდათანობით დავინიშნე – ჯერ მდივნის ამხანაგად, მერე პროტოკოლისტად და ბოლოს მდივნად.

---

*) აქ ერთხელვე უნდა ვსთქვა, რომ პირველი ხელის შეშლის შემდეგ, მე არასდროს აღარ მიმიცია ჩემთვის ნება, თხოვნით ან სხვაფრივ როგორმე ვცდილიყავ სამსახურში დაწინაურებას ჩემთვის ეს ყოველთვის მოულოდნელად ხდებოდა ხოლმე.

დ. ყ.

12

დიმიტრი ყიფიანი

ბრუსალოვის ადგილი კუზმინმა დაიჭირა, ფელდმარშალი თავადი საკენის ყოფილმა ადიუტანტმა, შემდეგში გენერალ-მაიორობიდან დეისტვიტელნი სტატსკი სოვეტნიკად გადარიცხულმა.

არა ერთხელ წაეკითხა იმას გაზეთში, რომ სხვა გუბერნატორები გადასახადების ნარჩენის კარგად, შეგროვებისათვის უმაღლეს წყალობას იღებდნენ. იმას კი არც ერთხელ არ მიეღო ორი წლის განმავლობაში.

ამაზე კუზმინს გულს აკლდა და თავისი კანცელარიის მმართველს უჩიოდა; ურჩიეს, რომ გადასახადების ნარჩენის შესახებ საქმეთა გადასინჯვა საგ. მართველობის ორ მდივანს შორის ერთურთისთვის მიენდო და არჩევანი ჩემზე მოდგა.

აღმოჩნდა, რომ ასეთი დიდი საფინანსო საქმე ვოლოგდის გუბერნიაშიც კარგად იყო დაყენებული და კუზმინსაც ეღირსა უმაღ-

ლესი წყალობა.

ამავე დროს რაღაცა მოხდა ისეთი, რამაც ის დიდად აამხედრა თავისი კანცელარიის, როგორც სჩანდა, თითქოს უძლეველი მართვე-ლოს წინააღმდეგ და უბრძანა მას, რომ სამსახურიდან გასულიყო და მისი ადგილი მე შემომთავაზა.

კანცელარიის საქმეები ბრწყინვალე მდგომარეობაში ვერ აღმო-ჩნდა და მეც მათს წესიერებაში მოყვანას თავდავიწყებული გატაცე-ბით შეუდექი. ვალაგებდი მათ 12, 15 და 16 საათის განმავლობაში დღე და ღამე და ის იყო სიხარულსაც მივეცი თავი, რომ საქმე კარ-გად მიდიოდა, მაგრამ... აქაც გაწყდა ძაფი.

ამ თანამდებობაზე დამტკიცება გუბერნატორის უფლება იყო; მაგრამ ქუზმინმა ველარ გამოიჩინა წინანდელი სიმამაცე და ვილაც შინაური მრჩევლების აყოლით, თურმე შინაგან საქმეთა მინისტრს წარუდგინა და სთხოვა ჩემი დამტკიცება. იქ, რასაკვირველია, გამო-ძიებაში შესულიყვნენ, რატომ ასეთი სიამოვნებით მინისტრის თანხმობას თხოულობენ იმ საქმეში, რომელიც მას არ ექვემდებარე-ბაო დაიგუბერნატორს უარით უპასუხეს.

და დამაბრუნეს მონა ღვთისა უკან, საგუბერნიო მართველობა-ში. ამიყვანეს უმაღლეს საფეხურზე და ტყუილუბრალოდ ჩამომად-დეს იქედან.

6.

ნეპენინი. – გენ. ბოლგოვსკი. – ნაბრძანებია ბოდიში მოიხადო. – რისთვის?

რამდენადაც მეტად ორი უფროსი და ღირსეული წევრი საგუ-ბერნიო მართველობისა გულმტკიცუნეული ჰყურადღებით ეპყრობოდა

ჩემს მდგომარეობას, იმდენად მეტი ყოყლოჩინაობა დამიწყო მესამემ მათში, რომლის სახელი იყო იაგორ ივ. ნეპენინი. ის მიწყებოდა ერთი დატუქსვის გამო, გუბერნატორისაგან რომ ხვდა მას წილად.

– რამოდენიმე ხნის შემდეგ კუზმინი დაითხოვეს და ვოლოგდაში დანიშნეს გენერალი ბოლგოვსკი სამხედრო გუბერნატორად.

ეტყობოდა ჩემი ისტორია ცხელ-ცხელ ამბად გადაეცათ მის-

თვის, რადგან იმ თავითვე გამამხნევებელი ყურადღებით მექცეოდა.

მაგრამ ერთხელ მიბარებს ის თავისთან და ასეთი სიტყვებით მიხვდება:

– აი, სულ მაგისთანები ხართ ყმაწვილი კაცები! ერთი გოჯის ნებას რომ მოგცემენ, თქვენ ერთ არშინს გადაიჭრით!

ვუყურებ გაშტერებული და ვერა გამიგია რა.

– რა ეგრე უმანკოსავით მიცქერით? ხომ მიეცით თქვენს თავს ნება, რომ საგუბერნიო მართველობის წევრს უზრდელად მოქცეოდით!

ამ სიტყვამ სულ მთლად ამაშფოთა.

– ნება მომეცით მოვახსენო თქვენს აღმატებულებას, რომ მე გახლავარ ქართველი; ქართველს კი შეგიძლიანთ დასწამოთ ყველაფერი რაკ გნებავთ, ხოლო უზრდელობას კი – ვერასოდეს!

– ნეპენინმა კი იჩივლა თქვენზე გუმინ, რომ მართველობაში შესვლის დროს სალამი არ მიეცით მას.

– ეგ თუ მართლა ეგრე იყო, გარწმუნებთ თ-ნო აღ-ბავ, რომ განზრახ არ ჩავიდენდი!

– კარგი, მაგრამ იმან იჩივლა ჩემთან და მეც დავპირდი, რომ ბოდიშს მოიხდით მის წინაშე, – და თქვენც აასრულებთ, – აასრულებთ ჩემის გულისათვის.

– ავასრულებ მხოლოდ როგორც თქვენს ბრძანებას!თ

– აბა, აბა!

მივედი ნეპენინთან.

– ვასრულებ გუბერნატორის ბრძანებას და ბოდიშს ვიხდი თქვენს წინაშე, მაგრამ არ დავმალავ კი, რომ არ ვიცი რისთვის,.)

– ჰო!... არაფერია!... დავივიწყოთ ახლა!...

ამის შემდეგ რამდენიმე დღე იმის მითქმა-მოთქმაში იყვნენ ვოლოგდაში, თუ როგორ ბოდიშობენ ქართველები!

ასე მისცეს ეროვნული ხასიათი პიროვნულს.

დიახ, მაგრამ... იაგორ ივ. ნეპენინი? ღმერთმა მშვიდობა მისცეს! საერთოდ კეთილი ყმაწვილო იყო, მაგრამ ხომ მოხდება ხოლმე, რომ ხანდახან კეთილსაც მოეჩვენება რამე უკეთურო.

ტფილისში გადაყვანა. – გუბერნატორი თ-დი ფალავანდიშვილის. – თვიური ჯამაგირი 7 მანეთამდე.

გეწერალი ბოლგოვსკის თაოსნობით, რომელსაც ტფილისიდან ბარონი როზენიც ⁷⁾ დაეხმარა, 1837 წლის დამდეგს გამოვიდა უმაღლესი ბრძანება, რომ მე ტფილისში გადავეყვანეთ.

გუბერნატორად დამხვდა იგივე თ-დი ფალავანდიშვილი, ძმა შემდეგში არხანგელსკში დაღუპული დამბეზდებლისა 1832 წელს. ⁸⁾

როგორც შუა გუბერნიიდან გადმოსული მოხელე, აღმასრულებელ ექსპედიციას მომაწერეს, გუბერნატორის კანცელარიაში ჩარიცხვით.

კანცელარიის შტატ-გარეშე მოხელეებს ჯამაგირს თვით გუბერნატორი უნიშნავდა.

სამი თვის შემდეგ აღმასრულებელი ექსპედიციის მდივანი მიცხადებს, რომ ამ ხნის განმავლობაში გუბერნატორმა 20 მანეთი დაგინიშნაო.

– როგორ? მე, საგუბერნიო მართ-ის ყოფილ მდივანს, გუბერნატორის კანცელარიის მმართველს 7 მანეთამდე თვეში? გმადლობთ,

– უკვე წიგნებშია ხარჯად გატარებული, არ შეიძლება უნდა ხელი მოაწეროთ!

– იქნებ თვითონ იმან მოაწეროთ! მე კი ვსთხოვ გამანთავისუფლოს. გაისარჯეთ, სწორეთ ასე მოახსენოთ!

8.

საქართველოს მთავარ-მართველი ბარონი გრ. ვლად. როზენი. – გენერალ ესპეხოსთან დანიშვნა ქუთაისში. – მართვა იმერეთისა, სამეგრელოსი, გურიისა, აფხაზეთისა და სვანეთისა. – ევგ. ალ. გოლოვინი. – ტფილისში გადაყვანა. – ისევ. – დატოვება ქუთაისში. – მთელი კავკასიის მმართველი სიცრუის ახალ გაკვეთილს იძლევა.

რამდენიმე დღისშემდეგ მთავარ-მართველთან, მიმიხმეს.

– სალამი, სალამი! – მომეგება ბარონი გრ. ვლად. როზენი.

– ძალიან მიხარიათ თქვენი ნახვა. თქვენ გუბერნატორის კანცელარიის მმართველად ყოფილხართ ვოლოგდაში. კარგია, კარგი! არ გინდათ მიიღოთ ასეთივე, მხოლოდ უკეთესი თანამდებობა ქუთაისში? თქვენი იქ სამსახური მხედველობაში მექნება.

თურმე იმ დროს ქუთაისში იყო მმართველად იმერეთისა, სამეგრელოსი, გურიისა, აფხაზეთისა და სვანეთისა გენერალი სვ. მიხ. ესპეხო, ჩამომავლობით ესპანელი; რუსულად ძლივს ლაპარაკობდა,

მხოლოდ ხელის მოწერა იცოდა და რუსულად ქალაქის შედგენის საქმეში სრული სიბნელით იყო მოცული. მთავარმართველობა კი ანგარიშს უწევდა მას, როგორც უმწიკვლო პატიოსნების კაცს და ხასიათით მტკიცეს ყველაფერში, რაც კი თხოულობდა სიფხიზლეს, მუყაითობას და სამსახურის მოვალეობის ასრულებას.

რუსულ ენაში, როგორცა ვსთქვი, ძალიან სუსტი იყო, მაგრამ როგორც ევროპიულად განათლებულმა, თვისი სამშობლო ენის გარდა, კარგად იცოდა ფრანგული ენაც.

იმას ეთხოვნა ბარონი როზენისთვის ამოერჩია მისთვის მდივანი, რომლის ნდობაც შეეძლებოდა და არჩევანი მიდგა ჩემზე.

შემომთავაზეს ისეთი თავშექებით და მუშაობაც ისეთი მიმზიდველი მომელოდა, რომ მაშინვე დავთანხმდი და წავედი მდივნად ქუთაისში.

გენერალმა ესპეხომ მიმიღო, როგორც მოსალოდნელი იყო, ზრდილობიანად. ხოლო ზრდილობიანობა დღითი დღე გულწრფელი განწყობილებისა და სრული ნდობის ხასიათს ღებულობდა.

აქ საჭიროა ოდნავ გადავავლოთ თვალი ამ უშველებელი მრავალფეროვანი მხარის მაშინდელ გამგებლობას.

რუსული უშუალო გამგებლობა შემოღებული იყო: იმერეთში 1810 წ. და გურიაში 1829 წ. დანარჩენი ნაწილნი კი: სამეგრელო, აფხაზეთი, და სვანეთი, რომელთაც საკუთარი მთავრები ჰყავდათ, ექვემდებარებოდნენ რუსული გამგებლობის ზერელ ზედამხედველობას.⁹ ამასთან, სვანეთი იყოფოდა სამ ნაწილად, რომელთა შორის ერთი ეკუთვნოდა სამეგრელოს მთავარს, მეორე თავად დადემუქელიანს და მესამე კი, ე. წ. თავისუფალი, აღიარებდა ერთად ერთ თამარ მეფის უფლებას, რომელიც მეფობდა საქართველოში მეთორმეტე საუკუნის დამლევის და მეცამეტის დასაწყისში, სრულებით განცალკევებული იყო ძნელად მისავალ მთებთა შორის და არა ჰქონდა არავითარი

კავშირი არც დასახელებულ მთავრებთან, არც რუსულ მართველობასთან.

იმ ნაწილებში, სადაც რუსეთი უშუალოდ განაგებდა, იყო: იმერეთში:

ა) 4 საოლქო მართველობა: შორაპნისა, რაჭისა, ქუთაისის და ვაკისა.

ბ) იმერეთის ერთი დროებითი მართველობა ორნაირი ხასიათისა. – ფინანსიურისა და სამოქალაქო საქმეების სასამართლოსი.

გურიაში აგრეთვე დროებითი გურიის მართველობა საადმინისტრაციო და სამოქალაქო სასამართლოს ხასიათით.

სისხლის სამართლის საქმეები ირჩევოდნენ სამხედრო სამსჯავრო კომისიის მიერ, ქუთაისში.

ყველა ამ დაწესებულებათა უფროსი იყო მმართველი იმერეთისა და სხვათა თავისი კანცელარიით.

კანცელარიაში იყრიდა თავს საადმინისტრაციო ყველა საქმე და შემდეგ მასვე გადაქონდა სარევიზიო და სააპელაციო წესით, როგორც დროებით მართველობათა სასამართლოს საქმეები, აგრეთვე სამხედრო სამსჯავრო კომისიისა.

ყველა საქმის შესახებ მმართველის აზრსაც კანცელარია ადგენდა.

პერსონალი ამ კანცელარიისა იყო შემდეგი:

ერთი მაგიდის უფროსი ან საქმის მწარმოებელი სამოქალაქო მოხელეებიდან, სამი გადამწერალით – ადგილობრივი თავადაზნაურობიდან.

ერთი საქმის მწარმოებელი ადგილობრივი ლინეინი ბატალიონის ოფიცრებიდან, სამი გადამწერალით – სამხედრო დაბალი მოხელეებიდან. ერთი ჟურნალისტი სამხედრო გადამწერლებიდან თანაშემწით და ერთიც მდივანი.

ძალიან ბევრი საქმე და ძალიან ცოტა გამკვეთებელი. წესი ისეთი იყო შემოღებული, რომ ჟურნალისტის შრომა აუტანელი ხდებოდა, ხოლო მდივნის შრომას კი შეღავათი ეძლეოდა: გასავალი ქალაქები იწერებოდა ჟურნალში მთლად და ამიტომ მდივანს შეეძ-

ლო გავარჯიშებით ნაწილი მათი პირდაპირ თეთრად დაეწერა.

მაგრამ ბინაზე დაბრუნება მაინც მხოლოდ დასაძინებლად უხდებოდა და ისიც ისე, რომ მეორე დღეს კანცელარიაში თითქმის გათენებისას უნდა მისულიყო.

რადგან კანცელარია იქვე მმართველის სახლში იყო მოთავსებული, ამიტომ, როგორც ამის გამო, ისე სხვადასხვა მიზეზებით (წელიწადში ოთხასი მან. ჯამაგირით მოუხერხებელი იყო სადილის კეთება, და სასტუმროში სადილობა ხომ შეუძლებელი იყო, ვინაიდან მაშინ არც ერთი სასტუმრო არ მოიპოვებოდა ქუთაისში) ვსადილობდი და ვვახშობიდი მუდამ ჩემს გენერალთან, რის წინედ მოხსენებასაც უკეთებდი ხოლმე.

ხოლო ჩვენს შორის მართლა ისეთი უსაზღვრო ნდობა ჩამოვარდა, რომ თითონ მიიჩნია საკმარისად მოხსენებები მოესმინა ხოლმე სულ ზერელედ, ძალიან შემოკლებულნი, – „იმას და იმას, ამასა და ამაზე“.

ამით მე დროს ბევრს ვიგებდი, მაგრამ არ შეიძლებოდა კი რომ არ შემემჩნია და არ შემშინებოდა იმ უფლებისა, 22-23-ის წლის ყმაწვილ-კაცს რომ ხელში ჩამივარდა.

არც ადმინისტრაციულს, არც სასამართლოს საქმეებში არავინ არ იყო ხელმძღვანელი, რასაც დავსწერდი წაუშლელი იყო.

ერთი წლის შემდეგ, გენერალთან ერთად რამდენიმე დღით ტფილისში წასვლა მომიხდა, ნათესავ-მეგობრებში გულის გადასაყოლებლად.

მე თ-მა ფალავანდიშვილმა სახარბიელო წინადადება მომცა, მიმეღო მისი კანცელარიის მმართველის თანამდებობა და ოფიციალური გაზეთი „ტფილისის უწყების“ რედაქტორობა.¹⁰⁾ იქნება ამითი უნდოდა სამი თვის სამსახურში ოცი მანეთის დანიშვნა მოენანიებია.

ჯამაგირი 750 მანეთი წელიწადში; მაშასადამე მშობელ სახლს რაღაცა ასი მანეთის მაგიერ, შეიძლება ოთხასი მანეთი მიაწოდო და შენს მახლობელ წრეშიც იცხოვრო. ეს იმდენად სახარბიელო იყო, რომ ყოყმანი არ შეიძლებოდა.

რა ყოფით გავბედე, რომ ეს იეკიმ მიხეილის ძესათვის (ესპე-ხო) გამომეცხადებინა.

არც იმას დაუმაღავს ჩემთვის თუ ეს როგორ ეწყინა.

– თქვენთვის ჯამაგირი მართლა რომ ძალიან ცოტა მაქვს ხელთ. – მითხრა იმან, – მაგრამ სხვა რამ მიზეზი ხომ არა გაქვთ, უკმაყოფილო ხომ არა ხართ ვისიმე ან რისიმე? გულახდილად მითხარით, როგორც მშობელ მამას, როგორც მეგობარს.

ჩემს მასთან გულახდილობას აქ კი ზღუდე დაედო; მოვალე ვიყავ მისი თავმოყვარეობა დამეცვა და გავჩუმებულიყავ იმაზე, რომ მიწოდდა გავკცეოდი იმ უფლებას, მე რომ ხელში ჩამიგდო.

ამიტომ ვუპასუხე, რომ არაფერი სხვა მიზეზი არა მქონდა რა მისგან წავსულიყავ, გარდა ფულის ანგარიშისა.

– მაშ თქვენ არ წახვალთ ჩემგან, თქვენი ჯამაგირის მომატება რომ გამოვსთხოვო ევგენი ალექსანდრეს ძესა?

მთავარ-მართებლად მაშინ ბარონი გრ. ვდ. როზენი აღარ იყო, არამედ ევგ. გოლოვინი. ¹¹⁾

ახლა კი შეუძლებელი გახდა არ მეთქვა, რომ არაფერი მიზეზი აღარ მექნებოდა წავსულიყავი.

მაშინათვე წავიდა გოლოვინთან, რომ პირადად ეთხოვნა. სადილობის დროს დაბრუნებულმა, ოფიციალურად გამომიცხადა მთავარ-მართებლის სახელით, რომ ჩემს ჯამაგირს მოემატებოდა 325 მანეთი წელიწადში.

შემდეგ მან წერილობით მოახსენა ამ პირობით დარჩენის თანხმობა ჩემგან და აგრეთვე შეატყობინა ეს გუბერნატორს ფალავანდიშვილს.

დავბრუნდით ჩვენ ქუთაისში.

გადის რამოდენიმე თვე და ბოლოს, მოუთმენლად რომ ველოდი, ის ქალაქი მოდის, მაგრამ შიგ რა სწერია:

შეუძლებელია დაპირებული მომატების დანიშვნაო.

რა არის ეს?

მთავარ-მართებელმა კავკასიისა და ამიერ _ კავკასიისა მოატყუა პატარა მოხელე?! ¹²⁾

პავ. პეტ. ტიმოფეევი¹³⁾. – სანსახური მთავარ-მართველის კანცელარიაში.– უფლება ქალაქის წაშლა-წამოშლისა. – საქმე ინდოეთელი მოგუნდასოვისა.– პირველი კარგი ნაყოფი მოთმინებისა სამსახურში.

გამოვეთხოვე საბოლოოდ ჩემზე არა ნაკლებ გაოცებულ ჩემს ესპეხოს და დავბრუნდი ტფილისში.

მაშინვე მიველი მთავარ-მართველის კანცელარიის დირექტორ პავ. პეტ. ფალავანდიშვილთან.

ჩვენმა ცხარე ბაასმა გამოარკვია, რომ გენერალი გოლოვინი არაფერ შუაში იყო და ტიმოფეევა შემომთავაზა მასთან შევსულიყავ კანცელარიაში. იქ სამსახური ითვლებოდა ყველაზე საპატიოდ, ყველზე სასურველად.

ჩემი შეურაცხყოფილი თავმოყვარეობა, მაშასადამე, კმაყოფილდებოდა და მე დავთანხმდი მთავარ-მართველის კანცელარიაში შევსულიყავ.

მაგრამ ჩემ თავმოყვარეობას აქაც ხვდა სასჯელი.

ეს იყო 1838 წ. დასაწყისში.

მაგიდის უფროსად დამნიშნეს სამეურნეო განყოფილებაში. ამ განყოფილების უფროსად იყო სტ. ორლოვსკი, ძველებური ყაიდის მოხელე; ჩვენ ერთ მაგიდასთან მოგვიხდა ჯდომა, ერთი მეორის პირ დაპირ. სამუშაო მომელოდა მეტ ნაწილად საანგარიშო, რომელიც არავითარ ლიტერატურულ შელამაზებას არ მოითხოვდა: „ამა და ამ მომარაგების მაღაზიაში, ამა და ამ დროს ამ №№ ქვითარებით ჩაბარებულია, გადახდილი პურისა ამდენი კოდი“.

ვუგზავნიდით ქვითარებს კავკასიის კორპუსის გენერალ-ინტენდანტს და ვსთხოვდით გაეცა განკარგულება, რომ შემდგარი თანხა მთავარმართველის ხაზინაში შეეტანათ.

იმ დროს გადასახადი სამუსლიმანო პროვინციებში: ყარაბახისა, შემახისა, ნუხისა, ბაქოსი, თალიშინისა, ყუბისა და დერბენტისა, ნა-

ოდა ფულად და შედიოდა მთავარ-მართველის განკარგულებაში.

ორი თუ სამი ამნაირი ქალაღდი პირველად დავსწერე სწორედ იმგვარად, როგორც ჩემამდე იწერებოდა და მივართვი ორლოვსკის.

ის დიდხანს უჯდა მათ და ისე წაშალ-წამოშალა სუყველა, რომ სტრიქონიც აღარ დარჩენილა ჩემი დაწერილისა.

– შეურაცყოფა! მაგრამ ის თავის უფლებით სარგებლობს და ხელქვეითის თავმოყვარულობას არავითარ ყურადღებას არ აქცევს! რა გაეწყობა! სამსასურია!

მეორეთ მივართვი იმის რედაქციით შედგენილი ქალაღდები.

სწორედ იმნაირადვე წაშალ-წამოშალა ქალაღდები.

მაშინ მე და ჩემი თანაშემწის ივ. მიხ. ინდუტნოვ-სპაფარიევს შორის საქმე ასე გამინაწილე: მე თეთრად ვსწერდი გასწორებულს, ვაკერვბდი საქმეებში, აღვწერავდი მათ და რეესტრებს ვადგენდი, ის კი – სთხზავდა ქალაღდებს და მიაართმევდა წასაშლელად.

ორლოვსკიმ შემმატყო, რომ ხელს ვაკლებდი მისდამი სამსახურს და მგონი რომ დირექტორს შესჩივლა, ვინაიდან დირექტორმა ამის შემდეგ მალე დამავალა ერთი საქმე, განყოფილებაში ჩემი უფროსის ცქერისაგან რომ რამდენიმე თვით მანთავისუფლებდა.

უნდა შემედგინა მრავალ ტომიან საქმიდან, იურიდიული ქალაღდი სალონის სათევეზაოს ყოფილ მოიჯარადრე ინდოეთელ მაგუნდასოვზე.

დამთავრების ღროს, ან უფრო სწორეთ, იმ ქალაღდის წარდგენის ცოტა ხნის შემდეგ, 1840 წლის დასაწყისში მთავარ-მართველობასა და საგუბერნიო დაწესებულებაში ცვლილებების შეტანას შეუდგნენ.

ეს ცვლილებანი ითვლებოდნენ სენატორი განის პროექტით ახალი ფინანსიური სისტემის შესავალად.¹⁴⁾

ნ. ს. ორლოვსკიმ მიიღო ადგილი სახელმწ. ქონ. ტფილისის პალატის მმართველისა, ხოლო მე იმავე კანცელარიაში მისი ადგილი, განყოფილების უფროსისა.

ასე ვიყავი პირველად წარმატებით დაჯილდოვებული მოთმინებისათვის.

1842 წ. გოლოვინის ადგილზე დაინიშნა მთავარ-მართველად გენ. ნეიდგარტი,¹⁵). კაცი უაღრესად სამართლიანი, მაგრამ იქამდე სასტიკი

და პუნქტუალი, რომ არავის არასფერში არ აპატიებდა ოდნავ საქმის შეშვებას. არავის არ აჩუქებდა არც ერთი წუთის დროს და ყველა ცახცახებდა მის წინაშე.

იმ სამიოდე წლის წინად, მთელს რუსეთს მოედო საბავშვო თავ-შესაფართა დაარსების იდეით გატაცება და ამის მიხედვით გენერალი გოლოვინის მეუღლემ მოინდომა ტფილისში ქალთა საქველმოქმედო საზოგადოების დაარსება. მე თავიდანვე ამ საზოგადოების მდივანად ვიყავი დანიშნული, მაგრამ სხვადასხვა შემთხვევათა გამო ვერც საზოგადოებამ მოიკიდა ფეხი გენ. ნეიდგარტის მოსვლამდე, ვერც საბავშვო თავშესაფარნი განვითარდნენ საკმარისად.

საქმეში მოუღალავმა ალ. ივ. ნეიდგარტმა მოინდომა სხვათა შორის ამ საქმისათვისაც მიეცა მოძრაობა და რა განიძრახა თავშესაფართა საზოგადოების რამდენათაც შეიძლებოდა მკვიდრ ნიადაგზე დაყენება, მიგვიხმო თავისთან, სამსახურში, ქ-ნი გრაზარჩი, გამგე ამიერკავკასიის კეთილშობილ ქალთა ინსტიტუტისა (მაშინ ასე ეძახდნენ ახლანდელსა) და მე, როგორც მდივანი საქველმოქმედო საზოგადოებისა.

ნეიდგარტის თვალში ქ-ნი გრაზარჩი და მე ვიყავით ამ შემთხვევაში მხოლოდ მოხელენი და მიგვილო ჩვენ, როგორც მთავარ-მართველმა თვისი ხელქვეითნი. ქ-ნი გრაზარჩის ის უპირატესობა მისცა, როგორც ქალს, რომ სკამი შესთავაზა.

ორივეს მოგვმართა და გამოსთქვა თავისის აზრი, თუ როგორ წაგვეყვანა საქმე საქველმოქმედო საზოგადოებისა და რა გავჩერდით იმაზე, რომ ჯერ ერთი სამაგალითო საბავშვო თავშესაფარი დაარსებულიყო, გვიბრძანა ორივეს ერთად შეგვედგინა მოსაზრებანი და შტატი და წარგვედგინა მისთვის უშუალოდ.

გამოსვლის დროს ქ-ნმა გრაზარჩმა მითხრა, რომ შემატყობინებდა, როცა კი საქმეს შეუდგებოდა.

ათიოდე დღის შემდეგ რადგან ვიცოდი რომ ნეიდგარტს ხუმ-

რობა არ უყვარდა, მივდივარ მასთან და ვეკითხები, თუ როდის ნებავს მას მიიღოს ჩემი თანამშრომლობა.

იგივე პასუხი: შეგატყობინებთ, როცა მზად ვიქნებიო.

გადის კიდევ ორიოდე კვირა და ნეიდგარტთან მიხმობენ. ვარწმუნებ მკითხველს, რომ სხვას ჩემს ადგილას იქვე ჩაეკეცებოდა მუხლები, ისე მრისხანეთ დამიხვდა მკაცრი მთავარმართებელი.

– მე გიბრძანეთ მოსვლა, რომ ერთი კარგად დაგტუქსოთ!
სახტად ვრჩები უკიდურესი გაოცებითა და გაუგებრობით!

დატუქსა თავშესაფრის გამო

21

ის კი იღებს მაგიდიდან რაღაცა რვეულს, მაჩვენებს ხმის უფრო მაღლა აწევით და მეკითხება:

– ეს რა სისულელე მოგიჩმახნიათ გრაბარიჩსა და თქვენ ერთად? მივხვდი.

– იქნებ საჭიროდა სცნოთ, თქვენო მალ-აღმატ-ავ, რომ დატუქსვა მე ამაცდინოთ?

– როგორ მიზედავთ მე სიტყვის შემობრუნებას?

– სიტყვას კი არ გიბრუნებთ, მხოლოდ მოგახსენებთ, რომ მე აქ არაფერ შუაში ვარ.

– როგორ? მე თქვენ გიბრძანეთ, რომ ერთად გემუშავნათ!

– მართალი გახლავთ, მაგრამ როგორც ახლა ვხედავ, ქ-ნ გრაბარიჩს უჩემოდ შეუდგენია და თავისი ნაშრომი ჩემს გაუგებლად ღქვენთვის წარმოუდგენია!

– ჰოო?! ესეც კია, მართალი რომ ვსთქვათ, საიდან უნდა იცოთქვენ, თუ როგმ,ირი წიფხი" სჭირდებათ პატარა ქალებსა! დეთ თქვენ, თუ როგორი ნიფხ... სჭირდებათ პატარა ქალებსა!

– ეგ შეიძლება არ ვიცოდე, მაგრამ შემძლია ვიცოდე, როგორი აქვთ სხვა ამგვარ თავშესაფარებში; რუსეთში ასეთები ბევრია და მე ხელთ მაქვს თითქმის ყველა მათი შტატები.

– მართლა? მაშ რადგან აგრეა, თქვენ წაუღეთ ეს რვეული კ-ნ გრაბარიჩს და უთხარით ჩემს მაგიერ, რომ ისე გადააკეთოს, როგორც მე უთხარი.

არც ერთი სიტყვა ამაზე მეტი. კიდევ კარგი რომ გაუპტვახტა-ზე არ გამგზავნა, როგორც ეს იმან ხშირად იცოდა ხოლმე.

მცირე აღწერა მთავარ-მართველობისა – ერმოლოვის, პასკევიჩ, როზენის და გოლოვინის დროს. – მდივნები. – კანცელარიის დირექტორი. – მთავარ-მართველობის საბჭო. – სამოქალაქო მართველობის უფროსი. – ორი გენერალი გურკო. – ს. თეოდ. ვასილკოვსკი. – გურთის ამბოხება 1841 წ. მიზეზი და შედეგი. – მეორე ბრუსილოვი, გენერალი კახანონი. – პავ. ასტ. კოცებუ; – მოსე ზ. არლუთინსკი. – გრ. ორბელიანი. – შემოკლება მიწერ-მოწერისა.

აქ ვაპირებ ორი, ცოტა არ იყოს, სასაცილო შემთხვევის გადმოცემას, რომელშიაც უკვე ცხადად მოსჩანს განვლილი სკოლის ზეგავლენა; ამისათვის საჭიროა მცირე აღწერით წინდაწინ გავაცნო მკითხველს მთავარ-მართველობის მაშინდელი შედგენილობა. ეს კი არ იქნება ცხადი, თუ ერთი წუთით მაინც არ გავხედეთ წარსულსა.

1820-ან წლებში მთავარ-მართველობა შესდგებოდა მთავარ-მართველობის კანცელარიისაგან, რომელიც სამს სამდივნოდ იყოფო-

და: ქართლისამ იმერეთისა და სამუსლიმანოსი. მათ სათავეში უდგახანდახან კანცელარიის მმართველო; მაგრამ უფრო ხშირად კი მდივნები იყვნენ უშუალო მომხსენებლად.

აქ, რასაკვირველია, ლაპარაკი არ არის არც სამხედრო მართველობაზე, არც დიპლომატიურ კანცელარიაზე, მოსაზღვრებთან ურთიერთობისათვის რომ არსებობდა.

მდივნებს, რომელთაც არ ჰქონდათ უახლოესი საერთო ხელმძღვანელობა, არ შეიძლებოდა სხვადასხვა ნხარესაკენ არ გაეწიათ, მაგრამ არც ამაზეა აქ ლაპარაკი.

ასეთი წესი შემოიღეს, – ვერ ვიტყვი რომელი დროიდან, რადგან გაიმბობთ იმას, რაც პირადად მე ვიცი, – მაგრამ არსებობდა კი ის განუწყვეტლივ შემდეგი მთავარ-მართებლების დროსაც: ერმოლოვისა (1817 – 1827), პასკევიჩისა (1827 – 1831) და ბარონი როზენისა (1831 – 1837).

გოლოვინის დანიშვნით ეს წესი არსებითად შეიცვალა:

დაარსდა მასთან კანცელარია დირექტორის უფროსობით, სადაც

იყო სამი განყოფილება: სათადარიგო, სამეურნეო და სასამართლოსი. ამას გარდა შესდგა ცალკე საბჭო რთული ან რაიმე მხრივ მძიმე ხასიათის საქმეთა შესახებ კოლეგიალურად მოლაპარაკებისათვის.

ორივე ეს დაწესებულება, კანცელარიაც და საბჭოც მაღლიდან ნაბრძანები ინსტრუქციით ხელმძღვანელობდა.

გენერალი ნეიდგარტის დანიშვნით კი 1842 წელს კიდევ ერთი ასალი წესი შემოიღეს:

იმის მაგალითით, რომ სამხედრო მართველობაში ჯარის შესახები საქმეები მხედართ-მთავართან მიდიოდნენ მთავარი შტაბის უფროსის მეშვეობით და მისგანვე იძლეოდა ბრძანებანი, _ მხარის მართველობაშიც დაარსდა თანამდებობა სამოქალაქო მართველობის უფროსისა, რომელმაც კანცელარიის დირექტორის და მთავარ-მართებლის შორის შუა ადგილი დაიჭირა.

ერთ-ერთ იმ შემთხვევათა მიზეზით, რომელიც აუხსნელი რჩება ხოლმე, ალბათ იმის გამო, რომ ამის ახსნა თავის დროზე არავის არ ჰქონდა წარმოდგენილი საინტერესოდ, _ გენერალ-ადიუტანტ ნეიდგარტთან დაინიშნენ:

მთავარი შტაბის უფროსად გენერალ-ლეიტენანტი ვლად. ალ. გურკო, კაცი ყოვლად ღირსეული თვისი დიდი თანამდებობისათვის, და სამოქალაქო მართველობის უფროსად მეორე გენერალ-ლეიტენანტი გურკო, სახელად იოსებ ალექსანდრესძე.¹⁶⁾

მათ შორის, გარდა ხარისხისა, მამის სახელისა და ერთგვარობისა საერთო არა იყო რა; არ იყო, როგორც მახსოვს, ნათესავობაც კი.

ორი ის შემოხვევია რომელთა შესახებაც ახლავ გიამბობთ, ეხება მხოლოდ ჩვენსას სამოქალაქოს, და იმედი მაქვს, რომ მას საკმარისად დახატავს.

განყოფილებათა უფროსები საქმეებს ახლა კანცელარიის დირექტორს მოახსენებდნენ ხოლმე და შემდეგ გენერალ გურკოს.

დირექტორი იყო ფრიად საქმის კაცი, ჰქონდა დიდი მეხსიერება და კალამიც კარგად უჭრიდა. არ ჰქონდა მხოლოდ გამოთქმის

ნიჭი; ამიტომ მომხსენებლებს პირადად არაფრის განმარტებას არ მოუყვებოდა და თუ ქალაქი არ მოსწონდა, მხოლოდ ზედ წააწერდა ხოლმე: ე ს ა ს ე ა რ ა რ ი ს!

განყოფილების უფროსებს ამის გამო შრომა ურთულდებოდათ; ვისთვის ეკითხნათ, როგორ რა გასწორებულიყო? მაგრამ ამაზე დრტვინვას კი არავინ არ ფიქრობდა, ისე ღრმად სცემდნენ პატივს უსიტყვო სერგ. თედ. ვასილკოვსკის ნიჭსა და კეთილგანზრახვებს. გურკოსთან კი საქმე სხვანაირად რიგდებოდა.

სამმართველოს საქმეებისა, რომელთაც ის უფროსობდა, სულ არა გაეგებოდა რა, ხოლო პატივის-მოყვარულობა კი დიდი ჰქონდა და რაც მეტად ცდილობდა ამ უცოდინარობის დაფარვას, მით უფრო ცხადი ხდებოდა მომხსენებლებისან იმის უთავბოლო შეკამათებაში. ამით მათ ბევრს დროს აკარგვინებდა და საქმეთა შეფერხება ახსნა განმარტების დროს, ხანდახან უკმეხობას იწვევდა, ეს კი იქამდე მიდიოდა, რომ ჩვენს გურკოს ზვიადობა და ეგრედ წოდებული თავის თავზე წარმოდგენა ემატებოდა.

– თქვენ აასრულეთ ჩემი უმაღლესი ბრძანება? _ შემეკითხა ერხელ მოხსენების დროს.

– ნებას მივსცემ ჩემს თავს, თქვენთვისვე გირჩიოთ, რომ...

– როგორ მიზედავთ მე რჩევის მოცემას?

– მაშ მოგახსენებთ პირდაპირ, რომ თქვენ ყოველგვარად ერიდეთ სიტყვა უ მ ა ლ ლ ე ს ბ რ ძ ა ნ ე ბ ი ს ხმარებით!

– რადაო?

– იმიტომ რომ უმაღლეს ბრძანებას იძლევა მხოლოდ ხელმწიფე იმპერატორი და არავინ სხვა!

გურკო მთლად გაშტერდა.

– ჰო, მე უნდა მეთქვაო – ჩემი ბრძანება მეთქი.

– ბრძანება შეგიძლიანთ მხოლოდ თქვენი დენსჩიკებისა და ლაქიებისა; ჩვენ კი ხელმწიფის მოხელენი ვართ.

– მაშ როგორ? რანაირად-ღა ვსთქვა ხოლმე?

– შეგიძლიანთ დაგვავალოთ; შეგიძლიანთ გ ვ თ ხ ო ვ ო თ, რადგან კარგად იცით, რომ თ ხ ო ვ ნ ა ს ყველა ჩვენგანი ბრძანებად მიი-

ღებს. სამოქალაქო სამსახურში მიღებული არ არის მკვახე ლაპარაკი. ჩვენ ხომ ცოტად თუ ბევრად განათლებული ხალხი ვართდა განათლება კი, როგორც თქვენს აღმატებულებას მოეხსენება, ყველას გვათანანსწორებს.

ამ ჩემმა საქციელმა ისეთი დამაწყნარებელი შთაბეჭდილება იქონია გურკოზე, რომ შემეცოდა კიდევაც.

მაგრამ ეს იმას, რასაკვირველია, ვერ გარდაჰქმნიდა!

მალე მოხდა მეორე შემთხვევაც.

დაწყება კიდევ შორიდან მიხდება.

1841 წ. გურიაში აღელვებამ იფეთქა. ¹⁷⁾ (ეხლანდელი ოზურგეთის მაზრა ქუთაისის გუბერნიაში).

ამ აღელვების ოფიციალური მიზეზები მე არ ვიცი, ხოლო ვიცი ორი ნამდვილი და არსებითი მიზეზი: ა) მოთხოვნა გადასახადისა ფულად და ბ) ბრძანება კარტოფილის მოყვანისა.

ნებას ვაძლევ ჩემს თავს ვფიქრობდე, რომ საზოგადოთ ხალხის გულისწყრომის აფეთქება, ერქმევა იმას აღელვება თუ ამბოხება, ხანდახან შეიქმნება ხოლმე ხელოვნურად, – ხოლო უმეტეს შემთხვევაში კი, როგორც იყო აქაც გამოწვეულია მხოლოდ მმართველთა დაუფიქრებლობითა და წინდაუხედავობით, საქმეს რომ აურევენ და ბოლოს წყლიდან თვითონ მშრალეები გამოდიან, თითქო ამით საქმე გააკეთესო.

მართველობის ორგანიზაციის გარდაქმნა 1840 წ., ზემოთ რომ მქონდა მოყვანილი, რა თქმა უნდა გურიასაც შეეხო: დაარსდა იქ მაზრის სამმართველო და პირველად შემოიღეს გადასახადების ფულად შეწერა.

ამ შეწერის დროს არსად არავინ არ დაჰკითხებია თავის თავს, შეიძლებოდა თუ არა მისი რეალიზაცია?

ეს კითხვა რომ დაყენებულიყო ვისგანმე, მის გადასაჭრელად (წარმოსდგებოდა აი ასეთი მოსაზრებანი:

რუსული მართველობა შემოღებული იყო გურიაში 1829 წ. ამ მართველობის მთელი პერსონალიდან მხოლოდ გურიის დროებითი მართველობის თავმჯდომარე, რუსი ოფიცერი იღებდა ფულად ჯამაგირს 600 მან წელიწადში. დანარჩენი მთელი პერსონალი მართვე-

ლობისა, თავიდანვე არსებული წესით ჯამაგირს იღებდა ნატურით: თვითეული გადაჭრილ რიცხვს საკლავისას და გადაჭრილ წონას ღომისა და სიმინდისას.

მაშასადამე ადმინისტრაციას გურიაში მხოლოდ 600 მანეთი შემოჰქონდა ფულად; ხოლო ეს ფულიც მაშინვე ქუთაისში მიდიოდა, სადაც შეიძლებოდა შოვნა ხორბლეულისა, ჩაისა, ყავისა, შაქრისა და ტანსაცმელის.

ვნახოთ ახლა რა შემოჰქონდა ვაჭრობას.

იქ იყო ერთად-ერთი სავაჭრო კუთხე დვაბზუ, სადაც 20 – 30 ჩალვადარი თათარი მთელ გურიაში აწარმოებდა გაცვლა-გამოცვლის ვაჭრობას.

ფულის ნიშნებად ტრიალებდა ერთად-ერთი თათრული ფარა, ლითონის ისეთი მცირე წონისა, რომ ხელის-გულიდან შეებრვით ასობით ადვილად გადაიყრებოდა, კაპიკის $\frac{1}{20}$, თუ უფრო ნაკლებს რომ უდრიდა.

მე ვიყავი გენერალ ესპეხოსთან ერთად გურიაში 1837 წ., მაგრამ მაშინაც კი მხოლოდ დიდმა მოხელეებმა იცოდნენ, თუ რა იყო რუსული ფული.

ვგონებ ცხადია, რომ 1840 წ. გადასახადების ფულად გაწერა ძალიან მოუფიქრებელი რამ იყო.

მაგრამ გაწერა იყო და პოლიციაც ფულს თხოულობდა, ხოლო უარის თქმაზე ეგზეკუციას აყენებდა.

ამას მიემატა კიდევ სასტიკი მოთხოვნა კარტოფილის მოყვანისა. რა სალაპარაკოა – მშვენიერი რამ არის! მაგრამ გურულები ღომსა და სიმინდს არიან შეჩვეულნი; ერთიც და მეორეც საკმარისი ჰქონდათ; მოუსავლობისა თავის დღეში არა იცოდნენ-რა. მაშ რად უნდოდათ კარტოფილი?

„ხმა არ ამოიღოთ!...“

აქ უნდა გავიხსენოთ კიდევ ერთი გარემოება, ეს არის უაღრესად მოთაკილე და წყენის ფიცხად ამყოლი ხასიათი გურულებისა.

აქ კი თითქმის ყოველ სახლში ჩაყენებული ყაზახები, ძალიან ზრდილობიანნი: ვსთქვათ, მაგრამ მაინც ყაზახები.

ჰო და აი განმეორება იმისი, რაც 1811 კახეთში იყო; ¹⁸⁾

„მომეცი, რაც არა გაქვს, თუნდ გაუჩენელი გააჩინე, და სჭამე, რაც არგიწდა, ყელზეც რომ გადგებოდესო“.*)

---

*) რუსულად „Давай чего нет, хоть роди, да подавай, и ешь чего не хочешь! хоть подавись, да ешь“.

გაისმა ჯერ კვნესა, მერე ყვირილი, შემდეგ ტკაც-ტკუც და აპრიალდა ერთბაშად გურია, ეს პატარა, მშვენიერი მხარე, დასახლებული მართლმადიდებელი, პატიოსანი, მამაცი ხალხით, მტკიცეთი თავის ერთგულებაში 1841 წლამდე და შემდეგში, მეტადრე 1853 – 1856 და 1877 – 1878 წლების ომებში.*)

პოლკოვნიკი ბრუსილოვი, ადგილობრივი უფროსი და გენერალი კახნოვი, მაშინდელი უფროსი საფოსტო ოლქისა, მთელი თავისი სამხედრო მცირე ძალებით ოზურგეთში მოხვდნენ გარშემორტყმულნი.

გენერალმა გოლოვინმა მათ მისაშველებლად და ამბოხების ჩასაქრობად გაგზავნა პოლკოვნიკი თ-დი არლუთინსკი,¹⁹⁾ შემდეგში შამილთან ომში სახელგანთქმული ჩვენი გენერალი, და თვითონ რომ დაამთავრა საჩქაროდ ექსპედიცია დაღესტანში, გაეშურა ქუთაისს, შტაბის უფროსი პავ. ასტაფ. კოცებუთი (ახლა გრაფია) და-გენერალური შტაბის ადიუტანტებისა და ოფიცრების საკმაო რიცხვით.

მე მხვდა პატივი მოძრავი კანცელარიის მსგავსი რამ ვყოფილიყავ, მაგრამ ქუთაისს იქით ჩვენ წასვლა არ მოგვიხდა. თ-მა არლუთინსკიმ ეს საქმეც ბრწყინვალედ დაამთავრა, როგორც ჩვეულებრივ იყო ხოლმე საომარი მისი ღვაწლი.

აქ დააწინაურა მან კაპიტანი თ-დი ორბელიანი, შემდეგში გენერალ ადიუტანტი, გენერალი ინფანტერიისა, გრიგოლ დომიტრისძე, ერთხელ რომ ასრულებდა კავკასიის მთავარმართებლის თანამდებობას.

ამნაირად ჩააქრეს გურიის აფეთქება, მაგრამ ჭკუის სასწავლებლად კი ყველაზე მეტი ის იყო, რომ გურიას, იმის გარდა, რაც შიგ ერთდროულად რუსის ოქრო ჩაითესა, ამბოხების ჩასაქრობად ხელშემწყობთათვის პენსიის სახით ჩვენი ხაზინიდან ეძლეოდა მგონი ათჯერ მეტი იმაზე, რასაც მისგან თხოულობდნენ გადასახადებისას; ხოლო კარტოფილზე კი ხმაც აღარავის ამოუღია.

გენერალი გოლოვინი მთელი თავისი ამალით ერთ კვირამდე დარჩა ქუთაისში.

მე დამავალა, ამ ხნის განმავლობაში ქუთაისის მაზრის სამართველოს საქმის წარმოება გადამეთვალაიერებინა. ეს იყო 1842 წ. სექტემბრის დამლევს.

*) დროსაც, 1856 წ. მე ვიყავი გურიაში, ახლა თ-დ ვას. ოს. ბებუთოვ-თან, მისი მოძრავი კანცელარიის დირექტორად და რაზმის ხაზინადრად; მაშინ გურიაში რუსის ერთი მხედარიც აღარ იყო. გურულები თვითონ იფარავდნენ თავსაც და ჩვენი რაზმის ზურგსაც თათრების მოწოლისაგან.

დ. ყ.

ქუთაისის მაზრის მართველობა

27

როგორც ახლა ისე მახსოვს რიცხვები:

პირველი იანვრიდან აღძრული იყო საქმე .	4000
შემოსული ქაღალდი იყო	12800
გასული	13000
მოხელე	40-მდე

თითქმის ამდენივე ითვლებოდა გურიის მაზრის სამართველოშიც, არეულობამდე.

სამეგრელო, აფხაზეთი და სვანეთი კი აღარ შედიოდნენ იმერთის მართველობაში.

ერთი წლის წინად, არსებულ კანცელარიას, რომელიც მარტო განაგებდა ყველა ამ მხარეს და სასამართლოს საქმეებისათვისაც მეორე ინსტანციის მსგავს რამეს შეადგენდა, ჰყავდა მოხელეთ სულ.

10 კაცამდე

საქმე წლის განმავლობაში	1200-დე
შემოსული ქაღალდი	5000 „
გასული „	6000 „

ზემოთ აღნიშნული და ეხლანდელი ციფრების შედარებამ დაანახვა, რომ უნდა მოხერხებულიყო რამე სამოქალაქო ნაწილში საქმეთა და მიწერ-მოწერის საშინელი სწრაფი გამრავლების შესაჩერებლად.

– აიღეთ წესდებანი და შტატები სხვადასხვა დაწესებულება-თა, ასეთები, საპოლიციოს გარდა, ბევრია რუსეთში; მოისაზრეთ და მოიფიქრეთ, თუ როგორ შეამოკლოთ საკანცელარიო საქმეთა წარ-

მოების წესები, რომ დრო ჰქონდეს კაცს ხანდახან საქმესაც ჩაუკვირდეს; თორემ იქამდე მივალთ, რომ მიწის მომხვნელი აღარავინ იქნება, ყველა წერას დაიწყებს.

დაახლოებით ასეთი სიტყვებით მომანდო საქმე გენერალმა გოლოვინმა 1841 წ.

მის მოადგილეს, გენერალ ნეიდგარტს არ შეეძლო ყურადღება არ მიექცია ამისათვის 1842 წელს და, რა თქმა უნდა, მოახსენეს მაშინ იმას, რომ ეს საქმე მე მქონდა მონდობილი.

– თქვენ მოგანდოთ ევგენი ალექსანდრეს ძემ კანცელარიის მიწერ-მოწერის შემოკლება? – მეკითხება ნეიდგარტი ჩვენს გურკოსთან.

– დიახ, მე.

– მერე, მოისაზრეთ რამე გეგმა?

– გეგმა მოვისაზრე, მაგრამ დაწერა არ არის ჩემთვის ადვილი.

– აბა მიაშბეთ რაში გამოიხატება? მეც ხომ მესმის ცოტაოდენი.

მე დავიწყე ახსნა. მისმენენ ყურადღებით. ვხედავ, რომ ნეიდგარტს მართლა ესმის და მის სახეზე თანდათან მეტი მოწონება იხატება.

– ჰო! აზრი სწორეა. შეიძლება მიღწევა. მერე რაღა გაბრკოლებთ?

– დროს უქონლობა; თქვენი კანცელარიის უფროსს არავითარი საშვალეა არა აქვს პროექტების საქმე აწარმოოს ისე, რომ მიმდინარე საქმეებს ხელი არ შეეშალოს.

– შელავათია რამეში თქვენთვის საჭირო?

– აუცილებელი!

– აბა რაში გჭირდებათ შელავათი, თქვენ უკეთ გეცოდინებათ: მოიფიქრეთ და მითხარით.

მოვიფიქრე და უთხარი, მითითებით გურკოზე.

– გამანთავისუფლეთ მათი აღმატებულების მოხსენებებიდან!

– იოსებ ალექს., თქვენ რას იტყვით ამაზე?

– როგორც თქვენი ნებაა, როგორც თქვენი ნებაა!

– აბა, მაშ გამინთავისუფლებიხართ.

გამოვედი სრულიად კმაყოფილი

მაგრამ გურკო თურმე ჩახვდა საქმეს და რამოდენიმე ხნის შემ-

დეგ დამიზარა თავისთან.

– როგორ მიეცით თქვენს თავს ნება გეთქვათ, რომ გამენთავისუფლებინეთ ჩემი მოხსენებებიდან? ეგ ხომ...

– თუ ეს თქვენ გეწყინათ, ახლავ წავალ და მოვახსენებ, რომ მონდობილ საქმეზე უარს ვამბობ!

– არა: არა! მე ამას მხოლოდ ისე ვამბობ, მე მხოლოდ მინდა ვიცოდე, თქვენ რად...

– მე გადაჭრით უარს ვამბობ მონდობილ საქმეზე!

– რას ამბობთ, რასა? კარგია ერთი გეთაყვა! არაფერს აღარ ვამბობ, სრულებით არაფერსა!

მოიკუნტა!

დრო კი მართლა რომ ცოტა არ მოვიგე მისი მოხსენებების თავიდან აცილებითა.

12.

„ყალბი კომისია“. – თთავად-აზნაურობის წარმომადგენლობა. – თავად-აზნაურთა, პირადი უფლებების გამორკვევა. – მოთხოვნები, რომლებმაც გამოიწვიეს დანაშაულის ჩადენა. – 1844 წლის საკანონმდებლო აქტი. – საქმის განმარტება. – გრაფი ვორონცოვის წასარჩლება და 1844 წ. აქტის გაუქმება 1846 წელს. – 1783 წლის ტრაქტატი. – თავად-აზნაურთა კომისიები ტფილისსა და ქუთაისში. – ინსტრუქციები. –

პ. ა. ლადინსკი. – ვ. ნ. სემიონოვი. – შეტაკება.

რომ გასაგები იყოს აქ ერთი შეტაკება, საჭიროა ჩახედვა იმ საქმეებში, რომელთაც ის გამოიწვიეს.

თანამედროვე კრიმინალისტები, სხვათა შორის, იმ საერთო დებულებამდინაც მივიდნენ, რომ ყოველ დანაშაულს ლეგალური გზით დაკმაყოფილების შეუძლებლობა ჰბადებს.

მეცნიერება, მამასადაამე, უნდა ასწავლიდეს რამდენადაც შეიძლება ამ მიზეზით გამოწვეულ შემთხვევათა შემცირებას, გონების მისწრაფებათა დარღვევის თავიდან აცილებას.

მაგრამ იმ დროს, როდესაც უნივერსიტეტებსა და აკადემიებში ამ მეცნიერებას ასწავლიან, ხელისუფლების დაბალი აგენტები, მოქ-

მედებენ რა თავიანთ სფეროში საკუთარი გონებით ისე, ვისაც როგორ მოუვა თავში, მხოლოდ თავიანთი მოუსაზრებლობით და შეუგნებლობით, მეტად თუ ნაკლებად დიდს დანაშაულს ჰბადებენ ხოლმე. ჰბადებენ იქ, სადაც საქმეთა ნორმალური წამდლოით არ შეიძლებოდა ამისათვის საბაზი ყოფილიყო.

ასეთი იყო შედგენა ყალბი დოკუმენტებისა და მეტადრე ღრამატებისა აზნაურობის ხარისხზე საქართველოში.

ამ დანაშაულის გამოაშკარავებამ 1830 წელს დიდათ დააღონა მთელი საზოგადოება როგორც იმიტომ, რომ ამისთანა რამ არავის არ ახსოვდა უწინდელი წყობილების დროს, ისე იმიტომაც მეტადრე, რომ აქაური მთავრობისა და სასამართლოს ყველა დაწესებულებაში შეაჩერეს მსვლელობა ყველა საქმისა, რომელშიაც ძველი დოკუმენტები იყო ჩართული, სანამ ეს დოკუმენტები განსაკუთრებით არ გაირჩევიდა.

ხოლო გარჩევა მათი კი ცოტა ხანს არ გაგრძელებულა, თუ მხედველობაში მივიღებთ იმას, რომ ამ გარჩევისათვის დაარსებულმა მრავალრიცხოვანმა კომისიამ ათ წელიწადზე მეტი იარსება ტფილისში.

თავად-აზნაურთა წარმომადგენლობა საქართველოში რუსეთის მართველობის დამყარებიდანვე იყო დაწესებული. თავად-აზნაურთა სადეპუტატო საკრებულო, ვგონებ, მხოლოდ 1818 წელს დააწესეს; მაგრამ საყურადღებო ის კი არ არის, თუ დანამდვილებით როდის დააწესეს, არამედ ისა, რომ იმას უნდა ემოქმედნა შიდა რუსეთში არსებული საერთო წესების ზედმიწევნით დაცვით. ხოლო ამ წესებით აღიარება ჩამომავლობისა ტიტულიანი და უტიტულო აზნაურობის ღირსებით შეიძლებოდა მომხდარიყო მხოლოდ უწინდელი დროის აქტების მიხედვით, რომელნიც ამტკიცებდნენ, რომ ეს ღირსება უეჭველად ეკუთვნოდა ამა თუ იმ ჩამომავლობას. ხოლო ვინ ეკუთვნოდა ამ ჩამომავლობას, ამის დამტკიცება შეეძლოთ მეტრიკული მოწმობებით.

ახლა როცა უფრო დამშვიდებით შეიძლება საგნის განხილვა, გაუგებარი ხდება კაცისათვის, თუ როგორ შეიძლება საქმეს ხელი

მოჰკიდო, რანაირიც უნდა იყოს, როდესაც არავითარი წარმოდგენა არა გაქვს მისი არსებითი მხარისა.

ასეთ პატარა სამეფოებში, როგორც მაგალითად საქართველო *) ან იმერეთი იყო, სადაც დინასტიურ მეფეს, და არა მოსულს, არ შეეძლო პირადად არ სცნობოდა თვისი თავად-აზნაურობა, სხვათა შორის არ შეიძლებოდა პატარა არისტოკრატიულ საზოგადოებათა ეთიკეტიც არ დამყარებულიყო.

აქ, იქნება იმ დროიდანაც, როდესაც მეფე ალექსანდრემ მე-XV საუკუნის დასაწყისში იწევა თვისი სამეფოს დაქუცმაცება სამს ცალცალკე სამეფოთა და მათთან დამოუკიდებელ რამდენიმე სამთავროთ, – შემოღებულიყო ზრდილობის თავისებური მოთხოვნა: არც პირადს და არც წერილობითს მიმართვაში, ვის მიმართაც უნდა ყოფილიყო მაღალი წოდებიდან, არ შეიძლებოდა ის მოხსენებულიყო თავადად ან აზნაურად ისე, რომ კითხვა არ გამოეწვია: „განა ვისთვის არის ეს ახალი, რომ მე თავადი ვარ, ან აზნაური? ან ვინ არ იცის ესაო“.

ამიტომ თავად-აზნაურობის წერილობითი დამტკიცებაზე ჩვენს ქვეყანაში არას დროს არუნდა აღძრულიყო ლაპარაკი, მეტადრე მაშინ, როდესაც თავად-აზნაურთა ყველა ჩამომავალნი ცნობილნი იყვნენ ისეთი აქტით, როგორიც არის ტრაქტატი. ²⁰⁾

მაგრამ გარემოებანი შეიცვალნენ; ჩვენი მეფე ახლა სრულიად რუსეთის იმპერატორია, რომლისათვის პირადი ცნობა ყველა თვისი თავად-აზნაურისა შეუძლებელია. მაშასადამე საჭირო იყო ცნობაში მოყვანა იმისა თუ ამ ახალ საიმპერატორო მფლობელობაში ვის ჰქონდა უფლება თავადობისა თუ აზნაურობის ღირსებისა.

და ეს საჭიროება შეიგნეს ახალი ხელისუფლების აგენტებმა. ხოლო ისეთი აგენტი, როგორც იოს. ალექს. გურკო იყო, თავის თავს რომ უფლებას აძლევდა ანგარიშმიუცემლად განკარგულებაც გაეცა, და ასე გაშინჯეთ ებრძანებთ კიდევ, საჭიროდ არ სთვლიდა არც იმის მოცდას, რომ მაღლიდან მოეთხოვნათ, არც იმაზე ფიქრს, რომ ეს მოთხოვნა იქნებ უკვე ნავარაუდევო არის და ასრულებულიც.

საქართველოს თავად-აზნაურთ ავტორიტეტულად განუმარტეს, რომ პეტერბურგში სენატის გეროლდიის წინაშე ვინც ვერ დაამტკიცებდა სადეპუტატო საკრებულოს მემწეობით თავის თავადობის ან

---

*) ამ თერმინით მე-XIX-ე საუკუნის პირველ ნახევრის ოფიციალურ დოკუმენტებში გულისხმობდნენ ქართლ-კახეთს.

აზნაურობის ღირსების უფლებანი, ის მოხარკე წოდებაში იქნება გადარიცხულიო.

ეს, მაშინდელი სოფლმხედველობით, არ შეიძლებოდა საშინელ მუქარად არ მოსჩვენებოდათ და არ მოენდომებინათ მისი თავიდან აცილება, რა საშუალებითაც უნდა ყოფილიყო.

და აამუშავეს ყოველი ღონისძიება: თუ თხოვნები, თუ ფული, რაც კი გააჩნდათ, თუ ძველებური ოქრო-ვერცხლის სამკაული ოჯახისა, ოღონდ კი როგორმე მიეღოთ წერილობითი საბუთი; გამოამუშავეს გაყვითლებული დოკუმენტები; განვითარდა მათი ფალსიფიკაციის დანაშაულობა.

და ეს ყველაფერი იყო მხოლოდ იმიტომ, რომ მაშინდელი საგუბერნიო და სამაზრო სდაწესებულებათა მთელი პერსონალი შესდგებოდა იოსებ ალექსანდრეს-ძეებისაგან, რომლებიც უეჭვო პატიოსნებით სავსენი იყვნენ და სრულიად კეთილი განზრახვებით, მაგრამ თან ისეთებიც, რომლებიც არას დროს არ ცდილან სიმწიფის ატესტატის მიღებას და ამიტომ მიუხედავად თავისი ოფიციალური მდგომარეობისა უპასუხისმგებლოდ სთვლიდნენ თავიანთ თავსა.

არავის მათგანს აზრათაც არ მოსდიოდა, რასაკვირველია, რომ ყოველ საქმეს, ყოველ საკითხს უნდა ჰქონდეს თავისი დასაწყისი და მასადაამე ისტორიაც; ამიტომ ამ საქმესაც არ შეიძლება არ ჰქონოდა. თავისი ისტორია და საჭირო იყო, უწინარეს ყოვლისა, მისი გაცნობა.

ხოლო ეს რომ ფიქრად მოსვლოდა ვისმე, ამ საქმის ცხადი, სწორი განმარტება დაუყოვნებლივ, ასე ვსთქვათ, თავისთავად წარმოსდგებოდა.

მაგრამ არავინ არ იფიქრა ამაზე არა თუ 1830 წ. ყალბი დოკუმენტების შესახებ დაარსებული კომისიის წინად, ან მისი მოქმედების ათი წლის განმავლობაში, არამედ კომისიის მოღვაწეობის შედეგების საბოლოო განხილვის დროსაც კი.

ასეთი ზერელე მსჯელობის მიხედვით 1844 წ. გამოვიდა უქაზი, რომლითაც სახელმწიფო საბჭოს მოსაზრებაზე დაყრდნობით შემოღებულ იქნებოდა ისეთი წესი, მართლა რომ სპობდა ღრამატების ყალბად შედგენას შემდეგში, მაგრამ სრულიად შეუძლებლად

ხ დ ი და თავადობის ან აზნაურობის ჩამომავლობის დამტკიცებას ისეთ გვარიშვილებისათვისაც კი, როგორც არიან ერისთავები, ამილახვრები, აბაშიძეები, ანდრონიკოვები და მრავალი სხვები.

აზნაურობის უფლების მიღებისათვის თხოულობდნენ ამ უქაზით:

1. წარმოდგინათ ღრამატა თავადობის ან აზნაურობის ღირსების ზომებისა.

32

დიმიტრი ყიფიანი

---

2. სინამდვილე და უეჭველობა ამ დანამატისა უნდა დამტკიცებულიყო მთავრობისათვის ცნობილ ორმოცდარვა თავადისა და აზნაურის მოწმობით, რომელიც წარმოდგენილი უნდა ყოფილიყო ფიცის ქვეშ თავად-აზნაურთა დეპუტატების საკრებულოს თინადასწრებით.

3. თუ ბოძებული ღრამატა თამადობაზე ან აზნაურობაზე დაკარგული იყო, უნდა წარმოდგინათ იმნაირადვე და იქვე, მაზრის ყველა თავად-აზნაურთაგან და ზოგს შემთხვევაში მთელი გუბერნიის თავად-აზნაურთაგანაც ჩვენება იმის შესახებ, რომ იმათ პირადად იციან, რომ იყო ესა და ეს ღრამატა, ამადაამ მეფისა ამადაამ პირზე ბოძებული და რომ ის დაიკარგვა ამადაამდროს, ამადაამ შემთხვევის გამო და ყოველივე ეს ამრიზიდ უნდა გატარებულიყო თვითეულ გვარზე ცალ-ცალკე.

ყველა ამას ვსწერ, როგორც მახსოვს და რასაკვირველია არ ვამტკიცებ, რომ სიტყვა-სიტყვით ასეთი იყო უქაზი 1844 წლისა; ხოლო თავმდეები ვარ მისი აზრის სინამდვილისა, რაც თავისთავად ცხადი შეიქმნება შემდეგი ამბავიდანაც.

ვსტოვებ-რა ხელშეუხებლად საკითხს იმაზე, თუ რა იქნებოდა რომ ეს უქაზი აღსრულებაში მოყვანილიყო, გადავდივარ პირდაპირ იმაზე, თუ როგორ მოხდა, რომ ის აღსრულებული არ იყო.

ეს მოხდა სულ უბრალოდ.

1845 წ. დამდეგს ტფილისში მობრძანდა გრაფი მ ი ხ. ს ი მ-ვ ო რ ო ნ ც ო ვ ი. ²¹⁾ ხოლო უკვე არა მთავარ-მართებლის წოდებით, არამედ მისი იმპერატორობითი უმაღლესობის მოადგილედ, რომელსაც ჰქონდა მინიჭებული მთავარ-მართებლობის ყოველ დარგში, გარდა სამხედროსი, _ მინისტრის სრული უფლებანი, ე. ი. ხელმწიფესთან

უმუშალო მოხსენებებისა, თუ უქვემევერდომილეს წარდგენათა უფ-
ლებები. ²²⁾

გრაფი ვორონცოვი იყო აქ ახალგაზრდობაშიც, მთავარ-მართე-
ბელი ციციანოვის დროს ²³⁾; იცნობდა მაშინ, მისივე სიტყვით, ღირსე-
ულ თავად-აზნაურობას; _ ახლაც შერჩენოდა მას ღრმა პატივისცემის
გრძნობა ამ წოდებისადმი, ხოლო შემდეგში ერთი მისი მოადგილე-
თაგანი, ფელდ-მარშალი თ-დი ბარიათინსკი ქართველ თავად-აზნაუ-
რობაში სცნობდა ნ ა მ დ ვ ი ლ ა რ ი ს ტ ო კ რ ა ტ ი ა ს, და სწუხდა იმ
გაჭირვების გამო, რომელიც აღნიშნულ უქაზით ამ თავად-აზნაურო-
ბას დასდგომოდა.

მაშინ მთავარ-მართველობის კანცელარიის განყოფილების უფ-
როსად ვიყავი და ჩემს თავს ნება მივეცი და კანცელარიის დირექ-

ტორს ვასილკოვსკის ბარათი მივართვი იმის შესახებ, რომ 1844 წ.
უქაზით პირდაპირ ირღვევოდა ერთი ძირითადი პირობებთაგანი ისე-
თი სახელმწიფოებრივი აქტისა, როგორც იყო ტრაქტატი, 1783 წ.
იმპერატრიცა ეკატერინე მეორესა და მეფე ერეკლეს იმოროს და
დებულის.

როგორ? რანაირად?...

გადმოვიღე თაროდან 1783 წლის ტომი კანონთა სრული კრე-
ბულისა, გადაუშალე და გადავეცი შიგ მოყვანილი ტრაქტატი წასა-
კითხავად.

დარწმუნდნენ, რომ საქართველოს თავად-აზნაურთ, რომელთა
სია ცალკე უნდა ყოფილიყო წარმოდგენილი ერეკლე მეფისაგან,
ტრაქტატი სცნობდა თანაბარის უფლებებით რუსეთის თავად-აზნა-
ურობასთან, და რომ თვით სიაც თავის დროზე იყო წარდგენილი და
ჩართული ტომთან; ჩამოთვლილი იყო შიგ ამნაირად მიღებული ყვე-
ლა გვარი საქართველოს თავად-აზნაურობისა!

მაშ ეს ალიაქოთი რიდასთვის იყო?

ახლა საჭირო იყო მხოლოდ იმის დამტკიცება, რომ ესა თუ ის
პირება ეკუთვნოდნენ წარდგენილ გვარებს. ეს კი უფრო ადვილად
შეიძლებოდა მეტრიკული მოწმობების გარეშე, რადგან მეტრიკის
წიგნები შემოღებული იყო აქ დეკუტატთა საკრებულოსთან ერთად,

ე. ი. მხოლოდ 1818 წლიდან.

შეუდგენ იმის შესახებ მსჯელობას, თუ როგორ გაეტარებიათ ეს ცხოვრებაში. ხოლო ამავე დროს 1844 წლის უქაზის აღსრულებაში მოყვანა შეაჩერეს მეფის მოადგილის მიერ ამისათვის მიცემული უფლებით.

მსჯელობამ კი აქამდე მიიყვანა, რომ უფრო ნამდვილი და უფრო ღირსეული იქნებოდა, რომ თვით თავად-აზნაურობას მინდობოდა თავადთა და აზნაურთა გვარების ყველა წევრის ცნობაში მოყვანა, ამისათვის კი საჭირო იყო თავიანთ შორის საგანგებო კომისიის ამორჩევა და მთავრობისაგან ერთი ან ორი წევრის ჩამატება, რომ საქმის წარმოების დროს სათანადო წესი ყოფილიყო დაცული.

ხოლო რადგან იერარქიული გამგებლობა სრულებით ერთნაირი იყო როგორც საქართველოში, ისე იმერეთსა და გურიაში, ამიტომ საჭირო იყო ასეთივე კომისიის დაწესება ქუთაისშიაც.

აქ ზედმეტი არ იქნება გავიხსენოთ და შენიშვნის სახით მოვიყვანოთ ის, რომ იმერეთის უფრო მრავალრიცხოვან თავად-აზნაურობაში, ცნობილ 1844 წ. უქაზის ძალით მხოლოდ 11-ტი თავადის შთამომავლობა იქნებოდა თავის უფლებაში დამტკიცებული, რადგან

მეფე სოლომონ მე-2-სთან ერთად ამ 11 კაცს ჰქონდა 1804 წ. ხელმოწერილი ფიცის ქაღალდი რუსეთის ქვეშევრდომობაზე, ²⁴⁾ ხოლო აზნაურებიდან კი – არავინ. აგრეთვე არ ა ვ ი ნ არ იქნებოდა დამტკიცებული გურიის თავადებიდან და აზნაურებიდან.

1846 წ. გრაფ ვორონცოვს მოელოდა ნახვა იმპერატორი ნიკოლოზისა ვოზნესენსკაში და თან წაიღო იქ ამის შესახებ უქვეშევრდომილესი მოხსენების პროექტი.

და აი ამას მოჰყვა საბოლოო უმაღლესი ბრძანება 1844 წლის უმახის გაუქმებისა და თავად-აზნაურთა კომისიების დაარსებისა ტფილასსა და ქუთაისში.

უმთავრესი საფუძველნი ამ კომისიების მოქმედებისა მოყვანილი იყო შემდეგში სენატის მიერ კავკასიის მეფის-მოადგილის სახელზე გამოსულ უქაზში.

მაგრამ აქ საჭიროდ სცნეს ამ საფუძველთა განვითარებისათვის

და მათი მტკიცედ ასრულებისათვის კომისიებს მისცემოდათ დაწვრილებითი ინსტრუქციები, რადგან უამისოდ შეუძლებელი იყო ცოდნა იმისი, თუ რა ჰქონდათ მოსაზრებასა და მხედველობაში უმაღლესად ნაჩვენებ ახალ წესებს.

იმ ხანად, როდესაც ეს უმაღლესი უქაზი გამოვიდა, კანცელარიის განყოფილების უფროსი, 1844 წლის უქაზის წინააღმდეგ რომ ლაპარაკი გახდა, უკვე ამიერ-კავკასიის მთავარ-მართველობის საბჭოს საქმეთა მმართველად იყო. ხოლო ამ საბჭოს წევრთა შორის ირჩეოდა მაშინ ახლად მოსული ტფილისში კავკასიის სამოსწავლო ოლქის მზრუნველი, – ვას. ნიკ. სემიონოვი.

პირველს მათგანს, როგორც შემდეგში გამოსული ახალი წესების პროექტისა და უქვეშევრდომილესი მოხსენების რედაქტორს, დაკისრებული ჰქონდა შედგენა ინსტრუქციისა ტფილისის კომისიისათვის; ხოლო სემიონოვს – შედგენა ინსტრუქციისა ქუთაისის კომისიისათვის და თან ჩაბარებული ჰქონდა ისიც, რომ ქუთაისის გუბერნიის მაზრებში თავადთა და აზნაურთა შორის ამ კომისიის წევრთა არჩევნები მოეხდინა. კენჭის ყრას მაშინ ჯერ კიდევ არ იცნობდა ეს მხარე.

აი, ამ ინსტრუქციების შემადგენელთა შორის მოხდა ის შეტაკება, ამ ამბის საგანს რომ შეადგენს.

ყიფიანის ინსტრუქცია შედგენილი და დამტკიცებული მეფის-მოადგილის მიერ, გადაცემული იყო სახელმძღვანელოდ ბევრად უფრო ადრე, ვიდრე სემიონოვი აასრულებდა მაზე მინდობილ საკმარისად რთულ საქმეს, რომელიც იმდენად მეტს დროს თხოულობდა, რამდენადაც ის ნაკლებად იცნობდა საქმის ვითარებას.

მაგრამ ბოლოს თავისი შრომა იმანაც წარადგინა.

ის გადასცეს წინასწარ გადასასინჯავად საბჭოს თავმჯდომარეს, სამოქალაქო მართველობის უფროსს გენერალ პეტრე ანტ. ლადინსკის.

გენერალი ლადინსკი საქმეს გულგრილად არასოდეს არ ეპყრობოდა და მით უფრო ამ საქმეს არ მოეპყრობოდა გულგრილად. ჯერ ისევ იუნკრის წოდებით მისი სამსახური საქართველოში 1801 წლიდან დაიწყო და გრძელდებოდა გენერლობას მიღებამდე. მისი სიცოცხლის ყველა საუკეთესო მოგონებანი ეკუთვნოდა ამ ქვეყანას;

იმან, როგორც გრაფმა ვორონცოვმაც, იქნება უფრო დაწვრილებითაც, იცოდა ამ ქვეყნის წარსული, სიმპატიით ექცეოდა მას და ამიტომ ამ საქმეში ვორონცოვზე ნაკლები მხურვალე მონაწილეობა არ მიუღია.

ხოლო რადგან ამასთანავე სრულად და გულწრფელად მენდობოდა მე სამსახურის ყოველ საქმეში, ამიტომ ვ. ნ. სემიონოვის ყველა ქაღალდები მე მომანდო რომ გადამემინჯა და გამომეთქვა ჩემი აზრი.

სემიონოვის ნაშრომის პირველსავე გაცნობიდანვე თვით ფორმიდანვე, რომელიც მისთვის მიეცა, ცხადი იყო, რომ იგი გატაცებული იყო იმ შეხედულებით: არა ერთხელ რომ გამოუთქვამს მას წინადაც: „მე რუსი ვარ და არ შემიძლია დაუშვა, რომ რუსებს უფრო უძნელდებოდეთ თავისი აზნაურობის დამტკიცება, ვიდრე ქართველებსო“.

მაგრამ მან ამ პატრიოტიზმით განიზრახა ძალიან დიდი სურვილი უმაღლესი ხელისუფლების გადაწყვეტილების გაუქმებისა და განიზრახა მეტად უვიცად. *)

ჩემი აზრი გადავეცი გენერალ ლადინსკის სრული გულახდილობით.

– დიახ, ჩემი აზრიც ასეთი არის, _ მითხრა იმან, _ ხვალ ჩემთან მოვიწვევ და თქვენი აზრი იმასთან გამოსთქვით დაწვრილებით. თუ ჩვენ დაგვეთანხმა, მაშინ თქვენ დაეხმარეთ გადაკეთებაში; თუ არა და – მე ხელი დამიბანია.

---

*) ეს იყო ჩემი პირველი ბრძოლა რუს მოხელესთან, როდესაც მე მიხდებოდა რუსული უმაღლესი ხელისუფლების გადაწყვეტილების დაცვა, ხოლო არა პირფრობით, არამედ იმ რწმენით, რომ ასეთი გადაწყვეტილება შეურყევლად უნდა ტარდებოდეს ცხოვრებაში. სხვა შემთხვევები ასეთი ბრძოლისა მოყვანილი იქნება ჩემი მოგონებების შემდეგ ადგილებში.

დ. ყ.

– მაპატიეთ, პეტრე ანტონისძევე, მაგრამ როგორ შეიძლება, ხელი დაიბანოთ იქ, სადაც სამსახურის მოვალეობის ასრულებაა საჭირო? დასწერეთ თქვენი აზრი და წარადგინეთ.

– არა! ის იქ ღონიერია. აქ უფრო შეგვიძლიან დავითანხმობთ და ამით გამოვასწოროთ საქმე.

– მაგრამ, თქვენო აღ-ბავ, თქვენ გინდათ ჩვენ ერთმანეთს დაგვატაკოთ!

– სამსახური? ახლა არა სთქვით, რომ სამსახური ყველაზე მაღლა სდგასო!

მეორე დღეს მოხდა ოთხი პირის კერძო სხდომა:

პ. ა. ლადინსკი, ვ. ნ. სემიონოვი, ყიფიანი და თ-დი მიხ. ოს.

თუმანოვი, რომელიც ხელისუფალთაგან დავალებული თანდაყვებოდა სემიონოვს ყოველ მის მგზავრობასა და მოქმედებაში, ქუთაისის გუბერნიაში.

ილაპარაკა მხოლოდ ორმა შუამომხსენებელმა, ხოლო პირველი და უკანასკნელი ერთთავად მდუმარებდნენ.

– ვასილი ნიკოლოზის ძეგ! – მივმართე მე სემიონოვს, – თქვენ გინებებიან შედგენა არა ინსტრუქციისა, რომელიც უნდა დამტკიცდეს მეფის მოადგილის მიერ, არამედ ახალი დებულებისა, რომლის დამტკიცება ისე არ შეიძლება მოხდეს, თუ არა საკანონმდებლო წესით.

– ეგ ხომ ფორმის ხელის ჩაჭიდებაა! ფორმა შეიძლება შეიცვალოს, ეს არაფერს არ ნიშნავს.

– მარტო ფორმის გამოცვლა ვერ შესცვლის შინაარსს. ინსტრუქცია უნდა შეიცავდეს მხოლოდ წამოყენებულ საფუძველთა განმარტებას, ცოტად თუ ბევრად დაწვრილებით უნდა უჩვენებდეს, თუ როგორ ასრულდეს წინ – მდებარე კანონი, უქაზი თუ დებულება...

– ჰო და მეც სწორეთ მაგას ვამბობ ჩემს პროექტში!

– ბოდიშს ვიხდი, მაგრამ თქვენი პროექტი პირველი სტრიქონიდან უკანასკნელამდე შეიცავს ახალ დებულებას, ახალ საფუძველს, რომელიც ჯერ არსად არ განუხილავთ და შიგ არ არის არც ერთი მითითება უმაღლესი უქაზის წესებზე. მოკლედ რომ ვსთქვათ, თქვენ სრულებით გვერდს უხვევთ სისრულეში მოსავმან უქაზსა.

ვ. ნ. სემიონოვი წამოხტა ზეზე დაგანუცხადა გენერალ ლადინსკის, რომ არ შეუძლია მონაწილეობა მიიღოს ასეთს ბჭობაში, – დაიხურა ქუდი და წავიდა. მას გაჰყვა უკან თ-დი თუმანოვიც. ხოლო პეტ. ა. ლადინსკიმ სემიონოვის ყველა ქალაქდები მეორე დღეს მეფის-მოადგილის კანცელარიის დირექტორს სტ. ვას. საფონოვს დაუბრუ-

ნა და თან შეატყობინა, რომ ავადმყოფობის გამო მონაწილეობას ვერ მივიღებ ამ საქმის განხილვაშიო.

ახლა ორიოდ სიტყვა შედეგზე:

პროექტი სემიონოვისა, რომელიც იმ დროს მშვენიერ განწყობილებაში იყო მეფის მოადგილის კანცელარიის დირექტორ საფონოვთან, მეფის მოადგილის მიერ დამტკიცდა, როგორც ინსტრუქცია, და გადაეცა ქუთაისის კომისიას. კომისია ყოველ ნაბიჯზე გაუგებრობას ხვდებოდა, რის თავიდან აცილებას ორ წლამდე დრო მონდომა.

ხოლო სემიონოვი მე თითქმის შეურიგებელ მტრად გადამეკიდა, თუმცა რამდენიმე წლის შემდეგ ეს მტრობა მეგობრობად გადაგვექცა.

13.

საფონოვი. – თ-დი ვ. ოს. ბებუთოვი. – იურისკონსულტი როზოვი. – შეტაკება მასთან;
– Aut bene, aut nihil, თუ aut bene, aut veritas?

ნათქვამია, რომ წვეთ-წვეთად დაცემული წყალიც გახვრეტს ქვასაო.

ასე სემიონოვიც, თავის მოწინააღმდეგეზე დიდად განრისხებული გამუდმებით ჩასჩინებდა საფონოვს, აუცილებელია საბჭოში ისეთი კაცის ყოლა, რომ ფხიზლად ადევნებდეს თვალს საქმეთა მმართველის მოქმედებასო.

საფონოვმა ამის აუცილებლობაში თავის მხრით გრ. ვორონცოვი დააჯერა და აი 1848 წელს, თუ არ ვცდები, როდესაც თ-დი ვ. ოს. ბებუთოვი ²⁵) სამოქალაქო მართველობის უფროსი და საბჭოს თავმჯდომარე იყო, დაინიშნა ამ საბჭოში დასასწრებლად იუსტიციის სამინისტროს იურისკონსულტი დ. ს. ს. როზოვი.

პირველ ნახვაზე არ შეიძლება, რომ ღრმა პატივისცემა არ გეგრძნოთ მისდამი. ეს იყო მოხუცი თეთრად გადაპენტილი თმით და კეთილ და მცოდნე კაცად გამოიყურებოდა მაგრამ აღმოჩნდა, რომ პირდაპირ გამოტვინებულყო, თუკი რაიმე ჰქონდა თავში წინადაც.

გაიხსნა მისი თანდასწრებით პირველი სხდომა საბჭოსი და მეც დავიწყე საქმის მოხსენებაი.

– მე ვხედავ, რომ აქ საქმეებს უწესოთ მოახსენებენ, – პირველ შემთხვევისთანავე წამოიძახა იურისკონსულტმა.

ყველა კითხვით მიუბრუნდა მას; მე კი გოცეებული უცქერდი.

– ასე მოხსენება არ შეიძლება, – განაგრძობს ის, – აი სენატშია საქმიდან შესდგება მოხსენება და კითხულობენ მოხსენებას და არა საქმეს.

ყველა მიხვდა რაშიაც იყო საქმე.

მივხვდი მეც! და ძლიერი მით, რომ რაშიაც ბრალსა მდებდნენ, იმაში უეჭვო სიმართლე ჩემსკენ იყო, მივმართე თავმჯდომარეს სრულიად დამშვიდებულის კილოთი:

– მგონია ეს ასეა, რომ როდესაც რომელიმე დაწესებულების სამსახურში შედიხარ, უპირველესად საჭიროა ზერელედ მაინც გაიცნო დებულება, ანუ წესდება ამ დაწესებულებისა. ბ-ნო იურისკონსულტი-კი, სჩანს, ფიქრობს, რომ ამიერ-კავკასიის სენატის დეპარტამენტში იმყოფება, მაშინ როდესაც აქ სენატი არ არის.

ამასთან გადავშალე კანონთა კრებულის ტომი, რომელშიაც მოთავსებული იყო საბჭოს დებულება და წავიკითხე ორისამი მუხლი-საბჭოში საქმეთა შეტანისა და მათი მოხსენების წესს რომ განმარტავდენ.

თეთრად გადაპენტილი მოხუცი ისმენს კანონის ნამდვილ რედაქციას, რომ საქმეები საბჭოში შედიან საგუბერნიო და უმაღლესი დაწესებულებიდან უთუოდ განსაკუთრებული წერილობითი მოხსენებებით და ამავე მოხსენებებს დედანშივე კითხულობენ სხდომაზე.

საბრალო როზოვმა ხმა გაკმინდა, როგორც მდულარე გადასხმულმა, და მთელ სხდომაზე კრინტი აღარ დაუძრავს, მაგრამ ბრაზი კი განაგრძობდა ღელვას მოხუცებულ მკერდში და მეორე სხდომაზე, ერთი კვირის შემდეგ, ახალ ბრალდებად გადმოჰხეთქა.

ბევრს ვატან ახლა ძალას ჩემს მეხსიერებას, მაგრამ ვერ მომიგონია, თუ რაში იყო საქმე, ხოლო როზოვის ეს მეორე შენიშვნა იყო ისეთი უთავბოლო და ისეთი გულმოსასვლელი ფორმით, რომ

ჩემი სამაგალითო მოთმენა *) უეცრად გაჰქრა და მთლად აცახცახებულმა უშველებელ საწერელს წამოვავლე ხელი მაგიდიდანდა უეჭველად შუბლს გაუპობდი საბრალო მოხუცს, რომ არ შეემჩნიათ ჩემი მოძრაობა და არ შევეკამებინეთ ჩემს გვერდით მჯდომ საბჭოს წევრებს: თავად ეხტ. კოცებუს, (ღვიძლ ძმას გრაფი პავლე ესტატესძე კოცებუსი, ყოფილი გენერალ გუბერნატორისა ვარშავაში) და ანდრ ფრანც. დესიმონს, (შემდეგში თხოვნათა კომისიის წევრს).

ამავე დროს საბჭოს თავმჯდომარემ უკვე მიჰმართა გამოტვინებულ მოხუცს სასტიკი, გამანადგურებელი სიტყვით:

---

*) ჩემს ტოლებში, ხოლო მათის მოწყალებით სახუგადოებაშიაც, მე შემარქვეს: უ მ ო მ თ ი ნ ე ს ი ქართველებში.

– მე არ შემიძლია არ შეგნიშნოთ, ბ-ნო იურისტკონსულტო, რომ ასეთი აზრების გამოთქმით აქ, თქვენ გავიწყდებათ ადგილიც9 სადაც იმყოფებით და წრეც, რომელშიაც ტრიალებთ ნუ თუ არ გესმით, რომ ასეთი ბრალდებებით თქვენ შეურაცხყოფთ ყველა დამსწრეთ, რადგან გვთვლით ყველას ისეთებად, რომელთაც არ გვესმის არც უფლება, არც მოვალეობანი ჩენი. ამ ხნობით ვათავებ ამ შენიშვნით; ხოლო თუ განმეორდება, ყველაფერი ჩაიწერება ჟურნალში და წარედგინება ხელისუფლებას! ახლა გთხოვთ დიმიტრი ივანეს ძე, განაგრძოთ თქვენი მოხსენება.

დიდი ხნიდან დამკვიდრდა ჩვეულებად, რომ სხდომის შემდეგ საბჭოს წევრები და საქმეთა მმართველი თავმჯდომარესთან სადილობდნენ.

საქმეთა მმართველი ჩვეულებრივ ყველაზე გვიან მივიდოდა ხოლმე, როდესაც საქმეებს აალაგებდა და კანცელარიაში გადასცემდა.

შევდივარ ამნაირად ცოტა ხნის შემდეგ თავმჯდომარის სასტუმროში და ვხედავ რომ ყველანი ჩურჩულობენ, ორ-სამ ჯგუფად დაყოფილნი კუთხეებში. ჩემს შესვლაზე ერთ-ერთი ჯგუფიდან გამოეყო ჩემი როზოვი და ჩემსკენ მომავალმა ხელი გამომიწოდა.

უნდა გამოვტყდე, რომ არ შემრჩა იმდენი ძალა, რომ ხელი მიმელო და უკმეხად იქით აუკარი.

– რათა? რა დაგიშავეთ?

– თქვენთ თქვენ? აქ თქვენი ალგილი არ არის; თქვენ ხელს არავინ ჩამოგართმევთ აქ! ჩვენ რიგიანი ხალხი ვართ, და თქვენ წარმოდგენა კი გაქვთ რიგიანობაზე?

აქ ვილაცამ გამიყარა ხელი-ხელში და თავად ბებუთოვთან მიმიყვანა. იმან ქართულად მითხრა მეგობრულის კილოთი: „ალა კი კმარა; უნდა დაივიწყო; შენ თითონ ხედავ, *) რომ თავის ჭკუაზე აღარ არის“.

ამის შემდეგ გულკეთილობის ღიმილი არ მოშორებია პირიდან როზოვს, მაგრამ აღარავის არ გაუგონია მისგან არც ერთი მისი შენიშვნა და აღარც ერთი მისი აზრი.

---

*) დიდი ხანი არ არის, რაც ქართულად თქვენობით მიმართავენ ხოლმე ერთმანეთს. ხოლო ეს ცოტა არ იყოს ეხამუშება ქართული ენის კანონს. რაღაცა სიცივეს, ანუ დაშორებასა გრძნობ თქვენობით ლაპარაკში; მასთანვე შენობით მიმართვის დროსაც ქართული ენა მრავალგვარ ფორმებს შეიცავს თავაზიანობის გამოსახატავად.

დ.ყ.

40

დიმიტრი ყიფიანი

რამდენიმე ხნის შემდეგ ის გადაიყვანეს მოსკოვში სენატის ობერ პროკურორად.

კიდევ ერთი ხაზი ამ პიროვნების დასურათებისათვის.

ის მთელი ერთი კვირა უტალახებდა კარებს საფონოვს, რომ მოეხერხებინა მისთვის, როგორც ღარიბისათვის, გზის ხარჯი, თორემ მოსკოვში რითი წავიდე, არ ვიციო.

მისცეს 500-მდე მანეთი.

ორი წლის შემდეგ მოკვდა ის მოსკოვში და დასტოვა, როგორც მაშინ ამბობდნენ 200,000 მანეთის თანხა რომელიღაც ბანკში, რადგან არა ჰყოლოდა არავინ ნათესავი და მამასადამე არც მემკვიდრე.

მოდით და ამის შემდეგაც დაადექით ამ ნათქვამს: De mortuis aut bene, aut nihil. *)

ამას რა სჯობს... aut benr, aut veritas! **)

თავადმა ვორონცოვმა დასტოვა ჩვენი მხარე._ ნიკოლოზ ანდრეას ძე რეადი. – თ-დი ალექ. ივ. ბარიათინსკი. – ბორის (მორიცი) ემან. ინდრენიუსი. – შჩერბინინი. – თ-დი ბებუთოვის საგმირო საქმეები ოსმალეთში. – წესები მართველობისა. – აუცი-ლებელი თქმა სიმართლისა. – უდანაშაულოდ-დამნაშავე.

მეორე ანდაზა: La verité ou le silence***)

გაჩუმება თუ შეუძლებელია?

ხიფათს დაიტეხავ თავზე; მეტი გზაც არ არის.

ის ამბავი, აქ რომ ვაპირებ გადმოცემას, მოხდა 1854 წ.

თავადმა ვორონცოვმა დასტოვა ჩვენი მხარე. მის მაგიერ ჯარს უფროსობდა და მეფის მოადგილის მოვალეობას ასრულებდა გენერალი კავალერიისა ნიკ. ანდრ. რეადი.

მთავარი შტაბის უფროსი იყო გენერალი-ადიუტანტი თავადი ალექს. ივ. ბარიათინსკი. (შემდეგში გენერალ ფელდ-მარშალი ²⁶).

მის თანაშემწედ გენერალ-ლეიტენანტი ბორის ემან. ინდრენიუსი; (ახლა ფინლიანდიის სენატის წევრი, მორიცი ინდრენიუსი.

თავადი ვას. იოს. ბებუთოვი ოსმალეთში მომქმედი კორპუსის სარდლად ისტორიულ ღვაწლს ეწეოდა ოსმალეთის ჯარების განადგურებით, ერთისა ბაშ-კადი კლართან, ხოლო მეორესი – კიურაკ-დართან. ****)

---

*) მკვდარზე ან კარგი უნდა ითქვას, ან არაფერი.

**) ან კარგი, ან ჭეშმარიტება.

***) სიმართლის თქმა, თუ გაჩუმება? რედ.

****) ამ მეორე საქმისათვის იმას ებოძა ჯილდო, უმაგალითო პეტრე დიდის შემდეგ: გენერალ-ლეიტენანტის ჩინით ანდრეა პირველ-წოდებულის ორდენი მიიღო.

დ. ყ.

მის თანამდებობას ასრულებდა ტფილისში გენერალ-ლეიტენანტი იოს. ანტ. რეუტი.

მეფის მოადგილის კანცელარიის დირექტორად იყო უკვე მიხ. პავ. შჩერბინინი, ხოლო თქვენი მორჩილი მონა. _ ისევ მმართველად საბჭოს საქმეებისა.

პირთა დასახელებასთან ერთად, საჭიროა მცირე აღწერაც ზოგერთი არსებული წესისა, რომელსაც ისინი მისდევდნენ.

უპირველესად – საბჭოსი.

მთავარ-მართველობის საბჭოს სხდომები ჩვეულებრივ იმართებოდა ხუთშაბათობით და წინა სხდომის ჟურნალის წაკითხვით იწყებოდა.

საბჭო იყო დაწესებულება წმინდა სამოქალაქო; მაგრამ მასში გასარჩევად ხანდახან სამხედრო უწყების საქმეებიც გადადიოდა: „პოდრიანიტებისა“ და მიწოდებებისა, მეტადრე, როდესაც ასეთი ოპერაციების საჯარო ვაჭრობა სახაზინო პალატაში ხდებოდა.

შაბათობით მეფის მოადგილეს ჰქონდა დანიშნული მთხოვნელთა მიღება; ამასთანავე, იქვე ცნობის, ან რისამე განმარტების მისაცემად, მისაღებ დარბაზში თავს იყრიდნენ სამხედრო და სამოქალაქო უწყებათა ყველა ნაწილის უფროსნი. მათ რიცხვში ყოველთვის ერია საბჭოს საქმეთა მმართველიც, როგორც უფროსი მისი კანცელარიისა, რომელსაც შეეძლო დაწვრილებითი ცნობების მიცემა საბჭოს საქმეთა შესახებ.

ერთხელ საბჭოში შემოვიდა წინადადება მთავარი შტაბისა, რომ გაერჩიათ, ჯარის უფროსის ბრძანებით, სახაზინო პალატის განცხადება იმ შედეგების გამო, რომელიც არტილერიის იარაღის გადატან-გადმოტანას მოჰყოლოდა. ამასთან იტყობინებოდნენ გენერალი რეადის ასეთს სურვილს, რომ საბჭოს გადაესინჯა საჯარო ვაჭრობის გარეშე სხვა პირთაგან შეტანილი განცხადებებიც, რომელთა თხოვნები იქვე იგზავნებოდა; მოეწვია საბჭოს სხდომაზე, როგორც სახაზინო პალატაში მოვაჭრენი, აგრეთვე ისინიც, ვისაც საჯარო ვაჭრობის გარეშე შეეტანა თავისი წინადადება, მოეხდინა მათ შორის შეჯიბრება და თავისი დასკვნა წარედგინა არსებული წესით.

ამის შესახებ მოხსენება შეტანილ იქმნა პირველსავე ხუთშაბათს, რა დროსაც მოიყვანეს ზემოხსენებული პირნიც, მაგრამ შეჯიბრება მათ შორის არ მოხდა; სახაზინო პალატაში მოვაჭრეებმა დიდი უარი განაცხადეს აღნიშნულ ფასების დაკლებაზე. ხოლო აღარც იმათ მოქიშპეთ ჰქონდათ საბუთი თვისი ფასების დაწვეისა.

საბჭომ საჯარო ვაჭრობა სცნო წესიერად და დაადგინა – ეცნობოს ეს ბატონ ჯარის უფროსს, ხოლო ამასთან ერთად დაემატოს ისიც, რომ საჯარო ვაჭრობის გარეშე განცხადებების მიღება და აგრეთვე ასეთი შეჯიბრების მოხდენა საბჭოს მიაჩნია უწესოდ და ხაზინის ინტერესებისათვის საზარალოდ, რადგან ამით მნიშვნელობა ეკარგება საზოგადოდ საჯარო ვაჭრობას და მისადმი საჭირო რწმენახაო.

ამის შესახებ ჟურნალი უნდა ხელმოწერილიყო ერთი კვირის შემდეგ და მაშინათვე შემემლო ეს დადგენილება შემეტყობინებინა მთავარი შტაბისათვის ჟურნალის ამონაწერით; ხოლო მანამდინ კი, სახელდობრ სხდომის ერთი დღის შემდეგ, მთხოვნელთა მიღებას უნდა დავსწრებოდი.

მთხოვნელნი დარბაზის კედლებთან არიან ჩამწკრივებულნი-გენერალი უვლის მათ თავადი ბარითინსკის, ინდრენიუსისა და შჩერბინინის თანხლებით და წერილობით თხოვნების ჩამორთმევით, სიტყვიერად მთხოვნელთ უსმენს და თითვეულს თვისი ამალიდან იქვე აქლევს მის შესაფერ დავალებას.

დანარჩენი იქ მყოფნი და მათ შორის მეც ვდგევართ შუა დარბაზში.

უცებ მიხმობენ მე.

მივდივარ და ვხედავ ხელისუფლების ჯგუფთან ერთად იმ პირებს, ორი დღის წინად რომ საბჭოში იყვნენ და რომელთაც საჯარო ვაჭრობით დარჩენოდათ იარაღის გადატან-გადმოტანა. ისინი სჩიოდნენ, რომ ვაჭრობის შემდეგ ამდენი მისვლა-მოსვლით და ვაჭრობის დამტკიცების შეჩერებით იმათ დიდი ზარალი აქვთ, რადგან ბეთ შეტანილი ფული უმოქმედოდწ აწყვია და ჩვენ კი სარგებელს ვიხდითო.

მკითხეს და მეც მაშინვე მოვახსენე, როგორ იყო საქმე და საბჭომ რა დაადგინა.

ამ მოხსენებიდან რეადმა დაინახა, რომ საბჭოს წინადადება ჰქონდა მიცემული მისი სახელით, ხოლო მის დაუკითხავად და მასთანვე არა-კანონიერი წინადადებაც.

– ვისი ხელმოწერილი იყო ქალაღი? – პირდაპირ მიყენებს კითხვას გენერალი რეადი.

ყოვლად შეუძლებელი იყო აქ გაჩუმება ყოვლად შეუძლებელი რაიმე ყოყმანიც კი და მეც ვუპასუხე იქვე მდგომთა მითი-

– თავადი ალექსანდრე ივანეს ძისა *) და ბორის ემანუილის ძისა!**)

რეალი გალურჯდა და მიატოვა რა ყველანი, მარჯვნივ თავის აპარტამენტებს მიაშურა. თ-დი ბარიათინსკი გაჭარხლდა და მარცხნით თავის კაბინეთისაკენ წავიდა.

ინდრენიუსი გაფითრდა და თავჩაღუნული გაჰყვა ბარიათინსკის.

ყველანი გრძნობენ, რომ ცუდი რაღაცა მოხდა.

დაიწყო შჩერბინინმა დარბაზზე შერბენ-გარბენა, გარიათინსკიდან – რეადთან, რეალიდან – ბარიათინსკთან.

– რა ჩაიღინეთ ეს, რა ჩაიღინეთ? – ჩამჩურჩულა მან ერთხელ, გვერდზე რომ გამირბინა.

თურმე რეადი დიდი უკმაყოფილო იყო, რომ მისი სახელით იძლეოდნენ ბრძანებას, რომელიც მას არასოდეს არ მიუცია.

არ იცოდა იმან, რომ ეს მიღებული იყო საერთოდ ყველგან; მაგრამ გამოტებით უნდა ითქვას, რომ მიუხედავად იმისა, რომ გენერალ რეადის სახეზე მუდამ აუშფოთველი სიმშვიდე იხატებოდა, გულის წყრომა მისი სასტიკი იყო ამ ხანად.

მიმიხმეს ბარიათინსკთან.

– ძალიან ვწუხვარ, რომ თქვენ წინასწარ არ მითხარით, თუ რამე არა კანონიერი იყო ჩემს ქალაქში!

– მე არავითარი უფლება არ მქონდა თავადო, არაქანონიერად დამენახა რამე თქვენგან მოსულ ოფიციალურ ქალაქლებში. და თუ ამას იქით მომცემთ ამ უფლებას...

– აჰ, ამას იქით, იმედი მაქვს, ეგ აღარ იქნება.

აი ასე მოხდება ხოლმე, რომ დამნაშავე გამოხვალ – უდანაუალოდ.

და თავადმა ბარიათინსკმაც არ დამივიწყა მე ის დანაშაული.

მაგრამ ამაზე ლაპარაკი კიდევ მექნება.

*) ბარიათინსკი.

**) ინდრენიუსი

15.

გენერალი მურავიოვი ყარსთან – გამოლასქრება ომერ-ფაშისა. – უკან დახევა გურის რაზმისა. – სურსათის დაწვა. – მივლინება თ-დი ვ. ო. ბებუთოვისა. – შიშინობა იმერეთში. – რაზმის უზრუნველყოფა სურსათით. – ომერ-ფაშის უკან დახევი. – მაზე თავდასხმის შეუძლებლობა. – გურია. – გურულების სიმტკიცე. – მურავიოვი ტფილისში. – სადილი მასთან. – ლაპარაკი მიხეილ შარვაშიძეზე. – მოურიდებელი პასუხების მოწონება. – კანცელარიის დირექტორის თანამდებობის დაჭერად. – სამი თვის შემდეგ ვოლოგდის მაგალითის განმეორება: უმაღლესმა ხელისუფლებამ ბრძანა უკან დახევილება.

1855 წლის დამლევს გენერალ-ადიუტანტი ნ. ნ. მურავიოვი, ²⁷⁾ ყარსზე გარშემორტყმული, ის იყო ამ ციხის ბედსა სწყვეტდა.

მეფის-მოადგილის თანამდებობას ტფილისში მაშინ თ-დი ვ. ი. ბებუთოვი ასრულებდა.

სახელგანთქმული ომერ-ფაშა, იმ მიზნით, რომ ყარსთან ჩვენი ძალები შეემცირებინა, შავი ზღვის მხრიდან გვიტევდა, აფხაზეთიდან სამეგრელოზე.

გურულების რაზმმა ომერ-ფაშის ძალებს ვეღარ გაუძლო და დაიხია ინგურიდან ტეხურისაკენ, ტეხურიდან აბაშისაკენ, აბაშიდან ცხენის წყალისაკენ და რომ გავიდა ამ მდინარეზე, სახლში, იმერეთში დაბანაკდა.

სურსათის საწყობები მარანსა და ორპირში, რომ მტერს არ ჩავარდნოდა ხელში გადავწვით. გურიასა და სამეგრელოში აღარც ერთი ჩვენი მეომარი აღარ დარჩა.

იმერეთში ისეთი ძლიერი პანიკა იყო, რომ ქუთაისში რიონის მარჯვენა ნაპირიდან სახაზინო და კერძო ყველა განძეული მარცხენა ნაპირზე გადაიტანეს ქალაქში მხოლოდ ისინი დარჩენ, ვისაც იარაღის ტარება შეეძლოთ, დანარჩენი ნაწილი ან წავიდა აქეთ-იქით, ან ჩქარობდნენ წასვლასა.

საჭირო იყო ომერ-ფაშას ამ ტრიუმფალური წინსვლის შეჩერება, საჭირო იყო აღდგენა უკან დახეული ბატალიონების ენტუზიაზმისა, მათი უზრუნველყოფა სურსათით, გაფანტვა შიშის, ერთი სიტყვით – რაც იყო წამხდარი, უნდა გამოკეთებულიყო.

მურავიოვმა ყოველივე ამის გაკეთება თ-დ ბებუთოვს მიანდო, დაუტოვა-რა მასვე მეფის-მოადგილის მოვალეობის ასრულებაც.

ამნაირად, – რაკი თ-დი ბებუთოვი გურულების რაზმის მეთაურობას იღებდა, ცხადია, რომ საჭირო იყო მისთვის შტაბის უფროსი და დაინიშნა ასეთად ობერ კვარტირმეისტერი მთავარი შტაბისა

გენერალ მაიორი ნ. ნ. კ ა რ ლ გ ო ფ ი; საჭირო იყო დირექტორი სალაშქრო კანცელარიისა და დაინიშნა ასეთად დ. ს. ს. დ. ი. ყიფიანი – ჯერ ისევ საბჭოს საქმეთა მმართველი; აქვე ვსთქვათ, იგივე სალაშქრო ხაშინადრად; საჭირო იყო სხვა ჩინებიც., ადიუტანტები, ოფიცრები გენერალურ შტაბისა და სხვა, – დაინიშნენ ისინიც.

1856 წ. 1 იანვარს ყველა ესენი მივიდნენ ქუთაისს და სამი-ოდე დღის შემდეგ გაემგზავრნენ დ. ხონისაკენ, რომლის მიდამოებში იყვნენ დაბანაკებულნი ჩვენი ბატალიონები, რიცხვით, თუ მეხსიერება არა მდლათობს ჩემთვის არა-სპეციალურ საქმეში – 22 თუ 23. პირველი განკარგულება თ-დი ბებუთოვისა ის იყო, რომ ამათში 7 ბატალიონი დაუყოვნებლივ გაემგზავნათ სურსათის საწყობებთან სურამში.

დანარჩენი ბატალიონების სურსათით უზრუნველყოფას, ურომლისოდაც, როგორც ამბობდნენ, მათი დაძვრა შეუძლებელი იყო, სამი კვირის დაუღალავი შრომა მოანდომესი

დროის შესაფერი უამინდობა ისედაც ხელს უშლიდა ჩვენს რაზმს შეტევაზე გადასულიყო, ხოლო სამეგრელოს ჭაობები კი, რომელთაც შეაჩერეს ომერ-ფაშის წინსვლა, მასაც უშლიდა ხელს, რომ ჩვენგან სასურველი სიჩქარით წასულიყო. არ იქნა და ვერ შევხვდით მას, თუმცა ჩვენ შორის მანძილი ერთი თოფის სასროლი თუ იქნებოდა.

ამ მიზნით იყო, რომ ცხენის წყალში გავედით დაბ. განძასთან, მაგრამ სამეგრელოს ადგილობრივ მთავრობასთან ცოტა მოლაპარაკების შემდეგ, უკანვე დავბრუნდით. იქ ჩვენ საქმე აღარა გვქონდა-რა. შემდეგ წავედით მარანსა და ორპირს, სადაც თმა ბებუთოვმა პირადად დაჰკითხა სურსათის დაწვის მნახველნი და ჩამდენნი. დაათვალიერა და-

მწვარი საწყობები და საქმე რომ გამოირკვა, მხედართ-მთავარს იქი-
დანვე გაუგზავნა სათანადო მოხსენება.

შემდეგ გურიაში წავედით. გზაში ოზურგეთისაკენ, ბებუთოვი
გურულების შეიარაღებულ ნაწილებს ათვალიერებდა, მადლობას
უხდიდა მათ და ქებას ასხავდა იმათ ვაჟკაცურ სიმტკიცეს ხელმწიფე
იმპერატორისადმი ერთგულებასა და მტრის შემოსევისაგან თავის
სამშობლოს დაცვაში; განმეორებით აძლევდა, განუწყვეტელ ვაშას
ძახილში, გამამხნეველ სალამს ყველგან, სადაც კი ხვდებოდნენ მი-
ლიციონერები, მეტადრე თვით ოზურგეთში; _ იქიდან სრულიად და-
მშვიდებული დავბრუნდით.

ომერ-ფაშამ მოასწრო რედუტ-კალემდე მისვლა და იქიდან
გაცურვა.

შიში გაჰქრა; ყველგან წესიერება! ჩამოვარდა და 1856 წ. თე-
ბერვლის დამლევს დავბრუნდით ტფილისში,

იქ უკვე იმყოფებოდა ყარსის დამპყრობი,*) მაგრამ ბებუთოვის
დაბრუნებამდე მეფის მოადგილის თანამდებობა არ ჩაუბარებია.

ამ ხანებში მე უკვე გავცივდი და საკმარისად მძიმე ავად გავ-
ხდი. როდესაც უკეთ შევიქენი, ასე 9 თუ 12 დღის შემდეგ, გაიღო
ჩემი ოთახის კარები და ჩემთან ვიღაც სრულებით უცნობი კაცი
შემოვიდა.

– ვინ გნებავთ? _ ძლივს გასაგონი ხმით ვეკითხები.

– გაგიბედავთ კითხვას, თქვენა ბრძანდებით გენერალი ყი-
ფიანი?

მე უნებურად გავიღიმე და ვუპასუხე:

ე. ი. დეისტვიტელნი სტატსკი სოვეტნიკი? დიახ!

– მათმა მალ. – აღმ. ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძემ ინება გთხოვოთ
თქვენ დღეს სადილად, სამი საათისათვის.

ოდნავ ირონიით ვსთხოვ მას მოახსენოს მის მ.-აღმ. თუ რა
მდგომარეობაში ვიმყოფები.

– იმათ იციან, რომ თ. აღ-ბა ავად ბრძანდებით, მაგრამ მაინც
გთხოვათ.

ეს გამოგზავნილი კაცი იყო მურავიოვის კამერდინერი.

– ვკითხავ ექიმს, – ვუპასუხე, – და თუ ნებას მომცემს...

კამერდინერი წავიდა; ეს იყო დილის საათის ათზე.

მე მაშინ მწამლობდა სოლ.სარტ. ამიროვი, ახლა ტაონი სო-
ავეტნიკი.

არა უშავს რა, – მითხრა მან, – საშიში აღარა არის რა. გა-
ეხვიეთ ქურქში და წადით.

ნეტა რა ამბავია? რა საქმე უნდა ჰქინდეს ჩემთან მრისხანე
მურავიოვს?! მაგრამ თითონ იმის მეტი ვინ მამცემდა ამის პასუხს.

ჩამაცვეს როგორც იყო, ფერ მიხდილს, დასუსტებულს, შემ-
ფუთნეს და გამისტუმრეს.

ძლივს ავედი პარადის კიბით მისაღებ ოთახში.

შემოდის თ-დი გიორგი მუხრანსკი, ²⁸) ჩემი ძვირფასი გიორგი,
რომელმაც საბჭოში როზოვის ადგილი დაიჭირა, შემდეგში სენა-
ტორი და სტატ-სეკრეტარი. ისიც მოწვეულია სადილად.

მას შემდეგ შემოვიდა გენერალი ლუკაში, ტფილისის გუბერნა
ტორი; კიდევ სხვა ვიღაცეები. ბოლოს თვით მასპინძელი. საერთო
დინჯი სალამი ყველას, – და სხ.

---

*) მ მ უ რ ა ვ ი ო ვ ი

მიგვიწვიეს სასადილოში. სუფრაზე შეკავებული ბაასია. ვგრძნობ
რომ მასპინძელს ჩემსკენ უფრო აქვს მოპყრობილი თვალეები.

– აი ეს მიირთვით ცოტა! – მეუბნება.

– ამას კი ერიდეთ! აი ეს მოსვიო ცოტა; გარგებთ თქვენ ესა!

კარგი ხერესის ერთმა პატარა ჭიქამ და ჭიქა კახურისამ მართ-
ლა თავისი გაიტანა და სადილის დასასრულს იმდენად მოვიკრიბე
ღონე, რომ სუფრის მუსაიფში მეც ცოტაოდენი მონაწილეობა მი-
მიღე.

სადილის შემდეგ სასტუმროში მეფის-მოადგილემ თავის გვერ-
დით მიჩვენა ადგილი რბილ ტახტზე და მითხრა, რომ თუ ძნელი არ
იქნებოდა ჩემთვის, ლაპარაკი სურდა ჩემთან შარვაშიძეზე.

უნდა ვსთქვა, რომ წინა წელს, 1855-ში, როდესაც ომერ-ფაშა
თავის ძალებს იკრებდა სოხუმში, მე გამგზავნეს სამეგრელოში ერთი
საკითხის გადასაწყვეტათ დიდის საიდუმლოებით ცნობები შემეკრი-

ბა: უღალატა თუ არა რუსეთს აფხაზეთის მთავარმა თ-მა მიხეილ შარვაშიძემ? ²⁹⁾

სრულებით საჭიროდ არ მიმაჩნია იმისი მტკიცება, რომ ჩემს მიერ შეკრებილ ცნობების გაშუქებაზე არა ჰქონია გავლენა ჩემს პირად გრძნობას, უანგარიშო სურვილის გრძნობას, რომ პასუხი ყოფილიყო უარყოფითი; მაშინ როდესაც დადებითი პასუხი იქნებ სასაყვედუროც ყოფილიყო იმ მთავრობისადმი, რომელსაც მე ვემსახურებოდი და რომელიც, ამიტომ, ჩემთვის იყო ძვირფასი.

მაგრამ ყოველფრიდან, რაც მე შევიტყე იმერეთსა, გურიასა და სამეგრელოში და იმათგან, ვისაც თავადი შერვაშიძის ბედი აინტერესებდა და იმათგანაც, რომლებიც გულგრილად უცქეროდნენ მას, და ბოლოს იმათგან, ვინც არა ჰფარავდა თავის სურვილს, რომ შერვაშიძე მოღალატე ყოფილიყო, მე დავრწმუნდი, რომ მიხეილ შერვაშიძე, თვით ომერ-ფაშის ბატონობის დროსაც-კი, მოქმედებდა თავის მოვალეობის დიდი შეგნებით, როგორც ერთგული ქვეშევრდომი ხელმწიფე იმპერატორისა და როგორც გენერალ-ადიუტანტი მათი უდიდებულესობისა.

ამაზე დაწვრილებითი ჩემი მოხსენება წარდგენილი იყო 1855 წ. ოქტომბერში, და რასაკვირველია მურავიოვმა იცოდა. ³⁰⁾

მაგრამ იმას პირადათ ჩემგანაც უნდოდა გაეგო ყველაფერი დაწვრილებით, ყველა საბუთი და დასკვნა, რაც ჩემს საიდუმლო მოხსენებაში იყო მოყვანილი. ხოლო დღემდე ჩემს მიერ განვლილ ს უ ლ ი ს ს კ ო ლ ა შ ი საკმარისად მქონდა გაკვეთილები, რომ ეს უტყუარი წესი შემეთვისებინა – პ ი რ დ ა პ ი რ დ ა თ ა მ ა მ ა დ გ ა მ ო მ ე თ ქ ვ ა

ხოლმე ჩემი აზრი, მეტადრე მაშინ, როდესაც ამის შესახებ მეკითხებდნენ.

მურავიოვი შეკამათებოდა, მაძლევდა შენიშვნებს, რომელთაც შეემლო სულ დაეზნია აზრები ისეთისათვის, ლომელმაც კარგად არ იცოდა თვისი საგანი; მაგრამ მე მიუწდომლად შორს ვიყავ პირმოთწყობისაგან, რომლის მსგავსსაც თვისი ხელქვეითების უმეტეს ნაწილში ხშირად ხვდებოდა მურავიოვი; მე კარგად ვიცოდი რასაც ვამ-

ბობდი.

მეორე დღეს, რასაკვირველია ჯერ ისევ შეუძლოთ მყოფის სა-
ნახავად მოვიდა ჩემთან თავადი ვასილ ოს. ბებუთოვი და გამარჯვე-
ბულის სახით გამომიცხადა, რომ ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძე თავისი კან-
ცელარიის დირექტორად გნიშნავსო.

– როგორ? მერე შჩერბინინი?

– თქვენ განა ჯერ არ გაგიგიათ? შჩერბინინს ტაინი ხოვეტნი-
კობა ებოძა და სენატორად დაინიშნა.

– მერე კრუზენშტერნი, ვიცე-დირექტორი? უმიზეზოთ ვიცე-
დირექტორს გვერდი როგორ აეხვევა!

– კრუზენშტერნი მურავიოვს ძალიან უყვარს, ის მისი ახლო-
ბელი ადამიანია. ის ხომ მუდამ მასთან იყო ყველგან სალაშქრო კან-
ცელარიის დირექტორად. იმათ ერთმანეთში მოილაპარაკეს და კრუ-
ზენშტერნი ისეთს დანიშნულებას მიიღებს, რომლითაც ძალიან კმა-
ყოფილი დარჩება.

– ახლა, თავადო, მე კი ძალა შემწევს, რომ ასეთი თანამდე-
ბობა მივიღო?

– არაფერია! ღმერთი შეგეწევა.

სადამოზე მნახულობს შჩერბინინი და ორივენი ვართ ერთმა-
ნეთის მილოცვაში ასეთი სასიამოვნო წარჩინების გამო! კრუზენშტე-
რნი მისი მეგობარია და ის მხოლოდ მაშინ დამშვიდდა მის შესახებ,
როდესაც მურავიოვმა უთხრა, რომ საბჭოს წევრად წარვადგინეთ.

ორიოდე დღის შემდეგ, თებერვლის ნახევარში, მეფის მოადგი-
ლის მოწერილობა მივიღე, რომ მის კანცელარიის დირექტორის
თანამდებობის ასრულებას შევსდგომოდი; პეტერბურგში კი ამ თანა-
დებობაზე ჩემი დამტკიცებისა და კრუზენშტერნის საბჭოს წევრად
ჩარიცხვის წარდგენა გაიგზავნა.

როგორ იყო შედგენილი ეს წარდგენა მე არ ვიცი, არ მი-
ნახავს.

მეორე დღეს მეფის მოადგილემ ჩამოართვა შჩერბინინს და
კრუზენშტერნს დავალებანი, რომლებიც მათ შეუსრულებელი დარჩე-

ნოდათ, იქვე იმათთან გადმომცა და მიბრძანა ჩამეწერა წიგნაკში, რომლითაც მისთვის უნდა შეძლია ხოლმე ანგარიში მისი ბრძანების ასრულებისა.

შემდეგ მიკარნახა კიდევ მრავალი სხვა დავალება, რომელთა შორის ერთი რაც შეიძლებოდა მალე უნდა ასრულებულიყო, ყოველ შემთხვევაში იმავე დღეს; დანარჩენები ხვალ და ზეგ.

– როდის ინებებთ მიმიღოთ მოხსენებით ამ საჩქარო საქმეზე? მზად მექნება, ასე საათნახევრის შემდეგ.

იმან შემომხედა, როგორც მე მეჩვენა, გაკვირვებით და მითხრა:

– როგორ შემიძლია დავინიშნოთ. თუ როდისა! მთელი ჩემი დრო ხელმწიფის სამსახურს უნდება. ჰო და, თქვენც მეძებეთ, დამიჭირეთ, როდესაც მზათ გექნებათ და მომახსენეთ.

– მაშ თქვენ ფიქრობთ, რომ თქვენი კანცელარიის დირექტორს იმდენი თავისუფალი დრო ექნება. რომ გეძებოთ დასაჭერად?

– არა, – მიპასუხა მან ცოტა სიჩუმის შემდეგ და თვალი თვალში გამიყარა, – არა არ ვფიქრობ. თქვენთვის ყოველთვის მზათ ვიქნები; შეგიძლიანთ პირდაპირ შემოხვიდეთ ხოლმე ჩემთან, ყოველ დროს, ვინც უნდა იყოს ჩემთან და რა საქმეც უნდა მქონდეს.

სწორეთ საათ-ნახევრის შემდეგ შევდივარ მზა ქალაქით და ვხედავ მასთან საქართველოს ექსარხოსს. (ახლა მათი მაღალ-მეუფე-ბა მიტროპოლიტი პეტერბურგისა და ნოვგოროდისა – ისიდორე.)

– ახალი დირექტორი ჩემი კანცელარიისა – წარმადგინა მეფის მოადგილემ. – შემდეგ ბოდიშს ითხოვს მასთან, იღებს ჩემს ქალაქს, კითხულობს და აწერს ხელს.

– ასე მალე არ ველოდი! – სთქვა მან თითქო უნებურად.

მეორე დღეს, დილის ასე 11 საათზე მივდივარ მასთან გროვა ქალაქდებით, მოსახსენებლად.

ამ გროვის სიდიდემ ალბად უსიამოვნოთ იმოქმედა მაზე და მითხრა, რომ მხოლოდ ხელმწიფის საქმეები მომეხსენებინა, რადგან სხვებისთვის დრო არ მაქვსო.

– აქ ყველა საქმე მხოლოდ ხელმწიფისანი არიან, ყველანი სამსახურისა, სხვა არც ერთი არ არის.

– აბა მაშ დაიწყეთ.

თითონ ჯდება მაგიდასთან, მე კი არა მთავაზობს... მაშინ მე ვიდგამ ჩემთვის სავარძელს და ვამბობ: უკაცრავად! ფეხზე შეუძლებელია ჩემთვის მოხსენება, და ვჯდები.

– ინებეთ! ინებეთ!

მისი სასადილოს საათი სწორედ 11 აჩვენებდა, როდესაც მოხსენება დაიწყო. ქალაქებს ზოგს მაკითხებდა, ზოგისას შინაარს სიტყვიერად მახსენებდა; საქმე ასე მიდიოდა, როდესაც უცებ, მოხსენების ერთი საგნის გამო მოულოდნელი კითხვა დამიყენა.

არა ერთხელ უთქვამთ შჩერბინინს და კრუზენშტერნს, რომ ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძეს ჩვეულებად ჰქონდა მომხსენებლისათვის მოულოდნელი კითხვა მიეცა და თუ მაშინვე ვერ მიუგებდა პასუხს, მოხსენებას საკმარისად მომზადებულად არ ჩასთვლიდა და უბრძანებდა ასეთი საქმეები შემდეგისათვის მოეხსენებია.

ამრიგად მოხსენებიდან-მოხსენებამდე აუარებელი საქმე იყრიდა თავს, შტაბისაც და კანცელარიისაც და მუდამ საჩივარი იყო ასეთი კაპრიზების გამო საქმეების შეფერხებისა.

მე ეს ვიცოდი და ვთხოვე, ნება მოეცა კითხვაზე ჩემი კითხვით მეპასუხნა.

– აბა, აბა!

– ის საქმე, რომელსაც მე თქვენ მოგახსენებთ, თქვენს კითხვას ვერასფრით ვერ გაცემს პასუხს; ხოლო მე შემძლია მალე მოვიპოვო მაგის ცნობებიც: ახლა კი წარმოიდგინეთ, რომ ამ ჩემგან მოპოვებულმა ცნობებმა უარყოფითი პასუხი მოგცათ. ექნება ამას რამე გავლენა, რომ ეს საქმე შეაფერხოს?

– არა!

– პასუხი რომ მივიღოთ დადებითი?

– არა!

– მაშ რად შევაფერხოთ საქმე? წავიდეს ეს თავისთავად, ცნობები კი შემძლია შემდეგაც მოგართვათ.

– საჭირო აღარ არის. მე მეტი არა მინდა რა.

დანარჩენი საქმეები დაუბრკოლებლად წავიდა.

მოხსენება გათავდა 12 ნახევარ საათზე.

– თქვენი მოხსენება მხოლოდ 1^{1/2} საათი გაგრძელდა! კმაყოფილი ვარ თქვენი!

მე თავს ვუკრავ.

– თქვენ კი კმაყოფილი ხართ ჩემი?

– სრულიად!

– მიხეილს პავლეს ძემ (შჩერბინინი) კი, ალბად, ცილი დამწამა თქვენთან, არა? – მეკითხება ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძე ძალიან მხიარულ გუნებაზე და აღარ უცდის უარის თქმას.

– ცოტა, ცოტა კი დაგწამათ!

– ეგ არაფერია, მე მაგაზე არ ვჯავრობ!

მეორე დღეს კიდევ ერთი ასეთი მოხსენება და შემდეგ მეფის მოადგილე სტავროპოლის გუბერნიაში წაბრძანდა; მე კი თ-დ ვ. ო. ბებუთოვთან დამტოვა სამუშაოდ.

ტფილისში მოხელეთა წრეში მალე გავრცელდა ხმა არაჩვეულებრივი მოვლენის შესახებ, რომ მურავიოვმა კომპლიმენტი უთხრა თავის ახალ დირექტორს: მამასადამე, ყიფიანი მაგრა ზის თავის ადგილზეო.

და ეფერებიან მას, ულაქუცებენ. ის კი მუშაობს თავისთვის კანცელარიაში დილის 6 საათიდან ნაშუადღევს 3 საათამდე და საღამოს 5 საათიდან ღამის 11 საათამდე, ყოველდღე, სამი თვის განმავლობაში.

– თავს შეაკლავს კანცელარიას, ამბობენ ერთნი.

– მთელი ძალა ახლა იმაშია! – ამბობენ მეორენი, – იქნება ერთი ბებუთოვი და იყოს მალა და იმასაც ხომ ძალინ უყვარს.

ის კი სულ ზის კანცელარიაში და მუშაობს, საქმე, მეტად ბევრია.

ერთად ერთი ა. პ. ბერჟე³¹) უხვდება მას კანცელარიაში, როცა მივა და იქვე სტოვებს, როცა წავა.

ასე ლაპარაკობდნენ ტფილისში, სანამ მაისში მეფის მოადგილე არ დაბრუნდა სტავროპოლიდან.

დაბრუნდა და მეორე დღესვე მიართვეს პეტერბურგიდან ფორმით მოსული უარი ყიფიანის დამტკიცებისა და ბრძანება დირექტორად კრუზენშტერნის დანიშვნისა.

თვალით არ მინახავს არც ის ქალაქი.

ისევ დამჭირდა ვოლოგდის მოგონება და პირზე კლიტის და-
დება.

რალა მეფის მოადგილე ვარ, თუ კი დირექტორის ამორჩევაც
არ შემოდლიანო, სთქვა მურავიოვმა და ჩინეთური წესით *) ხარისხ-
ჩამორთმეულსა მთხოვა, გულს ნუ გაიტეხავო.

– მაგისათვის კი გულს არ გავიტეხავ, მაგრამ ის კი ძალიან
მაწუხებს, რომ თქვენა ბწყინთ ესა!

– გმადლობთ, გმადლობთ!

ჩამომართვა მაგრმა ხელი და დამაბრუნა უკან საბჭოს კანცე-
ლარიაში.

---

*) ცნობილია, რომ ჩინეთში ერთბაშად არ ართმევენ ჩინებს. ჯერ ერთს წა-
ართმევენ მერე მეორეს, დანაშაულის მიხედვით.

დ.ყ.

მურავიოვის ადგილზე თ-დი ბარიათინსკი. – მისი იმედები. – ბჭობანი. – სხვადასხვა
საკითხები. – ბატონ-ყმობა. – სიურპრიზი. – მეფის მოადგილეს საბჭოს წევრად და-
ნიშვნა. – მისი მართველობის ორი წლის ანგარიშები. – სამეგრელოს მთავრის ქონე-
ბის საინვენტარო აღწერილობა. – აპეკა. – აპეკის დროს კამათი ადგილობრივ მთავ-
რობასთან და მისი პროტესტები. – მათი გარჩევა კავკასიის კომიტეტში და სრული
გამართლება. – ამის გამო რისხვა ბარიათინსკისა.

1856 წელს მურავიოვმა დასტოვა ადგილი და მის მაგიერად
ჯარის მთავარ სარდლად და კავკასიის მეფის მოიღვილის თანამდე-
ბობის აღმასრულებლად გენერალ-ლეიტენანტი გენერალ-ადიუტანტი
თავადი ალექსანდრე ივანეს ძე ბარიათინსკი დაინიშნა.

ძლივს ხვდა ეს დიდი პოსტი არა ისეთ კაცს, რომელიც ხანში
იყო შესული, როგორც ზოგიერთი მისი წინამოადგილე; არამედ ყმა-
წვილს სულ რაღაცა 38 წლისას³²⁾ და, რაც უფრო მნიშვნელოვანი
იყო. ხელმწიფე იმპერატორ ალექსანდრე II-ის ბავშობის მეგობარს.

არ შეიძლება მას ბრწყინვალე იმედები არ ჰქონოდა თავისი
ხანგრძლივი მოღვაწეობის შესახებ იმ მხარეში, რომელსაც იგი ახალ-
გაზრდობიდანვე შეთვისებოდა. არ შეიძლება მას არ ჰქონოდა იმის
იმედი, რომ სიბერის დროს თავისგანვე დარგულ ხეების ჩრდილში
განისვენებდა და ნახავდა იმ -საქმეთა განხორციელებას, რომლითაც

სავსე იყო მისი ფიქრები.

ასეთი და უფრო ბრწყინვალე იმედებით დაუხვდა მას ჩვენი მხარეც,

ქართველმა თავად-აზნაურობამ მისი ტფილისში მოსვლის პირველ დღეებშივე 1856 წლის ნოემბერში, გაუმართა მას ბალი, რომელიც აწერილი და დახატული იყო ჟურნალებში, _ პარიზის ჟურნალებშიაც კი.

მისი შემოსვლა ტფილისში ისეთ ტრიუმფს წარმოადგენდა, რომელსაც, მგონი, ვერ შეედრებოდა 1854 წელს თავადი ბებუთოვის შემოსვლა ბაშ-ყადიკლარისა და კურუკ-დარის გამარჯვების შემდეგ და რომლის დავიწყება არ შეიძლებოდა მ. ტ. ლორის-მელიქოვის³³⁾ შემოსვლის დროსაც 1878 წ. ყარსის შემდეგ, თუმცა იმათ ისე დაუსვდნენ, როგორც ნამდვილ ტრიუმფატორთ.

ზეიმი იყო საერთო და ყველანი შეჰყურებდა ბარიათინსკის, როგორც ღმერთს.

ნუ თუ რაიმე საფუძველი აქვს თქმულებას: „თავში ზეიმი, ბოლოს წუხილი“?

ახალი მეფის მოადგილე ისე შეუდგა საქმეს, თითქო ქართველი დიდებული მგოსნის, რუსთველის რჩევას მისდევსო:

„ჰკითხე ასთა, ჰქმენ გულისა რაგინდ რა ვინ გივაზიროს!“.

მან დაიახლოვა მაშინდელი ტფილისის ყველა თვალსაჩინო მოღვაწე სამხედრო თუ სამოქალაქო ასპარეზზე და მათს აზრსა და შეხედულებას ეცნობოდა უბრალო, ინტიმურ მუსაიფში, ისე რომ მას არავითარ ოფიციალურ ხასიათს არ აძლევდა.

მკვიდრი მცხოვრებლებიდან ყველაზე ხშირი წვეულნი იყვნენ მასთან თავადი ი ვ ა ნ ე კ ო ს ტ. მ უ ხ რ ა ნ ს კ ი,³⁴⁾ რომელიც მურავი-ოვს ათვალისწინებული ჰყავდა ორპირში სურსათის დაწვის გამო, როცა ის გურიის მაზრის უფროსად იყო; ძმა მისი, თავადი გ ი ო რ გ ი, შემდეგში სენატორი და სტატუს-სეკრეტარი; თავადი ა ლ ე ქ ს ა ნ დ რ ე დ ა ვ ი თ ი ს მ ე ო რ ბ ე ლ ი ა ნ ი, მაშინდელი წინამძღოლი თავად-აზნაურობისა და ამ სტრიქონების ავტორი, ისევ ის მოკრძალებ საბჭოს საქმეთა მმართველი.

ცოტად თუ ბევრად ჩვენთვის გასაგებ სხვადასხვა საგნებზე ლა-

პარაკით, ის გვავალებდა ხან თვითეულ ჩვენთაგანს ცალ-ცალკე, ხან ყველას ერთად სხვადასხვა საკითხების დამუშავებას დღიურ ჭირ-ვარამისა, ან ჩვენი მხარის არსებით ინტერესების შესახებ.

ამნაირად განხილული იყო შემდეგი კითხვები:

ერეკლეს დროის არხის აღდგენა ყარაიაზის ველის მოსარწყავად მდ. არაგვის წყლითა;

განათლების გავრცელება დახურულ და ღია სასწავლებლების საშუალებით;

ცვლილებები, რომელთაც იწვევდა მაშინდელი სასამართლოს მოცობისა და წარმოების მდგომარეობა;

ჩვენი მხარის გამიჯნისათვის საშუალებათა გამოჩახვა;

მემამულეთა და გლეხებს შორის უკეთესი განწყობილების დამყარება, (რათა კარზე მომდგარ რეფორმას მოუმზადებელი არ დაეხვედროდით).

და რამდენიმე სხვა კითხვა.

მეტადრე მას სურდა გლეხთა რეფორმა იმ თავითვე დაეწყო; და სწორედ ეს საქმე ჩააბარა თავად გრიგოლ დიმიტრის ძე ორბელიანს, რომელსაც ჩემთან ერთად უნდა დაემუშავებია და წარედგინა *).

---

*) ჩვენ წარუდგინეთ თ-დს ბარიათინსკის ჩვენი მოსაზრებანი 1858 წლის დამდეგს; იმან მოიწონა და იმედი ჰქონდა გაატარებდა. – მაგრამ შემდეგში უყურადღებოდ დასტოვეს. ამაზე ლაპარაკი შემდეგ იქნება ³⁵⁾.

დ.ყ.

ორიოდე თვის შემდეგ, რაც თავადი ბარიათინსკი ჩვენი მხარის მართვას შეუდგა, სახელდობრ 1857 წ. იანვრის უკანასკნელ რიცხვებში, საბჭოში საქმეებს მოვახსენებდი. სხდომის ღროს შემოდის მორიგი მოხელე და მიცხადებს, რომ თავადი მეფის მოადგილე მოითხოვს, რომ მე ახლავე ვეახლო.

ყველამ ერთმანეთს შეხედა; საბჭოში ჩემი სამსახურის 12 წლის განმავლობაში ერთხელაც არ ყოფილა შემთხვევა, რომ საბჭოს სხდომიდან გავეხმე ვისმე.

თავმჯდომარის ნებართვით გადავეცი მოხსენებები უფროს საქ-

მის მწარმოებელს და თავადისაკენ გავეშურე.

– დღეს თქვენ სხდომა გაქვთ და საქმეს მოგაცდინეთ, – ასე დამიხვდა მეფის მოადგილე; – მაგრამ მაპატიეთ, ქალაღია თქვენ შესახებ მოსული, რომელიც... ალექსი თევდორესძე! (კრუზენშტერნი) აბა ის ქალაღიაო. – წაიკითხეთ!

ეკითხულობ... უმაღლეს ღრამატას, რომლითაც მეობა მე 1-ლი ხარისხის სტანისლავის ორდენი.

სიურპრიზია!

თავადი ბარიათინსკი კმაყოფილი დარჩა, როდესაც შემატყო, რომ ამას არ მოველოდი.

– ჯილდო მაშინ არის სასიამოვნო, როდესაც არ მოელი ხომ ასეა?

მე რაღაც წავილაპარაკე მადლობის გადასახდელად.

– იმედი მაქვს დღეს საღამოზე ვარსკვლავით იქნებით?

ხუთშაბათობით მას საღამოები ჰქონდა ხოლმე, რომელზედაც მე და ჩემი ცოლი, როგორც მაშინდელ მაღალ წრეზე მიკუთვნებულნი, სამუდამოთ ვიყავით მიწვეულნი.

საბჭოში იამ დღეს აღარ დავბრუნებულვარ. როგორღაც უხერხულათ მიმაჩნდა მიმეხარებინა საბჭოს წევრებისათვის, რომელთა შორის ექვსი თუ შვიდი კაცი იყო, რომელთაც ჯერ არ ჰქონდათ ის ორდენი, – აი, ხედავთ: თქვენ ჯერ არა გაქვთ და მე კი, თუმცა მომხსენებელი ვარ თქვენი, მივიღე ლენტი მხარზედა!

ერთი იმათგანი საღამოზე ჩვენზე ადრე მოსულიყო. პირ-მომლიმარი მასპინძელი მიგებებია და მონარქიული წყალობა მიულოცნია.

– რა წყალობა, თქვენო ბრ-ავ! – ეკითხება თურმე სიხარულით ალიზებული.

– როგორ? განა თქვენ ჯერ არ იცით? დიმიტრი ივანეს-მემ ლენტი მიიღო! ის ხომ თქვენიაანია!

– აჰ! თქვენო ბრ-ვ!...

სამიოდე თვის შემდეგ მეუბნება თავადთ ჩემთვის საჭიროა თქვენი რჩევა და მე მსურს, რომ ჩემი საბჭოს წევრად დავნიშნოთ საწინააღმდეგო ხომ არა გაქვთ-რა?

– რას ბრძანებთ, თ-ნო ბრ-ავ! .

– ჰო და მაშ გთხოვთ ახლავე მიიღოთ თანამდებობა უმაღლეს დამტკიცების მოლოდინში. აი, ჩემი წინადადებაც ამის შესახებ. ამნაირად 1857 წ. აპრილიდან რჩეულთა და თვისი ბედის სრულად კმაყოფილთა კრებულს ვეკუთვნოდი: მე ვიყავი მეფის მოადგილის საბჭოს წევრი!

1858 წ. დამდეგს მეუბნება თავადი:

– ახლა თქვენ ისეთი მოუცლელი აღარა ხართ, რასაკვირველია, როგორც წინად იყავით. მე მინდა ერთი დიდი საქმე მოგანდოთ.

– მიბრძანეთ, თავადო!

– მე მინდა, რომ თქვენ შემიდგინოთ უქვეშევრდომილესი ანგარიში ჩემი მართველობის ორი წლისა.

ამან მე ძალიან გამაოცა.

თ-ნო ბრ-ავ, მე რომ არაფერი ვიცი საქმეთა საერთო მსვლელობისა?

– მოსთხოვეთ რაც თქვენთვის საჭირო იქნება ალექსი თევდორესძეს (კრუზენშტერნს), იმას, აქვს ნაბრძანები ყოველი თქვენი მოთხოვნა დააკმაყოფილოს.

ამის შემდეგ უარი ვეღარ გასჭრიდა; უნდა შევდგომოდი საქმეს.

შეუდექი, მაგრამ ანგარიშისათვის ცნობების შეკრებას ერთ წელიწადზე ნაკლები დრო არ უნდოდა.

მაშასადამე არაფერია დამშლელი, რომ თვალი გადავაავლოთ ზოგიერთ სხვა შემთხვევებს, რომლებიც ახსნიან იმ საქმეს, ამ ამბავის საგანს რომ შეადგენს.

იმ დროს, როდესაც სამეგრელოს მთავრინა ³⁶⁾ მოსკოვში იმყოფებოდა იმპერატორ ალექსანდრე II-ის დაგვირგვინებაზე, სამეგრელოში გლეხთა მოძრაობა მოხდა. ამიტომ შეიყვანეს შიგ ჩვენი ჯარები და დაამყარეს უშუალო მართველობა. ³⁷⁾

ამან გამოიწვია 1857 წელს მთავრის მთელი ოჯახობის გაწვევა პეტერბურგში, რომ მცირე წლოვანი მთავარი ნიკო სათანადოთ აღეზარდათ; ³⁸⁾ და რომ ამ ხნის განმავლობაში მისი ქონება დაცულიყო, ნაბრძანები იყო აპეკა დაენიშნათ.

აპეკუნების ამორჩევა მინდობილი ჰქონდა მთავრის მშობელს, ხოლო დანიშვნა მათი მეფის მოადგილეს. აპეკის ჩასაბარებლად მა-

მულის საინვენტარო აღწერა კი საბჭოს წევრს ყიფიანს*) დაევალა, რომელმაც მეფის მოადგილის, ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორის, სამეგრელოს დროებით მართველობის საბჭოსი და მთავრინას მიერ საგანგებოდ დანიშნულ პირებთან ერთად, ეს აღწერა მოახდინა 1857 წ. და 1858 წ. წლის დამდეგს მეფის მოადგილეს წარუდგინა.

ამასობაში მთავრინამ აპეკუნად აირჩია სიმე თვისი ³⁹, აგრეთვე წევრი მეფის მოადგილეს საბჭოსი – ბარონი ა. პ. ნ ი კ ო ლ ა ი; ღვიძლი ძმა თავისი, ფლიგელ ადიუტანტი თავადი დ ა ვ. ალ. ქ ა ვ ქ ა ვ ა ძ ე და იგივე ყიფიანი.

მაგრამ ამ უკანასკნელმა ამ წოდებაზე მაშინვე უარი განაცხადა.

საინვენტარო აღწერაში შესულ ქონებას, სულ უმცირესი მისი შეფასებით, წლიური შემოსავალი უნდა მიეცა 80 ათას მანეთამდე, მაგრამ საინვენტარო აღწერის მოლოდინში მეტი გზა რომ არ ქონდათ აპეკუნებს, კმაყოფილდებოდნენ იმით, რასაც ადგილობრივი აგენტები უჩვენებდნენ ხოლო განხილვა საინვენტარო აღწერისა; რა ღაცა გაუგებარი მიზეზების გამო, საბჭოში ორ წელიწადზე მეტს გაგრძელდა.

ორი აპეკუნის 1858 წლის ანგარიშებიდან მთავრინამ დაინახა, რომ მამულის ადმინისტრაციის ხარჯებს მხოლოდ 27 მან. გადარჩა.

მან ამის მიზეზი არ იცოდა, მაგრამ თვით ფაქტისა გამო ისე განრისხდა, რომ აპეკუნობიდან გაანთავისუფლა ძმა და სიმეს თავისი და ხელახლა მიმართა თხოვნით ისევ ყიფიანს, რომ მიეღო თავზე მისი მცირე წლოვანი შვილების ქონების დაცვა.

ამის შესახებ წერილი, რომლითაც მთავრინა მოუწოდებდა მას როგორც ადამიანს, როგორც ქრისტიანს, ყიფიანმა წარუდგინა თავად ბარიათინსკის იქვე გამოსთქვა შემდეგი:

– თქვენს ბრწყინვალეებას მოეხსენება, რომ 1857 წ. მე გადაჭრითა ვსთქვი აპეკუნობაზე უარი. ახლა შვილებს მაფიცებენ, რომ უარი აღარ ვსთქვა. რადგან მე მაქვს პატივი თქვენი საბჭოს წევრობისა, თქვენს დაურიგებლად ვერ ვბედავ პასუხი მივსცე კნეინას.

– მითხარით გულახდილად, რა მიზეზით ამბობთ უარს?
– მიზეზი, სწორედ რომ ვსთქვა, სამი მაქვს; პირველი: ამ ორ წელიწადში აპეკუნებს ხელთ არ ჰქონდათ აღწერილობა, რომლითაც შესძლებოდათ ხელმძღვანელობა; ამის გამო არ შეიძლებოდა, რომ გადასახადებში არეულობა არ მომხდარიყო; ამას გარდა, მე გაგე-

*) ხშირად მიხდება ჩემზე ლაპარაკი მესამე პირის სახით, მაგრამ ამას მოითხოვს ზრდილობის გარდა, მოყოლის წესიც.

დ. ყ.

ბული მაქვს, რომ სამეგრელოში მყარდება აზრი, ვითომ მთავარი სამუდამოთ არის გადაყენებული და მამული ხაზინაზე გადადის. ამ შემთხვევაში კი ყველა იმ რწმენისა არის, რომ სჯობს კერძოთ დაიტაცონ მამული, ვიდრე ხაზინაზე გადავიდოდეს, როგორც ეს იყო გურიაში. ამიტომ შეუძლებელია, რომ აპეკუნს იქ წინააღმდეგობა რამე არ მოელოდეს იქაური მართველების მხრიდან კი.

– მთავრის სრულწლოვანობამდე, – მიპასუხა ამაზე თავადმა, – არავითარი საკითხი არ უნდა იყოს იმაზე, დაბრუნდება ის თუ არა. ეს მომავალის საქმეა. მისი მამული დაცული უნდა იყოს ყოველ შემოსევებაში. ის რომ დაბრუნდეს და მამული კი გაფლანგული დახვდეს, ეს ხომ საშინელი შეუსაბამობა იქნება: მოჰყვება გოდებას, რომ მისი მამული იმ დროს გაფლანგეს, როდესაც ის თვით ხელმწიფე იმპერატორის ფრთის ქვეშ იყო შეფარებული. და თუ დაბრუნდება და მამული ხაზინას გადაეცემა, მაშინ ხომ ხაზინაც თქვენზე ინვენტარით მოითხოვს.

– ასეთი ჭეშმარიტების წინააღმდეგ არაფრის თქმა არ შეიძლება: მაგრამ მეორე ჩემი მიზეზი, სამეგრელოში რომ ახლა ასეთ გუნებაზე არიან, შეიძლება იყოს ისეთი შემთხვევა, როდესაც აპეკუნს არ უნდა ავიწყდებოდეს, რომ ის თქვენი საბჭოს წევრია, ხოლო თქვენი საბჭოს წევრს – რომ ის აპეკუნია, ე. ი. მე მინდა ვსთქვა, რომ მოწინააღმდეგეთ ყოველთვის ექნებათ მიზეზი აპეკუნის მოქმედებაში დაინახონ ის, რაც არ უნდა ჩაიდინოს მთავრობის აგენტმა და აგრეთვე აგენტის მოქმედებაში ის, რაც არ უნდა ჩაიდინოს აპეკუნმა და ეს ვნებას არ მომიტანს სამსახურში?

– მიზანი აპეკუნისაც და მთავრობისაც ერთი: დაცვა იმ პირის მამულისა, უმაღლესი მფარველობის ქვეშ რომ უშუალოდ იმყოფება. ამიტომ მე არ ვიცი, რა უნდა გააკეთოთ თქვენ ისეთი, რაც არ შეეფერებოდეს ჩემი საბჭოს წევრსა. და თუ ადგილობრივ შეხვედრებით რამე წინააღმდეგობას, პირდაპირ მე მომწერეთ. მ ა რ ჯ ვ ე ნ ა ხ ე ლ ი ვ ი ქ ნ ე ბ ი თ ქ ვ ე ნ ი.

– მაშ ადარც მეორე მიზეზია.

– ძალიან მოხარული ვარ! მესამე?

– აპეკუნმა თითონაც უნდა ათვალეიროს მამული. ამისათვის კი საჭიროა იქ ყოფნა 2 – 3 თვით მაინც წელიწადში. შეიძლება კი ესა თქვენი საბჭოს წევრისათვის?

– განა თქვენ იქ იმდენი საქმე გექნებათ, რომ ხანდახან მაინც ვერ შესძლოთ ჩაიხედოთ ჩემს საქმეებში, თან თუ გაგატანთ. ხოლმე?

– მაგისათვის მე დროს ყოველთვის ვიშოვი.

58

დიმიტრი ყიფიანი

– ასეთ შემთხვევაში ნებას მოგცემთ რომ წახვიდეთ ხოლმ ასე რომ მესამე მიზეზიც აცილებულია?

– სრულებით.

– საჭიროა, რომ პატარა მთავრის მამული კარგ ხელში იყოს, ამიტომ მე გთხოვთ, რომ უარი არა სთქვათ!

– ო, ო. თქვენო ბრ-ავ!

– მაშ თანახმა ხართ?

– თანახმა ვარ.

– მაშ მისწერეთ ეს კნენინა ეკატერინე ალექსანდრეს ასულს, მისწერეთ და წერილი მე გადმომეცით, შიკრიკის ხელით გავგზავნი.

მისწერე და გადავეცი.

შემდეგ დადგა დრო ანგარიშს შევდგომოდი.

ანგარიში დამზადდა 1859 წლისათვის. ამ დროსთვის მეფის მოადგილის მთავარ მართველობაში ცვლილებანი მოახდინეს და თვით თ-დი ბარიათინსკის მოსაზრებით, ხუთ განყოფილებიანი ერთი კანცელარიის მაგივრად, 5 სამინისტრო დეპარტამენტი დააწესეს, 3-ის და 4-ის განყოფილებით თითო: ესენი იყვნენ დეპარტამენტები: საერთო საქმეების, ფინანსების, სახ. ქონების, სასამართლოსი და

საკანტროლო; ამიტომ თვითეული განყოფილების დირექტორს შევამოწმებინე მისი სპეციალობის ანგარიში და ისე წარვადგინე ჩემი ნამუშევრი.

ამ ანგარიშის მოხსენებას ვაკეთებდი ათი დღის განმავლობაში ყოველ დღეს, 9-დან 11 საათამდე და ისეთი ქება მივიღე, რომ როდესაც კნეინა დადიანისამ ოფიციალურად შემოსთვალა, ვანთავისუფლებ აპეკუნობისაგან მათის თხოვნით ბარ. ნიკოლაის და თავ. ჭავჭავაძეს, ვირჩევ ყიფიანს და გთხოვთ დანიშნოთო, თ-მა ბარიათინსკიმ გამომიცხადა – გნიშნავთ, მაგრამ თავიდან კი არ მოვიშორებთ სანამ მე თითონ არ წავალ ტფილისიდანო.

იმას უკვე მზად ჰქონდა გეგმა შამილთან საქმის გათავებისა და თავადი ალექსანდრე ივანესძე სალაშქროდ ემზადებოდა.

შემდეგ რა ბედი ეწია ყოველ ნაწილებში მოწონებულს და უკმე თეთრად გადაწერილს ანგარიშს, მე არ ვიცი. ⁴⁰⁾

თავადის დაღესტანში წასვლის შემდეგ, მე გავემგზავრე სამეგრელოში, სადაც მეგობრებიც და მტრებიც, გარდა მხოლოდ ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორისა, დამიხვდნენ როგორც არსებული წესწყობილების მტერს.

აქ არ არის ადგილი დაწვრილებით მოყოლისა იმაზე, თუ რა წინააღმდეგობას ვხვდებოდი ადგილობრივ მოხელეებთან ყოველ ჩემს

მოთხოვნასა და განცხადებებში, მცირე წლოვანი მთავრის კერძო ქონებათა დასაცავად. მაგრამ, ვაკვრით რომ ითქვას ამ წინააღმდეგობის შესახებ, ესეც საკმარისია, რომ ახლაც კი, როდესაც დამშვიდებული და არა დაინტერესებული ვუცქერი უკვე საკმარისად შორეულ საქმეს, ეს წინააღმდეგობა მიმაჩნია დაუჯერებელ თავხედობად და უაღრეს შეურაცხყოფად პატივისცემის გრძნობისა იმ ხელისუფლები-სადმი, რომელსაც ვემსახურებით.

სამეგრელოს მაშინდელმა გამგებელმა (1859 წ.) გენერალმა კოლუბაკინმა 1-მა ⁴¹⁾ (აწ გარდაცვალებული) წარბშეუხრელად გაგზავნა ოფიციალური მოხსენება, რომ სამეგრელოს მთავარს იმედი არ უნდა ჰქონდეს წელიწადში 13 ათას მანეთზე მეტი შემოსავალი მიიღოსო.

რომ არ მქონია ამისათვის არავითარი სურვილი და ჩემს ბუნებასაც ეწინააღმდეგებოდა, ისე დამჭირდა მაინც პროტესტები და საჩივრები – მაზრის მართველობაზე ოლქის მართველობასთან, ამაზე კიდევ გენარალ-გუბერნატორთან და მეფის მოადგილესთან.

მაგრამ თავადი ბარიათინსკის დაპირებული **მარჯვენა** ხელი ჩემს წინააღმდეგ და ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორის წინააღმდეგ აღიმართა; ⁴²⁾ ის იმდენად ბედნიერი იყო, რომ შეეძლო თავისი პოსტი მიეტოვებინა, ხოლო მე აპეკუნობის თავის დანებების ნება არ მომცეს.

– თქვენო ბრ-ავ! – მივმართე თავად ბარიათინსკის, – თქვენი გადაწყვეტილების შემდეგ მე აღარა მესმის ჩემი მოვალეობანი; ხოლო მოვალეობას, რომელიც არ გესმის, ვერ ასრულებ. ამიტომ გთხოვთ ნება მომცეთ თავი დავანებო აპეკუნობას.

– ეგ ხომ აგრე ვიცოდი. მაგრამ გთხოვთ ახლა ნუ იზამთ მაგას. შეგიძლიანთ ერთი წლის შემდეგ, ან რვა თვის შემდეგ.

– ამ ხნის განმავლობაში ჩაბარებული ქონება მთლად განიავდება და პასუხისმგებელი კი მარტო მე ვიქნები ღვთის წინაშეც, კანონისაც და ჩემი შვილების წინაშეც. იმის ნება მაინც მიბოძეთ, რომ ყველაფერი შევატყობინო კნენას, რადგან აპეკით იმას ვემორჩილები.

– იმას შეგიძლიანთ შეატყობინოთ რაც გინდათ.

შევატყობინე კნენას პეტერბურგში საქმის ვითარება.

ის, რასაკვირველია, განრისხებულიყო და დაევალებინა ვ. ნ.

სიპიონოვისათვის, ჩვენი საბჭოს ყოფილი წევრისა და კავკასიის სასწავლო ოლქის მზრუნველისათვის, შეედგინა საჩივარი კავკასიის კომიტეტში შესატანად.

ამავე დროს მეფის მოადგილის პირით მეც დამიბარეს პეტერბურგში და იმანაც **მიბრძანა** წავსულიყავი,

– ვასრულებ – რა თქვენს **ბრძანებას**, მე უნდა წავიდე. მაგრამ თქვენო ბრ-ავ, იქ რომ საქმეზე შემეკითხონ, მე ხომ ვერაფერს ვეტყვი გარდა იმისა, რაც უკვე მქონდა პატივი თქვენი ბრ-ისთვის მომეხსენებინა და ამეხსნა?

– წადით და ღმერთი იყოს თქვენი შემწე; მოიქეცით ისე, როგორც გინდოდეთ, მე არაფერში ხელს არ შეგიშლით. კნეინას მე თითონ ვურჩიე, საქმე სახელმწიფო საბჭოში, ან კავკასიის კომიტეტში გადაეტანა. მე ჩემს გადაწყვეტილებას ვერ შევცვლი და თუ იქ იმის სასარგებლოდ გადასწყვეტენ, მე ეს არ მეწყინება.

მივედი პეტერბურგში 1860 წ. აპრილის თვეში. საჩივარი სემიონოვის მიერ უკვე იყო იქ შედგენილი და მალე კავკასიის კომიტეტშიც შევიდა.

საქმე მთელი წელაწადი გაგრძელდა.

ამ ხნის განმავლობაში საქმის შესახებ დაწვრილებით პირადად მეკითხებოდნენ: კომიტეტის საქმეთა მმართველი ვლ. პეტ. ბუტკოვი, წევრი კომიტეტისა გრაფი დიმ. ნ. ბლუდოვი და თავმჯდომარე თ-დი ალექს. თევ. ორლოვი. ჩემი განმარტებანი დამყარებული იყო რასაკვირველია, იმ ცნობებზე, რომლებიც უკვე თვალწინ იყო, საქმეში.

1861 წ. აპრილის თვეში გამოვიდა უმაღლესად დამტკიცებული აზრი კავკასიის კომიტეტისა, რომლითაც სამეგრელოს მთავრის ყოველი დარღვეული ქონებრივი უფლება აღდგენილი იყო, ხოლო მოქმედება ადგილობრივ ხელისუფალთა, რომელთაც ბარიათინსკი ეხმარებოდა, სრულებით უარყოფილი.

თ-დმა ბარიათინსკიმ უდიდესი პატივი მცა მით, რომ ასეთი გადაწყვეტილება ჩემს გავლენას მიაწერა და საზღვარგარეთიდან ტფილისში ასეთი ბრძანება გამოგზავნა: ამის შემდეგ ყიფიანი ჩემი საბჭოს წევრად ვერ დარჩება. მოახსენეთ თ-დ გრიგოლ დიმიტრისძეს, მის მაგივრად დანიშნოს სტარიცკი.

ასე დამთავრდა 1862 წ. ჩემი სამსახური მთავრობაში; მაგრამ დამთავრდა თ-დი ბარიათინსკის მეფის მოადგილეობაც კავკასიაში: ის აქ ვეღარ დაბრუნდებოდა ერთი სკანდალის გამოც, საზღვარგარეთ რომ შეემთხვა: ცოლი წაართვა თავის ადიუტანტს და, მასთან დუელით გასწორების შემდეგ, ჯვარი დაიწერა.

ასე განიფანტა 1862 წელს 1856 წლის სასოებანი და იმედები.

ბარონი განის ფინანსიური სისტემა. – ნ. ბეზაკის აზრი. – სამოქალაქო მართვე-
ლობაში წესის შეცვლა. – მუსლიმანთა მაღალწოდების ქონებრივი უფლებები. პი-
როვნული უფლებები. – ბატონ-ყმობა საქართველოში. – ვ. ი. სმიტენი. – ივ. ალ.
ბარტოლომეი. – იავ. პავ. სტარიცკი. – რუსების წინააღმდეგ ქართველი იცავს რუ-
სულ რეჟიმს.

მთავრობის სამსახურში ჩემი ყოფნის უკანასკნელ ხანებში მე,
როგორც, მკვიდრ მცხოვრებთაგან გამოსულ მოხელეს, კიდევ ერთი
ბრძოლის წარმოება დამჭირდა რუსეთიდან მოსულ მოხელეებთან იმის
გამო, რომ სამსახურის მოვალეობა ჩვენ სხვა და სხვანაირად გვესმოდა.

30-იან წლების ბოლოსა და 40-ანის დამდეგს ტფილისში გა-
ჩაღებული მუშაობა ჰქონდა სენატორ ბარონ განის კომისიას: ფარ-
თედ განზრახული ახალი ფინანსიური სისტემის მზადებაში, კომისია
უნდა შეეხებოდა და შეემუშავნა მრავალი სხვადასხვა საკითხი, რომე-
ლიც ამ სისტემისათვის დასაყრდენს შეადგენდა; დიდ საქმეში ჩაება
და უმთავრეს მიზანს ვერ მიაღწია, მაგრამ აღძრა კი რამდენიმე
საქმე რომელთაც თავისთავად რთული და ხანგრძლივი მუშაობა
დასჭირდა.

ამნაირად, სწორედ რომ განის ფინანსიური სისტემის უმწვერ-
ვალეს წერტილზე აღმოჩნდა და საბოლოოდ დამყარდა მარტივი,
ცხადი და ყველასათვის გასაგები აზრი ტფილისის სახაზინო პალა-
ტის თავმჯდომარის ნიკ. პავ. ბეზაკისა, რომ **ნატურით გადასახადი
შეცვლილიყო ფულის გადასახადით**, ე. ი. გადასახადი, რომელიც
მიწის ნაყოფით შემოდიოდა, ფულის გადახდით შეცვლილიყო, რამ-
დენადაც კი შეიძლებოდა ნაკლები შეფასებით.⁴³⁾

მთელი დიდი შრომა – წინ წამძღვარებული საყოველთაო კადა-
სტრი ფინანსიური სისტემისა, უკვე ზედმეტი აღმოჩნდა.

სამაგიეროდ პირველ რიგში წამოიჭრა საკითხები:

1. სამოქალაქო მართველობის სისტემის შეცვლა ჩვენ მხარეში.
2. მაღალ-წოდების მუსლიმანთა ქონებრივი უფლებების გამო-
რკვევა.
3. ხანების, ბეგების, ალაღარების და მელიქების პიროვნულ
უფლებათა გამორკვევა.
4. გამორკვევა ბატონ-ყმური უფლების საფუძვლებისა საქარ-
თველოში და სხვა.

მართველობის წესწყობილების შეცვლა მოხდა 1840 წელს.⁴⁴⁾
ამავე დროს სხვა საქმეების შემუშავებასაც შეუდგნენ.

სიმძიმე და სიძნელე მათი, მეორე საგნის შესახებ აქ გაკვრით მოიყვანილ ამბავში გამოჩნდება; შემდეგ კი სხვა ადგილას, აგრეთვე გაკვრით, მოვიყვან ამბავს ბატონ-მყობაზე საქართველოში.

მეორე და მესამე საგნების შესახებ მთავარ-მართველობასთან დაარსდა საგანგებო კომისიები და კომიტეტები, რომლებშიაც სჯა და კამათი უნაყოფოდ გაგრძელდა, მეფის მოადგილე გრაფი ვორონცოვის მოსვლამდე ტფილისში.

მის მაღალ რეპუტაციას როგორც სახელმწიფო კაცისას და ფრიად გამოცდილი ადმინისტრატორისას, კატკოვებიც⁴⁵⁾ კი ვერ შეარყევდნენ; მაგრამ ისიც კი ადვილად ვერ გაართმევდა თავს იმ საქმეს, უახლოეს თანამშრომლად რომ მას გვერდში არ ამოსდგომოდა გენერალი **ლადინსკი**, კაცი – არა ნაკლები კეთილი განზრახვებით, ხოლო უფრო ახლო მცნობი ამ მხარის წარსულისა და, მოლოროსიული თვისი ბუნებით, მედგარი და მხურვალე მუშაობის მცოდნე.

1845 წ. პეტრ. ანტ. ლადინსკიმ ხელი მოჰკიდა საქმეს და ამის შემდეგ კი მისი მსვლელობა აღარ შეჩერებულა.

კავკასიის კომიტეტის მეშვეობით რამდენჯერმე გადაიგზავნა ეს საქმე უმაღლეს განხილვისათვის; გრაფმა ვორონცოვმა თვისდა სასიხარულოთ მიიღო 1846 წელს შემახაში და დიდის ამბავით გამოუცხადა იქ შეკრებილ ბეგებს უმოწყალესი რესკრიპტი, რომლითაც წყალობა ეძლეოდათ და **საბოლოოდ** უმყარდებოდა მუსლიმანთა მაღალ-წოდებას მიწის საკუთრების უფლება და ამ უფლებიდან გამომდინარე მოწესრიგება დამოკიდებულებისა მემამულიეთა და გლეხთა შორის.⁴⁶⁾

ხელმწიფის წყალობის ამ განცხადებამ იმდენად დაამშვიდა ყველა ჩვენი მუსლიმანი მცხოვრებნი, რომ 1853 – 1856 წლების ომში, მიუხედავად იმისა, რომ სარწმუნოებრივი ხასიათი ეძლეოდა მას, ისინი თავიანთ ერთმორწმუნეთა წინააღმდეგ ჩვენთან ერთად იბრძოდნენ.

მაგრამ რუსული ანდაზისა არ იყოს: „Царь жалует, да царь не хочет“, – გამოჩნდნენ აქაც ადამიანები, რომლებმაც, სამსახურის მოვალეობის თავისებური ერთგულების ამოფარებით, განიზრახეს

დაემტკიცებინათ კავკასიის მუსლიმანურ საზოგადოებისათვის ბოძებული წყალობის უვარგისობა და შეეცადნენ მის გაუქმებს.

საჯაროთ გამოცხადებულ რესკრიპტის საფუძვლებზე შემუშავებულ ახალ დებულების სისრულეში მოსაყვანად, შემახაში შეადგინეს საგანგებო კომისია საგუბერნიო მართველობის მაღალი პირებისაგან. მაგრამ ის მხოლოდ საქმეს აფერხებდა.

ამ კომისიის გასამართლებლად ეს კი საჭიროა ითქვას, რომ მას გადაეცა აღსრულებაში მოსაყვანად **დებულება** საბოლოოდ დაკანონებული რედაქციით, ხოლო არ გადაუციათ არც მოტივები ამ **დებულების** წარმომშობი, არც ცნობები რამდენიმე დეტალური საკითხის შესახებ, რაც კიდევ საჭიროებდა განხილვას.

შემახის კომისიის პერსონალში კიდევაც რომ არ ყოფილიყვნენ ახალი წესის მტრული ელემენტები, მარტო ეს მიზეზებიც კმაროდა, რომ საკითხი საკითხზე აღედრათ ხოლმე.

და მართლაც, კომისიაში გაუგებრობა გაუგებრობაზე იყრიდა თავს და გენერალი ლადინსკის, ამ საქმის სპეციალურად მცოდნე კაცის ჩვენი მხარედან წასვლის გამო, ისეთნაირად გართულდა, რომ თვით ვორონცოვი შევიდა ყოყმანში, თუ როგორწაეყვანა საქმე ისე, რომ აეცდინა როგორმე იმის გაუქმება, რაც ერთხელ გადაწყვეტილიყო უმაღლესი სელისუფლებით და გადაწყვეტილიყო საბოლოოდ, საქმის დაწვრილებით და ყოველ მხრივ აწონ-დაწონით.

ლადინსკის მოადგილეს თავადს ვ. ო. ბებუთოვს ბედნიერი აზრი დაებადა მოეხსენებინა მეფის მოადგილესათვის, რომ შემახის კომისია ვერ შესძლებს თავი გაართვას ამ საქმეს იქამდე, სანამ მას არ მიეცემა დაწვრილებითი ინსტრუქცია, რომლითაც ის შესძლებს დაინასოს, თუ რა უნდა აღსრულდეს უეჭველად და რა გადაეცეს კიდევ შესამუშავებლად.

მისცეს კომისიას ეს ინსტრუქცია და აქედან იწყო დენა საქმემ შეუჩერებლად.

რაც უნდა ასრულებულიყო, ასრულდა ნელ-ნელა, 12 წლის განმავლობაში, ხოლო რაც კიდევ უნდა შემუშავებულიყო – შემუშავდა, მთავარ მართველობას გადაეცა და 1859 წ. აქ, საბჭოს მიერ

იქნა დაწვრილებით განხილული.

საბჭოს შემადგენლობაში მაშინ იმყოფებოდა ვახ. ივ. სმიტენი, მანამდე შემახის კომისიის ჰყოფილი წევრი, როგორც იქაური ვიცე-გუბერნატორი. იმან იდვა თავს ამ საქმის დაწვრილებით შემუშავება და თვისი მოხსენება შეიტანა საბჭოში 1860 წ. როდესაც მე სამეგრელოს აპეკის საქმეებზე პეტერბურგში ვიყავი. მაგრამ საბჭოში, თ-დი გიორგი მუხრანსკის განცხადებით, რომ ეს საქმე არავინ არ იცის ისე დაწვრილებით, როგორც ყიფიანმა, რომელმაც შემახის კომისიის ინსტრუქციაც შეადგინაო, – გადასწყვიტეს ჩემს დაბრუნებამდე მოეცადათ, ხოლო ამავე დროს კი ვ. ი. სმიტენის მოხსენება საბჭოს დანარჩენ წევრებს წინასწარ უნდა განეხილათ.

მე დავბრუნდი 1861 წელს, აპრილში.

შევუდექით საქმის განხილვას საბჭოში. ამ განხილვის უფრო მეტი სისწორისათვის მოვიწვიეთ იაგ. პავ. სტარიცკი, ტფილისის კომერციული სასამართლოს თავმჯდომარე, იურისტი რომელსაც ჩინებული სახელი ჰქონდა მოპოვებული, როგორც სასამართლოს მოღვაწეს ტფილისში.

ვ. ი. სმიტენის მოხსენების მიმართულემა პირველი სტრიქონი-დანვე აშკარა იყო ყველასათვის. მომხსენებელი პირდაპირ ამბობდა ყველაფერს იმას, რაც 1846 წ. უმაღლესი რესკრიპტით დამყარებულიყო, აუქმებდა იმას, რაც 15 წლის წინათ იყო გადაწყვეტილი უზენაესი საკანონმდებლო ხელისუფლებით, და რასაც ერთად ერთს შეეძლო მრავალრიცხოვან მუსლიმან მცხოვრებთა წოდებრივ ურთიერთობაში დაემყარებია წესი და რწმენა უმაღლესი ხელისუფლების გადაწყვეტილებათა სიმკვიდრისადმი.

მოსალოდნელი იყო, რომ მოხსენებას უარყოფდა საბჭოს ყველა დანარჩენი წევრი, მაგრამ იმ თავითვე ცოტად თუ ბევრად თითქმის ყველანი შეყოყმანდნენ, ან, ყოველ შემთხვევაში, მზად მაინც იყვნენ მხარი დაეჭირათ მომხსენებლისათვის, და მარტო მე მომიხდა ბრძოლა იმ პრინციპისათვის, რომელიც მიმაჩნდა ჩემთვის მტკიცე ვალდებულებად, რიამ დაურღვეველი უნდა იყოს ის, რაც ერთხელ

გადაუწყვეტია ხელისუფლებას, რომელსაც, რიგორც უზენაესს, შეგნებით ვემსახურები.

ამ საქმის განხილვას საბჭოში თვრამეტი სხდომა მოუწდა. იმათში უკანასკნელზე სმიტენის აზრს შერჩა მხოლოდ ივ. ალ. ბარტოლომეო; დანარჩენი ყველანი უკვე ჩემს მხარეზე იყვნენ.

მაგრამ რად დამიჯდა მე ყველა ეს?

გადაწყვეტილება რომ გამოცხადდა, ბარტოლომეი მომიბრუნდა შემდეგი ტკბილი სიტყვებით:

„მუსლიმანთათვის ასეთი თავის გამოდება **საკადრისი** არ არის“

– უზენაესი ხელისუფლების გადაწყვეტილების წინააღმდეგ წასვლა და წასვლა მხოლოდ იმიტომ, რომ ის არის მუსლიმანთა სასარგებლოდ, თუმცა არც რომელსამე სხვა სარწმუნოებას ეხება რამეში, – ეს კი, არა თუ საკადრისი არ არის, პირდაპირ **უზნეობაა**.

ამ პასუხს ხელი არ შეუშლია მისთვის, რომ რამდენიმე წლის შემდეგ თვისი ნუმიზმატიკური*) ასპარეზიდან ალექსანდრეს კავალერად ჩასულიყო საფლავში.47)

ი. ა. ბარტოლომეი სამხედრო გენერალი იყო, მაგრამ ერთად ერთი მისი სპეციალობა ნუმიზმატიკა იყო.

დ.ყ.

ერთს რომ მივეცი ასეთი ტკბილი პასუხი, იქვე მიუბრუნდი მეორესა:

– ბოდიშს ვიხდი, იაგორ პავლოვიჩ, (სტარიცკი) მაგრამ არ შემიძლია არ გითხრათ ის, რაც ამ დღეებში გულში მომიგროვდა. მე ვგრძნობდი და ახლაც ვგრძნობ თქვენდამი უგულწრფელეს, უღრმეს პატივისცემას, მაგრამ ამ 18 სხდომის განმავლობაში ერთი საქმის თაობაზე, თქვენ სწორეთ 18-ჯერ შესცვალეთ თქვენი აზრი! ეს შეუძლებელია! ღვთის გულისათვის ისწავლეთ როგორ უნდა იქონიოთ თქვენი რწმენა!

ის მაშინ მთლად გაჭარხლდა; მაგრამ ისწავლა კი; და ისწავლა ისე, რომ ახლა ის სახელმწიფო საბჭოს წევრთა შორის რჩეულთაგანი არის, და თვით ბარონ ნიკოლაის არ ჩამოუვარდება სახელგანთქმულობაში.

მთავრობის სამსახურის განახლებას. – ჩემი აპეკუნობის მოკლე ამბავის. – გრაფი მ. ტ. ლორის-მელიქოვი. – პრიკაზის ვალი თავად-აზნაურობაზე. – წერა-კითხვის საზოგადოება. – თავადი მინგრელსკი. – გრაფი ბარანოვი. – გრაფინია ადლერბერგი. – ფ. ა. სმირნოვი. – თ-დი ანდ. ალექს. ლივენნი. – სახელმწიფო ქონებათა სამინისტროში ჩარიცხვა. – უმაღლეს კომისიაში დანიშვნა. – 4-ხი დაპირებიდან 3-ზე უარი. – უპატიოსნესი ადამიანი. – დიმ. იას. ჩუბინოვი.

1862 წ. შეწყვეტილი მთავრობის სამსახური 1880 წ. განმიახლდა და დღემდე გრძელდება, მაგრამ ერთობ უცნაური სახით და ჩემგან განვლილ გაკვეთილებს შორის ყველაზე უშესანიშნავესი გაკვეთილის მიუხედავად.

ქვემოთ მოსათხრობი ამბავის გასაშუქებლად, აქ უნდა ჩაურთო ერთი პატარას ეპიზოდი, იმ ამბავიდან ამოღებული, რასაც მეორე ადგილას აღვნიშნავ, სახელდობრ:

იმის გულისათვის, რომ 1858 წ. არ ვათხოვე ყური სამეგრელოს ხალხის ხმას და ამ ხნიდან მოყოლებული 9 წლის განმავლობაში თავგამოდებით ვიცავდი სამეგრელოს მთავრის სახლობის ინტერესებს, რომელზედაც თითქო ღვთის წყრომა იყო გადმოსული, თავს დამატანეს ისეთი სასჯელი, რაც შეიძლება წარმოსდგეს მხოლოდ ელექტრონის განსაკუთრებული ძალით, ჩვენს სასამართლოებში ხანდახან გასაოცარი უსამართლობით ⁴⁸⁾ რომ იფეთქებს ხოლმე.

სამეგრელოს მთავრის მამულმა პირველი აპეკუნების ხელში 1858 წელს 227 მ. მისცა წმინდა შემოსავალი.

ჩემს ხელში ამ შემოსავალმა, – მართალია ერთბაშად არა, მაგრამ თანდათანობით, – მეტადრე კავკასიის კომიტეტის გადაწყვეტი-

ლების შემდეგ 1861 წ. და 1867 წ. იანვარში მეორე გადაწყვეტილების გამოცხადების შემდეგ, – მიაღწია იმ ციფრამდე, 1857 წელს რომ საინვენტარო აღწერილობასა ჰქონდა ნავარაუდები ე. ი. 80.000 მანეთამდე, რომელშიაც შედიოდა 1867 წელს მთავრობისაგან დანიშნული მილიონის სარგებელიც.

მაგრამ ისეთმა ელემენტებმა, როგორც ქალის კაპრიზი, რო-

გორც ყმაწვილკაცური ჟინი გამდიდრებისა, როგორც ალლო ზოგიერთი ადვოკატისა, თუ სად შეიძლება კარგად გამორჩეს, როგორც ქედმოხრა ზოგიერთი მსაჯულისა მოწყალესა და დამაწინაურებელის წინაშე, -ყველა ამან ერთად ხელი შეუწყო იმას, რომ ყოფილი მთავრის თავადი მინგრელსკის სასარგებლოდ სასამართლომ 50.000 მანეთი მომისაჯა გადასახდელად და ეს რაღაც 5 თუ 6 წლის შემდეგ, რაც მინგრელსკის ინტერესების გადამეტებული ენერგიული დაცვისათვის განსვენებულმა თავ. ბარიათინსკიმ მეფის მოადგილის საბჭოდან და სულაც სამსახურიდან გამომაბრძანა. ⁴⁹⁾

ახლა განვაგრძობ ამბავს ამ სამსახურის განახლებაზე.

იმ მიზნით, რომ აღდგენილიყო საზოგადოებრივი მშვიდობიანობა, დარღვეული იმპერატორ ალექსანდრე II-ზე ბოროტი თავდასხმით პეტერბურგში 1880 წლის დამდეგს, დაარსდა უზენაესი განკარგულების კომისია (Верховная распорядительная комиссия ⁵⁰⁾ და ამ კომისიის მთავარ გამგეთ დაინიშნა გრაფი მიხეილ ტარიელის ძე ლ ო რ ი ს-მ ე ლ ი ქ ო ვ ი ჩემი გმირი მიხეილ ტარიელის ძე, რომელთანაც აქ, ტფილისში, ყოველთვის საუკეთესო, თითქმის მეგობრულ განწყობილებაში ვიყავი.

როდესაც ის თერგის ოლქის უფროსად იყო, არა ერთხელ გამოუთქვამს ჩემთვის სათუთი თვისი გრძნობანი. 1878 წელს კი ყარსის ალების შემდეგ, ერთი დიდი თანამდებობის მოლოდინში, სიტყვა ჩამომართვა, რომ წავიდოდი მასთან სამსახურში.

ახლა ის იდგა სახელმწიფოს ყოველ შემძლებლობის ისეთს სიმალეზე, რომლის მიღწევა უბრალო მომაკვდავთა შორის არავის ღირსებია. ასე გასინჯეთ, უზენაესი კომისიის შემადგენლობის ამორჩევაც კი იმას ჰქონდა მინდობილი.

მაგრამ ასეთი-მდგომარეობა ბადებს შურსა და მტრობას.

საკმარისად ჰყავს მას ხელთ-ქვეშ ერთგული კაცები? _ ეს ერთ.

ამასთან, ორი საქმე მაქვს გულში, რომელთა კარგად გადაწყვეტა საზოგადოებას, ჩვენს ქართულ საზოგადოებას დიდ სარგებლობას მოუტანს.

არ მივმართო ამ საზოგადოების წევრის ყოველ-შემძლებელ დახმარებას? – ეს მეორე.

და ბოლოს – თითონ მე მაქვს თავს დატეხილი სასამართლოს ორი საქმე. ხოლო ჩვენში სასამართლო არის, თვით მოსამართლეთა მსოფლმხედველობით, დამოუკიდებელი, თვითმპყრობელი, უცოდველი და de facto უკვე აღარ არსებობს ის ორგანიული კანონი, რომელიც დაჩაგრულს უკანასკნელ თავშესაფარს სამიფო ტახტის წინ გაუღებდა.

გრაფი მიხეილ ტარიელის მე არის ერთად ერთი პირი ახლა, რომელსაც შეუძლიან ამ გზის გახსნა და დახმარება, რომ გამოთხოვოს უმაღლესი ბრძანება ჩემი საქმეების გადასაშინავად, თუ თვითმპყრობელობითი პრეროგატივი სასამართლოს შესახებ, საკასაციო სენატზე არ იყო გადაცემული.

მაქვს განა უფლება, რომ არ ვსცადო და არ დავადგე ამ გზას? – ეს მესამე.

სამივე ამ კითხვაზე უარით უნდა მეპასუხნა ჩემი თავისათვის და აი, 1880 წლის მარტის დამდეგს პეტერბურგისაკენ გავემუშრე. იქ მიხეილ ტარიელის მე გადამეტებით მუშაობს.

– იმის დანიშვნამდე არავის ძილი არ ჰქონდა პეტერბურგში, – მეუბნებოდნენ ერთ კერძო სახლში, სადაც ეჭვიც არ ჰქონდათ ჩვენი ერთმანეთში დამოკიდებულების შესახებ. – ახლა კი გვძინავს, ჩვენ არ ვიცით მან რა გააკეთა, მაგრამ მშვიდად კი გვძინავს.

თითონ მასში კი მე არავითარი ცვლილება არ დამინახავს, გარდა იმისა, რომ ძალიან გამხდარიყო.

ჩემი პირველი საკითხის შესახებ მიპასუხა, რომ ბედნიერად ჩასთვლიდა თავს, რომ შესძლებოდა ჩემი ჩაყენება იქ, სადაც უკვე ჩააყენა ესა და ეს; მაგრამ ნეპოტიზმს დამწამებნო; იმას კი არ უნდოდა, რომ რამეში ბრალი დაედოთ.

– მაგრამ მე შენ მოგაწყობ, შესაფერისად მოგაწყობ, თუ ერთ-ორ თვეს დამაცდი.

– ვეცდები დავიცადო. ახლა მეორე საკითხი. მე მაქვს აქ პირადი და საზოგადო საქმეები. მაგრამ წინდაწინ ვაცხადებ, რომ თუ ჩვენი საზოგადო საჭიროებანი შეწყნარებულ იქნებიან, კერძო ჩემს საქმეებზე ხმასაც არ ამოვიღებ,

– მაშ ჯერ საზოგადო საჭიროებაზე მოვილაპარაკოთ.

– ვილაპარაკებ მხოლოდ ორზე: ჩვენი თავად-ახნაურობის პრი-

კაზის ვალზე და ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოებაზე.

– ხალხის განათლებისთვის ყველაფერზე მზადა ვარ, მაგრამ ჯერ პრიკაზზე. ვალი თუ აღებულია გადახდაც ხომ უნდა?

– საქმეც ის არის, თუ როგორ არის აღებული ვალი? ჯერ ერთი ვიტყვი იმას, რომ ახლა სამ მილიონამდე ასული ვალის პატი-ებისათვის საპატიო საბუთიც რომ არ იყოს, თქვენ სხვაზე უკეთ იცით, რომ ეს მოწყალება ქართველმა თავად-აზნაურობამ სრულებით დაიმსახურა.

– მე კვლავ მესმის ჩვენი წინამძღოლის მსჯელობა!

– არა, ხუმრობა გაშვებით. თქვენ იცით, რომ ქართველები დიდი ერთგული არიან ტახტისა, და მათ რომ მონარჩიული მოწყა-ლების სახით ასეთი საჩუქარი მიეცეთ, კარგი იქნება, მით უმეტეს, რომ ესეც უნდა მოხდეს, ვინაიდან ამას უძევს ძალიან მკვიდრი იური-დიული საფუძველი.

– ოჰო! აბა როგორი?

– ეს ვალები ბატონყმობის დროს არის აღებული. პრიკაზი რომ ფულს აძლევდა, მეკომურ ყმებს იგირავებდა. ეს გირავნობა ახლა აღარ არსებობს და ეს მოვალეების ბრალი არ არის. სესხის აღების პი-რობა დარღვეულია, სწორედ რომ ვსთქვათ, მესამე პირის მიერ, სა-კანონმდებლო ხელისუფლებით.⁵¹⁾ ადგილობრივი მთავარ-მართველო-ბისაგან ამის შესახებ უკვე გამოგზავნილია შუამდგომლობა კავკა-სიის კომიტეტში და საჭიროა მას ხელი შეეწყოს. ეს სასიამოვნო იქნებოდა დიდი მთავარი მეფის მოადგილისათვისაც.

– მართლა და ახლა მაგონდება, გირაოდ მიწას კი არა, გლე-ხებს იღებდნენ. შემიდგინე ამის შესახებ ქალაქი და მე ვეცდები. მეორე საქმე?

– ეს არის საქმე ტფილისის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების შესახებ, სადაც თქვენც წევრი – დამფუძნებელი ბრძანდებით, ⁵²⁾ სასურველია, რომ ამ საზოგადოებამ მოიპოვოს უმაღ-ლესი მფარველობა და აქედანვე აი ასეთი დახმარება მიეცეს:

სამი მილიონის ვალი თუ მოიხსნა, ეს იქნება წყალობა თავად-

აზნაურობის მხოლოდ ერთი მესამედისათვის, ხოლო დანარჩენი ორი მესამედიც რომ მონაწილე შეიქნეს მონარქიული მოწყალებისა, მოახერხეთ ისე, რომ ნაწილი ვალისა ანგარიშებიდან მოიხსნას და დანარჩენი კი წერა-კითხვის გავრცელების სასარგებლოდ მიეცეს.

– აზრი მოსაწონია. საჭიროა ამის შესახებაც ქალაქი. ერთს ქალაქს შეადგენ, როგორც ყოფილი წინამძღოლი თავად-აზნაურობისა, მეორეს კი – როგორ?

– როგორც თავმჯდომარე საზოგადოებისა!

– ჩინებულია! შეიძლება ხვალისათვის?

– უეჭველად მოგართმევ ხვალ.

და მივართვი.

შემდეგ – კრინტიც აღარ დაძრულა ჩემს პირად საქმეებზე.

მაგრამ ვერც საზოგადო საქმეები გაკეთდა: ერთი იმიტიმ, რომ კავკასიის კომიტეტის სხდომაზე გრაფს დაუგვიანდა მისვლა რამდენიმე წუთით, რის განმავლობაშიაც საქმის გადაწყვეტა მოესწროთ. თუმცა კარგად კი გადაწყდა, – რადგან გლეხთა რეფორმის შემდეგ დაგროვილი სარგებელი და ჯარიმა მოხსნეს; მეორე კი ვერ გაკეთდა იმიტიმ, რომ ვარშავაში ვიღაცა ახირებულს კაცს, ჩვენთანს plus royal, que, le, roi, რაღაცა დაეშავებინა და ამიტომ ახლა უხერხულია ქართველების სწავლა-განათლებაზე ლაპარაკი. ⁵³⁾

ღმერთო სამართლიანო! რა აქვს პოლონეთს საერთო საქართველოსთან?

ამასობაში იწყებოდა ის საქმე, ამ ამბავის საგანს რომ შეადგენს. არ მახსოვს ახლა რის თაობაზე, ერთხელ მიხეილ ტარიელიჩმა თავად მინგრელსკის საქმეებზე 'ჩამომიგდო ლაპარაკი.

– როგორც მეყურება, – ვეუბნები მე, – ძალიან ცუდად მიდის იმის საქმე. მგონია იმის ნახევარიც არ შერჩეს, რაც მე მას 1868 წ. ჩავაბარე .

– რატომ, რა მიზეზია?

– ამბობენ, იმისმა აგენტებმა საქმე ისე დაიწყეს, რომ ყველას პირს კატა ეცა, ერთბაშად რომ მგონი ათასზე მეტი საჩივარი შეიტანეს დარღვეული მფლობელობის აღსადგენად. ამან თითქმის მთე-

ლი სამეგრელოს ხალხი აამხედრა მის წინააღმდეგ და პროცესს პროცესზე აგებს თურმე ისეთი საქმეებიც კი წაუგია, რომელთა უდავობა ყველასათვის ცხადი იქნებოდა, ვინმე რომ გასჯილიყო და აპეკის საქმეებში ჩაეხედა, მამულთან ერთად რომ ჩავაბარე.

მეორეთ, შემთხვევით რომ განაახლა მასზე ლაპარაკი, მიხეილ ტარიელის ძე შემეკითხა, ვსწუხდი თუ არა, რომ მინგრელსკის საქმეები იმ მდგომარეობაში იყო.

– თუმცა ღრმად ვარ შეურაცხყოფილი და ამ საქმით მთლად დაქცეული, მაგრამ მაინც ვწუხვარ ადამიანობით საზოგადოდ და კერძოდ იმიტომ, რომ ამნაირად იკარგება ჩემი ცხრა წლის შრომის ნაყოფი.

იმ ლაპარაკის ორიოდუე დღის შემდეგ ის მეკითხება, იყო თუ არა ჩემთან თავადი მინგრელსკი.

70

დ ი მ ი ტ რ ი ყ ი ფ ი ა ნ ი

– არა, არ ყოფილა, ეთხოვნა კი დღეს, რომ მენახა.

– ნახე, ნახე!

– რა იყო, განა ავად არის?

– არა, ავად არ არის, მაგრამ საქმე აი რაში არის: აქ უნდათ დაარსონ საგანგებო უმაღლესი კომისია მისი საქმეების მოსაწყობად; ამ კომისიის თავმჯდომარედ იქნება სახელმწიფო ქონებათა მინისტრი თავადი, ლ ი ვ ე ნ ი წევრებად – სახელმწიფო საბჭოს წევრი კ ლ უ შ ი ნ ი (ადრევე ყოფილი უფროსი კავკ. მეფის მოადგილის მთავარ მართველობისა) და ს ტ ა რ ი ც კ ი (სწორედ ის, რომელიც 1862 წ. ჩემს მაგიერ დაინიშნა მეფის მოადგილის საბჭოში) და წევრად-საქმის მწარმოებლად – ს მ ი რ ნ ო ვ ი, საჭიროა, რომ შენც წევრი იყო ამ კომისიისა... მე მომანდეს, რომ შენ დაგითანხმო, მაგრამ რადგან ვიცოდი, რომ უარს არ იტყოდი, მე დავპირდი კიდევაც. ეს შენ წინ წაგწევს, უფრო ახლო გაგიცნობენ; იქ უნდათ პირადად გაგიცნონ.

– მაგაზე მე უკან არ დავიწევ, მაგრამ ნება მექნება თუ არა, რომ ჩემი სურვილიც გამოვსთქვა?

– ე. ი. პირობები? უსათუოდ.

– მაშ, აი რა: ჩემი სამსახური შესწყდა თავადი მინგრელსკის საქმეების გამო. ახლა უნდა აღმიდგინონ სამსახურის უფლებანი, ე.

ი. დღემდის დაკარგული დრო სამსახურში ჩამეთვალოს. მაგალითები ყოფილან, მაშასადამე ძნელი არ არის.

– რომ ვსთქვათ, ეგ ძნელი არ არის.

– შემდეგ საჭიროა, რომ ჩემსა და თავად მინგრელსკის შორის არავითარი ანგარიშები აღარ იყოს. არ შეიძლება გულში ბოღმა არ გიტრიალებდეს, რომ ასეთი უსამართლო გადასახადი შემოგახვიეს თავზედა. ამისთანა გრძნობა კი, ვისაც უნდა შეეხებოდეს, უთუოდ ხელს შეუშლის მის სასარგებლოდ მუშაობასა.

– დიახაც! მაგას რაღა ჩიჩინი უნდა.

– დაბოლოს, სამსახურში რომ შედიხარ, ჯამაგირიც უნდა გქონდეს მხედველობაში.

– ჯამაგირი გექნება ათასი თუმანი წელიწადში!

– თუ მინგრელსკის ხარჯზე იქნება, ეს ბევრია, იმას ისეც აჩანაგებენ. შვიდიც საკმარისი იქნება.

იმან მომაპყრო თვისი შესანიშნავი თვალები, რომლებიც თითქოს ხმამაღლა მეუბნებოდნენ: გცნობ, გცნობ მე შენა!

– მაშ ნახე, ნახე ხვალ ნიკო და რაც იქნება, მიახმე შემდეგ.

ვიყავი მეორე დღეს ნიკოსთან, ე. ი. მინგრელსკისთან. ვითომც არა ყოფილიყოს რა, გამოექანა, მომეხვია და მეუბნება:

– ცუდად მიდის ჩემი საქმე სამეგრელოში, დიმიტრი ივანეს ძე! უნდა დამეხმაროთ, რომ გამოვაკეთოთ.

– გაგებული მაქვს მეც და ყველაფრის მიუხედავად გულით ვარ მონდომებული დაგეხმაროთ.

– გმადლობთ, გმადლობთ. დღეს უნდა წავსულიყავით ედვარდ ტროფიმოვიჩთან, მაგრამ დღეს იმას ვერ ვნახავთ, ხვალ წავიდეთ. მოდით ხვალ ჩემთან დილის 11 საათზე და წავიდეთ ერთად.

– ვინ არის ეს ედვარდ ტროფიმოვიჩი?

– თქვენ არ იცით? გრ. ედ. ტრ. ბარანოვი.

– ახ, ღმერთო ჩემო! გრაფი ბარანოვი. სახელმწიფო საბჭოს საეკონომიო დეპარტამენტის თავმჯდომარე? როგორ არა, ვიცი, ძალიან მოხარული ვარ, ძალიან!

და წავედით მეორე დღეს გრაფ ედვარდ ტროფიმოვიჩთან,

მაგრამ მინგრელსკისთან ერთად კი არა, რომელსაც რაღაცა მიზეზით წამოსვლა არ შეეძლო, ჩემს მომავალ კოლეგა თვედ. არტემ სმირნოვთან ერთად, რომელიც იქვე, მინგრელსკისთან გავიცანი.

12 საათი იქნებოდა, რომ გრაფმა მიგვიღო.

პირველი შეხედვით გრაფმა ედვარდ ტროფიმოვიჩმა მეტის მეტად სასიამოვნო და საამებელი შთაბეჭდილება იქონია ჩემზე, ისეთი მომხიბლავი იყო მისი სახის ტკბილი, სანდომიანი გამომეტყველება; მისი ჭაღარა ამთავრებდა ამ შთაბეჭდილებას და უნებურად გეპარებოდათ თავში ღრმა ეჭვი იმ ნათქვამის სიმართლეზე, რომ შეხედულება ატყუებსო!! დიახ! იქნებ სხვის ვისიმე შეხედულება ატყუილებს, მაგრამ ამისი კი არა!

საათნახევრის მუსაიფმა მასთან ხომ დაასრულა მისი მომხიბლავობა: პირდაპირ გიპყრობდათ სურვილი რაც შეიძლება ხშირად გენახათ ეს საუცხოვო ადამიანი!

რომ მიგვიღო მე და სმირნოვი, გრაფმა გამოსთქვა თავისი კმაყოფილება ჩემის გაცნობით და სავარძლები შემოგვთავაზა საწერ მაგიდასთან, თავის პირდაპირ.

ვერც კი მოვასწართ დავმჯდარიყავით, რომ შემოვიდა ერთი მანდილოსანი, რომელსაც დიდის პატივისცემით მიესალმნენ და ჩემი თავიც გააცნეს.

მერე გავიგე, რომ ის იყო სიდედრი ნიკო მინგრელსკისა, გრაფინია ეკატერინე ნიკოლოზის ასული ა დ ლ ე რ გ ი, რომლის შესახებ მიხ. ტარიელისძე იტყოდა ხოლმე, რომ ძალიან ჭკვიანი და დიდად პატივცემულია უმაღლესი წრის ქალთა შორისო.

ყველანი დავსხედით და გრ. ბარანოვი მომიყვა გამოკითხვას შესახებ თ-დი მინგრელსკის საქმეებისა და ჩემსა და მის შორის წარმოშობილი პროცესისა.

იოტის ოდენაც არა დამიმაღლავს რა, რაც კი ვიცოდი ყველაფერი უამბე. ის კი ისე მეკითხებოდა, როგორც კაცი, ამ საქმისა ყოველი წვრილმანი რომ იცოდა.

გრაფინია ჩუმად გვისმენდა; სმირნოვი კი ხშირად ერეოდა ლაპარაკში და ისე ბევრს ლაპარაკობდა, რომ გრ. ბარანოვმა ერთხელ

უთხრა მეტისმეტად ლმობიერის კილოთი:

„თევდორე არტემის ძევ, გამომათქმევინეთ ჩემი აზრიც! მე ხომ არ დამიშლია თქვენთვის ლაპარაკი?“

– ეგ ყველაფერი ალბად იმიტომ ხდება, _ სთქვა გრაფმა სხვათა შორის, რომ ქონებრივი უფლება მინგრელსკისა ჯერ არ არის გამორკვეული და მაიორატი არ არის ჯერ დამტკიცებული; მაგრამ თქვენ დიმიტრი ივანეს ძევ, ყველაზე კარგად იცით იმის საქმეები; მითხარით, არის რამე რომ უჩვენებდეს იმის მამულს, – რამდენადმე მაინც რომ არკვევდეს მისი აგარაკების საზღვრებს?

– როგორ არა, არის და რამდენადაც შეიძლებოდა სწორიც!

ამაზე ყველანი შეჩოჩოლდნენ და ჩემთვის ცხადი შეიქნა, რომ აქ საქმე ყველამ იცოდა დაწვრილებით; ხოლო არაფერი არ იცოდნენ 1857 წლის აღწერილობისა.

– გვიამბეთ, გეთაყვა ეგ რა აღწერილობაა?

ეს არის-მთავრობის აქტი, რომლის შედგენაზე კავკასიის მთავარმართველობამ იზრუნა, რათა პეტერბურგში გაწვეული მთავრის ოჯახობის ქონება ცნობაში მოეყვანათ ეს საინვენტარო აღწერილობა არ ეფარდება გამიჯვნას, მაგრამ სისწორით კი უჩვენებს როგორც აგარაკებს, რომლებშიაც შედის კერძო ქონება მთავრისა, როგორც მაგ. ტყე, მინდორი, ბაღები, შენობები, აგრეთვე ამ აგარაკების გარე მიჯნებსა. და ამ ცნობებს ეძლევათ იურიდიული დამტკიცებაც, ვინაიდან აღწერილობა არის შემდგარი მთავრობის მთელი კომისიის მიერ, ადგილობრივი და უმაღლესი ხელისუფლების დეპუტატთა თანადასწრებით და დაფუძნებულია სოფლის მოხელეთა, ამორჩეულ პირთა და მონაწილეთა ფიც-მიღებულ, ჩვენებაზე.

– რას ამბობთო ნუ თუ ასეთი აქტი არსებობს? ოო! ეს დიდად საყურადღებო საქმეა!

ამ აღმოჩენის დიდ საყურადღებობაზე ბევრს ლაპარაკობდა მეტადრე თ. ა. სმირნოვი.

– ეს მითხარით, დიმიტრი ივანეს ძევ, მოიპოვება სადმე ეს აღწერილობა? _ მეკითხება გრაფი.

– როგორ არა! ის არის თ-დი მინგრელსკის საქმეებშიც და

მეფის მოადგილის მთავარ მართველობაშიც, უნდა იყოს აქაც, კავკასიის კომიტეტშიც.

– ასე როგორ არაფერი არ ვიცოდით ამ საქმისა! – ერთი კითხვის ნება კიდევ. მაგრამ ეს კითხვა მიიღეთ ისე, როგორც სურვილი იმისა, რომ თავიდან მოგაშოროთ ყველაფერი, რაც იმაში უსიამოვნო არის თქვენთვისა. რა მიზეზით, ან რა საფუძვლით აღიძრა თქვენში ის პროცესი?

უამბე ეს ისტორიაც იმავე გულახდილობით.

– თქვენს წინააღმდეგ პროცესი კნეინას სახელით იყო, თუ ნიკოს სახელით? – მკითხა გრაფმა.

– ნიკოს სახელით.

– მაშ მადლობა ღმერთს, რომ იმის სახელით. ეგ ადვილი მოსასპობია. ვხედავთ, რომ თქვენს დაუხმარებლად ჩვენ არაფერი შეგვიძლიან, მაგრამ დაგვეთანხმებით კი, რომ გთხოვოთ დაივიწყოთ ყველაფერი, რაც საწყენი იყო და მიიღოთ მონაწილეობა უმაღლესი კომისიის მოქმედებაში?

– დიდის ხალისით! გრაფი მიხეილ ტარიელის ძე მაგის შესახებ კიდევ მელაპარაკა, ხოლო მეც მივეცი ჩემს თავს ნება ზოგიერთი ჩემი სურვილიც გამომეცხადებინა.

მაშინ გრაფი ბარანოვი ხელის მაგრა მოჭერით მიხდის მხურვალე მადლობას, მადლობას მიხდის გრაფინია ადლერბერგის; სმირნოვი ბრწყინავს და ეს აუდენცია ასე თავდება.

– რაც კი შეეხება პროცესით გადასახდელს, – გრაფი ამთავრებს ლაპარაკს, – მე ვიღებ ჩემს თავზე, რომ გავარიგოთ ეს საქმე. არავითარ უკმაყოფილებას აღარ უნდა ჰქონდეს ადგილი.

მეორე დღეს ყველაფერი დაწვრილებით ვუამბე მიხეილ ტარიელის ძეს.

– ახლა აი რა, – მეუბნება ის, – კომისიის წევრად რომ დაინიშნო, საჭიროა ჯერ სამსახურში შეხვიდე. ამის შესახებ ლაპარაკი უკვე იყო თავად ანდრ. ალექს. ლივენთან. იმასაც უნდა წარუდგედრო რომ არ დაჰკარგო, წადი მასთან ახლავე; თუ გაგიძხელონ მიღება, უბრძანე მოახსენონ, რომ ჩემგანა ხარ.

მივედი. მეკარემ, დამინახა თუ არა უცხო მიმსვლელი, პირდაპირ მომახალა, არ შეიძლება, დრო არა აქვსო.

– გრაფი ლორის მელიქოვისაგან, – უთხარი მე და მაშინვე კარები ყურთამდე გაიღო: მობრძანდით!

დაუბრკოლებლად შევედი მისაღებ ოთახში, სადაც ჩუმად იჯდა რამდენიმე ჩემისთანა ორდენიანი.

მოიჭრება ჩემთან ვიღაც კუზიანი შპაგით და სატყეო უწყების პაგონებით, ეტყობოდა მორიგი მოხელე, და ჩემს პიროვნებას მე-კითხება.

– ესა და ეს, გრაფი ლორის მელიქოვისაგან.

წარმოვსთქვი თუ არა ეს სახელი, კუზიანი მაშინვე გაემართა კაბინეტის კარებისკენ და ძალიან ფრთხილად შევიდა.

ერთი თვალის დახამხამებაზე გამოდის და მიცხადებს, რომ ბ. მინისტრი გთხოვთ ცოტა მომითმინეთო.

მალე გამოვიდა მინისტრიც, მთელი თავით მაღალი ყველა ჩვენზე, დაგვიქნია თავი ყველას და რომ დამინახა ახალი პირი, პირდაპირ ჩემთან მოვიდა.

მე დავუსახელე ჩემი თავი.

– აა! ძალიან მოხარული ვარ! ბატონებო! გთხოვო ცოტა მომთმინებას!

ჩამკიდა ხელი და კაბინეტში შემიყვანა.

იქ იმანაც დაწვრილებით მკითხა საქმე, რომელსაც, როგორც ეტყობოდა, უკვე იცნობდა; მკითხა აგრეთვე, თუ რა თანამდებობანი გავიარე სამსახურში ყოფნის დროს, მიულოცა თავის თავს ასეთი მცოდნე პირის შეძენა კომისიაში და ერთი საათის ტკბილი მუსაიფი შემდეგი სიტყვებით დააბოლოვა:

„ამ პირველ ხანად მე შემოდლიან შემოგთავაზოთ მხოლოდ სამინისტროს საბჭოს წევრის ალაგი. მაგრამ ახლა ისეთი სასტიკობაა, რომ ალექსანდრე აგეეს მე (აბაზა) არც მე და არც სხვა რომელსამე მინისტრს საბჭოში შტატ-გარეთ ალაგს არ მისცემს. შტატის ალაგები კი ყველანი დაჭერილია. ის მხოლოდ მიხეილ ტარიელის ძის თხოვნას აასრულებს. სთხოვეთ მას ჩემს მაგიერ, რომ ორი სიტყვა უთხრას მას. ამავე დროს კი, მომიტანეთ დღეს იყოს თუ სხვა დროს, როცა გასურდეთ, ქაღალდი, ე. ი. თხოვნა სამსახურში ჩასარიცხავად.

მეორე დღეს მიხეილ ტარიელის მე მეუბნება:

– აბაზა ჩემთვის იზამს მაგას, მაგრამ აი, ძმაო, კვანძი სად არის! იმან ხელმწიფეს სასტიკი ბრძანება გამოსთხოვა, რომ არანაირი შტატ-გარეთი თანამდებობანი არ დაჭერილიყო. ახლა კი ამ წესის დარღვევა თითონ უნდა ითხოვოს. მე ხომ იმას უხერხულ მდგომარეობაში ჩავაყენეთ ეს სხვანაირად უნდა მოხერხდეს.

– ღვთის გულისათვის, ნურც თქვენ შეიწუხებთ თავს ჩემთვის, ნურც თქვენს მეგობრებს შეაწუხებთ, შტატის ადგილი მეჭირება თუ შტატ-გარეთი, ჩემთვის ეს სულერთია, ოღონდ კი შემემძლოს ჩემს ცოლშვილსაც რამე გაუზიარო.

– მოვაწყობთ, მოვაწყობთ.

შემაქვს თხოვნა, რომ სამსახურში მიმიღონ და მეც სახელმ. ქონებათა. სამინისტროს მიმაწერეს.

შემდეგ, თ-დი მინგრელსკის ინტერესებზე მზრუნველთა წრეში ალბად მსჯელობა ჰქონოდათ იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა მოხერხებულიყო ჩემი უზრუნველყოფა ჯამაგირით. ვამბობ, **ალბად** იმიტომ, რომ თევედ. არტ. სმირნოვმა დაიწყო ერთხელ ჩემთან რჩევა, თუ როგორი შტატი შეგვედგინა უმაღლესი კომისიისა და მისი კანცელარიისათვის.

– ამისათვის წყარო კი არის?

– ახლა იმაზე სწარმოებს საქმე, რომ გამომსყიდველი კომისიისაგან ოციან თხუთმეტი ათასი მანეთის მიღება მოხერხდეს იმ 400 ათას მანეთიდან, რაც თავად მინგრელსკის ერგება მისი ყოფილი გლეხების ნადელებისა. აი აქედან უნდა გადაიდოს საჭირო თანხა, იმის ვარაუდით, კომისიამ რომ სამ წელიწადს იარსებოს.

– მამ მოდით ვიანგარიშოთ.

– თქვენ 7000 მან. წელიწადში – 21000. საჭიროა ერთი საქმის მწარმოებელი; მე მყავს მხედველობაში ჩინებული მოხელე, 1500 ნაკლები რაღა იქნება წელიწადში – 4500. კანცელარიაზე, ე. ი. გადამწერალს, დარაჯს, ბინის ქირას, საკანცელარიო საგნების, ასე ვსთქვათ ამოდენივე – 4500.

სულ შესდგება 30. 000 მ. ხოლო ვინცობაა ახალი რამ ხარჯი გამოტყვერეს ან კომისიის მოქმედებამ ერთი ორი წლით მეტ ხანს

გასტანოს – საჭირო არის მოჭრით 50.000 მ. გადაიდოს.

ასეთი იყო სმირნოვის ხარჯთ-აღრიცხვა; ხოლო რა მოუვიდა მას ამის შემდეგ, ეს მარტო სმირნოვმა იცის.

ამასობაში კომისია უნდა შეკრებილიყო პავ. ნიკ. კლუშინთან; თავადმა ლივენმა მეც იქ მიმიწვია. ისე მომეგებნენ იქ, როგორც ძველ ნაცნობს, მეტადრე იაგ. პავ. სტარიცკი, ის დაუზოგავად ულოცავდა კომისიას საქმის ასეთი მცოდნე თანამშრომლის შეძენას, როგორც დიმიტრი ივანეს ძეა.

– მხოლოდ ამას შეუძლია გამოგვიყვანოს იმ უდაბურ ტყიდან, რომელშიაც ჩვენ ვიმყოფებით.

მაგრამ ის მაინც არც თუ სულ ტყეში იმყოფებოდა; მან ამ საქმისა ბევრი ფაქტი იცოდა, ან უკეთ რომ ვსთქვათ, ამიერკავკასიაში სამ-სახურიდან ახსოვდა.

ამ სხდომაზე პირველად გამოირკვა ჩემთვის მიზანი კომისიის დაარსებისა.

1867 წ. იანვარს გამოსულიყო უმაღლესი ბრძანება – სამეგრე-ლოს მთავრის კუთვნილი მამულებიდან შესდგეს საუფლისწული მამული თავადი მინგრელსკისათვისო, მაგრამ ეს უმაღლესი ბრძანება აქამდე არ მოეყვანათ სისრულეში.

უმაღლეს კომისიას უნდა გამოეკვლია და ყოველი დაბრკოლე-ბანი გადაელახა აღნიშნული ბრძანების ასასრულებლად.

შემდეგ კომისიაში მიიღეს ორი ასეთი გადაწყვეტილება:

1. თუ რას შეიცავდა თავადი მინგრელსკის საუფლისწულო მამული, იმის გამოკვლევის დროს სახელმძღვანელოდ იყოს განსაკუთრებით 1857 წლის მთავრობის აღწერილობა.

2. თავადი მინგრელსკის ქონებრივ-უფლებათა გამოსარკვევად კომისიის მიერ ამიერ-კავკასიაში გაიგზავნოს მისი წევრები, _ ყიფიანი და სმირნოვი და დაევალოთ მათ გადაშინჯონ იქ სასამართლოს საადმინისტრაციო დაწესებულებებში ყველა საქმე, სადაც კი რაიმე ცნობები იქნება იმ ქონებათა შესახებ და წარედგინოს კომისიას, ზოგისა მათი დედანი, ზოგისაც ამონაწერი.

კომისიის თავმჯდომარის მხრით მათ შეუერთეს მინისტრის მინ-

დობილობათა აღმასრულებელი მოხელე გუბარი.

იმათში ყიფიანმა მიიღო სამგზავრო ხარჯად ერთხელ 1700 მანეთზე ცოტა მეტი და მეორეთ 300 მანეთზედაც ცოტა მეტი.

ეს დავალება შესრულდა და 1881 წ. საქმეები და საქმეებიდან ამონაწერები შეტანილ იქმნა კომისიაში.

რადგან ამ საქმეთა უმეტესი ნაწილი ქართულ ენაზე იყო ნაწარმოები, ამიტომ ყიფიანი უმთავრესად მათი შინაარსის არსებითი მხარის რუსულ ენაზე გადაღებას უნდებოდა. ამ მუშაობას მოუწია შემოდგომის, ზამთრის და გაზაფხულის თვეები 1880 – 1883 წლებისა.

და აი ამ ხნის განმავლობაში მე მივიღე სმირნოვის ხელით, ცალკე განსაკუთრებული ბარათების მიცემით, სულ მომავალი ჯამაგირის ანგარიშში, მოწყალეობასავით გადმოგდებული, ასიდან სამას მანეთამდე, სხვადასხვა დროს.

ამის გამო არა თუ პეტერბურგში ვიტანდი უკიდურეს და დამამცირებელ გაჭირვებას, როდესაც მაგალითად, ვეხვეწებოდი მოეცათ ჩემთვის აუცილებელი საჭირო სამასი მანეთი და მაძლევდნენ

მხოლოდ 100, ან 150 მანეთს, _ ამ სამი წლის განმავლობაში ჩემი სასოფლო მეურნეობა გამიჩანაგეს და ჩემს ცოლს არამც თუ გროში ფული არ ჰქონდა ხოლმე, ხანდაზან პურიც კი აკლდა, რის ატანაც მისთვის, როგორც ჩამომავლობით, ისე აღზრდითაც დიდად სამძიმო იყო.

ასეთი მდგომარეობიდან რომ აუცილებელი იყო ჩემი გამოსვლა, ამაზე გამუდმებით და მეგობრულის კილოთი შევჩიჩინებდი როგორც სიტყვიერად, ისე წერილობით თ. ა. სმირნოვს, კომისიის საქმეთა ავანჩავანს, თავისუფლად რომ შეეძლო მისვლა გრაფ ადლერბერგებთან და ბარანოვთან. მაგრამ ჩემი ძვირფასი კოლეგა გარდა ზევით აღნიშნული გულის ამღვრევი მოწყალეების ძლევისა, რაც, როგორც მახსოვს 1500 მანეთს ძლივს შეადგენდა, სამი წლის განმავლობაში წერილობითაც და სიტყვიერადაც მხოლოდ ნელ-ნელა მიყოლიებდა, ან გრ. ბარანოვთან პირადად მოლაპარაკებისათვის მგზავნიდა.

გრაფი ბარანოვიც ისევე მამშვიდებდა და მირჩევდა მოთმინე-

ბას, როდესაც მას მივმართავდი გულუბრყვილობით მინდობილი.

ერთხელ მითხრა ჩემსა და მინგრელსკის შორის ანგარიშების მოსპობის შესახებ:

– ეს ჩემს ზნეობრივ მოვალეობას შეადგენს და დარწმუნებულნი იყავით, რომ ავასრულებ. მე ჩაგაბით ამ საქმეში და მე მომენდეთ.

ოო, ვენდობოდი მე მას უეჭვოდ და უსაზღვრო რწმენით!

– ის უუპატიოსნესი ადამიანია, _ ხშირად წამოიძახებდა ხოლმე ჩემი სმირნოვი, თითონ დიდად პატიოსანი ადამიანი!

ამ ტკბილ ცხოვრებას სატახტო ქალაქში კიდევ ავიტანდი როგორმე, მაგრამ ეს იყო რომ საკუთარ კერას მომწყვიტა და ამით გათამამებული ჩემი მონაწილენი გაუყოფელ მამულს სულ თვითონ ისაკუთრებდნენ. ამის გამო ჩემს სახლშიც აუტანელი მდგომარეობა შეიქმნა. 4,000 დესეტინის ფრიად ნაყოფიერი ძვირფასი მამული იმ დროს 400 მანეთს არ მაძლევდა წელიწადში.

ცხადია რომ დამშვიდებული ვერ ვიქნებოდი პეტერბურგში.

გავბედე ერთხელ და იაგ. პ. სტარიცკის მივმართე რჩევისათვის; რა თქმა უნდა, რომ ამას მხოლოდ უკიდურეს შემთხვევაში ვიზამდი.

– როგორ? ნუ თუ აქამდე თქვენთვის ჯამაგირი არ დაუნიშნავთ? რას ბრძანებთ, თავადმა ლივენმა სთქვა კომისიის თანადასწრებით, რომ პირველ ხანად თავის საბჭოს წევრად გნიშნავდათ.

– იმან მეც მითხრა ეგ, მაგრამ ალბად ვერ მოასწრო.

– მე ვფიქრობ, რომ ამ საქმეს მხოლოდ ასეთი სწორი და ლეგალური გზით შემოევლება: თქვენა ხართ დანიშნული კომისიის წევრად თვით კომისიის შუამდგომლობით. მაშასადამე მოვალეც ის არის ჯამაგირი გამონახოს. ხვალ სხდომა იქნება, ფორმალურად გამოაცხადეთ იქ ამაზე, მეც ხელს დაგიჭერთ.

ეს იყო მარტის პირველ ნახევარში 1882 წელს.

შევიტანე ეს განცხადებაც თვით თავადი მინგრელსკის თანადასწრებით, თავმჯდომარეობდა პ. ნ. კლუშინი; იმანაც გაკვირვება გამოსთქვა და გაიხსენა ყოფილი თავმჯდომარის განცხადება.

დაადგინეს, რომ კომისიამ უნდა იშუამდგომლოს საბჭოს წინაშე, მაგრამ საკითხი იყო, რა გზით? წინად კომისიის ყოველი მიწერ-მოწარა კავკასიის კომიტეტის მეშვეობით ხდებოდა. ახლა კი ეს კომიტეტი აღარ არსებობს. სახელმწიფო საბჭოსთან კომისიას პირდაპირი დამოკიდებულება არა აქვს, მაგრამ ის არის დაარსებული კავკ. მეფის მოადგილის იციატივით, რომელიც ახლა სახელმწიფოს საბჭოს თავმჯდომარეა; მაშ კომისიას შეუძლიან მის უმაღლესობასთან შუამდგომლოს.

ასეც გადასწყდა.

მაგრამ ამას გარდა კიდევ გადასწყვიტეს:

კერძოთ ეთხოვოს გრ. ბარანოვს მოამზადოს იქ ნიადაგი, რომ უარი არ უთხრან, და მერე იშუამდგომლონ.

– ედვარდ ტროფიმოვიჩს კი მე მოველაპარაკები, – სთქვა პ. ნ. კლუშინმა.

– მეც მოველაპარაკები, – სთქვა იაგ. პი სტარიცსკომ 7

– მეცა ვსთხოვ, – სთქვა თ-მა მინგრელსკიმ. სმირნოვს ხომ სულ თვალეზი უბრწყინავთ!

აი ახლა კი გამეჩარხა მეთქი საქმე!

მაგრამ ვაი თქვენს მტერსა!

ნიადაგის მომზადებაზე წავიდა მარტი, წავიდა აპრილი და მიდიოდა მაისიც.

აქ კი გადავსწყვიტე წერილობით და ოფიციალურად მიმეწერა სმირნოვისათვის, რომ იმას შესძლებოდა წაეკითხა იქ, სადაც თავადი მინგრელსკის საქმის ბედს ატრიალებდნენ და მიმართულებას აძლევდნენ, რომ ოთხი დაპირებიდან, 1880 წლის მაისში რომ მომეცა ჩემი კომისიაში შესვლის წინ, ასრულებული ჯერ მხოლოდ ერთია: უმაღლესი ბრძანებით დანიშნული ვარ ამ კომისიის წევრად, ხოლო ჩემი სამსახურის უფლებანი არ აღუდგენიათ; ჩემსა და თ-დ მინგრელსკის შორის ანგარიშები არ გაუუქმებიათ და ჯამაგირი არაფერი არ დაუნიშნავთ.

და ყველა ეს მოვაგონე ძალიან ზრდილობიანად, მაგრამ მაინც მოვაგონე.

წერილობითი პასუხის მაგივრად სმირნოვი თითონ მოდის ჩემთან მეუბნება:

– წაუკითხე თქვენი წერილი გრაფ ედვარდ ტროფიმოვიჩს და იმან დამაბარა გკითხოთ თქვენ, ვინ დაგპირდათ ყველა ამას?

უცებ ზეზე წამოვარდი:

– როგორ თუ ვინ დამპირდა? განა თქვენ ჩემსავით არ იცით, ვინ დამპირდა?

– ვიცი, როგორ არ ვიცი, მაგრამ რას გააწყობ იმასთან! მიზრძანა, რომ გკითხოთ და მეც გეკითხებით.

სწორედ ამ ხანებში დაბრუნდა პეტერბურგს გრაფი ლორის-მელიქოვი, სცენიდან დიდი ხნის ჩამოსული და საზღვარგარეთ წასული სამკურნალოდ:

თუმცა ახლა ის საქმეში აღარ იყო, მაგრამ მე მაინც მივიჭერი მასთან და უამბე რა მდგომარეობაში ვიყავი.

მომისმინა აუჩქარებლად.

იცის იმან აუჩქარებლად მოსმენა ყველაფრისა.

– ხვალ მე და ბარანოვი ერთად ვისადილებთ, მოველაპარაკები იმას უეჭველად და ზეგ გადმოგცემ, რაც გამოვა.

მივდივარ მასთან ერთი დღის შემდეგი.

– გუშინ ბარანოვს ველაპარაკე: ველაპარაკე დიდს საზოგადოებაში და სიტყვა მომცა, რომ ამ დღეებში გაგირიგებს ყველაფერს. ხვალ ნახე ის შენ თითონ.

მიხეილ ტარიელის ძემ შემატყო, რომ მე ეს როგორღაც არ მიამა.

– რატომ? არა! მიდი! ის დიდად პატიოსანი ადამიანია!

გავიმაგრე გული და წავედი მეორე დღეს გრაფ ედვარდ ტროფიმოვიჩთან.

მიღების მოლოდინში ცალკე ოთახში სრული ერთი საათი ვიჯექი.

რა გაეწყობა! სახელმწიფო კაცს თავისუფალი დრო ყოველთვის არა აქვს.

ის რომ სახელმწიფო საბჭოს კანონთა დეპარტამენტის თავმჯდომარეც არ ყოფილიყო, _ რკინის გზის მთავარი კომისიის თავმჯდომარეობაც კმაროდა მისთვის, რომ აუარებელი საქმე ჰქონოდა.

ის იყო შევდგი ფეხი მასთან, რომ მან მაგიდის იქით, უკან ხელეზ გაწყობილმა ცივად მომახალა: „რა გნებავთ თქვენ“

გულის სიღრმემდე შეძრწუნებულმა, სხაპა-სხუპით მივაყარე ასეთი ფრაზა:

„მე მინდოდა მესარგებლა გრაფი ლორის მელიქოვის ჩამოსვლით, რომ თქვენთვის მომეცა საშუალება შეგემოწმებინათ ჩემი პასუხი, თქვენს კითხვაზე რომ მივეცი სმირნოვს.“

– რაო?

ხმა ამაღლებით, ხოლო თითო თითო სიტყვად, იგივე ფრაზა გაუმეორე.

– მერე რაო? მან მოგცათ ეს დაპირებები?

– ზოგს ის დამპირდა, ერთს კი თქვენ დამპირდით.

– მე როგორ დაგპირდებოდით? დაპირებას მაშინ ვიძლევი, როდესაც საქმე მე შემეხება. ეგ კი შეეხება თ-დ მინგრელსკის. მის მაგივრად მე ვერავითარ დაპირებას ვერ მოგცემდით.

– ოო! უკაცრავად! შევმცდარვარ!

და რა დაუკარ თავი უმდაბლესად, თითქმის გამოვარდი იმის, კაბინეტიდან.

„უუპატიოსნესი“ ადამიანი!...

ეს იყო 10 ივნისს 1882 წ.

დავით იასეს ძის ჩუბინოვის ⁵⁴) მეგობრობისა და ნდობის წყალობით, რომელმაც მასესხა და არავითარი ხელწერილი არ მოუთხოვნია 300 მანეთი, 12 ივნისს გამოვედი პეტერბურგიდან და მოვედი თუ არა სახლში, ოფიციალურად შევატყობინე კომისიას, რომ ჩემი, როგორც მისი წევრის, მოვალეობის ასრულება მხოლოდ ჩემს ჭერქვეშ შემიძლიან, ამიტომ ჩემს აზრს იმ მოხსენებაზე მოგაწოდებთ, რომელთაც აქ გამომიგზავნით მეთქი.

ამაზე შეჩერდა ჩემი განმეორებული მთავრობის სამსახური. ⁵⁵)

მაგრამ სანამ აქ წერტილს დავსვამდე, მინდა ერთი საკითხი დავაყენო, თუმცა ესეც კი ვიცი, რომ ძალიან საეჭვოა ჭეშმარიტი პასუხი მივიღო.

განურჩევლად ყველას ეპყრობიან ასეთნაირად, თუ მხოლოდ ჩვენ, ქართველებსა? მართალი კია, ჩვენ უფრო მომთმენნი ვართ და ბევრ სხვაზე უფრო მორჩილნი...

ვნახოთ ახლა რა დღეს გვაყრიან ხოლმე ხანდახან საარჩევნო და ან საზოგადო საქმის სამსახურში.

III

საარჩევნო სამსახურში

19.

მე ვარ გიმნაზიის საპატიო მზრუნველი, ხოლო სასწავლო ოლქის მზრუნველი არის ბარონი ა. პ. ნიკოლაი. – მოსწავლენი ეკონომიის ხარჯზე. – რუსული ენის მაგივრად ტექნოლოგია და სასოფლო მეურნეობა. – სცენა მზრუნველის საბჭოში. – გიმნაზიის საქმეების თავის დანებება.

1852 წლიდან 1864 წლამდე, მთავრობის სამსახურში ყოფნის დროს, ქართველ თავად-აზნაურობამ სამ-სამი წლობით ოთხჯერ ზედიზედ ამომირჩია ტფილისის სათავად-აზნაურო გიმნაზიის საპატიო მზრუნველად, ხოლო სამსახურიდან გამოსვლის 1^{1/2} წლის შემდეგ ტფილისის გუბერნიის წინამძღოლად ამირჩია, რაც 1867 წელსაც განმეორდა.

სანამ სასწავლო ოლქის მზრუნველად ვ. ნ. სემიონოვი იყო, რომელიც ძალიან ცუდი თვალით მიცქეროდა, სამსახურში დამოკიდებულება მაინც კარგი გვქონდა. ხოლო აუტანელი შეიქნა მისი მოადგილე ბარონ ა. პ. ნიკოლაისთან, თუმცა კერძო დამოკიდებულება ჩვენ შორის კარგი იყო.

აქ მე უნდა აღვნიშნო ორი დამახასიათებელი შემთხვევა მაინც.

1. როდესაც პირველად გადავშინჯე გიმნაზიის ხარჯთ-ალრიცხვა, მეტადრე პანსიონის შესახებ, რომლის უმთავრესი ზედამხედველობა, მაშინდელი წესით, საპატიო მზრუნველს ჰქონდა დაკისრებული,

სხვათა შორის შევნიშნე, რომ უფროსი კლასების პანსიონერებს ზოგიერთი სახელმძღვანელო წიგნის თითო ეგზემპლარი ორ-სამ კაცს ერთად ეძლეოდა; ეს კი, რა თქმა უნდა, რომ სწავლაში მათ ხელს შეუშლიდა. საცვალი ეძლეოდათ – ტანზე ჩასაცმელი კვირაში მხოლოდ ერთი გამოცვლა, ლოგინისა კი ორ კვირაში – ერთი გამოცვლა, მერე ისიც კეთილშობილთა პანსიონში, სათავადაზნაურო გიმნაზიასთან!

ამას გარდა ზოგიერთი საგნები ხარჯში ნაანგარიშევი იყო ასს მოსწავლეზე, ზოგი კი ასს-ათზე.

აღმოჩნდარომ ზემოდ ნაჩვენებ საგნებისთვის ფული არ ჰყოფნიდათ სწორეთ იმიტომ, რომ შტატის ასი მოსწავლის გარდა, ათი კიდევ უნდა შეენახათ ეკონომიის ხარჯზედ.

საიდან გაჩნდნენ ესენი?

როდესაც ვ. ნ. სემიონოვი იყო ოლქის მზრუნველად, მოუხსენებიათ მისთვის, რომ საცა ასი კაცის შენახვა შეიძლება, იქ იმავე

ხარჯზე ათის შენახვაც მოხერხდებაო. მზრუნველს მოსწონებია ეს აზრი და ნება მიუცია, რომ ეკონომიის ხარჯზე ათი ადგილი გაეხსნათ, განსაკუთრებით გიმნაზიისა და პანსიონის მასწავლებელთა და მოხელეთა შვილებისათვის.

– ეგ რომ სასარგებლოა, ამის წინააღმდეგ რა ითქმის, მაგრამ არავითარი ცალკე ხარჯის ჩვენება არ შეიძლება ათს მოსწავლეზე, სწორედ იმიტომ რომ ისინი ეკონომიის ხარჯისანი არიან, ე. ი. ისინი უნდა შეინახოთ იმ თანხის ეკონომიის ხარჯზე, ასი კაცისთვის რომ არის დანიშნული, ასე არ არის, კარლ ლეონტიევიჩ? – ვეკითხები დირექტორს, მეტად კეთილს და მართლა უპატიოსნეს ადამიანს.

– დიახ, ეგ მართალია.

– მაშ უბრძანეთ ხარჯთ აღრიცხვა გადააკეთონ და დანიშნონ საჭირო თანხა, როგორც წიგნების შესაძენად ყველა მოსწავლისათვის, აგრეთვე საცვლის მეორე წყვილისათვის. გამლევთ სიტყვას, რომ ფული კიდევ გადარჩება.

რამდენიმე დღის შემდეგ, ოლქის მზრუნველი მითვლის, რომ ვ ე ა ხ ლ ო მ ა ს .

- თქვენ გიმნაზიის მართველობის საჩივარს იწვევთ!
- როგორ, რანაირად?

- თქვე დალოცვილო! მართალია სამადლობელიც არის, რომ გიმნაზიის ყველა საქმეზე ზრუნავთ, თუმცა _ბოდიშს ვიხდი, _ არ შემოდლიან არ შეგნიშნოთ, რომ მასთან პანსიონს თავად-აზნაურობა კი არა, ხაზინა ინახავს; მაგრამ ეს ასეც რომ არ იყოს, როგორ მოითხოვთ თქვენ იმას, რომ ერთი წყვილი „აპოიკიდან“ ორი წყვილი წალა გამოიჭრას?

- ნება მომეცით მაგაზე მოგახსენოთ, ბარონ, რომ თუ კი დაწესებულია საპატიო მზრუნველის თანამდებობა და მისი მოვალეობის საერთო წესებიდან არავითარი გამოყოფა არ არსებობს, მზრუნველს არა აქვს უფლება, რომ მისცეს ნება რაშიმე გადაუხვიონ ამ წესებს. ხოლო, რაც შეეხება „აპოიკას“, როგორც თქვენა ბრძანეთ, მართლა რომ საპატიებელი არ იქნებოდა მოეთხოვა ვისმე, რომ ორიწყვილი გამოეჭრათ ერთისაგან. მაგრამ მე მაგას არ მოვითხოვ, მე ვეუბნები, რომ იმ თანხიდან, ასი „აპოიკისათვის“ რომ გადადებულია, _ ბარემ ასე „აპოიკაზე“ ვილაპარაკოთ, - უნდა კიდევ ათი წყვილის შეძენა მოხეობდეს როგორმე, რომ იმ ათს მოსწავლესაც შეთეროთ წაღები. ისინი ე კ ო ნ ო მ ი ო ს ხ ა რ ჯ ო ს ა ნ ი ა რ ი ა ნ. თუ მათთვის ცალკე ვერ ვყიდით ვერც მაუდს, ვერც ტილოს, მაშ სულ არაფრის ყიდვაც არ შეიძლება.

ხარჯთ-აღრიცხვა მაინც გადასწორდა და შემდგენელები გაკვირვებულნი დარჩნენ, რომ ეკონომიაში 500 მანეთამდე კიდევ დარჩა.

ბარონს კი არ შეიძლება არ ეგრძნო, რომ შენიშვნის მიცემა იმისი საპატიო მზრუნველისთვის, ცოტა რომ ითქვას, უადგილო იყო.

2. გიმნაზიის ინსპექტორი მკითხავს ერთხელ, გადავშინჯე თუ არა მეორე წლის ნუსხა გაკვეთილებისა გიმნაზიაში.

- არა, არ გადამიშინჯავს.

- გნებავთ, მე მოგართმევთ? აგრეთვე შუაგულ გუბერნიათა გიმნაზიებისთვის სამინისტროს ნუსხასაც! გადაშინჯეთ, თქვენთვის ეს საინტერესო იქნება.

– ძალიან დამავალბთ!

ვშინჯავ და უპირისპირებ. დიახ! აი თურმე რაშია საქმე? ჩვენში მე-7-დე კლასში შემოუღლიათ ტეხნოლოგია და სასოფლო მეურნეობის სწავლება, ხოლო რუსულ გიმნაზიებში ეს არ არის. შემდეგ? ჰო! ამ ახალ საგანს განაწილებული აქვს მხოლოდ 2 გაკვეთილი კვირაში! განა შეიძლება კარგად შეისწავლოთ? რა თქმა უნდა რომ არა! მაგრამ ეს კიდევ რა არის! საიდან გაჩნდა ეს 2 გაკვეთილი, რომელ საგანს ჩამოუჭრეს? ვადარებ ორივე ნუსხის ციფრებს, აქაურისას და პეტერბურგისას; ბოლოს ვპოულობ, რომ ეს ახალი გაკვეთილი ჩამოჭრილი აქვს რუსულ ენას!

შუა-გულ გუბერნიების გიმნაზიებს, სადაც ბავშვები შედიან რუსული ენის მცოდნენი, როგორც მშობლიურისა, სახლში სალაპარაკოსი, – ამ ენის სასწავლებლად დანიშნული აქვთ 24 გაკვეთილი; აქ კი – 22, მაშინ როდესაც კუთვნილი იყო სამართლიანობითაც და ადამიანობითაც საზოგადოდ, რომ 48 დაენიშნათ, შესაძლებელი რომ ყოფილიყო; ეს ენა ხომ აქ იმ ბავშვების უმეტესობისათვის, რომლებიც გიმნაზიაში შედიან, სამშობლო ენა არ არის და მიუხედავად ამისა ისე კი უნდა შეისწავლონ, რომ ამით გაიარონ ყველა საგნები და გაიარონ ისე, რომ დაიმსახურონ ისეთივე ნიშნები, როგორც შემოღებული აქვს სამინისტროს რუსებისთვის. ეს კი, ერთ უმთავრეს საგანში მხოლოდ 22 გაკვეთილით და წამატებულ საგანში 2 გაკვეთილით, მკვიდრ მცხოვრებლებში არავის არ შეუძლია!

კარგად რომ ჩავხვდი ინსპექტორის მიერ მოცემულ კითხვას, მივმართავ ოლქის მზრუნველს და მზურვალედ უხსნი, თუ რა ყოვლად შეუფერებელია ასეთი წესი საბრალო ჩვენი შვილებისთვის!

– დიახ, მეც დარწმუნებული ვარ, – მიპასუხებს ბარონი, რომ ეს აქაურ ბავშვებს ხელს შეუშლის სწავლის წარმატებაში, მაგრამ მე

უნდა მიმეცა ნება ამ წლობით უფროსს კლასებში ტეხნოლოგიისა და სასოფლო მეურნეობის სწავლება შეეტანათ. გამოცდილება გვიჩვენებს, რასაკვირველია, ამ შემოღების უხერხულობას და საქმეს მაშინ გავასწორებთ.

ერთი წლის შემდეგ მზრუნველის საბჭოში მიმიწვიეს.

საბჭო შესდგებოდა თვით მზრუნველის თავმჯდომარეობით, მისი თანაშემწისა და გიმნაზიების დირექტორებისაგან და საგანგებოდ დანიშნულ გარეშე პირთაგან. ეს გარეშენი იყვნენ, ჩემს გარდა: გენერალი იოს. ივ. ხოდზკო, იპ. ალ. დიუკრუასი, ნ. ვ. ხანიკოვი და თავადი გიორ. კონ. მუხრანსკი.

განსახილველი იყო ახალი წესდება კავკასიის სასწავლო ოლქის სასწავლებლებისა, რომელიც შეედგინა ბარონ ა. პ. ნიკოლაის, მომავალ სახალხო განათლების მინისტრს.

საქმე წყალივით მიდიოდა, სანამ თვით ტფილისის გიმნაზიის საგნების კურსამდე არ მივდიოთ.

„ტექნოლოგია და სასოფლო მეურნეობა“, ტყვიასავით მეცა ყურებში! სჩანს მათი სწავლება სამუდამოთ რჩება, ვინაიდან შეგვაქვს წესდებაში?

მე მოვალედ ჩავსთვალე ჩემი თავი ეს საქმე მზრუნველ საბჭოსთვის ამეხსნა და დიდი ხნის კამათის შემდეგ, რა დროსაც მეტ ნაწილად გარეშენი მსჯელობდნენ, როგორც უფრო თავისუფალნი თავის აზრის გამოთქმაში, გადაწყვეტილი იყო დიდი უმრავლესობით თავმჯდომარის წინააღმდეგ, რომ გიმნაზიის კურსიდან გამორიცხულიყო ტექნოლოგია და სასოფლო მეურნეობა, ვინაიდან გიმნაზია არის სასწავლებელი საერთო განათლებისა და არა პროფესიონალური. ⁵⁶⁾

– ეჰ, დიმიტრი ივანეს ძე! თქვენ წაგვიხდინეთ ეს საქმე!

ეს ლაზათიანი სიტყვა მომახალა თავმჯდომარემ.

– მე თუ მაქვს პატივი წევრი ვიყო ამ კრებისა, ცხადია არა იმიტომ, რომ საქმეს უხდენდე; პირიქით იმიტომ, რომ ვეხმარებოდე რაც ძალი და ღონე შემწევს; ხოლო თუ თქვენ ისე ფიქრობთ, ბ. თავმჯდომარე, რომ მე მხოლოდ გიხდენთ საქმეს, მაშ თავს გიკრავთ და განთავისუფლებთ. – და ავდექი კიდეც, რომ დარბაზიდან გავსულიყავ.

– არა, არა! მე სრულებით ეგ არ უნდა მეთქვა, მე...

– უკან მიგაქვთ თქვენი სიტყვა?

– დიახაც, დიახაც!

ასე ტკბილად გათავდა ეს პატარა შეტაკება.

გადის კიდევ ერთი წელიწადი და მე ვესწრები გიმნაზიის სა-
პედაგოგიო საბჭოს, როდესაც საბოლოო დასკვნა გამოაქვთ წლიუ-
რისა და გამოცდის ნიშნებისა ე. ი. როდესაც სწყვეტენ ვინ არის
ღირსი მაღალ კლასში გადასვლისა და ვინ ატესტატისა კურს დამ-
თავრებულეებში.

– რა მენანება, რომ № მხოლოდ 4 მიიღებს, მაშინ როდე-
საც ყველა საგნებში და ყოფაქცევაშიც ყოველთვის 5 ჰქონდა!

– წარმოიდგინეთ, №№ სამაგალითო მოწაფე, ყველაფერში
მიიღებს 3!

– აჰ ღმერთო ჩემო! X შემდეგ კლასში ვერ გადავა! რა უნდა
აკეთოს კლასში მთელი წელიწადი?

– მე თქვენ გარწმუნებთ, რომ ამას ვერ აიტანს!

ესა და სხვა ამგვარი გაცემა პედაგოგიურ საბჭოს წევრებისა
ამტკიცებდა იმ ფაქტს, რომ შედეგი ყველას დიდად აწუხებდა.

– ეს რითი აიხსნება? – ვეკითხები დირექტორს.

– აიხსნება იმითი, რომ არავის არა აქვს 1 მეტი ნიშანი ტეხ-
ნოლოგიასა და სასოფლო მეურნეობაში.

– როგორ თუ ტეხნოლოგიასა და სასოფლო მეურნეობაში? თქვე
ნის თანადასწრებით არ იყო, რომ შარშან კურსიდან გამოვრიცხეთ?

ამ ჩემს გაცემაზე კ. ლ. ჩერმარკმა გადაშალა წიგნაკი „ახალი
წესდებისა“, სადაც ეს საგნები წინანდელივით სავალდებულოთა შო-
რის იყო მოხსენებული.

– საბჭომ ხომ გამორიცხვა გადასწყვიტა?

– საბჭომ გადასწყვიტა, მაგრამ ბარონმა არ ინება.

– ეს რა ამბავია?! მე ასე მეპრიანებაო?

მაშ უკაცრავად! მე ასეთი წესების მსახური არა ვარ.

და იმ მომენტიდან გიმნაზიის მზრუნველად აღარ ვიყავი.

20.

ბატონ-ყმოზა საქართველოშის. – სენატორი ბარონი განი. – მთავარ მართველობის
საბჭოს განკარგულება. – პროტესტები. – თ-დი ალ. გარს. ჭავჭავაძე და თ-დი დიმ.
თომ. ორბელიანი. – საბჭოს განკარგულების გაუქმებას. – მოხსენება ბატონ-ყმოზის შე-
სახებ. მისი არსებობის აღიარებთ. – რეფორმის შედგომა. – პირადი განმარტებანი
ახალ მეფის მოადგილესთან. – მოწონება მისგან. – წესი თავად-აზნაურობის აზრის
წარდგენისა. – განმარტება ხელმეორედ. – კიდევ: – რ ო გ ო რ გ ა ბ ე დ ე თ? – აზრი
536-ი თავად-აზნაურისა 16-ის წინააღმდეგ. – შემცდარი აზრი ამ აზრის შესახებ.

მე-17-ე გაკვეთილის დასაწყისში მე დაგპირდით აღმენიშნა ამ-
გავი 1840-ან წლებიდან აღძრული საკითხისა ბატონ-ყმობის შესახებ
საქართველოში.

დოგმატიური მხარე ამ საქმისა იმდენად ვრცელი და რთულია,
რომ მისი საკმარისად შეგნება მხოლოდ დაწვრილებით ისტორიული
გადმოცემით შეიძლება და ამას უნდა დაეთმოს მთელი ცალკე წერი-
ლი. აქ კი შემიძლია შევეხო საქმის მიმდინარეობას, ხოლო იმდენად
ვრცლად კი, რომ გადმოგცეთ იქიდანყველაფერი, რაც ჩემი ს უ ლ ი ს
ს კ ო ლ ა ს შ ე ა დ გ ე ნ ს.

ბატონ-ყმობის შესახებ საკითხს საქართველოში პირველად ოფი-
ციალურად შეუდგა ბარონი განი 1840 წელს. თითქმის ოთხი წელი-
წადი უჯდა ის ტფილისში, რევიზიის სენატორის უფლებით, თავის
ფინანსიურ სისტემას; მაგრამ ნ. პ. ბეზაკის უბრალო აზრმა გაჰვანტა
ის, როგორც უნიადაგო ქალაქის შენობა. ბარონმა განმა მიაგნო
ეგრედ წოდებულ მეფე ვახტანგის კანონებში, სომეხთა კანონების
განყოფილებაში, ერთს მუხლს, რომელიც ამბობს, რომ „ადამიანი
თავის თავად თავისუფალია, მაგრამ ყმა მიწის პატრონისა, სანამ
იმის მიწით სარგებლობსო“.⁵⁷⁾

ევრიკა!

„მაშასადამე, ცხადია, რომ აქ არას დროს არ ყოფილა ბატონ-
ყმობა და ის, რასაკვირველია, გამოგონილია მოხელეებისაგან, რომ-
ლებიც აქაურ-დამოკიდებულებაში ხედავდნენ იმასვე, რაც იმათ რუ-
სეთის შუაგულ გუბერნიებში უნახავთო!“

ასეთი შეხედულებით შემდგარი საქმე შეტანილ მოქმნა 1841 წელს,
საქართველოს უზენაეს მართველობის საერთო კრების ნაცვლად,
ორიოდე წლის წინად დაარსებულ მთავარ-მართველობის საბჭოში.

გენერალი გოლოვინი იმ დროს დაღესტანში, სახელდობრ სა-
ლატავიაში, იერიშით იღებდა ხუზარის სიმაღლეებს და სოფ. ჩირ-
ქეისს, ამიტომ საბჭოს თვით ბარონი განი თავმჯდომარე; ხოლო
საბჭოს მაშინდელმა წევრებმა და მათ შორის მეტადრე ჟურავლიოვმა
და ლეგკობიტოვმა, თუმცა მოწინავე-პირებმა, მაგრამ მასთან ისე-

თებმაც, რომლებიც სამსახურში თვის მიმართულებას როგორც შეხვდებოდათ ისე სცვლიდნენ, ბარონი განის ბედნიერ აზრს მედგრად დაუჭირეს მხარი და საბჭოს ჟურნალით წაშალეს და კინალამ სულაც დამარხეს ბატონ-ყმობა დაწესებულებას, რომელიც იმ დროს ბატონ-ყმობის აქტებს ადგენდა ხოლმე, ე. ი. სამართლისა და სასჯელის საქართველოს ექსპედიციას (Экспедиция суда и расправы),⁵⁸ ს ა ი დ უ მ ლ ო მ ი წ ე რ ი ლ ო ბ ა გაუგზავნეს _ არავითარი აქტები არ შეადგინოთ გლეხებზე ახალ განკარგულებამდეო.

მაგრამ არც მაშინ არსებობდა ისეთი ტომარა, შიგ რომ მახათი დამალულიყო და რასაკვირველია, საიდუმლო მაშინათვე გამოჟღავნდა.

ძნელი სათქმელია, გადაიქცეოდა თუ არა ეს აქაც ისეთ ნაპერწკალად, რომლის მსგავსმა იმავე ხანებში გურია ცეცხლის ალში გახვია, იმავე ხელისუფლების მიერ კარტოფილის დათესვის ბრძანებისა და გადასახადის ფულად მოთხოვნის გამო. მაგრამ აქ აღმოჩნდა ორი პირი, რომელთათვის, მართალია, მადლობა არავის არ უთქვამს, მაგრამ რომელთა მადლობელი მაინც უნდა ყოფილიყო მთავრობა საქმის მშვიდობიანად დამთავრებისათვის.

გენერალ-ლეიტენანტმა თავადმა ალექსანდრე გარსევანის ძე ქავჭავაძემ (ე. ი. მ⁵⁹) ქართველებიდან მაშინ საბჭოს ერთადერთმა წევრმა, გაჰბედა წინააღმდეგობა საბჭოს დადგენილებისა და განუმარტა მას ისტორიული და დოგმატიური მნიშვნელობა ვახტანგის კანონებისა, რამაც განი და მისი მომხრეები თავიანთ შეკდომის შემადრწუნებელ შეგნებამდე მიიყვანა.

მაგრამ ჩადენა უფრო ადვილია შეცდომისა, ვიდრე მისი გამოსწორება.

სანამ იმის ფიქრში იყვნენ, თუ როგორ დაეღწიათ თავი ამ შემთხვევიდან და შესაფერი თავაზიანობაც დაეცვათ, მეორე პირმა, ტფილისის გუბერნიის თავად-აზნაურთა წინამძღოლმა, თავ. დი. მ. თ. ო. მ. ო. რ. ბ. ე. ლ. ი. ა. ნ. მ. ა, მთავარ მართებელის იქ არ ყოფნის მიზეზით, საბჭოს საიდუმლო განკარგულება პირდაპირ შინაგან საქმეთა მინისტრს აცნობა და თან დაურთო, რომ თუ ეს განკარგულება დაუყოვნებლივ

არ გაუქმდა, ჩვენი მხარის სიმშვიდეს თავს ვერავინ იდებსო.

და მართლაც, რა უნდა ყოფილიყო, მაგალითად, ეხლანდელ ნოტარიულ დაწესებულებათ რომ მოსლოდათ ბრძანება, არავითარი აქტები არ შეადგინოთ უძრავ ქონებაზედაო?

რასაკვირველია, ეს იქნებოდა სრული სისულელე; (ხომ გაყვიროდენ, საფრანგეთში: „La propriété est le vol“ ⁶⁰) საზოგადოებრივ ურთიერთობაში სრული აღრევა მოხდებოდა!

სამინისტროში რასაკვირველია, საქმეს სადაღ შეხედეს და მაშინვე გასცეს განკარგულება განის ამ veto-ს გაუქმებისა.

გენერალ გოლოვინს ჯერ კიდევ არ დაემთავრებია თვისი საქმე სალამატიაში, რომ საჩქაროდ დაბრუნდა ტფილისში და აქ თავისი უკმაყოფილება გამოსთქვა, რომ მის გარეშე მიემართნათ მინისტრისათვის; მაგრამ გულში კი? რა თქმა უნდა, სრული კმაყოფილი იყო, რომ იმას თავის-სატეხად მხოლოდ გურიის აჯანყება უხდებოდა.

საქმე, რასაკვირველია, ამით ვერ დამთავრდებოდა; არ შეიძლება რომელიმე გზით არ განეგრძოთ გამოკვლევანი, რომელიც საკითხის რაციონალურად გადაწყვეტამდე მიიყვანდა, და ეს გამოკვლე-

ვანი, სულ რომ საიდუმლოდ სწარმოებდა, 1849 წელს საბჭოს უკვე სხვა შედგენილობის განსახილველად დაისვა.

იქ მაშინ ისხდნენ საქმეში გამოცდილი პირები, განათლებულნი, სრულიად კეთილი განზრახვებითა და ჰუმანიური-გატაცების არა უცხონი. ასეთები იყვნენ: ფადეევი, – მამა 1884 წ. ოდესაში გარდაცვლილი გენერალი მწერლისა, დიუკრუასი, დესიმონი, სემიონოვი, ბარონი ნიკოლაი, კოცებუ და ერთად ერთი ქართველთაგანი, თავადი გიორგი მუხრანსკი; მაგრამ ისროგორც შემდეგში გრაფი ლოლის მელიქოვიც, – ნეპოტიზმის დაწამებას ერიდებოდა და ამ გრძნობის გამო იყო, რომ ცოტა შორს ეჭირა თავი წმინდა ადგილობრივ ინტერესებიდან.

სამაგიეროთ ქართველებიდან იყვნენ: თავმჯდომარე საბჭოსი თავადი ვას. იოს. ბებუთოვი და საქმეთა მმართველი, მე ცოდვილი, რომელსაც ხვდა წილად დაწვრილებით მოხსენების შედგენა იმ ცნობებით, მაზრის უფროსებს რომ შეეკრიბათ, ან არქივის საქმეებიდან

და კანონებიდან რომ ამოეწერათ.

ვერავითარ უნარს ვერ ვგრძნობ ჩემში შეუდგე იმის მტკიცე-
ბას, რომ კაცს, რომელიც ხელს ჰკიდებს რაიმე საქმეს, ამ საქმის
მიზნის ბუნდოვანი წარმოდგენა მაინც არ ჰქონდეს. არ მაქვს უნარი
ამიტომ, ვამტკიცებლე იმასაც, რომ მომხსენებელს არ ჰქონდეს აკვია
ტებული იდეა, იმის მუშაობას რომ ხელმძღვანელობდეს.

სწორედ ასევე საეჭვოა ჩემთვის, რომ რაიმე იდეა საფუძვლია-
ნად მიეწერებოდეს ბუნების იმ მოვლენათა კატეგორიას, რომელთაც
ბევრი მოაზროვნე თვით-ჩასახულ საგნებს აწერდა.

ამიტომ ვერ ვიტყვი, რომ თავის-თავად ჩაისახა ის აზრიც, ამ
საქმეზე მუშაობის მთელ დროს რომ თავიდან არ მომცილებია. წარ-
მოსდგა ის აი როგორი მოსაზრებით:

„ბუნების წინააღმდეგი (противоестественная) მონური დამო-
კიდებულება ადამიანისა ადამიანზე, ყველგან არსებობდა; მაგრამ იმ
საზოგადოებებსა და სახელმწიფოებში, რომლებიც მოწინავედ ითვ-
ლებოდნენ, ერთში გადავარდა ის მშვიდობის საშუალებით, მეო-
რეში, როგორც მაგ. გერმანიაში და დიდი ხანი არ არის ამერიკის
შეერთებულ შტატებში – სისხლის მდინარეებით წაირეცხა. ადამიანის
სისხლი კი ჩვეულებრივ იქ იღვრება, სადაც ცოტად თუ ბევრად
აუტანელია შეურაცხყოფა სამართლიანობის ან ისტორიული სიმართ-
ლის გრძნობისა.

„ბატონ-ყმობის მოსპობის აუცილებლობას აქაც წინადგრძნო-
ბენ უკვე მოწინავე პირები და მალე დადგება დრო, როდესაც ის უნ-

და მოისპოს. ხოლო მთელი საკითხის სიმძიმე იმაში მდგომარეობს,
თუ როგორ უნდა გაუქმდეს, ლეგალური თუ არა ლეგალური ხაზვა-
ლებით? ლეგალობა საერთოდ მეტისმეტად საყურადღებოა სწორედ
იმით, რომ კი არ აღიზიანებს, არამედ აწყნარებს ვნებათ.

„ხოლო რომ ლეგალური გზით გაუქმდეს რაიმე არსებული,
უწინარეს ყოვლისა უნდა დამტკიცდეს, რომ ის არსებობს; სხვაფრივ
საქმე ხომ ქარის წისქვილებთან ბრძოლას დაემსგავსება.

„აქამდე იმის ცდაში იყვნენ, დაერწმუნებინათ ყველანი, რომ
საქართველოში ბატონ-ყმობა არ ყოფილა, მაგრამ ეს შემცდარია.

მამასადამე უნდა დამტკიცდეს, თუ ეს შესაძლებელია, რომ იყო ბატონ-ყმობა. მაშინ გაღიზიანების საბაზი აღარ იქნება და ბატონები შეიძლებენ დამშვიდებით ასწონ-დასწონონ, რასაც კარზე მომდგარი დრო თხოულობს და ღირსეულად შეემზადონ მისაღებად“.

აი, მოსაზრებათა ამ აკინძვით იყო, რომ დაიბადა ის აკვიატებული აზრი, რომლითაც მე შეუდექი ჩემი მოხსენების სქელ რყეულსა. არა თუ შესაძლებელი გახდა დამტკიცება იმისა, რომ საქართველოში ბატონყმობა ძველი დროიდან არსებობდა, - აღმოჩნდა, რომ შეუძლებელიც იყო ამ არსებობის წინააღმდეგ მოეყვანათ რამე.

მართალია თვით უფლება არ გამოიხატებოდა იმ ფორმით, როგორც ეს რუსეთში იყო და წოდებათა ურთი-ერთ შორის არც იმ სიძულვილ-განხეთქილებაში, როგორც იქ იყო, მაგრამ ყიდვა-გაყიდვის უფლება და სხვა კანონიერი შეძენა გლეხებისა იცოდა ხალხის ისტორიულმა ცხოვრებამ და ეს ისე ცხადად გამომდინარეობდა ყველა შეკრებილი ცნობებიდან, რომ ადამიანები, სწორი გზის ახვევით რომ თავ-აშვებულნი მიისწრაფოდნენ წინ, უკმაყოფილონი დარჩნენ ჩემი მოხსენებითა; მაგრამ მისი საბოლოო დასკვნის წინააღმდეგ კი ხმაც არ ამოდებულა, არც სამაზრო კომისიებში, სადაც ის, წინააღმდეგ სამსახურის წესისა, წინასწარ იყო განხილული, არც შემდეგ მთავარ-მართველობის საბჭოში.

ასე იცნეს ბატონ-ყმობის არსებობა საქართველოში *de jure*-ც და *de iacto*-ც X საუკუნიდან მაინც.

ამასობაში მოატანა დრომ, როდესაც გაბედვით უნდა შეეხედნათ თვალებში წინ წამომდგარი რეფორმისათვის, და პირდაპირ უნდა ითქვას აქ, რომ ჯერ არსად, რამდენადაც ცნობილია, არ შეუხედნიათ ისე გაბედვით და ისე პატიოსნად ამ მომხდარი ამბავისთვის, როგორც შეხედა მას 1862 წელს საქართველოს თავდააზნაურობამ.

მართალია, გამოიჩინეს იმათ მაშინ ერთი უცნაური, სრულებით, გაუგებარი კაპრიზი, რომ არამც და არამც არ სთანხმდებოდნენ და ბოლოს მაინც არ დასთანხმდნენ, შუაგულ რუსეთის გუბერნიების მსგავსად, იმათაც გამოეყოთ თვისი წრიდან კომიტეტები ამ საქმის

შესამუშავებლად.

მაგრამ მრავალ რიცხოვან იყვად-აზნაურობაში კრინტიც არავის არ დაუძრავს თვით ამ ბატონ-ყმობის გადაგდების წინააღმდეგ.⁶¹⁾

ბევრი და მხურვალე ლაპარაკი იყო მხოლოდ ამ უფლების მოსპობის პირობებზე.

თავად-აზნაურობის საგუბერნიო საგანგებო ყრილობამ ტფილისში 6 დღეს გასტანა და 1862 წ. 30 აპრილს შეიმუშავა შემდეგი საფუძველნი: 1. გლეხებს თავისუფლება მიენიჭოთ. მათ პირადს სამსახურში ჩვენთვის ვითხოვოთ ჯილდო. 2. რაც მიწები უჭირავთ გლეხებს, დარჩეს მათ სასარგებლოდ იმ პირობით, რომ მიწის ჩვეულებრივი გადასახადი იხადონ. 3. ამ ჩვეულებრივ გადასახადს დაედვას ვადა, რომლის გასვლის შემდეგ, ნება-ყოფლობით შეთანხმებაზე გადავიდნენ.

ეს გადაწყვეტილება დადგენილია 135 ხმის უმრავლესობით 4-ის წინააღმდეგ. ეს ოთხნი, რომელთაც არავითარი მოსაზრება არ გამოუთქვამთ, ხოლო არც ხელი მოუწერიათ გადაწყვეტილებაზე, იყვნენ: გუბერნიის თავად-აზნაურობის წინამძღოლ: თ-დი ალექს. დავ. ორბელიანი; იმ დროს იქ არ მყოფი მეფის მოადგილის თანამდებობის აღმასრულებელი გენ. ადიუტ. თავადი გრ. დიმ. ორბელიანი; გენ ლეიტ. თავადი ივანე კონსტ. ბაგრატიონ-მუხრანსკი და სმიტის გენ. მაიორი თავადი დავით ალექს. ჭავჭავაძე.

აღნიშნულ საფუძველთა შემუშავება და შემდეგ დებულების პროექტის შედგენა თავად-აზნაურობამ მე დამავალა, ისე კი რომ ჩემი მოხსენება და პროექტი თავად-აზნაურობისთვის წარმედგინა მის სამაზრო ყრილობებზე და რომ შემდეგში ისე მოვექცეულიყავ, როგორც ეს ყრილობები მიჩვენებდნენ.

ამ საფუძველთა შემუშავებას და თვით მიწის პატრონებისგან ამისთვის ცნობების მიღებას მოუხდა მთელი წელიწადი, უმთავრესად იმის გამო, რომ მასში მე უარის თქმა მომიხდა ამ დავალებაზე, ხოლო სექტემბერში – ისევ ხელის მოკიდება, სიღნაღის და თელავის მაზრების თავად-აზნაურთა დაჟინებული მოთხოვნით.⁶²⁾

ამავე დროს 1863 წლის დამდეგს, როდესაც საქმის დაწვრილებით შემუშავება თითქმის გათავებული იყო, ტფილისში ახალი მეფის მოადგილე მობრძანდა.⁶³⁾

სამიოდე დღის შემდეგ ბრძანება მივიღე წარვსდგომოდი; მიმიღო მოწყალედ და ღირს-მყო დაწვრილებით გამოეკითხა როგორც ის, თუ რა მდგომარეობაში იყო იმ მომენტში თავად-აზნაურთაგან ჩემზე მონდობილი საქმე, აგრეთვე ისიც თუ ნამდვილად რა მიზეზი იყო და რანაირად შესწყდა 1862 წ. თიბათვეში ჩემი სამსახური.

მოისმინა რა ჩემი პასუხი ორივე საქმის შესახებ, მეფის მოადგილემ თავის მხრით მოწონება გამოსთქვა ბატონ-ყმობის რეფორმის საფუძვლებისა, და გამისტუმრა განმეგრძო საქმე და თან დასძინა: „ძალიან მოხარული ვარ, რომ გაგიცანით!“

ეს იყო 1863 წლის მარტში; აქ უნდა ერთი პატარა ეპიზოდი ჩაურთო, რაც საქმეს გაკვრით ეხება.

მთავარ მართველობის სახელმ. ქონებათა დეპარტამენტის დირექტორს ი. თ. ვიტტეს პატარა ბარათი გამოეგზავნა ჩემთვის შემდეგი შინაარსით:

„სულით და გულით გილოცავთ, დიმიტრი ივანეს ძევ! შემთხვევით ჩამივარდა ხელში საერთო საქმეთა დეპარტამენტის მოხსენება თქვენს შესახებ; მეფის მოადგილეს საკუთარი ხელით მოუწერია ზედ, სანამ შესაფერ სამსახურს მიიღებდეს, ეძლიოს ჯამაგირი საბჭოს წევრისაო“.

სჩანს მეფის მოადგილე კმაყოფილი დარჩენილა ჩემი განმარტებით.

ამ ცნობით გამხნეებულმა დავამთავრე ჩემი საქმე და აპრილის გასულს დავიწყე ჩემი მოხსენების კითხვა თავად-აზნაურობის ყრილობებზე მაზრებში.

სიღნაღისა და თელავის ყრილობებმა მოანდომეს ამ საქმეს თითო სხდომა, 27 და 30 აპრილისა. გორისამ – ოთხი სხდომა 11, 13, 15 და 17 მაისისა და ტფილისისამ დუშეთით – სამი, 18, 20 და 26 იმავე მაისისა.

ამ სხდომებზე დამსწრე ყველა თავად-აზნაურმა მოხსენება მოიწონა და დებულების პროექტს ხელი მოაწერა 536 კაცმა, არ მოაწერა 16, ხოლო რადგან ამ უმნიშვნელო უმცირესობაში ის ოთხი დიდი პირიც მოხვდა, 30 აპრილის გადაწყვეტილებას რომ ხელი არ მოაწერეს, ამიტომ ხელმომწერელთა უმრავლესობამ დაადგინა: მო-

ხსენება და დებულების პროექტი წარედგინოს მთავრობას თავად-
აზნაურთაგან არა გუბერნიის წინამძღოლის ხელით, რადგან ის-
უმრავლესობას ჩამოშორდა, არამედ გაეგზავნოს მაზრებიდან საგან-
გებო დეპუტაციათა ხელით, პროექტის შემდგენელ-მომხსენებელთან
ერთადო, რისთვისაც წინასწარ ნებართვა უნდა აღებულიყო.

მაგრამ ამ ნებართვაზე უარი გვითხრეს.

საქმის სიმძიმე კი ვერ ითმენდა შეჩერებას და გუბერნატორი
საქმის დაჩქარებას თხოულობდა. მიუხედავად პირადი ახსნისა, რომ
მე მინდობილობა არა მქონდა საქმე დეპუტატების გარეშე წარმედ-
გინა და არა შემთხვევაში არ შემეძლო გადამეცა ის გუბერნიის წი-
ნამძღოლისათვის, გუბერნატორი მოითხოვდა, რომ საქმე მიღებული
წესით წარდგენილიყო.

ამავე დროს შემატყობინეს, რომ პენსია მეზობა 1428 მან. და
უფლება საბჭოს წევრის მუნდირის ტარებისა. მე არ მითხოვნიას არც
ერთი და არც მეორე; მაგრამ ზემოდ მოყვანილი მოსალოცი ბარათის
შემდეგ მეფის მოადგილის რეზოლიუციის შესახებ, ეს ისე სასიამოვნო
და აღარ დამრჩა; საწყენი იყო და სათაკილო მით უმეტეს, რომ
არამც თუ ჩემს ამხანაგებში არავინ არ იღებდა 2560 მან. ნაკლებს,
ჩემს შემდეგ საბჭოს საქმეთა მმართველის თანამდებობა რომ დაიჭი-
რა, იმანაც კი მიიღო 2000 მან. პენსია და 2000 დესეტინა მიწა. ⁶⁴⁾

მაინც ამ გარემოებამ იმ ყურადღებასა და გამხნეებასთან ერ-
თად, მარტში მეფის მოადგილის მიერ რომ გავხდი ღირსი, საბაბი
მომცა მასთან გავმგზავრებულიყავ, მაღლობა გადამეხადა მიღებული
წყალობის შუამდგომლობისათვის და ამასთან, თუ კითხვას ინებებდა
გლებთა საქმის მდგომარეობაზე, მომეხსენებია, რომ ის დიდი ხანია
მზად არის წარსადგენად, მაგრამ წარდგენის წესი არის, საქმეს რომ
აბრკოლებს.

1863 წლის ივნისში წავედი მეფის მოადგილის საზავხულო
სამყოფში და იქ ვსთხოვე მორიგ ადიუტანტს, მოეხსენებია ჩემს
შესახებ.

როსტის. ანდ. ფადეევმა, იმ დროს მორიგად მყოფმა, მითხრა
ერთი საათის შემდეგ, რომ მოვახსენე და მივიღე ბრძანება გკითხოთ,

რისთვის მოხვედითო.

- მადლობის მოსახსენებლად ბოძებული პენსიისათვის.
- მარტო მაგისთვის? მეტი არაფერი?
- მეტი არაფერი, თუ თითონ არ ინებებს მკითხოს.
- გლებთა საქმეზე არაფერი გაქვთ სათქმელი?
- თუ მკითხავს მოვახსენებ, რა მდგომარეობაშია.
- აი სწორეთ ეგა ნებაავს მის უმ-ბას იცოდეს ახლავე თქვენ-

გან ჩემის მეშვეობით.

ცუდის მომასწავებელია!!

არ მომეწონა ეს, მაგრამ უნდა შეთქვა ადიუტანტისათვის, როგორ იყო საქმე.

რამდენიმე საათის შედეგ გამომიცხადა, რომ მეფისმოადგილეს ნებაავს ჩემი მიღება ხვალ დილის 11 საათზე.

მეორე დღეს, დილის 9 საათზე, სახლის პატრონებმა, ვისთანაც მე ჩამოვხტი, შენიშნეს, რომ მეფისმოადგილე ფეხით მიბრძანდებოდა ტელეგრაფისკენ. ალბად კრუზენშტერნთან მოილაპარაკებს, – სთქვეს მათ.

ეგეც ცუდია!

კრუზენშტერნმა თითქმის პირად შეურაცხყოფად მიიღო, რომ თავად-აზნაურობამ თავის თავს ნება მისცა და უნდობლობა გამოუცხადა მის საყვარელს წინამძღოლს.

10 საათზე მეფის მოადგილე ტელეგრაფიდან ბრუნდებოდა.

როგორც ნათქვამი მქონდა 11 საათზე წარვსდექი. დერეფანში მცველი ყაზახები, დარბაზში არავინ არ არის, კაბინეტის კარები გაღებულია და შევდივარ.

შეხვედრა მკაცრია.

– მე ვიცი, თქვენ რისთვის მოხვედით! როგორ ბედავთ და ურჩევთ თავად-აზნაურობას, ასეთი სულელური მოთხოვნები გამოაცხადოს, 17 მილიონს რომ თხოულობენ გლებ-კაცებში?

ცხადი იყო, რომ სიცრუე შეებედნათ.

– თავად-აზნაურობა მოითხოვს რასმე, – ვუპასუხე მე, – თხოულობს, თუ თავის ბედს პირდაპირ თავისი მონარქის ყურადღებას

აბარებს, ამას თქვენ გაიგებთ, როდესაც მოხსენებას წაიკითხავთ. ახლა საქმე ის არის, თუ როგორ წარმოვადგინოთ ეს მოხსენება.

– უთხარით თქვენს თავად აზნაურობას, რომ მე ნებას არ მივსცემ წესს რითიმე გადაუხვიონ. წარდგენა უნდა იყოს წინამძღოლისაგან გუბერნატორის მეშვეობით.

– ბატონი ბრძანდებით!

და თითქმის გამოვარდი კაბინეტიდან ისე, რომ ერთი სიტყვაც აღარ მითქვამს, რა თქმა უნდა.

დავბრუნდი თუ არა ტფილისში, გამოუცხადე გუბერნატორს, რომ საქმე ვერ წარსდგება, თუ არა თავად-აზნაურობის თანხმობით, რისთვისაც საჭიროა მათი ხელახლა შეკრება მეთქი.

– ორბელიანმა რომ თვისი თანამდებობა მაზრის წინამძღოლს ბარათოვს გადასცე? _ მეკითხება გუბერნატორი.

– თავადი ბარათოვი უმრავლესობას ემხრობა და იმას სრულიად უყოყმანოდ გადავსცემ.

მეორე დღეს ოფიციალურად შემატყობინეს, რომ ორბელიანი შვებულელებს თხოულობს საზღვარ გარედ წასასვლელად და ამიტომ

გუბერნიის წინამძღოლის თანამდებობის ასრულებას. თავადი ბარათოვი შეუდგებაო.

მაშინვე გადავეცი თავად ბარათოვს მოხსენება და 536 თავად-აზნაურისაგან ხელმოწერილი დებულების პროექტი და გავედი ტფილისიდან.

ამ ამბავთან დართული, თავად-აზნაურობის მიმართ ჩემი მოიხსენების ერთი ადგილიდან მკითხველი დაინახავს, რომ ხელისუფლება უსაფუძვლოდ გამირისხდა.

დანართი 20-თავისათვის ⁶⁵).

ცალკე ამოდებული ერთი ადგილი იმ მოხსენებიდან, რომელიც გაირჩა და მოწონებულ იქმნა 536 პირის უმრავლესობით 16-ის წინააღმდეგ, ტფილისის გუბერნიის თავად-აზნაურთა ყრილობაზე 1863 წ. აპრილსა და მაისში.

... „ამით თავდება ჩვენი შეხედულება გლეხთა განთავისუფლე-

ბასა და მათი ყოფაცხოვრების გაუმჯობესებაზე. შემდეგ რჩება ერთი, ჩვენთვის უდიდესი მნიშვნელობის საგანი, რომელიც დიდი ყურადღებით მოითხოვს განხილვას. 30 აპრილის 1862 წ. ჩვენი დადგენილების პირველი მუხლით ჩვენ გვიხდება ფულის თხოვნა... უპირველეს ყოვლისაგ, ნება მიბოძეთ, მმ. ხხ. წარმოგიდგინოთ 296 პირის აზრი ამის შესახებ.“

მოყვანილია რვა ჯგუფი ამ აზრისა. შემდეგ მოსდევს დასკვნა მომხსენებლისა:

„თუმცა ყველა ეს მიზეზები მოგახსენეთ თქვენ მეტის მეტად ზერელედ და მეტის მეტად შემოკლებით, ვინაიდან, ერთის მხრით, მეშინოდა თქვენი დაღალვისა ჩემი მოხსენების სიდიდით; ხოლო, მეორე მხრით, თქვენი საყვედურისა ოდნავადაც არის გაზვიადებისათვის; მაგრამ უნდა გამოვტყდეთ, რომ ზერელე გამოანგარიშებამაც კი საკმარისად ღრმა წყვიადი მოჰფინა ჩვენს აწმყოს – და განსაკუთრებით კა ჩვენს მომავალსა; უნდა გამოვტყდეთ, რომ ჩვენი მდგომარეობა მართლა რომ დიდად გაჭირვებული ყოფილა ახლავ, როდესაც ჯერ კიდევ ვსარგებლობთ ჩვენი ქონებით, როდესაც ჩვენი თანხა, (капитал) გლებთაგან შემოსავალს რომ შეადგენს, ჯერ ისევ ხელუხლებელია, თანხა 42^{1/2} მილიონ მანეთზე მეტი, ვინაიდან როგორც ჩვენ ზემოდ მოვიყვანეთ, თვითეული მეკომური გლები ყოველ წლიურად საშუალო ანგარიშით გვაძლევს 148 მ. 38 კ. შემოსავალს პირველი კატეგორიით (ე. ი. მიწით კი არა, პირადი ვალდებულებით);

ამ შემოსავლის კაპიტალიზაცია კი 16^{2/3}-ჯერ გადიდებით, ჩვენ მოგვცემდა კომლზე 2,473 მ. ხოლო 17,208 კომლი – ზემოდ აღნიშნულ 42^{1/2} მილიონ მანეთზე მეტს თანხას.

როგორი იქნება ჩვენი მდგომარეობა, როდესაც ჩვენ სულ აღარ გვექნება აღარც ეს თანხა და აღარც მისი პროცენტები, ვინაიდან გლებთა განთავისუფლებასთან ერთად ხელი უნდა ავიღოთ ამ შემოსავალზედაც და მაშასადამე, მათი (გლებების) ცხოვრების გაუმჯობესებას უნდა შევსწიროთ საუკუნოებით გადმოცემული ჩვენი მემკვიდრეობა – 42^{1/2} მილიონის დოვლათი. არავითარი ეჭვი არ უნდა იმას, რომ უკიდურეს ყოფაში ჩავცვივდებით.

მაშ რას შეეძლო, თუ არა ამ უკიდურეს გაჭირვებას, ვაეძულე-ბინეთ ჩვენ მოგვეთხოვა ერთდროული დახმარება, ჩვენ, რომელთაც ეკუთვნის სახელი უპირველესთა და უმდიდრესთა ქართველებში? გამოვსტყდეთ, ბატონებო, ვსთქვათ გულახდილად, რომ სამწუხაროა ჩვენთვის, მტკივნეულია ჩვენი გრძნობებისათვის, მძიმეა საუკუნოებით განმტკიცებულ ჩვენი სახელისათვის, რომ, ვაძლევთ რა თავისუფლებას ჩვენს გლეხებს, ლაქას ვცხებით ამ წმინდა საქმეს ფულით დახმარების თხოვნით! მაგრამ ჩვენი მდგომარეობა, – ამ სიტყვის ნამდვილი მნიშვნელობით – უკიდურესად შევიწროვებულია და რასაც ჩვენი ენა არ გამოსთქვამდა სხვა დროს, თუ არა ნამდვილ უკიდურესობაში, ახლა გვაიძულებს ბუნებრივი ჩვენი მოვალეობა გამოვსთქვათ, რომ ჩვენი გაჭირვების შესახებ უშუალოდ მივმართოთ ჩვენს ხელმწიფე იმპერატორს.

„მათი იმპ. უმაღ-ის კანონებით (ტ. X. ნ. 2 მუხ. 794 და ნ. 1 მუხ. 594) იმ დანაკლისის მაგიერ, გლეხთა განთავისუფლებით რომ მემამულეს ეკარგება, ამ უკანასკნელს ეძლევა სულზე, რომელნიც რევიზიით იქნებიან ცალ-ცალკე ნაჩვენები, – მამაკაცზე 100 მან. და დედაკაცზე-50 მან.

1862 წ. 7 აგვისტოს სენატის გადაწყვეტილებით, ქუთაისის გუბერნიაში შორაპნის მაზრის სოფელ თერჯოლის მცხოვრებლებს, აზნაურთ ჯანელიძეს, მხეიძეს, ქავთარაძეს და ჭუმბურიძეს, მათი მოვალეობიდან განთავისუფლებულ გლეხებში მიეცათ 100 მ. სულზე; მასთან ერთად აღნიშნულ აზნაურებს კერძო საკუთრების უფლება დარჩათ მიწებზე იმ გვარად, რომ გლეხები ამ ჟამად ამ მიწების სარგებლობისათვის უხდიან მემამულეთ ჩვენ მხარეში ჩვეულებით განმტკიცებულ გადასახადს, ხოლო როდესაც გლეხებს საერთო განთავისუფლება მოხდება, ისინი უნდა დაემორჩილონ იმ წესებს, როგორც იმ დროს დაწესდება მიწის გადასახადის შესახებ ყოფილ მებატონეთ რომ უნდა აძლიონ გლეხებმა.

ამავე საფუძველით გადაწყვეტილია სენატის ბრძანებით 21 ივლისს 1858 წელს საქმე მებატონე სოკოლოვის და გლეხებისა მიწების შესახებ იმავე მაზრაში, ე. ი. გლეხებში მიუციათ სოკოლოვის

მემკვიდრეებისათვის 100 მ. თითოეულ მამაკაცში და 50 მ. თითოეულ დედაკაცში და ყველა მიწებიც ხსენებული მემკვიდრეების საკუთრებად დაუტოვებიათ. თუმცა გლეხთა გადასახადების მაგიერ გაღებულ ჯილდოს რაოდენობის შესახებ არ შეიძლება არა ვსთქვათ, რომ გლეხთა გადასახადი ქუთაისის გუბერნიაში, სადაც ისინი იხდიდნენ ჩვეულების მიხედვით, რომელიც უძველეს დროიდან იყო განმტკიცებული და რომელიც ერთხელ და სამუდამოდ განსაზღვრულ რაოდენობას შეადგენდა, ვერ შეედრება გლეხების გადასახადს საქართველოში,* სადაც ისინი (გადასახადები) ყოველთვის მებატონის ნებაზე და გლეხთა შეძლებისდაგვარად სდებოდათ და სადაც ამ შემთხვევაში მებატონის უფლების არავითარ შეზღუდვას არას დროს არა ჰქონია ადგილი.

„თუ ამ მაგალითების მიხედვით ჩვენც 100 მანეთი მოგვეცა სულზე, მაშინ კომლზე შეგვხვდება არა უმეტეს 400 მანეთისა, მაშასადამე ამ ერთდროულმა დახმარებამ შეიძლება შეადგინოს თანხა არა უმეტეს ორი თუ სამი წლის ჩვენი ჩვეულებრივი შემოსავლისა გლეხებიდან, ე. ი. 2 თუ 3 წლის პროცენტები იმ თანხიდან, გლეხთაცხოვრების გაუმჯობესებას ჩვენ რომ ვსწირავთ.

„წავიმძღვართ წინ ეს მაგალითები და ეს ანგარიშები და მივანდოთ ჩვენი ბედი მეფის გულს, ღვთის ხელში რომ იმყოფება!“

დასკვნაში მოყვანილია დასაბუთებული შუამდგომლობა, რომ ჩვენთვის დანიშნული ჯილდო გადასახადებისა გლეხებს არ გადახდოდათ.

21.

ჩემი კანდიდატურა გუბერნიის თავად-აზნაურთა წინამძღოლობაზე. – წინააღმდეგობა თ-დი გრ. დიმ. ორბელიანისა, თ-დი ივ. კონსტ. ბაგრატიონ-მუხრანსკისა და მათთან სხვა 33 კაცისა. – თეთრი კენჭი 273, შავი 4. – ჩემი დაპირებანი.

კრუზენშტერნმა აირიდა თავიდან მონაწილეობის მიღება გლეხთა რეფორმაში და საქმეც შეჩერდა მთავარ-მართველობის ახალი გამგის, ბარონი ა. პ. ნიკოლაის მოსვლამდე.

ამასობაში დასრულდა 1863 წ. როდესაც თავად-აზნაურობა ახალ არჩევნებს უნდა შესდგომოდა.

გორის მაზრის თავად-აზნაურთა წინამძღოლმა, რომლის მაზრას უფრო ვეკუთვნოდი ჩემის ცენზით, თავად-აზნაურთა გადაუდებელ საჭიროების გულისთვის, ზუგდიდიდან, სადაც სამეგრელოს აპეკის საქმეებზე ვიყავი, ტფილისში გამომიწვია.

ტფილისში თავად-აზნაურობა გაცხარებულ აგიტაციაში გართული დამხვდა.

წინამძღოლმა გამომიცხადა, რომ დიდი უმრავლესობა ჩამოსული თავად-აზნაურობისა ჩემს კანდიდატურას აყენებს გუბერნიის წინამძღოლად. მაგრამ ამისი დიდი წინააღმდეგნი არიან წარმომადგენელნი ორი არისტოკრატიული სახლისა, იმ სახლისა, რომელნიც დღემდე მხოლოდ ერთად-ერთნი იძლეოდნენ ამ თანამდებობის კანდალატებს სახელდობრ – თავადნი ბაგრატიონ-მუხრანსკები და ორბელიანები.

– ყველა თავადის გვერდის ახვევა და უბრალო, უტიტულო აზნაურის კანდიდატურის წამოყენება შეუძლებელია, ეს არას დროს არ ყოფილაო, – ამბობდნენ თურმე ისინი, – ამას ხელი უნდა შეუშალოთ, რაც არ უნდა დაგვიჯდესო.

ერთ-ერთი ბჭობის დროს გენერ. ადიუტ. თ-დ გრ. დიმ. ორბელიანთან, კაცთან, იმდენადვე გულჩვილთან, რამდენადაც ის უზადოდ პატიოსანი სულის პატრონად ითვლებოდა, გადაეწყვიტათ მოეწვიათ ყიფიანი და პირდაპირ ეთქვათ არ გაბედაო კენჭის ყრაო. მაგრამ მეორე გენერალ-ადიუტანტს, თავად ლევან, ივ. მელიქოვს, არა ნაკლებად პატიოსანს, ხოლო ბევრად უფრო ძლიერსა სულით, შეენიშნა: _ მერე, რომ არ გაგვიგონოს რას ვიზამთ?

– მაშინ მთელ ჩვენს გავლენას მოვიხმართ, – ეთქვათ გრ. დიმ. ორბელიანსა და თავად ივანე მუხრანსკის, – რომ ხელი შეუშალოთ მის ამორჩევას*).

ყველა ეს, სხვადასხვა ვარიაციით, ტფილისში ჩასვლის იმავე დღეს გადმომცეს და იმდენად დაუწყეს ძაგვრა ჩემი თავმოყვარულობის სიმს, ისედაც ღონივრად დაჭიმულს კეთილსინდისიერად შე-

სრულელებელი საქმისთვის მიღებული რისხვით და სწორედ ამ არისტოკრატიების დიდი უმრავლესობის სურვილებიდან განდგომით, რომ გადავსწყვიტე ამავე უმრავლესობას დავმორჩილებოდი, თუმცა აქამ-

*) ორივეს სწამდა თვისი გავლენის ძლიერება; პირველს იმიტომ, რომ თითქმის ორი წელიწადი ასრულებდა მეფის მოადგილის თანამდებობას, ხოლო მეორე თითონ ლაპარაკობდა თავის პოპულარიობაზე.

დ. ყ.

დე მე არას დროს არ მქონია არც ოდნავი განზრახვა გუბერნიის წინამძღოლის თანამდებობის მიღებისა.

გუბერნიის ყრილობა გაიხსნა თებერვლის დამდეგს 1864 წ.

ამის წინ, ერთხელ ბარონ ნიკოლაისთან ⁶⁶⁾ მიმიწვიეს და ის ბევრს მირჩევდა, თუმცა სრულებით კერძო სახით, რომ უარი მეტქვა კენჭის ყრაზე. მაგრამ მგონია დავაჯერე, რომ აზნაურს, რომელიც თავისუფალია ტახტის სამსახურისაგან, ნება არა აქვს უარი სთქვას თავისი საზოგადოების სამსახურზე, თუ კი საზოგადოება ამას მოითხოვს და ამიტომ მე ნება არა მაქვს კენჭის ყრაცხე უარი ვსთქვა მეთქი.

მეფის მოადგილის სახლში, ⁶⁷⁾ როგორც მაშინ მითხრა მიხ.

ტარ. ლორის-მელიქოვმა, რამდენიმე დღის განმავლობაში სულ იმაზე ლაპარაკობდნენ, თუ რა ჩორჩქოლში იყვნენ მომავალი არჩევნების გამო ქართველი უმაღლესი არისტოკრატები, რადგან თუ წააგეს, ხელისუფლება დაინახავს, რომ ძალა იმათ ხელთ არ არისო.

დადგა არჩევნების დღეც.

უიღბლობა ის იყო, რომ უმრავლესობის მხარეზე იყო სრულის კანონიერება.

კანონი მოითხოვდა გუბერნიის წინამძღოლობაზე კენჭი ეყარათ: უპირველესად იმ პირისთვის, რომელსაც ეს ადგილი ეჭირა; მაგრამ ეს პირი პარიზში იმყოფებოდა და არაფერი განცხადება არ სჩანდა იმისგან; შემდეგ – კენჭის ყრა ეკუთვნოდა ყველა ყოფილ გუბერნიის წინამძღოლებს; მაგრამ იმათში ცოცხალი აღარავინ არ იყო; შემდეგ – კენჭი უნდა ეყარათ გიმნაზიის საპატიო მზრუნველისთვის.

კრების თავმჯდომარემ, ტფილისის მაზრის თავად-აზნაურთა

წინამძღოლმა, გამოსთქვა კანონის ეს მოთხოვნა და განაცხადა რომ კენჭის ყრა ეკუთვნის დ. ი. ყიფიანს, როგორც გიმნაზიის საპატიო მზრუნველსო.

აქ თ-დი ივ. კონს. ბაგრატიონ-მუხრანსკი აწოდებს ქაღალდს და სთხოვს ყრილობას წაუკითხოს.

თ-დი ზაალ ბარათოვი კითხულობს მეფის მოადგილის ნებართვას „იმ შემთხვევაში, თუ გუბერნიის წინამძღოლის თანამდებობაზე კენჭის ყრას მის კარის კაცად მყოფი გენერალ-ლეიტენანტი თავადი რევაზ ანდრონიკოვი მოისურვებს“-ო.

დიდი შთაბეჭდილება.

ღრმა სიჩუმეში წამოდგება სიღნაღის მაზრის თავად-აზნაურ-თა წინამძღოლი თავადი სოლომონ ივ. ანდრონიკოვი და, როგორც ღვიძლი ძმა იქ არ მყოფი დასახელებული კანდიდატისა, უცხადებს ყრილობას მისი სახელით, რომ იმას კენჭის ყრა ა რ ა ს უ რ ს.

შთაბეჭდილება გამაშტერებელი.

მაშინ დადგება ყრილობის პირველი რიგის წინ თავადი გრიგოლ დიმიტრის ძე და თავისთვის სრულიად უჩვეულო ადელვებით და გაცხარებით ამბობს ასეთს სიტყვას: წინამძღოლად ამორჩევა არა საპატიო თავადის, არამედ უბრალო აზნაურისა, შეურაცხყოფაა მთელი საზოგადოებისათვის; ამორჩევა ყიფიანისა კი უფრო მეტი შეურაცხყოფა იქნება, ვინაიდან ის გ ა მ ო გ დ ე ბ უ ლ ი ა სამსახურში რიდანო!

– ვიცით! ვიცით! – ყვირიან ყოველი მხრიდან.

მაგრამ სიტყვა გ ა მ ო გ დ ე ბ ა მ მართლა რომ მოთმინებიდან გამომავალი და ამ საჯარო შეურაცხყოფაზე შემდეგი სიტყვებით უპასუხე:

„დიდად შესაწუხებელია ჩემთვის, რომ წინააღმდეგი ლაპარაკი მიხდება თ-დ გრიგოლ დიმიტრის ძესთან, რომელსაც ყოველთვის ეკუთვნოდა ჩემი ღრმა პატივისცემა; მაგრამ ყრილობას ფაქტი უნდა განუმარტო; შარშან მაგან, მეფის მოადგილის თანამდებობას რომ განაგებდა და თავადი ბარიათინსკის ბრძანებას ასრულებდა, სამსახურიდან დათხოვნაზე წარმადგინა. გამოვიდა უმაღლესი ბრძანება ჩემი სამსახურიდან დათხოვნისა თ ა ნ ა ხ მ ა დ ს უ რ ვ ი ლ ი ს ა. მე არ

მიტხოვნია ეს დათხოვნა; მაგრამ არ მიტხოვნია აგრეთვე არც პენსია, არც მუნდირი; მე კი მეზომა ერთიც და მეორეც; გამოგდებულეხს არც ერთს და არც მეორეს არ აძლევენ!“

– ვიცით, ვიცით! გვსურს ყიფიანი, უკენჭოთ, უკენჭოთ!!

როდესაც ხმაურობა შესწყდა, ხელმეორეთ ავდექი და ვსთქვი შემდეგი:

„თქვენ ყველანი, ვფიქრობ დარწმუნებული ხართ, რომ თქვენი წინამძღოლობა აზრათაც არ მომსვლია არასოდეს.

მიზეზი ამ თანამდებობის მორიდებისა ბევრი მაქვს: ის დიდად საპატიოა, მაგრამ მასთან დართული მოვალეობანიც მეტად ძნელია.

მე არ შემძლიან არც იმის თქმა, რომ არ მესმოდეს, არც ძალვა თქვენთან ჩემი შიშისა, რომ ვაი თუ არ ძალმიძდეს მოვალეობანი შევასრულო.

მაგრამ ერთხელ გამოვსთქვი თქვენს წინაშე, რომ თუ საზოგადოება აკისრებს სამსახურს ერთერთს თავის წევრთაგანს, არავის არა აქვს უფლება უარი სთქვას ამაზე, მეტადრე ვინც თავისუფალია უფრო სასარგებლო სამსახურისაგან.

ხოლო ერთხელ გამოთქმული სიტყვის ერთგული ვარ და ამიტომ თუ თავად-აზნაურობა მოითხოვს ჩემს სამსახურს, – ვერც სინიდისით, ვერც კანონით ამაზე უარს ვერ ვიტყვი.

მაგრამ ერთს გთხოვთ, რომ არც ამ შემთხვევაში გადაეხვიოს კანონს და თქვენი სურვილი კენჭით გამოიხატოს“.

შემდეგ თავმჯდომარემ გამოაცხადა, რომ გუბერნიის წინამძღოლის ადგილზე კენჭს იყრის ახლანდელი საპატიო მზრუნველი გიმნაზიისა დიმიტრი ივანეს ძე ყიფიანი.

თავადი გრ. დიმ. ორბელინი აცხადებს, რომ მონაწილეობას არ მიიღებს ამ კენჭის უყრაში და გადგება განზე. მას მიჰყვებიან გენერლები: თ-დი ივ. კონსტ. ბაგრატიონ-მუხრანსკი, თ-დი გიორგი რომან. ერისთავი, თ-დი ივ. შალიკოვი, მიხ. გაბრ ყაზბეგი, წალექს. დიმ. საგინოვი და მათთან კიდევ ოცდაცხრა კაცი, რომელნიც ყრილობიდან გამოყოფილ ცალკე ჯგუფს წარმოადგენენ.

თავმჯდომარე აცხადებს, რომ ვინც ამ კენჭის ყრაში მონაწი-

ლეობას არ მიიღებს, დამსწრეთ არ ჩაითვლება და არც ერთს მათგანს კენჭი არ ექნება ამ სხდომაზეო.

შემდეგ დაიწყო კენჭის ყრა, მიმდინარეობდა სრულის წესიერებით და შედეგად გამოიტანა: თეთრი კენჭი 273; შავიო _ 4.

ასეთივე წესით მოხდა მეორე კანდიდატის ამორჩევაც, რომელმაც მიიღო რამოდენიმე თეთრი კენჭით მეტი შავზედა.

კენჭის ყრის გათავების შემდეგ, კიდევ მომიხდა მიმემართა ამომრჩევლებისათვის ქ ა რ თ უ ლ ა დ.

„ჩემი გრძნობანი თქვენ უწყით ყველამ. ამაზე ლაპარაკი აქ საჭირო არ არის. მაგრამ საჭიროა, რომ სხვებმაც იცოდნენ და ამ მიზნით ვითხოვ თქვენგან ნებართვას, რომ ორიოდე სიტყვა ვსთქვარ უ ს უ ლ ა დ.

„დღეს, ბატონებო, თქვენ გადასდგით ძნელი, უდიდესი ნაბიჯი თქვენს საზოგადო ცხოვრებაში; თქვენი კენჭებით თქვენ მოიხსენით და წარსულის უფსკრულში გადაისროლეთ ჩვენს თავზე მძიმედ დაკიდებული ცრუ შეხედულებანი. თქვენ ღირსი გამხადეთ მაღალი პატივისა _ ჩაგიდგეთ სათავეში; ჩაუდგე სათავეში ქართულ თავად-აზნაურობას, რომელიც უ მ ვ ე ლ ე ს ი ა მ ს ო ფ ლ ი ო შ ი. საჭიროა, რომ არც მომავალში ჰქონდეს ადგილი ჩვენს შორის რაიმე გაუგებრობას. უფლება და მოვალეობანი თავად-აზნაურთა წინამძღოლისა გარკვეულნი არიან: მთავრობის წინ ის არის წარმომადგენელი თავისი წოდებისა და შუამავალი მის სასარგებლოდ; წოდების წინ ის მთავრობის ნაკარნახევის აღმასრულებელი; როგორც ერთი, ისე მეორე სახის მოღვაწეობისათვის დაწვრილებით ცნობებს იძლევიან კანონები. რაც შეეხება კანონებს, თქვენ იცით, გ. ბ., რომ მათს პატივისცემასა და იმ წესიერებისას, რომელსაც ისინი ამყარებენ, ვერავითარ შემთხვე-

ვაში ვერ გადაუხვევ; ამაში არის, მგონი, მთელი ჩემი დამსახურებაც თქვენს წინაშე. ჩემის მხრით მე ვიცი, რომ თქვენც არას დროს არ მომთხოვთ ასეთს გადახვევას. სხვაფრივ თქვენ მე არ ამომირჩევდით.

„მაგრამ გარდა დაწერილი წესებისა, ყველა ჩვენთაგანი ემორჩილება საკუთარი სინიდისის შთაგონებას. აი ამაზე მინდა ვსთქვარ ორიოდე სიტყვა,

„ერთგულება ჩვენი ხელმწიფე იმპერატორისა და მისი უმაღლესი ტახტისადმი აუცილებელია; ჩემი სინიდისისა და ძალისა და ღონის მიხედვით ერთგული მსახური ვიქნები ამ გრძნობისა, პირდაპირ ვამბობ, მე არ მესმის არავითარი ინტერესები, გარეშე ამ წესისა, გარეშე – ასე ვსთქვათ – ჩვენი მოვალეობისა და ღირსების ბუნებრივი შეგნებისა: თავად-აზნაურთა ღირსებას კი უძრახველი სამსახური შეადგენს ტახტისადმი.

ამ შეხედულებით თქვენ შეგიძლიათ მოელოდეთ და მოითხოვდეთ ჩემსგან თქვენი კანონიერი და წესიერი წინმსვლელობისათვის დაუცხრომელ მოქმედებას. გამაღობთ პატივისთვის: ის იმდენად დიდია, რომ როგორც მოგეხსენებათ, ოცნებადაც არ მქონია არასოდეს და მერწმუნეთ დაფასებული მექნება ის, რა შემთხვევაც არ უნდა იყოს“.⁶⁸⁾

ასე დამთავრდა 16 თებერვალს 1864 წ. არჩევნები სამის წლით: 1864 – 1866 წლამდე.

მაგრამ თავადი გრიგოლ დიმიტრის ძე *) ლოგინად ჩავარდა და თვე ნახევარი იწვა. მეფის-მოადგილე ნახულობდა მას ლა ამშვიდებდა, რომ ყიფიანს არ დაამტკიცებნო.⁶⁹⁾ და მართლაც, უმაღლესი დემტკიცება მხოლოდ აპრილის დამლევს გამოვიდა.

მაშინ, პირველად ზემოდ აღნიშნულ მარცხიანი მგზავრობის შემდეგ, ღირსი გავხდი მიველე მეფის მოადგილეს და მიველე ამასთან დიდის ყურადღებით იმ შემთხვევაზე კი ერთი გადაკრული სიტყვაც არ თქმულა.

22.

გლებთა რეფორმა საქართველოში. – საკითხი ჯილდოებზე.

გლებთა რეფორმა გატარდა მაშინ, როდესაც მე უკვე წინამძღოლი ვიყავი.

საზეიმო გამოცხადება რეფორმისა მხოლოდ არა იმ სახით, რო-

---

*) ორბელიანი,

რედ.

გორც თავად-აზნაურობას ჰქონდა წარმოდგენილი, მოხდა 8 ნოემბერს 1864 წ.

იმ დღეს დილით მე მივიღე ანას პირველი ხარისხის ორდენი გვირგვინით; ხოლო მივიღე არა როგორც განსაკუთრებულმა მოღვაწემ ამ რეფორმისა და არა როგორც წინამძღოლმა იმ თავად-აზნაურობისა, ამ საქმეშიც რომ თვისი მაღალი ღირსების სრული შეგნება გამოიჩინა, – მივიღე როგორც წევრმა საგლეხო კომიტეტისა ტვილისში.

ზეიმის დაწყების წინ მომიახლოვდება გრაფი მიხეილ ტარიელის მე,* მაშინ ჯერ მხოლოდ გენერალ-ლეიტენანტი და გადმოცემს ბარონი ნიკოლაის⁷⁰) დიდ წუხილს, რომ კომიტეტის მთელ შემადგენლობაში ყველაზე ნაკლები ჯილდო მე მომცეს. ამის მიზეზი ის ყოფილა, რომ ჩემი აზრი ცალკე მქონდა შეტანილი.

– გაისარჯეთ ჩემს მაგივრად უთხრათ ბარონს, რომ დიდი, მაღლობელი ვარ მოსამძიმრებისათვის. ხოლო რაც შეეხება თვით ჯილდოს, მე არ დამიშლიდი ჩემი აზრის შეტანას იმ შემთხვევაშიაც, რომ მცოდნოდა წინედ მიღებულ ჯილდოებსაც წამართმევდნენ. სიმართლე ჩემთვის ყველაზე მაღლა სდგას. ეს იმან კარგად უწყის.

რეფორმის გამოცხადება ერთსა და იმავე დღეს მოხდა გუბერნიის მაზრების დანარჩენ ქალაქებშიაც. მოელოდნენ არეულობას, მაგრამ არაფერი არეულობა არ ყოფილა და არც შეიძლებოდა ყოფილიყო.⁷¹).

აქამდინაც ვერ გაგვიცნეს!

მაგრამ გაკვირვება და კითხვები კი გამოიწვია უწყესრიგობამ:

– რა იყო, რომ კომიტეტის წევრები ჯილდოებით გაავსეს, ხოლო თავად-აზნაურთაგანს კი, ვინც ეს საქმე შეამზადა და შეიმუშავა, არავის არ აღირსეს

– კომიტეტის წევრები – მოხელეები არიან; საერთოდ ისინი ჯილდოსათვის მუშაობენ; ჩვენ კი ვმუშაობდით იმიტომ, რომ თვით საქმე არის წმინდა და რა თქმა უნდა არავინ ჩვენთაგანი არც ფიქრობდა რამე ჯილდოზე.

ამგვარი პასუხები ყველას ამშვიდებდა, მაგრამ ერთი წლის შემდეგ კი ამ პასუხებმა უკვე ყოველი აზრი დაჰკარგა.

გატარდა რეფორმა იმერეთშიაც (ქუთაისის გუბერნიაში).

იმისთვის, რომ იქაურმა თავად-აზნაურობამ ქართველ*) თავადაზნაურობის ბ რ წ ყ ი ნ ვ ა ლ ე მ ა გ ა ლ ი თ ს მ ი ჰ ბ ა ძ ა, იქ კომიტეტის წევრთა დაჯილდოების შემდეგ ძალიან მალე, უხვად მიაყარეს მონარქიული ჯილდოები ყველა წინამძღოლთა და სხვა პირთ, _ ვის ორდენი, ვის ჩინი, ვის გვარდიაში გადაყვანა!

ახლა კი ოთხივე კუთხით შემომეხვივნენ კითხვებით: როგორ, რაო, რატომ? ⁷²⁾ .

გადავსწყვიტე მიმემართნა ბარონისთვის.**)

– ერთი რამ მოხდა გაუგებარი, ბარონ, რომელიც ყველას ძალიან აწუხებს; ხომ არაფერი უკმაყოფილება დაატყდა თავს ქართველ თავად-აზნაურობას მთავრობისაგან? თუ ასეა, ნუ მოგვისპობთ საშუალებას ან თავი ვიმართლოთ, ან გავსწორდეთ, რადგან არავინ ჩვენ-თაგანმა არ ვიცით არც თუ მცირე მიზეზი ამისათვის.

– სწორე მოგახსენოთ, მე ვერ ვხედავ ვერაფერს, თუ საიდან უნდა დაბადებულიყო მაგისტანა აზრი?

– იმ ფაქტიდან, ბარონ, რომ ქუთაისის თავად-აზნაურობა მონარქიულ ჯილდოებით აავსეს იმისათვის, რომ იმან აქაური თავად-აზნაურობის მაგალითს მიჰბაძა, ხოლო აქაურმა რომ მაგალითი მისცა, ამისათვის თავის დაქნევის ღირსიც კი არავინ არ გამხდარა.

– მერე ეგ რა მიზეზია? მთავრობას ხელს ვინ შეუკრავს თვისი შეხედულობით აძლიოს ჯილდოები!

– მაპატიეთ, ბარონ, მაგრამ მაგისტანა პასუხი რომ მივსცე, ვაი თუ ეს მომიგონ, რომ მთავრობას მე ვწამებ არა თანამიმდევრობას თუ არა, უსამართლობას მაინც? ერთსა და იმავე საქმისათვის გუშინ ერთნი მუშაობდნენ, დღეს მეორენი. დღევანდელებს – მთელი ყურადღება, გუშინდელებს – არავითარი! ეს შეუძლებელია! ალბად გუშინდელებმა მართლა დააშავეს რამე! რა დააშავეს, ეს გვითხარით? მე თქვენ არ გიმაღავთ, რომ არ მეშვებიან ამ კითხვებით და არ ვიცი რა ვუპასუხო.

8 ნოემბერს 1866 წელს მიაყარეს ჯილდოები ტფილისის თავად-აზნაურობასაც; მხოლოდ საქმის დამთავრების ორი წლის შემდეგ კი.

ცხადია, რომ ცუდი თვალით გვიცქეროდნენ, როგორ თუ გ ა ვ ბ ე დ ე თ და ხმა ამოვიღეთ რაღაცა უფლებებზე და რაღაცა კანონებზე.

*) ე. ი. ქართლ-კახეთის,

**) ბარონ ნიკოლაისთვის,

რედ.

IV

კერძო ცხოვრებაში ⁷³⁾

23.

პირველი ბიბლიოთეკა ტფილისში. – პირველი ეტლი ბირჟაზე. – გენერალი სიპიაგინი, პირველი სამხედრო გუბერნატორი. – იაპონური ჩვეულება მისვლა-მოსვლისა, – ბიბლიოთეკის წესები და მისი დამფუძნებელი. – შეერთება კერძო და სახალხო ბიბლიოთეკებისა. – პირობები. – მათი დარღვევა და ფულის მიზღვევა.

აქ მექნება ლაპარაკი პირველ ბიბლიოთეკაზე, რომელიც ტფილისში მხოლოდ 40-ან წლების დასაწყისში დაარსდა. ეს, რასაკვირველია, ძალიან დაგვიანებულ მოვლენად ჩაითვლება, თუ გავიხსენებთ იმას, რომ ტფილისი ჩვენი წელთ-აღრიცხვის 5 საუკუნიდან, საქართველოს სამეფოს სატახტო ქალაქი იყო, ხოლო ამ საუკუნის დასაწყისიდან მთელი ამიერ-კავკასიის მართველობის უმთავრესი ქალაქია. მაგრამ ჩემს ხსოვნაში არა ნაკლებ კურიოზული ამბავი მომხდარა. ასე მაგალითად: მე მახსოვს ტფილისში პირველი ეტლის გამოსვლა ბირჟაზე, მეეტლე ცაკანას „დროშკებისა“, რომელიც 20-იან წლებში რამდენიმე წლის განმავლობაში ბირჟის ერთად ერთი მეეტლე იყო ამ ქალაქში. პირველი კალიასკა ტფილისის პირველი სამხედრო გუბერნატორისა, გენერალ-ადიუტანტ ნიკოლოზ მარტვიანის ძე სიპიაგინისა, ტფილისის ქუჩებზე გამოჩნდა სპარსეთთან ომის

დროს 1826 – 1828. წლებში, როდესაც იმ დროის მთავარ-მართებელი და მთავარ-სარდალი კავკასიის კორპუსისა, გენერალი პასკევიჩი ბრძოლის ველზე იყო გამგზავრებული და სიპიაგინს ეჭირა მისი თანამდებობა ტფილისში. ამ პირველი ეტლების გამოსვლამდე მისვლამოსვლა ტფილისში ჩვენი უშნო ურმებით ან ბედაური ცხენებით იყო. მაგრამ ასეთი საშუალება დიდად უხერხული იყო ავდარში, როდესაც მშვენიერ სქესს უნდა დაემშვენებინა ხოლმე მთავარ-მართებლების მიერ ძალიან იშვიათად გამართული სადამოები და ბალე-ბი. არა ერთხელ მინახავს მე როგორ მოიყვანდნენ ხოლმე მანდილოსნებს იმ გვარადვე ორიგინალურად, როგორც შორეულ იაპონიაში იყო შემოღებული მისი განახლების წინა ხანებში მაინც: ქოლგის ქვეშ შეფარებულს, ზორბა მუშის კისერზე დამჯდარს!

ამის შემდეგ იმედი მაქვს გაზვიადებულად არავინ არ დაინახავს ჩემს ნათქვამს, რომ პირველი ბიბლიოთეკა ტფილისში 40-ან წლების დასაწყისში დაარსდა. მე ვიყავი მთავარ-მართველობის კანცელარიის განყოფილების უფროსი და ერთხელ სამსახურის საქმის

მოხსენების შემდეგ, ევგენი ალექსანდრეს ძეს გოლოვინს გამოუცხადე რამდენიმე ჩემი ტოლ-ამხანაგის სურვილი, რომ გვინდოდა დაგვეარსებინა კერძო საამხანაგო ბიბლიოთეკა და დაგვრთავდა თუ არა ამის ნებას.

რა რომ მივიღე იმისი მხრივ, როგორც ეს მოსალოდნელი იყო, სრული თანხმობა, მეორე შემთხვევის დროს წარვუდგინე მას „ტფილისის კერძო ბიბლიოთეკის“ წესდების პროექტი და როგორც კი მოაწერა ზედ: „ვამტკიცებ. გოლოვინი,“ – აღარ დაგვიყოვნებია ჩვენი სურვილის განხორციელებას შევდგომოდით. მომყავს აქ ამ ბიბლიოთეკის დამაარსებელთა სახელები:

კალ. ას. დ ი მ. ყ ი ფ ი ა ნ ი, ავტორი ამ წერილებისა. შტაბს კაპიტანი თავადი ზ ა ქ ა რ ი ა ე რ ი ს თ ა ვ ი, ლეკების მიერ აკუწული 1849 წ., როდესაც ის პოლკოვნიკის ჩინით ჯარო-ბელქანის ოლქის უფროსი იყო; კალ. სეკრ. თ-დი ზ ა ქ ა რ ი ა ფ ა ლ ა ვ ა ნ დ ო ვ ი, ყმაწვილი კაცი, დიდს იმედებს რომ იძლეოდა, მაგრამ მალე გარდაიცვალა ანევრიზმით; პორუჩიკი თ-დი ვ ა ხ ტ ა ნ გ ო რ ბ ე ლ ი ა ნ ი, ახლა გენე-

რალ-მაიორი და ქართველი შესანიშნავი პოეტი; ⁷⁴⁾ პად..პორუჩიკი თ-დი ელიზბარერის თავი, გარდაცვლილი 80-ან წლებში გენერალ-მაიორის ჩინით; პად.-პოლკოვნიკი თ-დი ზაქარიას ორბელიანი, შემდეგში პოლკის კამანდირი და უდროვოდ გარდაცვლილი დაღესტანში; კორნეტი უგანათლებულესი თ-დი კონსტანტინე დადიანი, ახლა გენერალ-მაიორი და მომრიგებელი შუამავალი ქუთაისის გუბერნიის სენაკის მაზრაში; გუბ. სეკრ. ალექ. ონიკოვი, გარდაცვალებული 1885 წელს ტფილისში; პორუჩიკი თ-დი ლევან მელიქოვი, ახლა გენერალი კავალერიისა, ამას წინად კავკასიის მეფის მოადგილის თანამ. ასრულებდა და კავკასიის მხედრობას უფროსობდა; გუბერ. სეკრ. თ-დი ნიკოლოზ (ტატო) ბარათაშვილი, ქართველი დიდებული პოეტი, ქ. ელისავეტპოლში გარდაცვლილი;⁷⁵⁾ კალ. სოვ. თეოდორე კოცეხუ, ღვიძლო ძმა პავლე ესტატ. კოცუბუსი, გარდაცვლილი დ. ს. სოვ-ის ჩინით; ნადგ. სოვ. ზნაჩკოვიავორსკი, ისიც დ. ს. სოვ-ის ჩინით გარდაცვლილი; სტატ, სოვ. ნიკოლ. ბეზაკი. ეს ის ბეზაკი, რომლის მარტივი აზრი – ნატურით გადასახადის ფულით შეცვლა – სენატორი ბარონი განის გაპრტყელებულ ფინანსიურ სისტემას ამჯობინეს; კალ. ას. კონსტანტინე ორლოვსკი, გარდაცვლილი ტაინ. სოვ-ის ჩინით და ტფილისის გუბერნატორის წოდებით; გუბ. სეკრ. თ-დი მიხეილ თუმანიშვილი,⁷⁶⁾ გარდაცვლილი ტაინ. სოვ-ის ჩინით; გუბ. სეკ, თ-დი დიმიტრი ჯორჯაძე, გარდაცვლილი ტაინ. სოვ-ის ჩინით. კალ. ას.

დავით არზანოვი, ისიც გარდაცვლილი; პოლ. სოვეტ. სერგეი ვასილკოვსკი, გარდაცვლილი 1845 წ. ამიერ-კავკასიის მთავარ მართველობის კანცელარიის დირექტორის წოდებით; პორუჩიკი თ-დი დავით ჭავჭავაძე, გარდაცვლილი გენერალ ლეიტენანტის ჩინით; პოდ. -პოლკ. თავ. გრიგოლ დიმიტ. ორბელიანი, გარდაცვლილი გენ.-ინჟანტ. ჩინით, რამდენჯერმე ასრულებდა მეფის მოადგილის თანამდებობას და უფროსობდა კავკასიის მხედრობას და თ-დი ივანე ორბელიანი, ახლა გენერალ-მაიორი.

სამწუხარო სათქმელია, რომ ზემოდ ჩამოთვლილ პირებიდან 1885 წელს მხოლოდ ხუთია ცოცხალი.

აქვე მოგვყავს 1842 წ. გენერალ გოლოვინის მიერ დამტკიცებული წესები:

„როდესაც წევრთა რიცხვი (ჩართულია დაბეჭდილი ფურცელი. 77)

ამნაირად ბიბლიოთეკა ჩემს ბინაზე იყო მოთავსებული და მე ვიყავი ბიბლიოთეკის გამგეთ 1848 წლამდე.

ამ წელს მეფის მოადგილის მთავარ-მართველობამ თავის კანცელარიასთან გახსნა ბიბლიოთეკა იმ მიზნით, რომ ბოლოს და ბოლოს საჯარო ბიბლიოთეკა მოეწყობოთ ტფილისში. ამასობაში ჩემი ბიბლიოთეკის წევრები თანდათან შემომეცალნენ და 1848 წ. მე დავრჩი ერთად ერთი მისი წარმომადგენელი. მხოლოდ ჩემი სამსახურის მუშაობა, როგორც მთავარ – მართველობის საბჭოს საქმეთა მმართველისა იმდენად გართულდა, რომ სრულიად აღარ შემეძლო არც ყურისგდება ამ ბიბლიოთეკისა, არც მისი ჩემს ბინაზე შენახვა. ამიტომ 1848 წ. მივმართე მეფის მოადგილის კანცელარიის მაშინდელ დირექტორს, სტ. ვას. საფონოვს, შემდეგი წერილით:

„1840 წლიდან ვაწარმოებდი... (ჩართულია წერილი)78)

1849 წ. 10 იანვ. ასეთი პასუხი მივიღე საფონოვისაგან:

– „რომ არა ვსთქვათ 79)...

მართალი რომ ვსთქვა, ამ წერილის 3-ე პუნქტის ულოდიკობას მაშინ არ მივაქციე არავითარი ყურადღება; და არც იყო ეს საჭირო, ვინაიდან 1854 წლამდე დადებული პირობის წესი არ დარღვეულა; მაგრამ 1854 წლის დამდეგს ბიბლიოთეკის ახალმა გამგემ ჩემს თხოვნაზე, რომ სახლში გამოეგზავნათ ზოგიერთი წიგნი, მიპასუხა, რომ მეფის მოადგილის საგანგებო წერილობითი ნებართვა თუ არ არის, წიგნებს სახლში ვერავის ვერ მივცემო; ხოლო ახალი წიგნების შესახებ უკვე დიდიხანი იყო, რომ არაფერი ცნობა არ მიმეღო.

რა რომ ჩავსთვალე ეს დადებული პირობის პირდაპირ დარღვევად, მე ვსთხოვე კანცელარიის ახალ დირექტორს, მ. კ. შჩერბინინს, დაებრუნებიათ ჩემი წიგნები, მაგრამ მტკიცე უარი მივიღე. ამაზე 1857 წელს 12 თიბათვეს საჩივრით მივმართე სტატს-სეკრე-

ტარს კრუზენშტერნს და პასუხს რომ ვერ ვეღირსე ორი წლის განმავლობაში, საჩივარი განვაახლე 1859 წ. – და თან ვაცნობე, რომ ოღონდ ამ ჩემთვის უსიამოვნო პროცესს ბოლო მოეღოს, მე მზად ვარ ნებაყოფლობით შეთანხმებაზე და მადლობელი ვიქნები თუ 2000 მანეთს მაინც მივიღებ წიგნებში, სულ ცოტა, ერთი ორად რომ მიღირს მეთქი.

მაშინ მე, საბოლოო გადაწყვეტილებამდე, 1000 მანეთი მომცეს. მაგრამ მალე თანვე მოაყოლეს ბრძანება, რომ ამ თანხით დავეკმაყოფილებულიყავი.

მახსოვდა, რომ „ძალა აღმართსა ხნავსო“ და მეც ამით დავეკმაყოფილდი, ხოლო ჩემს გულში კი ვსთქვი: მადლობა თქვენ, რომ ეს მაინც მომეცით მეთქი.

24.

ერთი დიდი მამული კავკასიაშია. – მცხოვრებთა საჩივრები. – ჩემი წარმომადგენლობა მაღალ-ხარისხიან პატრონის წინაშე.

ორი გუბერნიის ოთხი მაზრის საზღვრები ერთს დიდს დასახლებულ მამულს ესაზღვრებიან ამ მამულის პატრონი, პიროვნება დიდად მაღალ-ხარისხიანი და ამ მამულის მცხოვრებლებთან ძალიან ლმობიერი, დიდიხნით შორს იყო გამგზავრებული.

ვათავებ რა ამბავს ამით, შემდეგ მომყავს ნამდვილი სიტყვები ჩემი მიმართვისა მასთან 1883 წ. მარტის ნახევარში:

„თქვენო უ...ბავ!

„კაცს თუ არ გინდა სინიდისის მხილება მოგელოდეს, უარს ვერ ეტყვი შენს გაჭირვებულ მოყვასს, როგორც შეგიძლია ისე დაეხმარო და ეს მამართლებს მე თქვენს წინაშე, რომ თქვენს გლეხებს ვეხმარები, ჩემს ახლობელ მეზობლებსა, რათა იმათი ვედრება თქვენს ყურადღებამდე მოვიყვანო.

---

*) შენიშვნას ვაკეთებ განსაკუთრებით რედაქციისათვის: ⁸⁰⁾ ლაკარაკი არის აქ, კავკასიაში დიდი მთავრის მიხეილ ნიკოლოზის ძის ბორჯომის მამულზე.

თქვენს ... ბას არა ერთხელ უნებებია, თქვენს მამულში მცხოვრებთადმი შემწყნარე ყურადღებით გამოგეცხადებიათ, რომ იმათ თავის გაჭირვებაში პირდაპირ თქვენი ... ბისთვის მოემართათ. მაგრამ სანამ აქ ბრძანდებოდით, იმათ არ ჰქონიათ საკმარისი მიზეზი, რომ ეს თქვენთვის-გაებედნათ; ამ უკანასკნელი ორი წლის განმავლობაში კი მდგომარეობა მათი იმდენად შეიცვალა, რომ ახლა იძულებულად სთვლიან თავს თქვენს მოწყალებას მიჰმართონ.

„ასეთ ყოფაში მომმართეს მე, მეზობლად მყოფს და აი მეც ვბედავ წარმოსდგე თქვენს წინაშე მათი თარჯიმანის სახით, _ ხოლო თუ ნება მექნება ამის თქმისა, _ შუამდგომლის სახითაც.“

ამასთან გაახლებთ ცალკე მოხსენებას, რომელიც შეიცავს საქმის ნამდვილ ფაქტიურ გადმოცემას და მთხოვნელები მთრთოლვარე სასოებით მოელიან გადაწყვეტილებას, მოხსენების მოსმენის შემდეგ რომ წარმოსთქვამს თქვენი . . . ის გული“.

„ცალკე მოხსენება“.

ბახმანლიარის მამულის (სახელი გამოგონილია) ⁸¹⁾ ყველა სოფლის მცხოვრებლებმა, 225 კაცმა თავის სასოფლო მართველობაში დაადგინა ამა წლის თებერვლის ნახევარში საზოგადო განაჩენი, რომელშიც თავის გაჭირვებას ამ სიტყვებით გამოსთქვამდნენ:

„განვიხილეთ რა და მოვილაპარაკეთ იმ უზომო გადასახადებზე, რომლებიც ბახმანლიარის *) საზოგადოებას დაადო მოურავმა სახნავ მიწებზე, სათივეებზე, სახლების და ბოსლების გათბობაზე, საძოვარზე, წართმევა ჩვენი ნებით გამოტანილი ხეებისა, ძალის დატანება მამულის მმართველობას გამოუტანოთ თივა და შეშა, (მკითხველი ჰხედავს, რომ აქტის მართლ-წერასაც ვიცავ) გალახვა მცხოვრებლებისა, ჭრილობის და სხვაგვარი შეურაცხყოფის მიყენება და ყველა ამასთან ნამძალადევი მოთხოვნა მართველობის მოსამსახურეების მიერ ქრთამისა ფულითა და ნაყოფით და სხვა უსამართლო მოპყრობა, ერთხმათ დავადგინეთ: შუამდგომლობა, რომ ჩვენს საზოგადოებას ააცილონ თავიდან ყველა ეს შემავიწროვებელი გადასახადები, მიენდოს ჩვენი სოფლის კაცებს – შუქიურას და სალახას იმ უფლებით, რომ მეორე პირს გადასცენ, ვისაც მოისურვებენ“.

ხსენებული არჩეული პირები განაჩენით ხელში მივიდნენ ამ მო-

ხსენების შემდგენელთან, ხოლო ამან ამ საქმის გამოაშკარავება არა სასურველად დაინახა და ამასთან შესაძლოთ სცნო შინაურულად გა-

*) ე. ი. ბორჯომის.

რედ.

მოსწორებულიყო, რისთვისაც ბახმანლიარის მოურავს შემდეგი წერილით მიჰმართა:

„საბაბი გვეძლევა კეთილი საქმე გაკეთდეს. რომ ამის გამო სიამოვნება მიმელო თქვენი გაცნობისა, მე გამოვეშურებოდი თქვენთან მოსალაპარაკებლად და გამაფრთხილებელი მეზობლის ხელის გამოსაწვდენად; მაგრამ მოხუცებულობის უძლურება არ მიშვებს ოთახიდან და მხოლოდ ამ მიზეზით ვაძლევ ჩემს თავს ნებას ვიფიქრო, რომ თქვენ კეთილ ინებებთ და დამავალებთ შემოუხვიოთ ჩემთან მამულში, (თითქმის ყოველ დღე წინ გამივლის ხოლმე ეტლით) სადაც თქვენ იქნებით მიღებული, როგორც სასურველი და ძვირფასი სტუმარი, გულწრფელი სიამოვნებით. დროს ამორჩევა სრულებით თქვენზეა დამოკიდებული; ჩემის მხრით ვიტყვი მხოლოდ იმას, რომ ვინაიდგან გასაკეთებელია კეთილი საქმე, რაც მალე იქნება ეს, მით უმჯობესია.

მოურავმა ამაზე მიპასუხა შემდეგი წერილით:

„არამც თუ კეთილი საქმის გასაკეთებლად, როგორცა ბრძანებთ თქვენს წერილში, ისედაც მოხარული ვიქნები თქვენი გაცნობისა, რასაც მე საერთოდ დიდი ხანია ვაპირებდი. ველოდი მხოლოდ დროს, როდესაც სახლში იქნებოდი. ჩვენი ერთმანეთის ნახვის საგანი რომ ის განზრახული კეთილი საქმე არ იყოს, ამ დღეებში გამოვეშურებოდი თქვენთან, გამომეთქვა ჩემი ღრმა პატივისცემა თქვენდამი, მაგრამ მე მიმხვდარი ვარ იმ საქმეს აქ გავრცელებული ხმების მიხედვით და ჩემდა სამწუხაროთ არ შემიძლია თქვენთან მოსვლა. მე სიტყვიერად მაინც ავიხსნით თუ რატომ. ამიტომ მორჩილებით გთხოვთ უარი არ მითხრათ და მოსალაპარაკებლად ამოვირ-

ჩიოთ ერთ-ერთი, თქვენ მამულთან უახლოესი პუნქტი, მაგალ... სად-
გური, ან... დაბა. პირველი უკეთესია და უფრო ახლო თქვენთან. რად-
გან დღეს ფრიად სასწრაფო საქმის გამო ქალაქს მივდივარ, საიდანაც
სამშაბათს, 1 მარტს დავბრუნდები, ამიტომ ვფიქრობ რომ ეს კარგი
შემთხვევა იქნება სადგურზე შევხვდეთ ერთმანეთს. ჩვენ შეგვიძლია
ზოგი იქ მოვილაპარაკოთ, ზოგიც გზაში ეტლში და ამასთან, თუ
ნებას მომცემთ, შემძლია მიგაცილოთ თქვენ სახლამდე კალიასკით.
აჩქარება მაინც და მაინც თვით საქმისათვის არ არის საჭირო,
ვინაიდან მცხოვრებლებს იანვარში გამოეცხადათ, რომ იმათ მიერ
მოთიბულ და ზამთარში გამოტანილ ათასს ბულულ თივაში, მამული
შეისყიდის იმათგან მხოლოდ ასს ბულულამდე, დანარჩენი 900 იმათ
შეუძლიათ მიჰყიდონ თავის უფალ ფასებში ვისაც უნდათ და
რადგან ისეც უნდათ მაგრამ ამ საქმის დაჩქარება სხვა მხრივ უფრო

არის საჭირო: ამ ათიოდე დღის წინად ქალაქიდან რომ დავბრუნდი,
გაოცებული დავრჩი იმ ამბავის გაგებით, რომ ოთხი კაც: შუქიუ-
რი, ხუდალი, ჯანთემირი და სალახი, დადიან თურმე მამულში სოფ-
ლიდან-სოფლად ღამ-ღამობით და მცხოვრებლებს ძალით რაღაცა
თხოვნაზე ხელს აწერინებენ მოურავის შესახებ; ვინც თანახმა არ
არის „წითელი მამლით“ ემუქრებიან, დაახლოვებით ასე: „ერთი ბო-
თლი, ან ცოტა მეტი ნავთი არც ისე ძვირად გვიღირსო.“ – ამ
ოთხმა კაცმა ახლა ადვოკატის სახელწოდება მიიღო. შემდეგ საქმე
თანდათან გამოირკვა, უკეთ რომ ვსთქვათ, გამოაშკარავდა, და ახლა
უკვე საიდუმლოების ფარგლებიდან გამოვიდა. მთელ ბახმანლიარში,^{*)}
ყველგან, ბაზარშიაც ლაპარაკობენ, რომ იმათ თხოვნა შეაქვეთ მოუ-
რავზე და რომ ამ საქმეს ატრიალებთ და ხელმძღვანელობთ თქვენ,
დიმიტრი ივანეს ძეგ, ამას უკავშირებენ და ამბობენ კიდევ ბევრ რა-
მეს, რასაც მე პირისპირ გადმოგცემთ და რაც არა მჯერა, გეფი-
ცებით პატიოსნებას და ღმერთს, რომ ვიცი როგორ იციან გლეხებმა
გადაკეთება და თავისებური კომენტარიები. სხვადასხვა ხმებისა. აი
რატომ ვამბობ მე ამ წერილის დასაწყისში, რომ მიმხვდარი ვარ კე-
თილი საქმის საგანს და აი, ამიტომ მოითხოვს საქმე გამორკვევას
და ჩვენი ერთმანეთის ნახვა უთუოდ არის საჭირო. ყოველი ღო-

ნისძიებით უნდა მოისპოს თქვენი პატიოსანი სახელის წ ა რ ა-მ ა რ ა ხ ს ე ნ ე ბ ა. მე, რამდენადაც შემძლია, ახლაც ასე ვიქცევი, დანარჩენ-ზე კი, რაც საქმეს შეეხება, ისე მიჭირავს თავი, ვითომც არა ვიცი რა. ხოლო როცა გავიგებ, რომ ამ საქმეში თქვენს სახელს ურევენ, არავის არ ვზოგავ. ზოგიერთმა კიდევაც იგემა შედეგები ჩემი წყრომისა. თუ თქვენ საწინააღმდეგო არა გაქვთ რა, რომ ჩვენ ერთ-მანეთი ვნახოთ სადგურზე 1 მარტს, ნუ ინებებთ უპასუხოდ დამტოვოთ ასეთი მისამართით... თუმცა, მომინდვია საქმე თქვენი სიბრძნისათვის და იმედი მაქვს, რომ თქვენ ყოველ შემთხვევაში არ ინებებთ უწერილოდ დამტოვოთ.“

ეს ნათხოვნი წერილი გაიგზავნა ქალაქში შემდეგი შინაარსით:

„გუშინ ჩემდა სასიამოვნოდ მივიღე თქვენი წერილი. სახელდობრ რა კეთილი საქმის შესახებ მინდოდა თქვენთან მოლაპარაკება, ამას სწორეთ მიმხვდარხართ. მამულის გამგესა და მცხოვრებთა შორის რაღაცა გაუგებრობა ჩათესილა, ხოლო ცნობილია, რომ ცხოვრებაში უდიდესი ნაწილი უსიამოვნებისა სწორედ გაუგებრობი-

---

*) ე. ი. ბორჯომში.

რედ.

საგან წარმოიშვის. ეს ნიშნავდა ჩემს როლსაც ამ საქმეში: მოვდივარ მშვიდობისა და მორიგების სიტყვით იქ, სადაც ძალიან ადვილია, როგორც მე მგონია, სამუდამოდ მოეღოს ბოლო უსიამოვნების ყოველ საბაბს. მოხერხდება ეს, სრულიად კმაყოფილი ვიქნები, არ მოხერხდება – შევსწუხდები. ჩემთან მოსულ, ჩემს ძველის-ძველ მეზობლებს მხოლოდ ამას თუ დავჭირდებოდი. – ჰო და აი მეც მოგმართეთ თქვენ და შემოგთავაზეთ ჩემი საქმეში გარევა; მაგრამ თქვენ თურმე არ შეგიძლიათ ჩემთან მოსვლა იმ მიზეზით, რომელიც მე არ ვიცი, მაგრამ რომელსაც მაინც სავსებით ვაფასებ. ხოლო მე კი ოთახიდან გამოსვლა არ შემძლია მუხლებში ქარების გამო. მაშასადამე შეთანხმებების საქმეს, სამწუხაროდ ჩემდა, მე ვერ დავეხმარები.

„რაც შეეხება ამ საქმისათვის ამორჩეულ პირთ, მე უნდა შეგატყობინოთ თქვენი მოსაზრებისათვის, რომ ჯერ ერთი – რიცხვი და

სახელები მათი სწორე არ გადმოუციათ და მეორეც რომ ისინი მართლაც საიდუმლოდ კი არა, სრულებით აშკარად იქცევიან, როგორც საზოგადოებისაგან საქმე-მინდობილნი და იმდენად ფორმალურად, რომ არავითარ დაბრკოლებას არ შეხვდებიან ვეჭილი დაიჭირონ შუამავლობისათვის. ვიმეორებ რომ ჩემი ჩარევა საქმეში მხოლოდ შემარიგებელი იქნებოდა, მეტადრე იქ, სადაც მამულით მფლობელობა შედგენილობითაც და ხასიათითაც ისეთს ფრიად სასურველს დამოკიდებულებას უნდა უჩვენებდეს, რომელიც სამაგალითო იქნებოდა ყველასათვის. ნება მიბოძეთ ვიქონიო იმედი...”

სანამ ეს მიწერ-მოწერა იყო გამართული, ოთხს გარე-სოფლები საზოგადოებაში, რომელთა მცხოვრებლები ბახმანლიარის მამულში თიბვას ეწეოდნენ, კიდევ გამოეტანათ სხვადასხვა დროს ასეთი შინაარსის საზოგადო განაჩენები:

„ჩვენ ვთიბავდით ბახმანლიარის მამულში თივას, რომლის გამოტანის დროს მოვალენი ვიყავით ბულულებზე გადაჭრილი ბაჟი გადაგვებადა; მაგრამ მოურავმა თვითონ დაიწყო შესყიდვა ჩვენი ბულულებისა თავის ფასებში; და თუ ჩვენ ამ ფასებში არ ვეთანხმებით, მაშინ ბაჟად გვახდევინებს შვიდ თუმანს ბულულში, რომელიც თითონა ღირს ხუთი თუმანი. ამიტომ ვანდობთ შუქიურს და სალახს ჩვენი სახელითაც შეიტანოს საჩივარი, სადაც ეკუთვნის, აგრეთვე რწმუნება გადასცეთ ვისაც გენებოთ“.

ეს ოთხი განაჩენი ხელმოწერილია 184 კაცისაგან; რიცხვი ყველა მომჩივარისა ბახმანლიარელებით ერთად 409 კაცი.

ყველა ეს 5 განცხადება თავს იყრის როგორც დაწერილის მიხედვით, ისე არჩეული პირების სიტყვიერი გადმოცემით, შემდეგ უმარტივეს დასკვნაში:

„1. ბახმანლიარელი მთხოვნელნი სრულიად კმაყოფილნი იქნებიან, თუ მათი მიწად სარგებლობის გადასასადი, ფულითა თუ ნატურით საჭირო პირობებში ზედმიწევნით იქნება აღნიშნული და ხელშეკრულების ვადის გასვლამდე აღარ შეიცვლება. ამასთანავე, მფლობელობის ინტერესების კანონიერი დაცვისათვის საჭირო იყო, რომ ხელშეკრულობა ყოფილიყო ეგრედ წოდებული საიჯარო პირო-

ბებით და არა გლეხებისაგან ცალმხრივი პირობების ჩამორთმევით, ვინაიდან ამ უკანასკნელთ ხელშეკრულობის ხასიათი ვერ მიეცემათ.

2. მცხოვრებლები, როგორც ბასის, ისე სხვა სოფლების საზო-გადოებათა, იმდენად იმ ბაჟის რაოდენობას არა სჩივიან, თივაში რომ ახდევინებენ, როგორც იმ რაოდენობის ისე ანაზღაურად შეცვლასა. სამართლიანი იქნებოდა და მაშასადამე ორივე მხარის დამაკმაყოფილებელი, თუ დაწესდებოდა, რომ რაოდენობა ბაჟისა ზედმიწევნით ყოფილიყო აღნიშნული იმ აქტში, რომელიც თივის მოთიბვის ნებას აძლევდა.

ეს ორი ზომა, მოურავზე მაღლა მდგომი ხელისუფლებით ნაკარნახევი, ადვილად ააცილებდა მომავალში იმას, რომ არავითარი ასეთი გაუგებრობა აღარ დამყარებულყო.

სანამდღოს დადება არ მიყვარს, მაგრამ ახლა კი მზად ვარ მკითხველს დავენამლო, რომ ის ვერ მიხვდება, რა გადაწყვეტილება გამოვიდა ამაზე?

– ხუთი სოფლის საზოგადოებათა საჩივარი უყურადღებოთ დასტოვეს მ ხ ო ლ ო დ ი მ ი ტ ო მ, რომ ეს საჩივარი ჩ ე მ ი ს მ ე შ ვ ე ო ბით იყო წარდგენილი!!

ნაწილი მეორე

1832 წლის ყაზარმობა

ახლა მე თითქმის 70 წლისა ვარ, ჯანმრთელი, სულით და გულით დამშვიდებული და საზოგადო მოღვაწეობიდან თავისუფალი. ზედმეტი არ იქნება გავიხსენო თანდათანობით ყველა ის შემთხვევანი, რაც მოხდა ჩემის მონაწილეობით, ან ჩემს თვალ წინ.

ამასთან ერთად ისიც მინდა გავიხსენო:

1. რომ ოცდაათი წელიწადია მას აქეთ, რაც თავადმა ვასილ იოსების ძე ბებუთოვმა, ბაშკადი-კლარის და ქიურუქ-დარის გამირმა წერილი მომწერა, რომლითაც მე პირველ ქართველს და ჩემის სახით მთელ ქართველობას დეისტვიტელნი სტატსკი სოვეტნიკობის მიღებას გვილოცავდა.

2. რომ თვრამეტი წელიწადია მას აქეთ, რაც დიდმა მთავარმა მიხეილ ნიკოლოზის ძემ, როდესაც დამინახა გულზე ჩამოკიდებული ვლადიმერის ჯვარი მეორე ხარისხისა, მითხრა _ ეს ჯვარი იმის ნიშანია, რომ ხელმწიფე იმპერატორი თქვენზე განრისხებული აღარ არისო, და

3. რომ თითქმის 50 წელიწადია მას აქეთ, რაც მე ტფილისის გიმნაზიაში მასწავლებელად ვიყავი, ოთხი წლის შემდეგ ამისა გუბერნიის კანცელარიის მწარმოებლად ქალაქ ვოლოგდაში, მერე მდივნად გენერალ ესპეხოსთან, რომელიც იყო მმართველი გურია-სამეგრელოსი იმერეთისა, აფხაზეთისა და სვანეთისა; კავკასიის ნამესტნიკის კანცელარიის საქმეთა მმართველად კავკასიის ნამესტნიკის საბჭოს წევრად; გლეხობის ბატონ-ყმობიდან განთავისუფლების შესახებ შემდგარ თავად-აზნაურთა კომიტეტის ერთ ერთ ხელმძღვანელად; ტფილისის გუბერნიის თავად-აზნაურთა მარშლად და ახლა ვითვლები ერთი უმაღლესი კომისიის წევრად სანკტ პეტერბურგში¹⁾.

ამის შემდეგ ეჭვი არ არის, ჩემი შვილები და ჩემი წერილის წამკითხველნი იმედით უნდა იყვნენ, რომ ამ ჩემს მოგონებაში ისინი წაიკითხავენ ცოტად თუ ბევრად საინტერესო ფაქტებს, რამოდენადმე რომ

გააშუქებენ იმ ამბებს, ჩემს დროს რომ მოხდა ჩვენს ქვეყანაში.

რომ არ გაუცრუვდეთ იმათ იმედი და რამდენადაც შესაძლებელია ნამდვილი გამოვიდეს ჩემი მოთხოვნილი, ისე რომ საჭირო

არ გახდეს ჩემთვის გადათვალთვლება აუარებელი ძველი ქაღალდებისა და არც იმათთვის მეთოდური შემოწმება ჩემი ნაამბობისა, _ მე სასტიკად მივყვები იმ წესს, რომლისათვისაც ჩემს სიცოცხლეში არ მიღალატნია: ყოველი ფაქტი აღვნიშნო ისე, როგორადაც მე ის მიმჩნდა, სრულებით შეუცვლელად, არც მეტად არც ნაკლებად.

რაც შეეხება წესრიგს რომელიც უნდა იყოს აღებული ამ ფაქტების მოთხოვნილ დროს, მე მგონია, რომ ყოველი საქმე სავსებით შეინარჩუნებს თავის საკუთარ კოლორიტს და თავის მნიშვნელობას სხვებთან ერთად, თუ ჩვენ იმათ მოვიყვანთ ეპიზოდური წესით.

I

რა რომ ვიღებთ ჩვენ ამ მიმართულებას, ჩემს მეხსიერებაში თავისთავად სდგება პირველ რიგში საქმე, რომელსაც ოფიციალურად უწოდა:

– ე რ თ ი დ ი დ ი ს ა ხ ე ლ მ წ ი ფ ო ს ა ქ მ ე .

1866 წლის დამდეგს პარიჟში მომიხდა მე ყოფნა. სხვა ადგილას მექნება ნათქვამი, თუ რა საქმისათვის ვიყავი იქ. ხოლო აქ საქმე ის არის, რომ კნენა ეკატერინე დადიანისას გამაცნეს ერთი პიროვნება, გვარად ჟერამეკ, რომელსაც კნენა გენერალს უწოდებდა, რადგან, როგორც შემდეგში შევიტყე, ჟერამეკი იყო *économiste général* ლუვრის დიდი სასტუმროსი, სადაც ჩვენა ვსცხოვრობდით. ძალიან ზრდილობიანი და თავაზიანი კაცი იყო.

მეტადრე მე დიდ ყურადღებას მაქცევდა და პარიჟის სიყვარულითო, როგორც თითონ ამბობდა, მაცნობდა ამ დიდ ქალაქს და მის შესანიშნავ ადგილებს და იქამდინაც კი მივიდა მისი თავაზიანობა, რომ ერთხელ თავის ოჯახშიც მიმიპატიჟა საუზმეზე, სადაც, მისი სიტყვით, მე შევხვდებოდი ძალიან საინტერესო პიროვნებას.

ქალბატონი ჟერამეკის სასტუმრო ოთახში მე გავიცანი მართლაც ფრიად ორიგინალური ცოლ-ქმარი _ მისტრისს და მისტერ ურკ-

ვორტ, ანუ ურკხარტი*).

იმავე წამს ორივე ცოლ-ქმარმა გამომიცხადა, რომ რუსების დაუძინებელი მტრები ვართ და ასეთები ვიქნებით მთელი ჩვენი სიცოცხლეო.

---

*) ეს ის ურკხარტია, რომელიც ოცდაათიან წლებში კონსტანტინოპოლში იყო ინგლისის საელჩოში და რომელიც იქაურ დიპლომატიურ წრეში რუსების ერთ უმთავრეს მოძულეთ ითვლებოდა ²⁾.

დ.ყ.

მდგომარეობა მოითხოვდა, რომ ჩუმათ ვყოფილიყავ, სწორედ ისე, როგორც ჩემი მასპინძლებიც.

ამ ურკხარტის აზრით, რაც კი რამ სიბოროტე ხდებოდა დედამიწის ზურგზე, მიზეზი ერთად ერთი რუსეთი იყო.

ოღონდ ყველგან მოიპოვოს მფლობელობა რუსეთმა და ამისათვის არაფერს არ დაზოგავს არც ფულითა და არც ზნეობითო; და სხვა სახელმწიფოთა მოწინავე პირთ იმდენად აკლიათ შორსგამჭვრეტელობა, ან ისე ეხარბებათ რუსული ოქრო, რომ ეყიდვიან რუსეთსო. დაოწმუნებით ვიცი, რომ რუსეთის ოქრო ჯამაგირად ეძლეოდათ ისეთ რეგვენებს, როგორც არის „თქვენი“ (ე. ი. ფრანგების) შედბრენიო (შატობრიან) ან როგორც „ჩვენი“ (ინგლისელების) პემსნ, ან გლეხნ (ჰალმერსტონ, გლადსტონ) და ყველა, ვინც მთავრობას შეიცავს, ან მთავრობასთან ახლო სდგასო.

რუსეთიო, ამბობდა ინგლისელი, თავისდღეში არ შეჩერდება არც უსამართლობის, არც შეუბრალებლობის წინაშე, ოღონდ კი თავისი გულისწადილი განიხორციელოსო.

მე სულ ასე ვლაპარაკობ და ვილაპარაკებთ რუსეთზე ყველგან და ყველას წინაშე, სწორედ ისე, როგორც არა ერთხელ მილაპარაკენია კეთილ სულთანთანაც, რომელიც ძალიან კარგი თვალთ მიყურებსო.

ამასთან, როგორც მაგილითი, მოიყვანა რუსეთის მთავრობის მიერ ჩადენილი საშინელი სისასტიკე, თითონ კავკასიის მთავრობამ რომ გამოიწვია კეთილშობილ რაინდ მცხოვრებლებში თავის საწინააღმდეგებო შეთქმულობა და არ იქნება სულ 25 _ 30 წელიწადი

მას აქეთ, რაც ყველა შეთქმულთ, თ ი თ ქ მ ი ს 40 კ ა ც ს, საუკეთესო გვარიშვილებს კავკასიაში, თ ა ვ ე ბ ი გ ა ა გ დ ე ბ ი ნ ა ო.

საათ-ნახევარი მაინც ბაასობდნენ ამ კილოზე ეს „საინტერესო ინგლისელი ცოლ-ქმარი და ბოლოს გამოეთხოვნენ ჩემს მასპინძელს.

– როგორ მოგწონთ თქვენ ეს? – მკითხა ჟერამეკმა თავისი ცოლისა და მისი დისწულის, მგონია პოლიტეხნიკუმის მოწაფის-დასწრებით.

– ვფიქრობ, ან გულს აკლია, რომ რუსეთისგან ჯილდო ვერ მიუღია, ან მართლა გულმოსულია რუსეთზე, – ვუპასუხე ჟერამეკს. მაგრამ თუ მაგისმა გულმოსულობამ მეტად გაიდგა ფესვები, საქმეს შემოვლა დასჭირდება, თორემ კბენას დაიწყებს.

– თქვენა გგონიათ, რომ უსაფუძვლოდ ლაპარაკობს?

– რასაკვირველია უსაფუძვლოდ და ამას მოგახსენებ ერთი იმ ორმოც ქართველთაგანი, იმის სიტყვით რომ თავები გაადგებინეს.

– რას ბრძანებთ? ნუ თუ მართლა?

სხვა არა იყოს-რა, ჩემგან ზრდილობა მოითხოვდა მეამბნა, რა საქმე იყო საქართველოში 1832 წელს და ვუამბე კიდეც ჟერამეკს შემოკლებით, რამდენადაც საჭირო იყო, რომ გამემტყუნებინა იმ ინგლისელის უსაფუძვლო ბრალდება რუსეთზე.

II

საქმე კი აი როგორ იყო.

ცნობილია, რომ ჩვენი უბედურობა და მწარე განცდები მეტ ნაწილად გაუგებრობისა და შეცდომის არ-შეგნების მიზეზით არის ხოლმე გამოწვეული.

შეცდომა და გაუგებრობა კი იმდენი მოგროვდა საქართველოში და ისე გამწვავდა, რომ ამისი შველა უბრალო განმარტებებით უკვე ძალიან ძნელი იყო.

რომ უფრო სწორი და ნათელი იყოს ეს საქმე, საჭიროა ოდნავ მაინც გადაევიწყოთ თვალი ზოგიერთ მომხდარ ფაქტებს უკანასკნელი ასი წლის განმავლობაში, მოყოლილი სწორედ 1783 წლიდან.

შეუწყვეტელმა ბრძოლამ ყიზილბაშებთან და მეტადრე სპარსელებთან, რომელთაც საქართველოს დაპყრობა სწადდათ, ამასთან მუდმივმა ომიანობამ სხვა მტრებთან, იმ ზომამდე მიიყვანა ეს განცალკევებული, უძველესი მართლმადიდებელი სამეფო, ისე დაასუსტა ის, რომ დიდად ღირსეულმა მეფე ერეკლე მეორემ გადასწყვიტა თავისი ხალხის ბედი ერთმორწმუნე და ძლიერი რუსეთის მანარქი-სათვის ჩაებარებინა.

1783 წელს, ივნისის თვეში მოაწერეს ხელი ტრაქტატს, რომლის ძალითაც მეფე ერეკლე იმპერატრიცა ეკატერინე მეორის ქვეშევრდომი გახდა და იმპერატრიცამ ვალად დაიდო საქართველოს დაცვა მტრებისაგან, რომელიც თავის მტრებად უნდა ჩაეთვალა. მაგრამ სპარსეთის შახმა ეს ამბავი თავის შეურაცხყოფად მიი-ლო და მოსთხოვა მეფე ერეკლეს სრული მორჩილება, თუ არა და ძალით დამორჩილებას დაემუქრა.

შეატყობინეს ეს პეტერბურგში და პასუხად მოუვიდათ: გამაგრ-დით, მოგეშველებითო.

დიპლომატიურ დამოკიდებულობას სულ უფრო და უფრო დი-დი მუქარა მოჰქონდა სამხრეთიდან, ხოლო უფრო და უფრო დასამ-შვიდებელი დაპირებანი ჩრდილოეთიდან და ამ რიგად საქმემ თორ-მეტი წელიწადი გასტანა.

1795 წელში სპარსეთის შაჰი ალა-მაჰომედ-ხანი მართლაც შე-მოესია საქართველოს, უამრავი ჯარით მოადგა ტფილისს, 6 _ 7 დღის გამწვანლობაში ებრძოლა მის დამცველ ერთ მუჭა გმირთ, დაამარც-ხა, შეიჭრა ქალაქში და აღმოსავლეთის ომის ჩვეულების მიხედვით. მტვრად აქცია ყველაფერია.

III

აქა-იქ გაჩნდა ლაპარაკი: – „რუსეთის ხელმწიფის ქვეშევრდო-მობა რაღას ნიშნავსო?“

ალა-მაჰომედ-ხანმა იკმარა ტფილისის აოხრება და გაბრუნდა თავის ქვეყნისაკენ.

ორიოდე წლის შემდეგ რუსეთმაც მიუსია თავისი ჯარი ამ ხანს გრაფი ზუბოვის უფროსობით, ხოლო, რასაკვირველია, გზის შემოკლებისათვის, რუსეთის ჯარი კასპის ზღვის დასავლეთ ნაპირისკენ მიემართებოდა.

ამ გზით, როგორი მოკლევ უნდა ყოფილიყო ის, არ შეიძლება ბოდა რუსის ჯარს არ შეხვედროდა ოთხი განცალკევებული და დამოუკიდებელი სამფლობელო, რომელთაც გზას ვერ აუხვევდა სპარსეთისაკენ მიმავალი; აუცილებლად საჭირო იყო დაპყრობა, ან დამორჩილება ამ სახანოებისა: დარუბანდისა, ყუბისა, ბაქოსი და ტალიშინისა.

ეს იყო მეორე გაუგებრობა: – „საქართველოში სპარსეთის შაჰმა გაანადგურა ჩვენი დედაქალაქი და შეჰპილწა ჩვენი ტაძრები, ხოლო ჩვენი მფარველი მთავრობა კი კასპის კიდეებზე სხვა ხანებსა სჯის, რომელთაც არავითარი ბრალი არა აქვთო“.

IV

იმპერატორი პავლე პეტრეს ძის გამეფების დროს გრაფი ზუბოვის ჯარი უკან გაიწვიეს და ამნაირად მისმა გალაშქრებამ არავითარი ნაყოფი არ მოიტანა.

ამავე დროს გარდაიცვალა მეფე ერეკლევ მოუძღვრებული დიდის ჯავრითა და მოხუცებულობით და მის ტახტზე 1783 წლის ტრაქტატის თანახმად მისი ძე გიორგი ავიდა. ³⁾

რუსეთის მინისტრ _ რეზიდენტად მაშინ ტფილისში იმყოფებოდა სტატსკი სოვეტნიკი კოვალენსკი. ⁴⁾ მისი აქ გამწესების მიზანი, რასაკვირველია, ისიც იყო, რომ მთავრობის წარმომადგენელს

მშვიდობა შეეტანა ხალხში, რომელიც შეშფოთებული იყო ზემომოხსენებული გაუგებრობით.

მაგრამ კოვალენსკი ამ დანიშნულებისათვის სრულიად ვერ გამოდგა.

თვით კოვალენსკი იყო განხორციელება მესამესი და თითქმის ყველაზე უფრო მწვავე გაუგებრობისა.

1798 და 1799 წლებში საქართველოში შემოვიდნენ პოლკები გულიაკოვისა და ლაზარევისა.⁵⁾

ხალხი დიდს სიხარულსა და აღტაცებაში იყო: აი მოგვივიდნენ ჩვენი დამცველებიო.

მეფე, მთელი თავისი ამალით, ათი ვერსის სიშორეზე მიეგება-პირველ პოლკს და როგორც სანატრელი სტუმრები, ისე დაბინავა თავის სატახტო ქალაქში.

ამ სამხიარულო ამბავს თან მოსდევდა მეორე დიდი ეპოქა საქართველოს ცხოვრებაში.

დადგა მე-1800 წელიწადი.

V

სწეული მეფე გიორგი ფრიად დიდ გაჭირვებაში ჩააგდო ქვეყნის გართულეულმა არეულ-დარეულმა მდგომარეობამ. ერთი მხრით ასტყდა დიდი უთანხმოება მფარველი მთავრობის წარმომადგენელთ. – გენერალ ლაზარევისა და მინისტრ კოვალენსკის შორის; საქართველოზე ზრუნვისათვის იმათ აღარ სცალოდათ, ეს საქმე შორს გადასდეს.

მეორე მხრით ასტყდა ამაზე უფრო საშიში უთანხმოება სამეფო ოჯახის წევრთა შორის.

სამეფო ოჯახის წევრნი კი ბლომად იყვნენ; მარტო ბატონიშვილი იყო ცხრა თუ ათი, ერეკლეს ძენი და ამდენივე ჰყავდა გიორგისაც.

ამათში ყველას რომ სწადდა უფლების ხელში ჩაგდება, მოსალოდნელი იყო ქვეყნის სრულიად უპატრონოდ დარჩენა და მეფე გიორგიმაც, ავადმყოფობით დასუსტებულმა და სულით-ხორციით დაცემულმა, დაიწყო ფიქრი იმაზე, რომ სთხოვოს რუსეთის იმპერატორს მიიღოს საქართველოს უშუალო მმართველობა.

ამასობაში კოვალენსკი იმდენად დაუახლოვდა მეფე გიორგის, როგორც მრჩეველი, რომ იმას ადვილად შეეძლო ეცნობებია პეტერბურგში, თუ რა ღონისძიებანი უნდა მიეღოთ მეფე გიორგის სიკვდილის შემდეგ, რაც, იმისი აზრით, ამა და ამ დროს მოხდებოდა.

მეფე გიორგიმ ⁶⁾ უბრძანა თავის ელჩს პეტერბურგში, თ-დ გ ა რ-ს ე ვ ა ნ ჭ ა ვ ჭ ა ვ ა მ ე ს, რომ ეშუამდგომლა იმპერატორთან _ კეთილ-ინებოს და მიიღოს საქართველო თავის უშუალო მმართველობაში და ამით მოასვენოს ქვეყანა გარეშე მტრებისგანაც და შინაური არეუ-ლობისგანაცაო.

იმპერატორმა ალექსანდრემ, ჯერ კი უარზე დამდგარმა, ინება საქართველოს რუსეთთან შეერთება.

ამაზე მანიფესტი იყო დაწერილი ისეთი სიტყვებით, რომელიც ცხადად გამოჰხატავდნენ კურთხეული ალექსანდრე იმპერატორის სრულს დიდ-სულოვნობასა და კეთილ განზრახვებს და, რასაკვირვე-ლია, დამამშვიდებელ შთაბეჭდილებას იქონიებდა იმ დროის ქართ-ველებზე, იმდენად მაინც, რამდენადაც დღესაც აქვს ასეთი შთაბე-ჭდილება ამ მანიფესტის წაკითხვის დროს ⁷⁾

მაგრამ როცა სახალხოთ გამოაცხადეს ეს მანიფესტი, უპატიე-ბელი და დაუჯერებელი შეცდომა გამოაშკარავდა.

გამოცხადებული იყო სიონის საკათედრო ტაძარში სადღე-სასწაულო წირვა, რომლის დროს უნდა ყოფილიყო წაკითხული მა-ნიფესტი.

ამ დღესასწაულის მოთავეებმა იმაზე კი იზრუნეს, თუმცა კი სრულიად უსაფუძვლოდ, რომ სიონისაკენ მიმავალი ქუჩები ჩამწკრი-ვებული ყოფილიყო ორ-წყება ჯარით, ხოლო სახელმწიფოს დიდი აქტის ქართულად გადათარგმნა კი აზრად არავის მოუვიდა, გადა-თარგმნა იმ ხალხის ენაზე, რომლისთვისაც იყო ის შედგენილი და მაშინ მოხდა ისეთი დიდად სამარცხვინო არეულობა: რომელიც მე-ტი თაოსნობის დროს სრულებით არ იყო მოსალოდნელი.

როდესაც რუსულად ხმა-მაღლა აკიდეებით იმპერატორის ხარის-ხოვნების ჩამოთვლა ერთ წუთს შეჩერდა სიტყვებზე: „და სხვა და სხვა და სხვაო“ ^{*}) ასტყდა ტაძარში აღშფოთებისა და უკმაყოფილების ისე-თი გრგვინვა, რომ არაფერს არ შეედრებოდა.

არავის არ მოსვლოდა ფიქრად, რომ არსად და მეტადრე ღვთის ტაძარში, არ შეიძლებოდა ქართველების წინ ისეთი სიტყვების წარმოთქმა, რომელიც იმათთვის უდიდეს ცინიზმს გამოჰხატავდა. ⁸⁾

VI

ეს შეცდომა ცხადი იყო თავისი შეუსაბამობით, მაგრამ მაგა-

ლითად კი მაინც არავის დაახსოვდა.

*) и прочая и прочая и прочая

მაშინვე საქმის წარმოება შემოიღეს ისე, როგორც შუა-გუბერნიებში იყო შემოდებული, ე. ი. რუსულ ენაზე, რომელიც აქაურ ხალხს სრულებით არ ესმოდა; რუსების მოსვლამდე რაც წეს-წყობილება და კანონები არსებობდა საქართველოში არა თუ არ ისურვეს მათი გაცნობა, ხალხის ჩვეულებანი და ადათებიც კი არ მიიღეს მხედველობაში.

ადგილობრივი ადმინისტრაციის განზრახვანი და მცხოვრებთა ბედი ხელში ჩაუვარდათ ორიოდ-სამიოდ წერა-კითხვის უცოდინარ თარჯიმანს.

ყიზილბაშთა, სპარსელებისა და ლეკების შემოსევა საქართველოში თითქო რომ მოისპო და ამის გამო დრომდისინ მაინც შეიძლებოდა ატანა იმ დამოკიდებულებისა მმართველთა და ხალხს შორის, რომელიც საქართველოში სუფევდა.

მაგრამ ეს მოთმენა ვერა შველოდა იმას, რომ ყოველ დღე მატულობდა გაუგებრობა იმათ შორის, სანამ მმართველობამა და ხალხმა ერთმანეთის ენა არ გაიგეს.

რა თქმა უნდა, რომ ხელქვეითს უნდა შეესწავლა მმართველის ენა.

მაგრამ ამაზე იფიქრა მხოლოდ საქართველოს მეორე მთავარმართველმა თავადმა ციციანოვმა.

სიმართლე ითხოვს ნამდვილი ვსთქვათ, რომ ასეთი აზრი კოვალენსკის მოუვიდა პირველად და მთავრობისგან დანიშნული ფულით დაარსა ტფილისში სასწავლებელი, 9) მაგრამ შემდეგში გამოაშკარავდა, რომ კოვალენსკის დროს ეს სასწავლებელი მხოლოდ ქალაქში არსებობდა და იმისთვის დანიშნული ფული კი მთლად მის ჯიბეში ჩადიოდა,

ეტყობოდა, კოვალენსკის პეტერბურგში ვინმე გავლენიანი შემწე ჰყავდა, რადგან ციციანოვს დიდი ხნის ბრძოლა დასჭირდა, სანამ კოვალენსკის საქართველოს საქმეთა მმართველობიდან გადააყენე-

ბინებდა.

ამავე დროს მთავრობის ახალი წარმომადგენლნი ქვეყნის დასამშვიდებლად არაფერს არ ზოგავდნენ და თავის მზრუნველობაში იქამდინაც მივიდნენ, რომ სასტიკ ზომას მიმართეს და არ დაერიდნენ საქართველოს სამეფო ოჯახის წევრების განდევნასაც რუსეთისაკენ. 10)

საქართველოს მეფის მემკვიდრედ უმაღლესად დამტკიცებული ძე მეფე გიორგისა, ბატონიშვილი დავითი, 11) რუსეთის არტილერიის გენერალი, პირველი გაიწვიეს სანკტ-პეტერბურგში სამეფო ინვესტიტურის მისაღებად.

VII

სამეფო ოჯახის დანარჩენი წევრების განდევნა რუსეთში ბევრმა საფუძვლიანა იცნო.

მაგრამ ბევრი იყო, რა თქმა უნდა, ბატონიშვილების დიდად ერთგული და ისეთებიც, რომელთაც ასეთი ზომები ძალიან სასტიკად მიაჩნდათ და სამეფო ოჯახის საქართველოდან განდევნას უსამართლო მოქცევად ავრცელებდნენ ხალხის თვალშიც.

მაგრამ ეს ზომებიც მშვიდობიანად ჩაივლიდა, რომ დედოფალს, მარიამ გიორგის ასულს უბედურობა არ დასტეხოდა.

მოვიდა ბრძანება, რომ მარიამ დედოფალიც რუსეთში გაგზავნილიყო. გამზადებული იყო დამცველი რაზმი დედოფლის გასაცვლებლად. გამზადებული იყო დედოფლისათვის, რასაკვირველია, ურემიც, რადგან ურმის გარდა იქ სხვა არავითარი ეტლი არ იყო და არც საურმო გზის მეტი სხვა გზა.

გენერალმა ლაზარევმა მიიღო ბრძანება, რომ დედოფლის გამგზავრების განკარგულება აღესრულებინა.

დედოფალს შესწამეს, განზრახ იგონებს ავადმყოფობას და უარს ამბობს პეტერბურგში წასვლას რადგან აზრად აქვს საცხოვრებლად თუმშებთან, ან ხევსურებთან გაიპაროსო.

ამან გამოიწვია ლაზარევის მხრივ, უხეშობა რომ არა ვსთქვათ, სასტიკობა დედოფლის მიმართ.

1803 წ. აპრილის თვეში, განთიადისას, ლაზარევმა დედოფლის

სასახლეს ჯარი შემოარტყა, შევიდა პირდაპირ იმის საწოლ ოთახში და გამოუცხადა, რომ ახლავე უნდა გაემგზავროს რუსეთში.

– ხომ ხედავთ, მე ავათა ვარ, მგზავრობა არ შემიძლიან, გთხოვთ მადროვოთ.

– ეგ შეუძლებელია დედოფალო! მე უთუოთ ახლავე უნდა გაგზავნოთ.

– როგორ უნდა გამგზავნოთ, როცა მგზავრობა არ შემიძლიან!

– ვსწუხვარ, დედოფალო, მაგრამ ძალას დაგატანთ!

– ძალას დედაკაცთ?

– ძალას დედოფალ? – წამოიძახა ვიღაცამ უკანიდან.

– მაშ უარზე ხართ? არ გინდათ წასვლა?

ამ სიტყვებით მისწვდება ლაზარევი დედოფალს, უნდა სტაცოს ხელი, რომ საწოლიდან ჩამოაგდოს.

იმ წუთს ჩასცემენ მას ხანჯალს გულში.

გენერალი მკვდარი დაეცემა იატაკზე.

შეიქნება ალიაქოთი, ყვირილი, წივილ-კივილი.

როგორ მოხდა ეს ამბავთ, ვის შეუძლიან სთქვას როდისმე, რადგან მაშინდელი ოფიციალური ცნობები არ იყო საფუძვლიანი, ხოლო ის კი ცხადად გამოიკვავა, რომ თითონ ლაზარევმა ხმის ამოდებაც ვერ მოასწრო და იმის მკვლელობის მოწმედ იყვნენ მხოლოდ თვით დედოფალი, მე მისი ბატონიშვილი ჯიბრაილი და ასულნი მისნი მცირეწლოვანნი თამარი და მარიამი.

ხალხში კი ხმა გავრცელდა, რომ ლაზარევი მოჰკლა იოსებ ყორღანოვმა, დედოფლის პირადმა მდივანმა; მაგრამ ეს მკვლელობა დედოფალმა თავის-თავზე მიიღო და ამის გამო რამდენიმე ათეული წლობით რომელიღაც მონასტერში გაგზავნეს, ტამბოვის გუბერნიაში.

– „ძალადობა დედაკაცზე, რომელიც არაფერში დამნაშავე არ იყო! ძალადობა მართლ-მადიდებელ ქალზე, გვირგვინოსან დედოფალზე?!“

ასეთ მითქმა-მოთქმას ხალხში ვერავინ ვერ ამართლებდა და რასაკვირველია ხალხმაც უფრო უგულოდ დაუწყო ყურება ახალ წეს-წყობილებას.

მაგრამ დროთა მსვლელობამ თავისი გაიტანა, დაჰფარა ყველა _ ფერი და ცხოვრებაც თავის წესით წავიდა.

VIII

თავადი ციციანოვი, საქართველოს ეს გამოჩენილი მთავარ-მართებელი თავისი ღირსეული მოღვაწეობით, როგორც სამოქალაქო, ისე სამხედრო ასპარეზზე, 1806 წ. ქალაქ ბაქოში მუხანათურად შეიქნა მოკლული იქაური ხანის მიერ.

იმის მაგივრად გრაფი გუდოვიჩი გაამწესეს.¹²⁾

მდინარე არპაჩაიზე გუდოვიჩმა ყიზილბაშთა ფაშა დაამარცხა, რისთვისაც გენერალ-ფელდმარშლობა მიიღო და შემდეგში საქმეებიდან განისვენა.

საქართველოს მთავარ-მართებლად ერთი-მეორეზე დანიშნულები იყვნენ გენერლები: ტორმასოვი, მარკიზი პაულიჩი, რტიშჩევი. ერმოლოვი და პასკევიჩი.¹³⁾

ადმინისტრაციულ საქმეებს ესენი ვეღარ განაგებდნენ, რადგან მთელ დროს ანდომებდნენ სხვადასხვა ბრძოლას, ხან სპარსეთის ფეთალი შახთან და ხან სულთან მაჰმუდთან.

გარდა ამისა, ზოგი ამათგანი ლეკებისგან დარბევას ებრძოდა, ზოგი კიდევ სხვა სახანოების მიწასთან გასწორებას უნდებოდა, ასე

რომ სამოქალაქო მმართველობა საქართველოსი და მასთან შემოერთებული სახანოებისა დარჩათ იმ პირებს, რუსეთიდან რომ მოჰყავდათ და იმათგან შესდგებოდა მთელი პერსონალი საგუბერნიო, თუ საოლქო და სამაზრო მმართველობისა.

მართალია ადბილობრივ ძალებსაც იწვევდენ სამსახურში დებ პუტატებად, თუ მრჩევლებად საგუბერნიო და სამაზრო დაწესებულებებში.

მაგრამ იმათ ამწესებდნენ ამორჩევით, თითოს, ორ-ორ პირს ყოველ დაწესებულებაში, რომ მათი რიცხვი სულ მცირე ყოფილიყო და ამათშიც იშვიათად იყო ვინმე, რომელსაც კარგად ესმოდა მთავრობის ენა და საქმის წარმოება. იმათ არაფერი არ ეკითხებოდათ

და თუ თითონ დაიწყებდნენ ლაპარაკს, ყურსაც არავინ არ ათხოვებდა.

მთავრობის მოხელეთა სხვა პირნი კი, გარდა იქნება პირველი წლებისა, ისეთები იყვნენ, რომლებიც, მაშინდელი წესწყობილებით რუსეთში, ტიტულიარნი სოვეტნიკობის გარდა ვერა ხარისხს ვერ მიაღწევდნენ და მაშასადამე სწავლა-განათლებაც მცირე ჰქონდათ იმისათვის, რომ შესძლებოდათ ღირსეული წარმომადგენლობა მთავრობისა და ასრულება ხალხის იმ იმედებისა და სასოებისა, რომლითაც ის აღსავსე იყო რუსეთის სახელისადმი.

ამას რომ დაუმატოთ ის გარემოება, რომ რუსეთის არც ერთი კანონი არ იყო ქართულად გადმოთარგმნილი და არც თვით რუსულ ენაზე იყო მაშინ გამოცემული სრული კრებული კანონებისა, და მეორე მხრივ ისიც, რომ საქართველოს მეფე ვახტანგის კანონები, რომლებითაც ადგილობრივ მთავრობას ა უ ც ი ლ ე ბ ლ ა დ უნდა ეხელმძღვანელა, არ იყო რუსულ ენაზე გადათარგმნილი და მხოლოდ 25 თუ 30 წლის შემდეგ გადათარგმნეს და დაურიგეს მთავრობის პირებს! – ადვილად წარმოსადგენი იქნება, თუ რას სჩადიოდნენ ყველა ის ტიტულიარნი სოვეტნიკები, რომელთ ხელში იყო ხალხის ბედი, რომელთაც ამ ხალხისა არა ესმოდათ-რა და თვით ხალხსაც იმათი არა ესმოდა-რა.

IX

ამისთანა წეს-წყობილებაში გაუგებრობა თანდათან უფრო მატულობდა და ედებოდა მთელ საქართველოს.

ამ უამრავ გაუგებრობას ხელს უწყობდა ჩვენი ქვეყნის ორი განსაკუთრებული თვისება, სახელდობრ:

1. რუსეთში არასდროს არა ყოფილა ფეოდალური წეს-წყობილება და იქიდან მოსულმა მოხელეებმა, რასაკვირველია, ვერ შეიგნეს ის პირობები და წესები ხალხისა, ფეოდალურ ცხოვრებას რომ ეკუთვნოდა და შემოღებული იყო საქართველოში უძველესი დროიდან.

საქართველოს უმაღლესი წოდება, 1783 წლის ტრაქტატის ძალით ცნობილი და რუსეთის თავად-აზნაურობასთან გათანასწორობული – შესდგებოდა აქ თავადებიდან და აზნაურებიდან.

აზნაურები ზოგნი იყვნენ თავადების ხელქვეითნი, ზოგნი თვით მეფესი და ზოგნი კიდევ ეკლესიის ეკუთვნოდნენ.

ამ თავადებსა და მათ ხელქვეით აზნაურებთ შორის ისეთი დიდი განხეთქილება ჩამოვარდა, რომ იმათ დაშოშმინებას ერთმანეთში რამდენიმე ათეული წელიწადი მოუხდა.

მაგალითად, მაშინ ქართულ ენაზე არ იყო გარჩევა, როგორც დღეს არის, ამ სიტყვებში: „ხელქვეითი“ და „გლეხი“. ორივე ერთი სიტყვით გამოითქმოდა: „ყმა“.

როდესაც რომელიმე თავადს დასჭირდებოდა მთავრობის წარმომადგენელთან ეხსენებინა თ ა ვ ი ს ი აზნაური, სიტყვა „ხელქვეითი“ ითარგმნებოდა რუსულად „ყმად“, ასეთი თარჯიმანები ჰყავდა მაშინ ჩვენს მთავრობას.

და რა რომ შეიტყო აზნაურმა სიტყვა „ხელქვეით“ რუსულად ითარგმნება „ყმადო“, არ შეეძლო თავადის წინააღმდეგ არ აღშფოთებულიყო; ასტყდა საშინელი დავა მათ შორის და მათი გამრჩევი იყო რუსის ჩინოვნიკი, რომელსაც ქართული ენისა არა ესმოდა-რა.

თავის მხრივ მაშინდელი ჩინოვნიკიც გაკვირვებული იყო, რომ, მაგალითად, აზნაური ხმალადის გვარი, მოხსენებული 1783 წლის ტრაქტატში თავად-აზნაურთა გვარების სიაში და აზნაურად ცნობილი, აღნიშნული იყო, როგორც „ხელქვეითი“ თავადის ერისთავისა.

ათ-ათი წლობით მოუხდნენ იმის განხილვას, რომ ფეოდალურ წეს-წყობილებაში არავითარი განსხვავება არ იყო მეფისა, თავადისა და ეკლესიის აზნაურთა შორის, რომ ყველა ეს აზნაურები თანასწორნი იყვნენ ერთმანეთში.

დიდი ხანი არ არის, რაც ეს საქმე საბოლოოდ მოწესრიგდა.

X

2. სწორედ ასეთივე შეუგნებლობა გამოიჩინეს რუსეთის მაშინდელმა მოხელეებმა აქაური ყმების შესახებ.

ბატონ-ყმობა რომ არსებობდა საქართველოში ჯერ კიდევ მეათე საუკუნეში ქრ. შემ. ეს გამოაშკარავებული იყო თავის დროზე, როცა ყმების უფლება განიხილეს, გლეხების განთავისუფლების რეიფორმის გამოსაცხადებლად.

რუსეთის ბატონ-ყმობის უფლება და საქართველოს ბატონყმობის უფლება ერთმანეთს ეთანხმებოდნენ მხოლოდ ერთში: ყმის ყიდვასა და გასყიდვაში. ბატონისა და ყმის ურთიერთშორის დამოკიდებულება ისტორიული მდგომარეობის მიზეზით საქართველოში სულ სხვა იყო.

არც სამ-სამი დღის მუშაობისა ბატონისთვის, არც ყალანისა, არც ხარკის გადახდისა, როგორც რუსეთში იყო, საქართველოში არა იცოდნენ რა. აქაურ ჩინოვნიკებს კი ვერ შეეგნოთ, რომ საქართველოს ყმასა და ბატონის შორის დამოკიდებულება ისეთი არ იყო, როგორსაც ისინი იცნობდნენ რუსეთში: აქაურ წოდებათა შორის დამოკიდებულება იყო პატრიარქალური და ოჯახური. ფეოდალური წეს-წყობილებისა ხომ წარმოდგენაც არ ჰქონდათ.

ამან გამოიწვია ისეთი ამბები, რომელთაც წინაპრები არ მოსწრებინან.

შეუდგნენ ყ მ ო ბ ი დ ა ნ თავის დაღწევას და იმდენმა საქმემ მოიყარა თავი, რომ სასამართლოები გაივსო.

მათი განხილვაც იმ დროის საქმეთა განხილვის წესით მიდიოდა და ათს, ოცს წელიწადს გასტანდა ხოლმე, სანამ საბოლოოდ გადაწყდებოდა. როდესაც გათავდებოდა, ორივე მხარე, მომჩივანიც და მოპასუხეც მთლად განადგურებულნი და გადატაკებულნი რჩებოდნენ.

ბატონისა და ყმის შორის უწინდელი სიამტკბილობა სიმძულვარედ გადაექცათ, ისე რომ ბატონის მოკვლაც ხშირი გახდა, ხანდახან მთელი ოჯახობითაც. ამას, რასაკვირველია, მოსდევდა საჩივარი კაცის მკვლელობაზე, მკვლელების დასჯა სხეულით ჯგუფობით გაგზავნა ციმბირში საკატორღო სამუშაოზე; ერთი სიტყვით, ოჯახური მდგომარეობა გლეხისაც და მისი ბატონისაც, ასის წლობით რომ მტკიცეთ ჰქონდათ დაცული გარეშე მტრებისაგან, ახლა მთლად მოისპო, დაერღვათ და დაექცათ ამ ახალი მფარველი ტიტულიარნი სოვეტნიკების მოწყალებით.

მართალია, არსებობდა მაშინ საქართველოში ერთი დაწესებულება, სადაც ჭეშმარიტ სამართალს ჰპოულობდნენ და დიდი იმედით ჰქონდათ იმისი საქმის დევნით დაქანცულ მომჩივანთ. მე ვამბობ საქართველოს უზენაეს მმართველობაზე, რომელიც 1838 წლამდე არსებობდა.

იქ საქმეთა წესიერ მსვლელობას ხელს უწყობდა, რასაკვირველია, ის გარემოება, რომ მმართველნი იყვნენ მთავრობის სხვადასხვა დაწესებულებათა თავმჯდომარენი და „სოვეტნიკები“, თვით მთავარ-მართველის თავმჯდომარეობით და საგანგებო პროკურორის ზედამხედველობით.

მეტადრე მაშინ მიეცა ყოველ საქმეს სამართლიანი გადაწყვეტილება, როდესაც პროკურორად გაამწესეს სტატსკი სოვეტნიკი ი ა გ ო რ გ ა გ რ ი ე ლ ი ს ძ ე ჭ ი ლ ა ე ვ ი,¹⁴) პირველი ქართველთაგანი, რომელმაც მიიღო რუსულ-ევროპიული სწავლა-განათლება და ამასთან ზედ მიწევნით რომ იცნობდა საქართველოს მაშინდელ მდგომარეობას.

მაგრამ „საერთო კრება“ ძალიან ცოტა საქმეს იხილავდა და ამიტომ მისი ფუნქციები საქმეთა საერთო მსვლელობაზე შესამჩნევ გავლენას ვერ ახდენდა.

ამნაირად, ასეთ ყოფაში ყველა გრძნობდა რაღაც დაჩაგვრას, დამცირებას, რის გამოც გულში იხვევს ადამიანი უკმაყოფილებას, სანამ არ დადგება დრო მისი გულიდან ამოხეთქისა, სანამ არ გადმოვა ფიალა ადამიანის მოთმინებისა.

XI

ამ დროს ე. ი. 1831 წელს საქართველოს მთავარ-მართველად ბარონი როზენი მოვიდა.

სწორედ ამ დროს უკვე გამორკვეულნი იყვნენ ის ელემენტები, რომლებიც სხვადასხვანაირად უჩვენებდნენ საზოგადოებას. როგორც საერთო ზნეობრივ მდგომარეობას, ისე ინდივიდუალურ მიზეზებს უკმაყოფილებისას და მითქმა-მოთქმისას.

საზოგადოების ზნეობრივი ყოფა, საკმარისი სიცხადით ზემოდ

იყო ასახული. ხოლო რაც შეეხება კერძო პირების სულიერ განწყობილებას, – შემდეგში გამოიხატებოდა:

1. პირადი შეურაცყოფა ზოგიერთი საპატიო პირისა, თავადისა, თუ აზნაურის, მოხელეები და პოლიციელები თავისი უცოდინარობით რომ ვერ არჩევდნენ საპატიო პირს, უბრალო კაცისაგან.

2. იყვნენ აქა-იქ მოუსვენარნი, რომელნიც ყოველთვის უკმაყოფილონი არიან და მტრულად უყურებენ ყოველგვარ არსებულ წესწყობილებას.

3. სამეფო ოჯახის ზოგიერთი წევრის საწადელი, რომ რაიმე საშუალებით მიეღო უფლება, ან საპატიო ყოფა თავის სამშობლოში.

4. ზოგიერთი უკმაყოფილო რუსის შემთხვევითი შეკავშირება უკმაყოფილო ქართველებთან.

5. ზემოთ იყო ნათქვამი, რომ ტფილისში დაარსეს სასწავლებელი თავადმმა ციციანოვმა 1804 წ. გახსნა ტფილისში სკოლა, რომელსაც უწოდეს „კეთილშობილთა სასწავლებელი“ და რომელიც ამ სახელით არსებობდა 1830 წლამდე, როცა სასწავლებელი გადააქციეს გიმნაზიად. პირველ ხანს ყველა ისე ერიდებოდა ამ სასწავლებელს, რომ თავად-აზნაურთა შვილები მხოლოდ, მაშინდელი დროის პირობით, დიდი ჯილდოს დანიშვნით მიიზიდეს. ყოველ მოწაფეს თვეში 25 მ. ეძლეოდა, რაც შემდეგში 5 მანეთზე ჩამოიყვანეს; ასე რომ ხუთი წლის განმავლობაში ამ სასწავლებლის არსებობის დროს, მეც მემლეოდა ყოველ თვე ასეთი სუფსიდია.

ხოლო სასწავლებელმა თავისი საქმე გააკეთა. თავის მოწაფეთა შორის ისეთი პირები მისცა საქართველოს, როგორც მაგ.: თ-დი ვ ა ს ი ლ ი ო ს ე ბ ი ს ძ ე ბ ე ბ უ თ ო ვ ი, გმირი ბაშ-კადი-კლარისა; თ-დი მ. ზ. ა რ ღ უ თ ი ნ ს კ ი-დ ო ლ გ ო რ უ კ ო ვ ი, დაღესტნის გმირი; თ-დი ნ. ო. ფ ა ლ ა ვ ა ნ დ ო ვ ი, ტფილის გუბერნატორად ნამყოფი, თ-დი გ რ ი გ ო ო ლ დ ი მ ი ტ რ ი ს ძ ე ჯ ა მ ბ ა კ უ რ-ო რ-ბ ე ლ ი ა ნ ი, რომელიც ორი წლის განმავლობაში კავკასიის მთავარ-მართებელის და ნამესტნიკის თანამდებობას ასრულებდა.

მაგრამ იყვნენ ისეთი ახალგაზრდებიც იმათში, რომელთაც ბრწყინვალე მომავალს არაფერი არ უქადდათ და ამიტომ ესენიც

უკმაყოფილოთა რიცხვს მიუკედლენ.

ერთის სიტყვით 1832 წლისთვის საკმარისად მოიყარეს თავი ისეთმა პირებმა, რომელთაც ასე თუ ისე შეეძლოთ სჯა სხვადასხვა საქმეებზე და გავლენაც ჰქონდათ იმ წრეში, რომელსაც ისინი ეკუთვნოდნენ.

ამათ ემატებოდა პეტერბურგიდან ჩამოსული ყმაწვილ-კაცობა, გვარდიისა და არმიის ქართველი ოფიცრები.

კავშირი ამ პირთა შორის უფრო ადვილი ხდებოდა მით, რომ ეს განათლებული ყმაწვილკაცობა შედარებით ნაკლები იყო და ასე ვსთქვათ, უფრო მეხად მოთაკილე კლასს ეკუთვნოდა.

XII

აი ამ ახალი ელემენტებიდან გამოეყო რამდენიმე ჯგუფი, თითვეული. მათგანი საკუთარი აზრით, საკუთარი უკმაყოფილების მიზეზით და საკუთარი საწადელით.

128

დიმიტრი ყიფიანი

შეხვდნენ თუ არა ერთმანეთს ეს ჯგუფები და გაუიზიარეს ერთმანეთს გულში-ნადები, იწყო დუღილი იმათმა ტვინმა და ამნაირად შესდგა წრე შეთქმულებისა.

ამ წრის შედგენილობის სხვადასხვაობა და მიმართულება ვერ შეუწყობდა ხელს იმას, რომ რაიმე საერთო მოქმედების გეგმა გამოემუშავებიათ, მათ არც საერთო ხელმძღვანელი ჰყავდათ; ამ ჯგუფებს საერთო მოლაპარაკებაც კი ერთხელაც არა ჰქონიათ. ცალ-ცალკე ჯგუფებად შეიკრიბებოდნენ ხოლმე და გამოსთქვამდნენ მას, რაც გულში ჰქონდათ.

ერთი ამისთანა საიდუმლო მოლაპარაკება მოხდა გუბერნატორის სადგომის ქვედა სართულში, რომელშიაც ამჟამად მის მაღალ ყოვლად უსამღვდელოესობა საქართველოს ექსარხოსი სცხოვრობს, იმ ოთახებში, გუბერნატორის ძმას, თავადს იასე ფალავანდოვს რომ ეჭირა.

აქ ვნახე მე ის პირველად და უკანასკნელადაც 1832 წელს.

შესახედაობა ჰქონდა ძალიან რიგიანი, მაგრამ ტყუილად კი არ არის ნათქვამი, გარეგნობა ატყუებსო. ეს შესახედავით ასეთი მორი-

დებულის, სათნო ადამიანი, დაუძინებელი მტერი აღმოჩნდა ყოველი წესწყობილებისა და ამასთან ისეთი სისხლისმსმელი ადამიანი, რომლის მსგავსი ჩემს სიცოცხლეში არავინ არ შემხვედრია.¹⁵⁾

მისი აღზნებული სიტყვები იმდენად მძვინვარე და იმდენად შეუბრალებელი იყო, რომ იქ დამსწრეთა უმრავლესობამ დიდი ზიზღი იგრძნო იმ საქმისადმი, რის ჩადენასაც ის ურჩევდა და ყოველი მისი რჩევა სრულიად უკუ-აგდეს.

ამ ყრილობის შემდეგ განვლო რამდენიმე კვირამ, რა ხნის განმავლობაშიც ფალავანდოვმა შეატყო ყველას, რომ გული აუცრუვდათ დაწყებულ საქმეზე, რომ აღარ იკრიბებიან და იმის შიშით, რომ გამცემი ვინმე არ გამოჩნდესო, თითონ გადასწყვიტა შეეტყობინებია მთავრობისათვის. 1832 წელს, დეკემბრის დამდეგს ყველანი დააბეზდა მთავრობასთან, რის გამოც მაშინვე დაუწყეს დაპატიმრება.¹⁶⁾

XIII

ამ საქმის გამოსაძიებლად დანიშნულ კომისიას არ შეუწყვეტია თავისი სხდომები მთელი ერთი წლის განმავლობაში.

სანამ მომიხსენიებდე, თუ რითი დაბოლოვდა ეს საქმე, სამართლიანობის დასაცავად მოვალეობასა ვგრძნობ ვიამბოთ აქ ერთი რამოდენადმე საინტერესო და სამომღერო ფაქტი, რომელიც იმ დროს მოხდა.

რა თქმა უნდა, რომ ყველა დაბეზლებული დააპატიმრეს, სანამ საქმე გათავდებოდა; მაგრამ არც ციხეში, არც საპყრობილეში, არამედ ოფიცერთა პოკროვსკის ყაზარმებში, ავლაბარში; ამიტომ დაერქვა ამ საქმეს ყაზარმოზა.

ამ ყაზარმებში ჩასვეს არ მახსოვს კარგად, ორმოცი კაცი თუ მეტი, როგორც თავად-აზნაურისშვილები, ე. ი. ცოტად თუ ბევრად საპატიო პირები. ხოლო ვინ რამდენად იყო დამნაშავე, ეს შემდეგში გამოჩნდებოდა.

პირველად ყველანი სათითაოდ ჩასვეს ოთახში და მიუყენეს დარაჯი იმავე ოთახში. ამ დარაჯების ყოფა ჩვენ ყოფაზე უარესი

იყო, რადგან მთელი საათობით გაუნძრევლად და ხმის ამოუღებლად უნდა მდგარიყვნენ.

ორიოდე თვის შემდეგ ეს წესი შეცვალეს დარაჯების სასიამოვნოდ: დარაჯი დააყენეს დერეფანში და პატიმართა ოთახებს კი კლიტე დაადეს.

ამ ყაზირმების დროებით კომენდანტად გამწესებული იყო პალვოვნიკი შოსტენკო, ყველას განურჩევლად დიდის ყურადღებით ეპყრობოდა, თავისი სამსახურის უვნებლად.

პირველ ხანებში ჩვენ ძალიან კარგად გვეპყრობოდნენ, თითონ ასწრებდნენ ჩვენს სურვილებს, გვაჭმევდნენ კარგად, დილაზე ვისაც რა იამებოდა, იმას გვადმლევდნენ, ვის ჩაის, ვის ყავას და მე კი კაკოსა. სადამოობით კი ყველას ჩაის.

მხოლოდ ერთხელ კი, ამ კაკაოს თაობაზე მიცა თავისთავს ნება შოსტენკომ და მკითხა: – საიდან გაგიჩნდათ ასეთი ჟინი კაკაოს დალევისაო?

– ეს ჟინი კი არ გახლავთ, პოლკოვნიკო, ექიმმა მიბრძანა ვსვა, როგორც წამალი, მე გული მტკივა.

მაშინ მართლა მე, 18 წლისას გული მტკიოდა.

მას შემდეგ შოსტენკო უფრო მეტის ყურადღებით გვექცეოდა.

სამი თვის შემდეგ გამოგვიყვანეს ამ ფრიად მძიმე მარტოობიდან და ორ-ორი და სამ-სამი ჩავგვსვეს ერთ ოთახში. ეს ჩვენთვის დიახაც უფრო ასატანი იყო, რადგან გარდა იმისა, რომ ერთი ბედის ამხანაგებთან მუსაიფი შეგვეძლო, წიგნების ძლევაც დაგვიწყეს. წასაკითხავად გვადმლევდნენ სულის საცხონებელ წიგნებს, რაც მოიპოებოდა მაშინდელ შტაბის ბიბლიოთეკაში. ნება დართეს ოჯახებიდანაც ახლა უფრო სხვადასხვა საჭმელები გამოეგზავნათ და აგრეთვე საცვალიც.

ყველა ამას ჯერ, რასაკვირველია, კარგად გასინჯავდნენ ხოლმე და მერე დაგვირიგებდნენ.

ამისთანა ყოფაში რომ ვყავდით, თვით ჩვენმა დარაჯებმაც იცვალეს ფერი ჩვენს წინაშე, უფრო გულ-კეთილად გვეპყრობოდნენ, ასე რომ ხანდახან შეგვეძლო ამათი პირით შეგვეთვალა რამე ოჯახ-

ში, მხოლოდ ჩვენი საზრდოსი და საცვლების შესახებ კი.

ერთი სიტყვით, ჩვენ არ ვიყავით იმ სამწუხარო მდგრძარეობაში, ჩვენს ოჯახებს რომ ეგონათ, სანამ ჩვენსას გაიგებდნენ რასმე-ჩვენი ეფრეიტერისა თუ უნტერ-ოფიცრის პირით.

XIV

აქ უნდა მოვიყვანო ერთი ფრიად სამწუხარო შემთხვევა. მას აქეთ ორმოცდაათმა წელმა განვლო და თავისი შემადრწუნელებელი შთაბეჭდილებით ახლაც აღმოუფხვრელია ჩემი მეხსიერებიდან.

მე და ჩემი ამხანაგი სასწავლებლით და სამსახურითაც, ავთანდილავი, ორივე ერთ ოთახში ვისხედით და როგორც იყო ვაჩანჩალებდით ჩვენს დროს.

ერთ დილას რომელიც ალბად უბედურ დღეთ იქნებოდა აღნიშნული გამოჩენილი ვარსკვლავთ-მრიცხველი ტიხო-დე ბრაგეს მიერ, შემოადეს ჩვენი ოთახის კარები და შემოგვიყვანეს პატიმრად მესამე ამხანაგი. არას დროს არ გვენახა ჩვენ ეს კაცი და შესახედავად ფრიად საინტერესო გვეჩვენა.

ტანად ძალიან მაღალი, არწივისებური ცხვირი, კეთილი, ძალიან კეთილი, როგორც ჩვენ გვეჩვენა სახე, ხოლო თავ-დაჭერილი მტკიცე გამომეტყველებისა; წელში იყო ცოტა მოხრილი და ღრმად მოხუცებული. ერთბაშად ვიგრძენით, რომ პიროვნება იყო ღირსი პატივისცემისა და როგორც კი დავრჩით მარტო, გაუბით ერთმანეთს ლაპარაკი:

- ვინა ბრძანდებით?
- მე ბარძიმ ამილახვარი გახლავართ.
- თქვენ ვილა ბრძანდებით?

ჩვენ ვუთხარით ვინც ვიყავით.

– როგორ თავადო, რა მიზეზითა ბრძანდებით აქა? განა თქვენც გქონდათ მონაწილეობა?

– არაფერი არ ვიცი! დამიბარეს ქალაქში და აგერ დამაპატიმრეს.

ასე უკმეხად წამოთქული პასუხიდან ცხადი იყო, რომ გვერი-
დებოდა და ჩვენც თავი მივანებეთ, აღარ ვაწუხებდით კითხვებით.

ის სულ არ გველაპარაკებოდა. ჩვენ მხოლოდ დილის სალამს
ვამღევედით, სადილობის დროს შესაფერ სიტყვებს ვეტყვოდით და და-
სამინებლად გამზადებულნი გამოვეთხვებოდით.

ძალიან ვსწუხდით, რომ რამდენიმე კვირის განმავლობაში ჩვენ
ვერა ვპოულობდით რაიმე საგანს, რომ გაგვება მასთან მუსაიფი.

სოფლმხედველობა მისი და ჩვენი სრულებით სხვადასხვა იყო;
ჩვენდა სამწუხარად, ერთი სიტყვაც არ იცოდა რუსულად, მე და ავ-
თანდილოვი კი რუსულად ვლაპარაკობდით.

გვიხდებოდა ლაპარაკი ხანდახან, კვირეში თუ ორ კვირეში
ერთხელ საპიორის ბატალიონის ერთს უნტერ-ოფიცერთან, როცა
ის ჩვენს კამერაში შემოდიოდა დასათვალიერებლად.

ეს უნტერ-ოფიცერი, სამწუხაროდ სახელი აღარ მახსოვს, ძალ-
იან კარგად გვეპყრობოდა და ხშირად გვეგზავნებოდა ჩვენს ოჯახ-
ში რისამე დასაბარებლად და როცა სადარაჯოთ მოვიდოდა, ამბავს
გვატყობინებდა.

ორიოდეჯერ გვკითხა თავადმა ბარძიმმა, რას ელაპარაკებით
ამ სალდათსაო და ჩვენც ვუთხარით, რასაც ველაპარაკებოდით.

ერთხელ მორიგ ოფიცერს უთხრა თავადმა, გენერლის ნახვა
მინდაო, იმ გენერლისა, გამოსამიებელი კომისიის თავმჯდომარედ
რომ იყო დანიშნული და ამის შემდეგ თავადი გაიყვანეს ჩვენი კამე-
რიდან.

მერე მე და ავთანდილოვიც ერთმანეთს დაგვაშორეს.

XV

მე გადამიყვანეს იმ კამერაში, სადაც ისხდნენ მეფე ერეკლეს
ასულის თეკლეს ძენი, თავადნი ალექსანდრე და ვახტანგ ორბელ-
იანები ¹⁷).

განვლო ექვსმა თვემ, რომ არ მენახა არც ავთანდილოვი, არც
ბარძიმი და არც ის გულკეთილი ჩვენი უნტერ-ოფიცერი.

მხოლოდ ექვსი თვის შემდეგ შემოვიდა ჩვენს კამერაში ეფრეი-
ტერი, რომელშიც მე ძლივს ვიცანი ის უნტერ-ოფიცერი, მეტის-მე-
ტად გამხდარი, მიხრწნილი და პატივ-აყრილი

აღმოჩნდა რომ იმ დარბაისელმა თავადმა, მხცოვანმა მოხუცმა

დააბეზლა თურმე ეს უბედური უნტერ-ოფიცერი გენერალთან, რომ ვითომ ჩვენი გაპარვისთვის შემწეობას გვპირდებოდა.

საიდან გამოიტანა ამ მაბეზლარმა ეს დასკვნა, რომ ჩვენ გაპარვას ვაპირებდით, როცა რუსულად ერთი სიტყვაც არ იცოდა და ჩვენ კი უნტერ-ოფიცერს მხოლოდ რუსულად ველაპარაკებოდით?

მაგრამ არავის არ მოუვიდა თავში ჩვენ დაგვკითხოვნენ და იმ დარბაისელ მოხუცებულს ცარიელი სიტყვით დაუჯერეს, უნტერ-ოფიცერი დამნაშავედ იცნეს, ახადეს პატივი და „როზგით“ ისე დასაჯეს, რომ ექვს თვეს საავადმყოფოში იწვა სიკვდილსა და სიცოცხლეს შუა.*)

გამომძიებელ კომისიას შეადგენდნენ გენერლები: ბაიკოვი, ვოლხოვსკი და პოლკოვნიკი ტრიტილევიჩი..

ამ კომისიის დაარსების სამი თუ ოთხი თვის შემდეგ პეტერ-ბურგიდან კომისიის თავმჯდომარედ მოვიდა გენერალი ჩევკინი, შემდეგში გზათა მინისტრი.

აღმოსავლეთის ხალხის თქმულებით, ადამიანი, რომელსაც აგებულობაში რაიმე ხინჯი აქვს, თითონ არის ღვთისაგან დასჯილი და იმას მოსამართლეო ყოფნა ხალხში არ შეუძლიანო.

ჩევკინს ჰქონდა მეტად შესამჩნევი ხინჯი, რომელსაც მხოლოდ საფლავი გაასწორებდა.

ამის თავმჯდომარეობით კომისიაში დამყარდა, ახალი წესი, რომელიც განსხვავდებოდა წინად მიღებული ადამიანური და ასე ვსთქვათ, განათლებული მოპყრობისაგან.

წამება რაიმე იარაღით არც ჩევკინის დროს იყო, მაგრამ შემოიღეს ფეხების დაბრაგუნება, დაყვირება, შეტევა; ხან ერთს გაიყვანდნენ კამერიდან, ხან მეორეს და ცალკე დაამწყვდევდნენ, ცარიელ ხმელ პურზე, ერთი დღით კი არა, მთელი კვირაობით და თვეობითაც.

ეს ტანჯათ არ მიაჩნდათ და მთავრობასაც არ შეეძლო ამაზე თვალყურის დაჭერა, რადგან გამომძიება თუმცა კი სწარმოებდა მთელი კომისიის მიერ, მაგრამ სწარმოებდა **საიდუმლოდ**.

ზემოთა ვსთქვი, რომ ამ გამომძიებამ გასტანა ერთი წელიწადი

მეთქი.

მე ნებას ვაძლევ ჩემს თავს ახლაც ისე ვიყო დარწმუნებული რომ პირველად შემდგარ კომისიას რომ ეწარმოებინა გამოძიება

---

*) თუ როდისმე წაიკითხავს ამ სტრიქონებს ღირსეული და ღრმად პატივ-ცემული თავადი ივანე გივის ძე ამილახვარი, მაპატიოს მან დიდსულოვნებით, რომ იმ ჩემი მისდამი პატივისცემიდან ერთი ბეწვის ოდენასაც ვერ გაუნაწილებ იმისი პაპის, თავადი ზარძიმის ხსოვნას.

დ.ყ.

უჩევკინოთ, ჩვენი საქმე იმნაირადვე დაბოლოვდებოდა, ხოლო ერთი ორად უფრო ადრე. ამით დაპყრობილნიც უფრო ადრე მორჩებოდნენ თავის წვალებას და ხაზინასაც იმათი შენახვაზე ნაკლები ხარჯი მოუვიდოდა.

ახლა კი, საქმე ამით არას დაჰკარგავს, რომ პირდაპირ გამოტეხის შედეგზე გადავიდე.

საქმეში გარეული იყო ას კაცზე მეტი, უმეტეს ნაწილად ისეთები, რომელთაც საზოგადოებაში თვალსაჩინო ადგილი ეჭირათ და რაიმე მნიშვნელობა ჰქონოდათ.

გამოძიების შემდეგ, მომეტებული ნაწილის ბედი გადაწყვეტილი იყო: ადმინისტრატიული წესით დასჯა რაც დამყარებული იყო ხელმწიფე იმპერატორის ნიკოლოზ პავლეს ძის ნებაზე, რომელმაც ჩვენ საქმეშიც თვისი სიდიხე, მეფური სამართლიანობა გამოიჩინა, და დანარჩენნი კი, თუ არა ვცდები, თორმეტი თუ ცამეტი კაცი სამართალში იყვნენ მიცემულნი, და იმათზე მოიღეს სამხედრო სამართალი, გენერალი დ. დ. ახლესტიშევის თავმჯდომარეობით.

ვეცდები მოვიგონო, რა გადაუწყვეტეს პირველი კატეგორიის დამნაშავეთ ე. ი. უმრავლესობას.

1. ბატონიშვილი ოქროპირი გაიგზავნა საცხოვრებლად ქალ. კოსტრამაში.

2. თავადი დიმიტრი იულონის ძე გრუზინსკი _ სმოლენსკში.

3. და მისი, კნიაჟნა თამარ იულონის ასული დასტოვეს ტფილისში, პოლიციის ზედამხედველობაში.

4. კნეინა მანანა მირმანოვის ასული ორბელიანისა _ აგრეთვე

ტფილისში პოლიციის ზედამხედველობაში.

5. მეფის ასული თეკლე ირაკლის ასული გაგზავნეს ქალ. კალუგაში, მაგრამ ღრმად მოხუცებულობის გამო მალე დააბრუნეს ტფილისში.

6. მეორე მისი ძე, გვარდიის პორუჩიკი თავადი დიმიტრი ვახტანგის ძე ორბელიანი აგრეთვე გაგზავნილი იყო ქალ. კალუგაში. შემდეგში ფელდმარშალმა თავადმა ბარიათინსკიმ ამისი ქალი ცოლად შეირთო.

7. გენერალ-მაიორი თავადი ალესქანდრე გარსევანის ძე ჭამჭავაძე, შემდეგში გენერალ-ლეიტენანტი და წევრი კავკასიის უზენაესი მართველობისა, გაიგზავნა ქალ. ტამბოვში.

8. პორუჩიკი თავადი გრიგოლ დიმიტრის ძე ორბელიანი, შემდეგში გენერალ-ადიუტანტი, გენერალი ინფანტერიისა, გადაიყვანეს სამსახურში იმავე ჩინით, პირველ ქვეითა ჯარის კორპუსში.

9. პორუჩიკი თავადი გიორგი რომანის ძე ერისთავი, ჯერ ლეიბ-გუსარი, შემდეგში გენერალი კავალერიისა, ატამანი ყაზახთა ჯარისა, იმავე ჩინით გადაიყვანეს არხანგელ-გოროდის მოდარაჯეთა ჯარის ერთ-ერთ ბატალიონში.

10. პრაპორშჩიკი თავადი გიორგი დავითის ძე ერისთავი (გლუხარიჩი) შემდეგში კავკასიის ნამესტნიკის, თავადი ვორონცოვის ჩინოვნიკი სხვადასხვა მინდობილობათა; გადაიყვანეს იმავე ჩინით პირველ ქვეითა ჯარის კორპუსში, სადაც გრიგოლ ორბელიანი იყო.

11. ტფილისის გიმნაზიის მასწავლებელი ზაქარია სტეფანეს ძელავთანდილოვი, შემდეგში დეისტვიტელნი სტატსკი სოვეტნიკი და კავკასიის ნამესტნიკის საქმეთა მწარმოებელი, გაიგზავნა ქ. პერმში.

12. ძე ამ სტრიქონების დამწერი, გამგზავნეს ქალ. ვოლგდაში.

13. კანცელარისტი იოსებ ქრისტეფორეს ძე მამაციშვილი, შემდეგში დეისტვიტელნი სტატსკი სოვეტნიკი და ტფილისის გუბერნიის საგლეხო საქმეთა სასამართლის წევრი, გაიგზავნა ქალ. ვიატკაში.

14. პრაპორჩიკი თავადი დავით ჯორჯაძე – მეხუთე ქვეითა ჯარის კორპუსში.

15. ქალ. თეირანში, რუსეთის საელჩო კანცელარიის მოსამსა-

ხურე სოლომონ რაზმაძე, – ერთ-ერთ შუა რუსეთის გუბერნიაში.

16. დუშეთის მაზრის მმართველად ნამყოფი ტიტულიარნი სოვეტნიკი დიმიტრი პაუშენკო ქალ. ასტრახანში.

17. მაიორი თავადი ლუარსაბ ივანეს ძე ორბელიანი.

18. პორუჩიკი თავადი ანტონ აბხაზი.

19. პრაპორჩიკი თავადი ბიძინა ერისთავი.

20. პრაპორჩიკი თავადი მიხეილ ერისთავი.

21. ჩინოვნიკი მე-14 კლასისა თავადი ივანე ერისთავი.

22. თავადი ბარძიმ ამილახვარი.

23. პრაპორჩიკი თავადი თეიმურაზ ამილახვარი.

24. მთავარმართველი ერმოლოვის დროს ტფილისის პოლიცემისტრად ნამყოფი კოლეჟსკი სოვეტნიკი ანდრეი იაკობის ძე მელნიკოვი.

25. ტფილისის გუბერნატორად ნამყოფი დეისტ. სტატს. სოვეტნიკი პეტრე დემიანის ძე ზავილეისკი.

და ამათ გარდა კიდევ 70 თუ 80 კაცი, რომელთა სახელები სრულებით აღარ მახსოვს.

არც ეს ვიცი და არც მესმის, რა მიზეზით იყვნენ საქმეში გარეულნი ეს სამი რუსი ჩინოვნიკი: პაუშენკო, მელნიკოვი და ზავილეისკი.

მხოლოდ ვალად ვრაცხ ჩემს თავს იმათზე ისა ვსთქვა, რაც მქონდა გაგებული.

მაშინდელ საზოგადოებაში იმათი რეპუტაცია იყო სრულიად უძრავი. პაუშენკოს უცქეროდნენ, როგორც ნიჭიერ და სამაგალითო პატიოსან ჩინოვნიკს.

მელნიკოვზე ამბობდნენ, როგორც მრისხანე და პატიოსან პოლიცემისტერზე, ახლაც რომ ახსოვთ ტფილისში იმ დროის მოხუცებულებს, და ისე რომ მოქცეულიყო, როგორც იქცეოდნენ ტიტულიარნი სოვეტნიკები, გამდიდრება ადვილად შეეძლო, მაგრამ სამსახურიდან რომ გამოვიდა, სიღარიბეში ჩავარდა.

ზავილეისკიზე ამბობდნენ რომ ის დამეგობრებული იყო ორს გამოჩენილ ქართველთან: ერთი იყო თავადი ალექსანდრე გარსევანის-ძე

ჭავჭავაძე, რომელიც ზემოდ მე-7 პირად არის მოხსენებულ და მე-ორეს-საქართველოს უზენაესი მმართველობის პროკურორი სტატუსი სოვეტნიკი იაგორ ჭილაშვილი, რომლის ჩარევა ამ საქმეში იქნებ ბევრსაც უნდოდა, მაგრამ ამაოდ.

ამისთანა მეგობრობა თუ მართლა იყო, ეს უნდა გვიმტკიცებდეს ზავილეისკის პირად ღირსებებს, რადგან ჭავჭავაძე და ჭილაშვილი მაშინ იყვნენ იშვიათი პირნი თავისი მაღალპატიოსნებითა და რაინდული კეთილშობილებით *).

დამავიწყდა მეტქვა, რომ ადმინისტრატიულ წესით დასჯილებში მოჰყვა იასე ფალავანდოვიც. სასამართლოს კანონით რასაკვირველია უდიდეს სასჯელს მიიღებდა, როგორც ყველაზე მძვინვარე შეთქმული, საშინელი განზრახვებით, მაგრამ პატივი დასდეს იმის მიერ დაბეზღებას მთავრობასთან და ფინლანდიის კორპუსში დანიშნეს უნტერ-ოფიცრად, სადაც ის დაიღუპა, როგორც მახსოვს ქალ. არხანგელსკში.

ამ რიგად ის გახდა თათრის მოლლა – ზამანის ბედის თანაზიარი, რომელიც იქვე იყო გაგზავნილი.

შემდეგ, იმ 12 თუ 13 კაცში, რომელიც სამართალში იყვნენ მიცემულნი, უმაღლესი სასჯელი მიეცათ 6 კაცს, სახელდობრ:

1. არტილერიის პორუჩიკი თ-დი ელიზბარ შალვას ძე ერისთავი, პატივი აჰყარეს და სამსახურში გაგზავნეს სალდათად ფინლიანდიის კორპუსში. შემდეგ ერისთავმა დაიმსახურა ჩინები და ორდენები, პოლკოვნიკის ჩინით იყო გორის მაზრის უფროსად და სამსახურიდან გადაყენებული, გენერალ-მაიორის ჩინით გარდაიცვალა.

---

*) იაკ. ჭილაევი იყო მამა ჩემი ცოლისა და მე ცოტათი არ ვამაყოფ ამ ნათესაობით.

2. უფროსი მე მეფე ერეკლეს ასულის თეკლესი, პოდპორუჩიკი თ-დი ალექსანდრე ვახტანგის ძე ორბელიანი, იმავე ჩინით გაამწესეს ალექსანდროვის ფორტში, კასპიის ზღვის აღმოსავლეთის კიდეზე და რამდენიმე წლის შემდეგ დააბრუნეს სამშობლოში.

3. უმცროსი ძმა მისი, პაჟად ნამყოფი, თ-დი ვახტანგ ვახტან-

გის ძე ორბელიანი (ჩვენი სასიქადულო პოეტი) გაგზავნეს ქალ. კალუგაში, თავის დედასთან ერთად და ორივენი რამდენიმე ხნის შემდეგ სამშობლოში დააბრუნეს. შემდეგში გენერალ-მაიორის ჩინით ნალჩიკში იყო სამხედრო ოლქის უფროსად.

4. გვარდიის როტმისტრი თ-დი მაკარი (მამუკა) თომას ძე ორბელიანი ჩარიცხეს კავკასიის ლინეის ყაზახთა ჯარში. იყო პოლკის უფროსად ერთ დროს. შემდეგ გუმბრში იყო მაზრის უფროსად. გარდაიცვალა გენერალ-მაიორის ჩინით.

5. თათარი მოლლა-ზამან გაგზავნეს არხანგელსკში, სადაც მდინარე დვინაში დაიხრჩო.

6. ტფილისის გიმნაზიის მასწავლებლად ნამყოფს სოლომონ ივანეს ძე დოდაშვილს მასწავლებლის წოდება აჰყარეს და გაამწესეს ვიეტნამში კანცელარიის მოხელედ. ნება ჰქონდა სამსახურში წარჩინების მიღებისა, ხოლო არა უადრეს ათი წლისა, მაგრამ იქვე გარდაიცვალა.

დანარჩენნი სამართალში მიცემულნი რამდენიმე ხნით სამშობლოდან განდევნეს.

ამით ცხადია, რომ რუსოფობი უოკვორტი უსირცხვილოდ სტყუოდა, როცა 1866 წელში ამბობდა, რომ რუსეთის მთავრობამ 30 წლის წინად ამ საქმის თაობაზე სიკვდილით დასაჯა 40 ყმაწვილი კაცი საქართველოს საუკეთესო გვარიშვილებისათ.

ახლა იმის მეტი აღარა დამრჩენია რა განვიმეორო, რომ ამას ვსწერ ისე, როგორც მახსოვს. ხოლო ვისაც სურს უფრო ახლო, დაწვრილებით გაიცნოს ეს საქმე, შეუძლიან მიმართოს „არქეოგრაფიული კომისიის აქტების“ მე-VIII ტომს.

და მ ა ტ ე ბ ა

ჩემი მონაწილეობა 1832 წლის შეთქმულებაში¹⁾

წარსული, 1831 წლის ნოემბერში იყო ჩემთან ჩემი ამხანაგი მასწავლებელი ა ვ თ ა ნ დ ი ლ ო ვ ი, ²⁾ რომელსაც როგორღაც შევეს-ჩვილე ჩემს მარტოობაზე, რომ მე სრულებით არა მყავს ნაცნობები, რომლებთანაც შემემლოს თავისუფალი დრო მხიარულად გავატარო და რომ ამიტომ ხანდახან ვგრძნობ მეტისმეტ მოწყენილობას.

ავთანდილ. – რას მომცემ რომ გაგაცნო ისინი, რომლებთანაც მე ვარ მეგობრულ დამოკიდებულებაში!

მე. – მართლა?.. ვინ?..

ავთ. – აი ვახტანგი ³⁾ თავისი ძმით ალექსანდრეთი, ⁴⁾ კიდევ გიორგი ერისთავი; ⁵⁾

შენ, ვგონებ სრულებით არ იცნობ მას?

მე – არა; ვინ არის ის?

ავთ. – კარგი ახალგაზრდაა; ისეთი მხიარული! ის ვაჟია დავით ერისთავის, სახაზინო ექსპედიციის მრჩეველი რომ იყო, ხოლერით მოჰკვდა.

მე. – მოიღე მოწყალება, ძმაო, გამაცანი. შენ ამით მე დიდათ დამავალე.

ამის შემდეგ ჩვენ ვილარაკეთ ცოტა ხანს ჩვენი მოწაფეობის დროის შესახებ და შემდეგ ის წავიდა ჩემგან, დამაიმედა, რომ გამაცნობდა ახალ წრეს.

უნდა აღვნიშნო, რომ რამდენიმე დღით ამაზე წინ ვინმე, მე-სანგრე ბათალიონის პრაპორშჩიკმა გამაზოვმა მთხოვა გადამეთარგმნა ქართულ ენაზე მის მიერ შეთხუზული ვოდევილი: Грузины 19-го века или Удачное сватавство.

ამ შემთხვევამ მე გამაცნო ზემოხსენებული გიორგი ერისთავი, რომე სთარგმნიდა ლექსებს იმ კომედიიდან.

ორი კვირის შემდეგ, ავთანდილოვმა წამიყვანა მე ალექსანდრე ორბელიანის სახლში და გამაცნო როგორც ის, ისე მისი ძმა ვახტანგიც.

ამ რიგათ ნოემბრის დამლევამდე მე გავცეცანი დასახელებულ სამ პირს, რომელთაც განიზრახეს ყველიერში ეთამაშათ კომედია _

ვილევლი: „Знакомые незнакомцы“, ქართულ ენაზე გადმოთარგმნილი ვახტანგ ორბელიანის მიერ. დაიწყო რეპეტიციები და მით ჩვენ დავახლოვდით, თუმცა კომედია აღარ დადგმულა.

წარსული წლის მარტში მასწავლებელმა დოდაშვილმა ⁶⁾ მიგვიწვია ჩვენ: ალექსანდრე და ვახტანგ ორბელიანები, გიორგი ერისთავი (რომელსაც მე შემდეგში ვუწოდებ პირველს, რადგან საუბარი გვექნება მეორე გიორგიზეც), ავთანდილოვი და მე, თავის სახლში ჩაიხე. იმ დროს ის ცხოვრობდა ახვერდოვის სახლში. მისგან ჩვენ წამოვედით საღამოს 8 საათზე: მე, ერისთავი და ავთანდილოვი; მე. გზაში შევნიშნე, რომ ეს უკანასკნელნი ერთმანეთში რაღაცაზე ჩურჩულებდნენ და თითქოს ჩემდა გასაგონადაც სთქვეს ეს სიტყვები:

ერისთ. – არა ჯერ კიდევ არ შეიძლება რომ მას ვუთხრათ,

ავთ. – ჰო? საჭიროა დავიცადოთ.

სთქვეს და კიდევ შეასრულეს. მაშინ იმათ ჩემთვის არაფერი, აო გაუმჟღავნებიათ, მიუხედავად ჩემი ხვეწნა-მუდარისა.

გაიარა რამდენიმე ხანმა, მაგრამ მე არ შემეძლო დამევიწყებია ეს და ამას გარდა როცა მივდიოდი ორბელიანებისას, თითქმის ყოველთვის მომმართავდა ხოლმე ალექსანდრე კითხვით: ა, დიმიტრი ივანეს-ძე! თქვენ არ წაგიკითხავთ უკანასკნელი გაზეთები? მე ხან ვეტყვოდი, რომ წავიკითხე, ხან კი არა თქო.

„უჰ, ეს წყეული ფრაზები, მითხრა მან ერთხელ, ან ისევე ჰოლანდიელები“, – და ამავე დროს გადმომცა „Северная пчела“-ს ფურცლები, რომელშიაც მირჩევდა წამეკითხა განსაკუთრებით თანამედროვე პოლიტიკა. მაგრამ მე მაინც ვერ მივხვდი.

დეკემბრის პირველ რიცხვებში თუ ნოემბრის უკანასკნელ რიცხვებში, ერთი სიტყვით დეკემბრის მარხვის პირველ კვირაში, ავთანდილოვი მართავს ვახშამს, რომელზედაც მიწვეულნი იყვნენ: ალექსანდრე და ვახტანგ ორბელიანები, გიორგი ერისთავი I-ლი, მე, სიძე ავთანდილოვისა გამაზოვი და ვიღაც გიმნაზიის მოწაფე თავადი დავით მაჩაბელი ⁸⁾

ვახშმის გათავების შემდეგ სტუმრებს უნდოდათ წასვლა, მაგრამ ყველანი დაარჩინეს, გარდა ორი უკანასკნელისა. და აი აქ მე გავიგე მათი იერიშები ჩემს მიმართ, როცა ჩემდა საკვირველად გავიგონე თუ როგორ ჰკიცხავდენ რუსულ მართველობას. მაგრამ ჯერ კიდევ ყველანი ფრთხილად მსჯელობდენ. იხმაურეს, იდავეს და დაიშალნენ. მე და ერისთავი I-ლი ერთი გზით წამოვედით, ვისარგებლე შემთხვევით და დავუწყე ხვეწნა, განემჟღავნებია ჩემთვის საიდუმლო-რომლის შესახებაც ის და ავთანდილოვი ჩურჩულებდენ ერთმანეთში.

ერისთ. I-ლი. – თუ მომცემ პატიოსან სიტყვას, რომ არსად ამის შესახებ სიტყვას არ დასძრავ, ინებე!

მე. – აი ჩემი ხელი!

ერისთ. I-ლი აბა მისმინე! ჩვენ გვაქვს ერთი საზოგადოება რომელიც...

მე. – ო, დაამთავრეთ, თუ ხათრი გაქვთ! ოჰ, ღმერთო ჩემო! მე ერთიან ვკანკალებ სიცივისაგან.

ერისთ. I-ლი – რომელიც აწყობს შეთქმულებას.

მე – როგორ?... ნუ თუ მართლა?

ერისთ. I-ლი – ჩუმათ, თუ ხათრი გაქვს, ყურს არავინ გვიგდებდეს; მაგრამ ახლა ხომ შუალამეზე გადასულია. ნუ შიშობ... როგორ კანკალებ! ჩვენი საქმის წამომწყებნი ცნობილი მთავარი პირები არიან, განსაკუთრებით ჭავჭავაძე, *) რომელიც შენ საკმაოდ კარგათ გიცნობს და გვეუბნებოდა, რომ როგორმე შენ...

მე – (ცოტა მორბილებულად) ჰო, ჰო! რომ მე ჩაგეჭირეთ! წააქეზე ჩემი თავმოყვარეობა... შემდეგ?..

ერისთ. I – ამრიგათ ახლა შენ ჩვენი ხარ. თავისთავებდ ცხადია რომ მე არ მცოდნოდა რომ შენ გაქვს გონიერება, რომ შენაც სავესებით შეგიძლია იგრძნო სიყვარული და თავდადება შენი სამშობლოსადმი, რომელიც ახლა საკმაოდ კრიტიკულ მდგომარეობაშია, მაშინ რა თქმა უნდა, ამ მნიშვნელოვან საქმეს არ გაგიმჟღავნებდი აბა, ახლა შენი იმედი მაქვს. მშვიდობით!

მე – კარგი... მშვიდობით!

და თავჩაქინდრული გავსწიე სახლისაკენ. საუბარი ჩვენ გვეკონდა იმ ადგილას, სადაც პრიბილის ახლა სახლი შენდება.

მე დავიწყე ფიქრი ამ მნიშვნელოვან საქმეზე და გადავსწყვიტე დრომდე არ ჩამოვშორებოდი მათ. რამდენიმე დღის შემდეგ ამავე ამბავს მიცხადებს თავის სახლში თავადი ვახტანგ ორბელიანი; და შემდეგ მისი ძმა ალექსანდრეც.

ამ მდგომარეობაში გადის ზამთარი; დგება გაზაფხული. თავადი ვახტანგი გადადის საცხოვრებლად თავის ბაღში და გვთხოვს ვიაროთ მასთან. ამავე დროს მე ვგებულობ ავთანდილოვისაგან, რომ დიდიხანია მას ეს ამბავი განუცხადეს და რომ ამ შეთქმულების სისრულეში მოყვანა სურდათ ერთ და იმავე დროს პოლონელებთან ერთად, მაგრამ პოლონელების დამარცხებამ დაშალა მათი განზრახვები, რომელთაც სავსებით მაინც არ ეშვებოდა.

ორბელიანებისას მე გამაცნეს თავადი ელიზბარ ერისთავი ¹⁰⁾ და სულიწმიდის კვირამდე ჩვენ ერთმანეთს ხშირად ვნახულობდით.

ამ ხანებში თუ ვგონებ აღდგომის მესამე დღეს, მე გამაცნეს კიდევ ერთი ქართველი რაზმაძე, ¹¹⁾ პეტერბურგიდან ჩამოსული და გრაფი სიმონიჩი.

რამდენიმე კვირის შემდეგ, თუ რამდენიმე კვირით ადრე, არ შემიძლია დაბეჯითებით ვთქვა, ტფილისში გარდაიცვალა ვიღაც თავადი ჩოლოყაშვილი და ის წაასვენეს კახეთში. სხვებთან ერთად გასვენებას გაჰყვა გიორგი ერისთავი I-ლი, რომელმაც, როცა ტფილისში დაბრუნდა მე და ავთანდილოვს წაგვიკითხა რომელიღაც აქტი, ¹²⁾ ქართულ ენაზე, რომლის მიზანიც იყო შეექმნა ერთგული და ფარული ძმობა; აქტი დაწერილი იყო ვიღაც კახელი ბერის მიერ, ¹³⁾ რომელსაც ის გადაეცა ერისთავისთვის, ერისთავი ჩვენგან მოითხოვდა რომ დაგვედო საიდუმლო ძმობის ფიცი, იმ აქტის თანახმად. ამაზე მე და ავთანდილოვი არ დავთანხმდით.

ა. წ. ივნისის ბოლო რიცხვებში თავადმა ელიზბარ ერისთავმა ავთანდილოვის პირით, სხვათა შორის, მეც დამპატიჟა თავის ბინაზე სადილად. ის სცხოვრობდა მაშინ თავისი სიძის კოლეგიის მრჩეველ მელნიკოვის სახლში. მე გავუარე ავთანდილოვს: მერე ვახტანგ

ორბელიანს და ჩვენ სამნი წავედით ელიზბართან, სადაც ჩვენ დაგვხდნენ: ზემოდ ნახსენები სოლომონ ივანესძე რაზმამე, დოდაშვილი და ელიზბარის ძმა, არტილერიის პრაპორშჩიკი დიმიტრი. შემდეგ მოვიდნენ: ალექსანდრე ორბელიანი და გიორგი ერისთავი I-ლი. აქ ელიზბარმა გამაცნო მე თავის ძმას. რომ სტუმრები რამეთი გაერთოდ, სთხოვეს რაზმამეს წაეკითხა, მის მიერ რუსულიდან ქართულად გადმოთარგმნილი: მიცკევიჩის „ფარისი“.14) ამის შემდეგ აუტყდენ დოდაშვილს და განსაკუთრებით ელიზბარი ეუბნება მას სიცილით: „როგორ გაბედე შენ დაგებეჭდა შენს ჟურნალში ისეთი სტატიები, რომელთათვისაც სხვა ჟურნალისტს პასუხის გებაში მისცემდენ“? 15).

დოდაშვილი. – რა?

ელიზბ. – აი მაგალითად ბატონი სენატორის ბიძაჩემის ლექსები. 16) ისინი რომ ახსნა-განმარტო, იცი, რომ...?

დოდ. – არაფერია. სანკოვსკიმ განიხილა; 17) მე რა მესაქმება.

ელ. – იმიტომაც! ან კიდევ: პოემა ამ ახალგაზრდა პოეტისა, (უჩვენა გიორგი ერისთავ I-ლზე).

ერისთ. I-ლი... – არა! შენ ასე დასწერ.

რაზმამე. – მართლა, ხუმრობა გაშვებით, მან საკმაოდ გაბედულად დასწერა: ეს არც ხუმრობაა.

ელ. – აბა, წაიკითხე!

და გიორგი ერისთავმა I-მა წაგვიკითხა ზეპირად ერთი ადგილი დოდაშვილის მიერ გამოცემულ ჟურნალში მოთავსებულ თავისი „ოსური მოთხრობიდან 18“, რომელზედაც ლაპარაკობდენ და რომელიც ნათქვამი იყო საკმაოდ მაგრათ. შემდეგ თავი მიანებეს ამ პოეტების გაბედულებაზე სჯა-ბაასს და კაცი გაუგზავნეს მოსაპატიჟებლად „экспедиция сюда и расправы“-ს თარჯიმანს მამაცაშვილს,19) რომელიც მოვიდა. სადილის დროს ლაპარაკობდენ ქართულად საკმაოდ გაბედულათ თავიანთ განზრახვების შესახებ. სტუმრებმა დალიეს შამპანიურით თ ა ვ ი ს უ ფ ლ ე ბ ი ს სადღეგრძელო, შემდეგ ჩამოაგდეს ლაპარაკი ქართლზე და კახეთზე, რომელი მათგანი უფრო დაეხმარება საქმეს. კახელების დამცველი იყო დოდაშვილი, ქართლ-

ლების კი – ერისთავი I-ლი, რომელიც ოხუნჯობდა და მოსწრებული სიტყვებით სჯაბნიდა პირველს.

ერისთ. I-ლი. – აი უცნაური კაცი! იცავს კახელებს, რომლებიც ერთ ლეკს რომ დაინახავენ, აღარ იციან სად დაიმალონ. მე ვყოფილვარ იქაც.

დოდ. – ჰო! იციან: ქართლელებმა თუ კახელებმა რომელმა მათგანმა გამოიჩინეს თავი მე-12-ე წელს ²⁰⁾! რაა თქვენი ქართლელები! იმათ არაფერი არ იციან.

ერ.I-ლი – ჰო, ყველა ხომ ისეთი ფილოსოფოსი არ იქნება,²¹⁾ როგორც შენა. ხარ; ან ისეთი სულელები როგორიც თქვენა სართ.

ამ სიტყვებზე ყველამ ხარხარი დაიწყეს. იმ დღის საღამოს 5 საათზე ყველა სტუმრები გაემართენ ორბელიანების ბაღისაკენ ცალცალკე, რომ არ აღედრათ რაიმე ეჭვები საზოგადოებაზე. „რუსები ხომ გაიძვერები არიან“, – სთქვა რაზმაძემ. ბაღში შეკრებილებმა დაიწყეს სჯა-ბაასი იმავე საგანზე და მე გავიგე, რომ ელიზბარსა და დიმიტრის აქვთ მიწერ-მოწერა ერთი მეოთხედი ფურცელი დანახაზიანი და შენიშვნებიანი ქალაქის საშვალეებით, რომელიდაც ბატონიშვილთან რუსეთში და აწვდიან ცნობებს თავიანთი მოქმედების შესახებ, ისე რომ თუნდაც ხელთ ჩაუვარდეს ვინმეს ის წერილი, ვერავინ გაიგებს მის ნამდვილ შინაარსს, საიდუმლო ფურცლის უმისოდ. ²²⁾ იქვე რაზმაძეს, ორბელიანებს, ერისთავს I-ლს, ავთანდილოვს და მე გვეუბნებოდნენ, რომ საჭირო იქნება ვსთხოვოთ დახმარება კაზი-მულლას ²³⁾ და ეგვიპტის ფაშას ²⁴⁾ და რომ საჭიროა გაიგზავნოს ვინმე ბატონიშვილთან და ყველაფერი აცნობოს. წასვლის სურვილი აღტაცებით განვაცხადე მე, მაგრამ მათ ხარჯზე და სავსებით სხვა განზრახვით: წავსულიყავ პეტერბურგში და აღარ დავბრუნებულეყავ; და პირველად ჩემს ცხოვრებაში მინდოდა მათი მოტყუილება; მაგ-

რამ არ ვიცოდი, რომ ტყუილებში ისინი უფრო მოხერხებულნი არიან. ცოტა ხნის ბაღში სეირნობის შემდეგ დავიშალენით. რამდენიმე დღის შემდეგ ჩვენ: ელიზბარი და დიმიტრი ერისთავები, ალექსანდრე და ვახტანგ ორბელიანები, ავთანდილოვი და მე ისევ შევიკრიბენით იმავე ბაღში.

ელიზბარ – რას ფიქრობთ ბატონებო! როგორ ვუშველოთ ამ საქმეს!

ალექ. – დიახ, დიასს! მართლაც რა ვქნათ? მოიფიქრეთ გეთაყვა.

დიმ. – ის ხარი მუხრანსკი უნდა როგორმე მოვიშოროთ.

ვახტ. – ისევე მუხრანსკი! მე შენ გითხარი რომ აქ გვაროვნული შუღლი უნდა დავივიწყოთ.

ალექ. – არა! დიმიტრი, არ შეიძლება.

დიმიტ. – არა შეიძლება? როგორმე მოვაშოროთ ის სამოქმედო არეს. უბრალოთ დავიჭიროთ ყველანი და ჩავკეტოთ ერთ ადგილას.

ალექ. – არა! მას აქვს გავლენა ბრბოზე.

ელიზბ. – გვიბრძანეთ რა უნდა ვქნათ? ის ისეთი არამზადაა. რონ ყველაფერს გააფუჭებს.

მე – არა, არ შეიძლება მისი ასე გმობა. იმან არ იცის თქვენი კანონი და ამიტომ უთუოდ სულელი უნდა იყოს?

დიმ. – რაზე მსჯელობთ თქვენ?

მე – არაფერზე.

დიმ. – აი კიდევ მაგალითად ჭილაშვილი. 25) აი ასეთი ხალხი ჩვენ დაგვლუპავს. როგორც სურო ისეა მიკრული რუსებზე.

მე – ჰმ. (ჩემთვის) ახლა მე ვხვდები.

ელიზბ. – (ჩემსკენ მომართვით) რაზე ლაპარაკობთ!

მე – მე ისე, ერთი საქმე გამახსენდა.

ვახტ. – კმარა ძმაო მელანქოლია! აი მეორე ჩემი ძმა.

ალ. – ჰო, ისიც ჩაფიქრდება ხანდახან.

დიმ. – თავი გაანებეთ: მაგათი... არა, ჭილაშვილი უთუოდ უნდა დაილუპოს.

ალექ. – მე შენ გირჩევ, დიმიტრი... ის დიდი კაცია. საჭიროა მომიტხროთ, სანამ მას არა აქვს თავისი ღირსების შესაფერი ადგილი, თორემ შემდეგ ვერაფრით ვეღარ მოვაშორებთ მას რუსებს. მე თქვენ გირჩევდით... მოდი ელიზბარ შეარიგეთ ის თქვენს ბიძას თავადს სენატორს გიორგის.

დიმ. – აი ეს კი აღარ შეიძლება.

ელიზბ. – ბიძა ჩემი უფრო ადრე სატანას შეურიდდება, ვინემ ჭილაშვილს. იმას მისი სისხლი სწყურია.

დომ. – არა, არ შეიძლება, ის უთუოდ უნდა მოვკლათ, სხვაგვარად შეუძლებელია.

მე. – (ჩემთვის) ვინ არის ნეტა ეს ჭილაშვილი.

მაგრამ ბოლოს ისინი დააჯერეს რომ საჭირო არ არის მუხრანსკის და ჭილაშვილის მოკვლა.

ა/წ ნოემბრის პირველ რიცხვებში საღამოზე მიგვიწვია თავის სახლში ალექსანდრე ორბელიანმა და მასთან შევიკრიბეთ ყველანი, გარდა რაზმადისა, რომელიც გრაფ სიმონიჩთან ერთად წასულიყო სპარსეთში, _ და კიდევ, გვარდიის კაპიტანი ჩოლოყაშვილი, ²⁶⁾ რომელსაც ჩვენ არ ვიცნობდით და იმ საღამოს გაგვაცნო ალექსანდრემ. ყველანი მოუსხედით მაგიდას და წინ გვედო გაზეთები თითქოს საკითხავათ. მაგიდას უსხდენ შემდეგი პირები: თავადი ჩოლოყაშვილი, ალექსანდრე ორბელიანი და მისი ძმა ვახტანგი, ელიზბარ ერისთავი და ძმა მისი დიმიტრი, დოდაშვილი, მამაცაშვილი, ავთანდილოვი და მე. გიორგი ერისთავი I-ლი მაშინ იმყოფებოდა მთიულეების წინააღმდეგ ლაშქრობაში. დაიწყო მსჯელობა. უნდა აღვნიშნო რომ ვახტანგმა გაგვაფრთხილა მე და ავთანდილოვი, რომ არ შევშფოთებულყავით ცნობის მიღებაზე, რომელსაც იქ მივიღებდით.

საუბარი დაიწყო:

ალექს. – (მიიხედ-მოიხედა ირგვლივ და ნელი ხმით) ბატონებო! ჩვენ ახლა ყველას უნდა განუცხადოთ რომ ჩვენი განზრახვები მალე უნდა შესრულდეს.

მე. – ყოველ შემთხვევაში არა უადრეს 20 წლისა? ყველამ გარდა მამაცაშვილისა შეჰქენეს ხარხარი.

მე. – რა არის აქ სასაცილო (ცოტათი შეურაცყოფილად).

ალექს. – კმარა ხუმრობა. ახლა სიცილისთვის არა გვცალიან.

ჩოლოყ. – განაგრძეთ, განაგრძეთ!

ალექს. – მოგეხსენებათ, რომ თავად-აზნაურობა მალე შეიკრიბება კენჭის საყრელად.

ელიზ. – ჰო, აი იქ შეიძლება, თუ რამ შესაძლოა რომ გაკეთდეს. გადადება აღარ უნდა. აი ჩვენ იასესას ²⁷⁾ ამაზე ვლაპარაკობდით.

ამ დროს შემოვიდა სოფლიდან ახლად ჩამოსული გუსართა ოფიცერი თავადი გიორგი ერისთავი 2-ე, რომელიც მოგვესალმა ყველას და რომელსაც ჩოლოყაშვილი ეკითხებოდა შინაურების ამბავს,

დედის და სხვა. შემდეგ ისევ დაიწყეს მსჯელობა საშვალეების შესახებ და ჩოლოყაშვილი ასაბუთებდა როგორც შესაძლებლობას განზრახვისა ისე მის შეუძლებლობას. ის ამბობდა რომ შესაძლებელია

რუსის ჯარები შეჯგუფდნენ სადმე სამხრეთ ნაწილში, სადაც მათ შეურთდებათ მთებში მყოფი ჯარის ნაწილებიც; და რომ ქართულ მილიციას იქიდან უკვე აღარ გამოუშვებენ და აიძულებენ თავისიანების წინააღმდეგ ბრძოლას და სხვა. ერთი სიტყვით შეთქმულების გამარჯვებას ის ხატავდა შესაძლებლად და შეუძლებლად. მალე მოგვართვეს ვახშამი და ჩვენც ცალ-ცალკე დავიწყეთ საუბარი სხვადასხვა საგნებზე; მაგრამ უცებ ერთის ხმამ მიიქცია საერთო ყურადღება და გამოიწვია გულიანი სიცილი. მაგრამ მე, ვინაიდან ვიღაცას, არ მახსოვს ვის, ველაპარაკებოდი და თანაც ჩაფიქრებული ვიყავი, ველარ გავიგე ვინ სთქვა და რა მოსწრებული სიტყვა იყო. მაგრამ შემდეგ გავიგე რომ დოდაშვილი კისრულობდა ყველაფერს და განსაკუთრებით პასუხისმგებლობას კახეთის მხრით.

იქვე გამოითქვა აზრი, რომ საჭიროა უთუოდ ჩაბმულ იქნას საქმეში ხალხში ავტორიტეტის მქონე თავადები: გენერალი ჭავჭავაძე (რომლის შესახებაც მე თავდაპირველად მეუბნებოდა გიორგი ერისთავი I-ლი) და მაიორი ლუარსაბ ორბელიანი და 20 ნოემბერს უთუოდ მოეწყოს აჯანყება. მაშინ რომ დავშორდით, მის შემდეგ, მაღლობა ღმერთს, ერთმანეთი აღარ გვინახავს 23 ნოემბრამდე. ამ დრომდე თუმცა მე ვხვდებოდი ვახტანგ ორბელიანს და მის ძმას, მაგრამ ამ საქმის შესახებ არაფერი გვილაპარაკია. 23 ნოემბერს, მე შემთხვევით შევხვდი ელიზბარ ერისთავს და ვუთხარი, რომ 20 ნოემბერი უკვე წავიდა. მან მიპასუხა მხოლოდ ამოოხვრით. ამის მიზეზი, როგორც მე გავიგე იმავე დღეს, ყოფილიყო ის, რომ ვერ მოიძხრეს ვერც ჭავჭავაძე და ვერც ლუარსაბ ორბელიანი და ამის გამო ყველა ოცნების კომპეზი დაიმსხვრენ.

ამაზე წინ უნდა მეთქვა (რაც შემთხვევით გამომრჩა) შემდეგი. წარსული ოქტომბრის 17-ს ავთანდილოვმა მითხრა რომ მე და მას გვთხოვა ელიზბარმა რომ შევიართო მასთან საღამოს. ჩვენ წავედით ერთად ელიზბარის ახალ ბინაზე და იქ დაგვხვდნენ: ორი ძმები ერის-

თავები და კიდევ გუსართა ოფიცერი გიორგი ერისთავი 2-ე, ორთავე ორბელიანები და კიდევ ერთი თავადი ბირთველ თუმანიშვილი, ²⁸⁾ გარეგნობით დაახლოებით 60 წლის კაცი. გიორგი ერისთავი 2-ე ხაზავდა და მოგვითხრობდა რუსის ჯარის პოლონეთში მოქმედების გეგმას და განსაკუთრებით ვარშავის აღებას. რამდენიმე ხნის შემდეგ მოვიდა დოდაშვილი და შემდეგ თავადი იესე ფალავანდიშვილი, რომელიც მოგვესალმა და დაჯდა ჩუმათ თავისთვის და ყურს უგდებდა ერისთავის მოთხრობას პოლონეთის ომის შესახებ. შემდეგ გადავიდა საუბარი ისევ საქართველოზე და ფალავანდიშვილმა ამოიოხრა

გულის სიღრმიდან და დაიწყო აღწერა მისი დამცირების; შემდეგ დაიწყო ლაპარაკი თავისი ოსმალეთში ყოფნის შესახებ და ბოლოს როცა თავისი მოკლე მოთხრობა გაათავა, რაღაც გადაუჭურჩულა ელიზბარს ყურში და ალექსანდრე ორბელიანთან ერთად გავიდა გარეთ, თავის ტკივილის მომიზეზებით. ვახშამზე ზემოდხსენებული ბირთველ თუმანიშვილი ლაპარაკობდა კახეთის აჯანყებაზე. ²⁹⁾ და მის აჯანყებულ მცხოვრებთა დაუმშვიდებლობაზე. ვახშმის დასრულების შემდეგ ელიზბარმა გამოგვიცხადა ჩვენ ფალავანდიშვილის თხოვნა და დაპატიჟება ვახშმათ მისი ძმის, სამოქალაქო გუბერნატორის სახლში, მეორე დღისთვის ე. ი. ტფილისის გიმნაზიის საჯარო აქტების დღეს. ³⁰⁾ როცა თავი მოვიყარეთ აქტზე, ჩვენ გამოგვიცხადეს, რომ ფალავანდიშვილისას მისვლა გადაგვედო მეორე დღისთვის. ამან ძლიერ გამაკვირვა, ვერ წარმომედგინა, რომ ჩვენ გუბერნატორი კი არ გვპატიჟებდა, რომელიც მეორე დღეს მიემგზავრებოდა, არამედ თვით იასე, გუბერნატორის ძმა. ამ რიგათ 19 ოქტომბერს მე მივდივარ ფალავანდიშვილისას და იქ მხედებიან: ალექსანდრე ორბელიანი, გიორგი ერისთავი 2-ე, ელიზბარ და დიმიტრი ერისთავები, რამდენიმე წუთის შემდეგ მოვიდა ვახტანგ ორბელიანი და უკანასკნელად ავთანდილოვიც. ვუსხდებით სუფრას; ლაპარაკობენ ევროპის თანამედროვე პოლიტიკურ ამბებზე: საფრანგეთის რევოლიუციაზე, განსაკუთრებით ბელგიელებზე და ბოლოს უდგებიან საქმეს ³¹⁾.

ალექს. – აბა დაიწყეთ!

ელიზ. – ჰო დაიწყეთ, რა არის აქ დასაფარავი.

ფალავანდიშვილი. – ბატონებო! ვინაიდან ყველამ იცით ის მიზანი, რომლისკენაც მიმართულია ყველა ჩვენგანის აზრები, ვიყოთ გულახდილნი. დღეიდან ჩვენ მეგობრები ვართ, ჩვენს შორის არაფერი არ უნდა იყოს დაფარული. დრო ჩვენთვის მვირფასია: ისტორია გვიჩვენებს, რომ დაგვიანებას საქმე ყოველთვის ჩაუშლია. ჩვენ ახლავს თხოვთ ყველას, რომ გამოსთქვან თავიანთი აზრი საშვალეების შესახებ რომ...

დიმიტ. – რომ საქართველო განვითავდეს უფრო რუსებისაგან, ცხადია.

ელიზ. – ხომ გაიგეთ ბატონებო! აი მიზანი ჩვენი შეკრების. ინებზე გამოსთქვათ თქვენთქვენი აზრი. ალექსანდრე! დაიწყეთ თქვენ!

ალექს. – საკითხი: დაუშვათ, რომ ჩვენ მოვახდინეთ აჯანყება, შევკრიბეთ ჯარი, საჭიროა თუ არა რომ მას ექნეს სურსათი?

დიმიტ. – სურსათს ჩვენ წავართმევთ თვით რუსებს.

ალექ. – კარგი.

ელიზ. – (აწყვეტინებს I-ს.). შემდეგმა ილაპარაკე.

ვახტ. – დე ასე იყოს, დაუშვათ რომ იმათ წავართმევთ.

ელიზ. – აბა, განაგრძეთ, თქვენ!

დიმიტ. – რა წეს-რიგია, მათქმევინე ერთი სიტყვა. იქნება თუ არა მალაზიებში ერთი წლის საყოფი სურსათი?

ავთ. – არა.

ელიზ. – იქნება, მე ვიცი რომ იქნება. თქვენ თას ფიქრობთ?

მე. – მე სულ ვფიქრობ, რით დაბოლოვდება.

ფალავ. – (თავისთვის) მოსაწყენი კაცია! (ხმა მაღლა) კარგი ვთქვათ ყველაფერი გვაქვს, ახლა როგორ შევკრიბოთ ჯარი. მე იმედი მაქვს ტფილისის ბროდიაგების და ლოთების.

ავთ. – (მე ყურში) ჩინებული ჯარია – ლოთები!

ალექ. – არა, იმათზე არ შეიძლება დაყრდნობა. ჩვენი გლახობა...

ვახტ. – აბა, ახლა გლახები ძალიან კი უჯეროან მემამულეებს, როცა ყოველ მათგანს შეუძლია მოიპოოს თავისუფლება. საკმარისია

მხოლოდ იჩივლოს სასამართლოში.

ელიზ. – არა, ნუ შიშობ, ერთგულებს მაინც ვიპოვით. და ამის გარდა კიდევ მოიპოვება საშუალება ბრბოს აღსაშფოთებლად. საკმარისია გავავრცელოთ ხმა რომ ახალწვეულებს ჰკრებენ ჯარში წასაყვანად და ნახავ როგორ იფეთქებს³²).

დიმ. – დიახ, ამას გარდა, განა ცოტანი გვყანან ჩვენ ბებერი მისნები, – საკმარისია მხოლოდ რომ იმათ მოიგონონ გრძნობის დაკარგვა, დავარდენ ხალხის წინაშე ღა მორთონ ყვირილი, რომ წმინდა გიორგი ამას და ამას ბრძანებს, ღვთისმშობელი – ამას და ამას და მაშინ ნახავთ.

ფალავ. – შესაძლებელია, მაგრამ როდის დავიწყით?

ამ დროს შემოვიდა გუბერნატორის მდივანი ლხოვსკი, რომელმაც ალბათ, კანცელარიაში მუშაობის შემდეგ შემოიარა გასართობათ. მისმა მოსვლამ ყველას შეუცვალა სახე.

ალექ. – (ლხოვსკის) რა მშვენიერი დარია დღეს.

ლხოვსკი – დიახ, იყო.

ელიზ. – მე კიდევ მეცინება დოდაშვილის სიტყვაზე, გუშინ აქტის დროს რომ წარმოსთქვა.

ლხოვ. – მერე რა? დოდაშვილი რაღაც სასაცილოა, ისე კი უნდა

ვსთქვათ, რომ თუმცა მჭერმეტყველი არაა, მაგრამ ხანდახან კარგათ მსჯელობს...

ვახშმობამდე გიორგი ერისთავი 2-ე, ლხოვსკი, ავთანდილოვი და მე ვსაუბრობდით სხვადასხვა საგნებზე; ხანდახან ჩამოგვერეოდენ სხვებიც, რომელნიც უმთავრესად ერთმანეთშორის ჩურჩულებდენ. ნავახშმევს დავიშალენით, მაგრამ ლხოვსკის გაცილების შემდეგ ვგონებ ისევ დაბრუნდენ.

ამის შემდეგ როგორც ზემოთ აღვნიშნე, ნოემბრის პირველ რიცხვებში უკანასკნელი საღამო იყო ალექსანდრე ორბელიანისას.

ვადიარებ რა გულწრფელად ყოველივეს რაც მე მინახავს და გამიგონია ერთი წლის განმავლობაში, მე არ შემიძლია თავი ვიმართლო და ვგრძნობ რომ ვარ დიდი დამნაშავე. მაგრამ გულწრფელად ვინანიებ რა ჩემს დანაშაულს, ვანდობ თავს სულგრძელ მთავრობის

ნება-სურვილს, რომლისადმი მე გამოვიჩინე უმადურობა, ყველა იმ მოწყალებისათვის, რომელიც მიმიღია მისგან და იმედი მაქვს კიდევ რომ ის, მიიღებს რა მხედველობაში ჩემს ახალგაზრდობას, რომ მე ძალათ ვიქმენი შეყვანილი შეცდომაში, მაპატიებს რომ ვერ შევასრულე მაცხოვრის ხატისა და წმინდა სახარების წინაშე დადებული ფიცი და მით საშუალებას მომცემს, ჩემის შეძლებისდაგვარად გულმოდგინეთ ვემსახურო ჩვენს ყოვლად მოწყალე და კეთილ მონარქს, თავისი გზააბნეულ შვილების გულშემატკივარ მამას და გამოვასწორო ჩემი შეცოდება მომავალში სასარგებლო სამსახურით, რომელიც შეეფერება ჭეშმარიტ ერთგულ ქვეშევრდომს, რომელმაც გამოცდილებით ისწავლა, რომ ასეთი დარჩეს სამუდამოთ ³³).

ტფილისის გიმნაზიის მასწავლებელი

დომიტრი ყიფიანი

1832 დეკ. 13.

ამას უნდა დავუმატო, რომ როდის დაიწყო ეს შეთქმულება მე დანამდვილებით არ ვიცი, მაგრამ ჩემმა ამხანაგმა ავთანდილოვმა, როგორც მე უკვე ვსთქვი, მითხრა რომ მას ეს განუცხადეს დიდიხანია, 1830 წ., ასე რომ, როცა დაიწყო პოლონეთის რევოლიუცია, მაშინ აქაც მზათ იყვნენ დაეწყოთ აჯანყება, მაგრამ ვერ შეასრულეს თავიანთი განზრახვა სხვადასხვა მიზეზთა გამო, რომელიც მას ჩემთვის არ უცნობებია: თუ ვინ იყვნენ ის პირნი, რომლებმაც მას ეს ამბები აცნობეს: მე მისთვის არ მიკითხავს.

მასწავლებელი ყიფიანი.

1832 წ. დეკ. 13.

რედაქტორის შენიშვნები

ს კ ო ლ ა ს უ ლ ი ს ა

(გვ. 3 – 112)

1. აქ ლაპარაკია კეთილშობილთა სასწავლებელსა და სასულიერო სემინარიაზე. აღნიშნულ პერიოდში, რომლის შესახებაც დ. ყიფიანი სწერს, მხოლოდ ეს ორი სასწავლებელი არსებობდა ტფილისში. კეთილშობილთა სასწავლებელი ფორმალურად დაარსდა 1802 წ. სექტემბერში; პ. ციციანოვის მთავარ-მართველობის დროს, 1803 წ. იგი მხოლოდ ქალაქზე არსებობდა. იმავე ციციანოვის მეცადინეობით ხელახლა გაიხსნა 1804 წ., ხოლო გიმნაზიად გადაკეთდა 1830 წ. სასულიერო სემინარია დაარსებულ იქნა 1817 წ. ეროლოვის მთავარ-მართველობის დროს. ამ სასწავლებლების დაარსებით რუსეთის ადგილობრივი ხელისუფლება გარკვეულ პოლიტიკას ისახავდა მიზნად: ერთი მხრივ, მას სურდა მოემზადებია კადრი გამოცდილი მოხელეებისა ადგილობრივ თავად-აზნაურობისაგან, მეორე მხრივ შეეტანა თავად-აზნაურობაში განათლება და გადაექცია იგი თავის დასაყრდენ ძალად. უნდა ითქვას, რომ ტფილისის კეთილშობილთა სასწავლებელში აღიზარდენ მე-19-ე საუკუნის პირველი ნახევრის ჩვენი ცნობილი მწერლები და მოღვაწეები.

2. დანამდვილებითი ცნობა იმის შესახებ, თუ როდის შეიყვანეს დიმიტრი სასულიერო სემინარიაში, ან როდის გადაიყვანეს იქიდან კეთილშობილთა სასწავლებელში, არ მოიპოება არც ერთ ბიოგრაფიულ წერილში. დაახლოებით შეიძლება ითქვას, რომ იგი რვა წლის იყო, როდესაც სემინარიაში შეიყვანა მისმა ძმამ ქაიხოსრომ, ხოლო ერთი წლის შემდეგ იგი გადაიყვანეს, მისი შვილის ნიკო ყიფიანის ცნობით, კეთილშობილთა სასწავლებელში, სადაც მან შვიდი წელიწადი დაჰყო და 16 წლისამ დაამთავრა ეს სასწავლებელი. მასადაამე, დაახლოებითი თარიღები ასეთი იქნება: დიმ. ყიფიანი დაიბადა 1814 წ., სემინარიაში შეიყვანეს 1822 წ., კეთილშობილთა სასწავლებელში – 1823 წ., ხოლო სწავლა დაამთავრა 1830 წ.

3. ეს ბაგრატიონები ჩამომავალნი იყვენ ქართველ ბატონიშვილების, რომელნიც მე-18-ე საუკუნეში გადასახლდენ რუსეთში. პეტ-

რე ი. ბაგრატიონი დაიბადა 1765 წ. კიზლიარში. სამსახური დაიწყო ჩრდილოეთ კავკასიაში; მონაწილეობა მიიღო სუვოროვისა და კუტუზოვის ლაშქრობაში; 1812 წ. გენ. – ლეიტენანტის ჩინით იყო

მეორე დასავლეთის არმიის მთავარი კომანდირი; მოჰკლეს იმავე წელს ბოროდინის ბრძოლაში; როგორც ციციანოვი, ისე ბაგრატიონი მტკიცედ იდგა რუსეთის თვითმპყრობელობის წინააღმდეგ და ქართველ თავადაზნაურობას ურჩევდა უყოყმანოთ შერიგებოდნენ რუსეთის მართველობის დამკვიდრებას საქართველოში. თავისი ეროვნულ-პოლიტიკური სოფლმხედველობით იგი გამოხატავდა თავადაზნაურობის იმ მიმდინარეობას, რომელიც საქართველოს ხსნას რუსეთისადმი სრულს მორჩილებაში ხედავდა. მეორე პ. ბ _ ი 70-იან წლებში გენ. – გუბერნატორად იყო ლიფლიანდიის, ესტლიანდიისა და კურლიანდიის მხარეში.

4. ნინო ჭავჭავაძე (1812-57) და მანანა ორბელიანი ევროპიულად განათლებული ქალები იყვნენ. პირველი პოეტ ალ. ჭავჭავაძის ასული იყო ჯერ კიდევ სრულიად ახალგაზრდა მითხოვდა იგი ცნობილ ა. ს. გრიბოედოვს და ადრევე დაქვრივდა. მეორეს – მანანა ორბელიანს, დ. ყიფიანისავე ცნობით, დამოკიდებულება ჰქონდა 1832 წლის შეთქმულებასთან.

5. 1830 წ. მთავრობამ აღმოაჩინა ფალსიფიკატორთა ჯგუფი, რომელიც ამზადებდა ყალბ დოკუმენტებს აზნაურობისა და თავადობის სახელწოდების მისაღებად. ამ გარემოებამ გამოიწვია უმაღლესი კომისიის დანიშვნა, რომელსაც უნდა გამოერკვია მიმდინარე საქმეებში შესული ქართული დოკუმენტებისა და ღრამატების ღირსება; მაგრამ ამ მუშაობის დასრულებამდე შეჩერებული იქნა ის საქმეებიც, რომელიც აზნაურობისა და თავადობის ღირსების მოპოვებას ეხებოდა და აგრეთვე ის დავის საქმეებიც, რომელიც მეფეების გრამოტებს ეყრდნობოდა. ამ გარემოებამ დიდი არევ-დარევა გამოიწვია საქ. წოდებათა ურთიერთობაში და დაბადა უკმაყოფილება თვით თავადაზნაურობაში. მხოლოდ 1844 წ. გამოიცა სენატის განკარგულებით ახალი დებულება აზნაურობისა და თავადობის ღირსების დამტკიცების შესახებ.

6. „Школа духа“-ში დ. ყიფიანი არაფერს ამბობს 1832 წლის ქართველ თავად-აზნაურთა შეთქმულებასა და თავისი მონაწილეობის შესახებ ამ შეთქმულებაში; არც იმის შესახებ სწერს რამეს, თუ როგორ გაატარა მან დრო ტფილისის ციხეში ამიტომ მკითხველისათვის სრულიად გაუგებარი ხდება, თუ რატომ „ამოყო თავი“ ავტორმა შორეულ ვოლოგდაში. ეს მეტად მნიშვნელოვანი ფაქტი როგორც დიმიტრი ყიფიანის, ისე მთელი მაშინდელი ქართველი ინტელიგენციის ცხოვრებიდან მან ამ მემუარიდან შეგნებულად გამოსტოვა, რადგან იმავე 1884 წელს, როდესაც დაიწერა „Школа духа“

მას უკვე დაწერილი ჰქონდა ცალკე მოგონება აღნიშნული შეთქმულების შესახებ სათაურით „Казарменное дело 1832 года“. ეს მოგონება სავსებით იბეჭდება ამ „მემუარების“ მეორე ნაწილში.

7. ბარონი გ. ვ. როზენი დანიშნული იყო მთავარ-მართველად კავკასიაში პასკევიჩის შემდეგ (1831-37 წ.). იგი რუსეთის სავაჭრო კაპიტალის წარმომადგენელი იყო ამიერ-კავკასიაში. შეიძლება ითქვას, რომ პასკევიჩსა და როზენის მართველობის პერიოდში მტკიცე საფუძვლები ჩაეყარა სავაჭრო კაპიტალის განვითარებას ა/კავკასიაში, რაც შემდეგში უფრო გაფართოვდა მ. ს. ვორონცოვის მეფინაცვლობის დროს (1844 – 54 წ-ში). როზენი წინააღმდეგი იყო რაიმე ძირითადი ცვლილება მოეხდინა ამიერ-კავკასიის მართველობაში; იგი მოითხოვდა ძველი სისტემის განმტკიცებასა და მიზანშეწონილ პოლიტიკის წარმოებას. ბარ. განის რევიზიამ დიდი შეცდომები დაინახა როზენის მოღვაწეობაში და ისიც იძულებული შეიქნა 1837 წ. მთავარმართველობა გოლოვინისათვის დაეთმო. მისი მოღვაწეობის პერიოდიდან აღსანიშნავია ორი ფაქტი: გლეხთა გაცხარებული ბრძოლა თავისუფლებისათვის და 1832 წლის შეთქმულება ქართველ თავად-აზნაურთა. ამ უკანასკნელის შესახებ ჩვენ უკვე ვისაუბრეთ შესავალში. პირველი მოვლენის შესახებ უნდა ვსთქვათ, რომ როზენი წინააღმდეგა გლეხთა მოთხოვნილებებს და 1832 წ. კანონით გლეხი მეზატონის სრული მონა-მორჩილი გახდა. ამით საზღვარი დაედვა გლეხთა სასამართლოს გზით თავისუფლების ძიებას. (როზენის მოღვაწეობის შესახებ იხ. В. Иваненко: „Гражданское управле-

ние закавказием“ გვ. 161 – 283, 1901 წ.).

8. იასე ფალავანდიშვილი ერთ-ერთი აქტიური მონაწილე იყო 1832 წ. აღმოჩენილ შეთქმულთა წრისა. მისი დაბეზღებით ადგილობრივმა ხელისუფლებამ შეთქმულთა ყველა წევრები აღმოაჩინა და შესაფერისად დასაჯა ისინი. თვით დამბეზღებელი ი. ფალავანდიშვილიც, როგორც არაკეთილსაიმედო პიროვნება გადასახლებული იქნა საქართველოდან არხანგელსკში სადაც იგი მალე გარდაიცვალა. მისი ძმა, მაშინდელი ტფილისის გუბერნატორი, უერთგულესი მოსამსახურე იყო რუსეთის მართველობისა (მის შესახები იხ. ლ. ისარლოვის წერილი 1900 წ. „Закавказский вестник“-ში).

9. დასასვლეთ საქართველოში რუსეთის მართველობის განმტკიცებას ვრცელი ისტორია აქვს; როგორც აღმოსავლეთ საქართველოში, ისე დასავლეთშიც რუსეთის თვითმპყრობელობა სრული თავისი ბატონობის განმტკიცებას და მის უზრალო ადმინისტრატიულ ერთეულად გადაქცევას ცდილობდა. სადაც ობიექტიური გარემოება

ხელსუწყობდა-რუსეთის მთავრობა აუქმებდა ადგილობრივ ხელისუფლების ორგანოებს და შექონდა თავისი წესი მართველობისა; სადაც ამას ხელს არ უწყობდა ობიექტიური გარემოებათ-იქ ცდილობდა დრომდე დაეცვა „ავტონომიური“ მართველობა და თავისი გაკლენის ქვეშ დაეყენებია. 1804 მანიფესტით იმერეთი შევიდა რუსეთის მფარველობაში, ხოლო მეფე სოლომონს დარჩა უფლება თავისი სამეფოს მართველობისა; ასეთსავე წესს დაემორჩილა გურიის სამთავროც. 1810 წ. კი იარაღით დაიპყრო რუსეთმა იმერეთი და სრული თავისი მართველობა დაამყარა იქ; 1829 წ. ასეთივე ბედი ეწვია ავტონომიურ გურიასაც. 1803 წ. სამეგრელოს სამთავრო ავტონომიური უფლებებით შეუერთდა რუსეთს; 1857 წლიდან აქ განმტკიცდა რუსეთის მართველობა, ხოლო 1867 წ. ფორმალურადაც გაუქმდა სამეგრელოს სამთავროც. აფხაზეთი 1810 წლიდან ითვლებოდა რუსეთის მართველობაში და იგი 1864 წლამდე დამოუკიდებელ სამთავროდ ითვლებოდა, შემდეგში – იგიც უზრალო ადმინისტრატიულ ერთეულად გადაიქცა. სვანეთის დამოუკიდებლობა გაუქმებულ იქნა 1858 წელს. ასე გააუქმა იარაღით ხელში რუსეთის თვითმპყობე-

ლურმა მთავრობამ ფეოდალური საქართველოს ძველი პოლიტიკური ნაშთები – სამთავროები და სავსებით დაუმორჩილა ისინი თავის ცენტრალისტურ სისტემას.

10. გაზ. „Тифлиские Ведомости“ გამოდიოდა 1828 წლიდან. პარალელურად იმავე წლიდან დაიწყო გამოსვლა ქართულმა გაზეთ-მაც „ტფილისის უწყებანი“-ს სახელწოდებით, რომლის ხელმძღვანელი ს. დოდაშვილი იყო.

11. ე. გ. ო. ლ. ო. ვ. ი. ნ. ი – მთავარმართებლად იყო კავკასიაში 1837-1842 წლებში. წინად იგი ითვლებოდა სამხედრო სამსახურში.

12. „რუსკაია სტარინას“ რედაქციას დ. ყიფიანის ტექსტი შეუსწორებია. 8 თავის სარჩევში, სადაც ყიფიანი სწერს, რომ მთავარმართველი ს. ი. ც. რ. უ. ი. ს. ახალ გაკვეთილს იძლევა, რედაქცია შლის სიტყვა სიცრუეს. იმავე თავის დასასრულში სიტყვა მ. ო. ა. ტ. ყ. უ. ა. ს. ნაცვლად სწერია: ა. დ. გ. ვ. ი. თ. ქ. ვ. ა.

13. ტიმოფეევზე ტექსტში არავითარი ცნობა არ არის.

14. ბარ. განი. – 1837 – 41 წლებში ხელმძღვანელობდა იმ კომისიას, რომელსაც უნდა მოეხდინა კავკასიის დაწესებულებათა რევიზია და შეედგინა პროექტი სამოქალაქო მმართველობის საერთო საფუძვლებზე გარდასაქმნელად. განი ძლიერ ცუდათ იცნობდა ამიერკავკასიას და ცუდათ იცნობდა თვით რუსეთის საერთო ცხოვრებასაც. მან მოინდომა ახალ მართველობის სისტემის შემოღება უკვე გამზად-

ბული პროექტების მიხედვით და სრულიად ანგარიში არ გაუწია ადგილობრივ პირობებს. ის ფიქრობდა, რომ დღესვე შესაძლებელი არის ამიერკავკასიაში შემოღებული იქნეს რუსეთის მართველობის წესები უცვლელად, რადგან იქ არც კანონები და არც ნიშანწყალი კანონმდებლობისა არ არისო. სხვათა შორის განი უარყოფდა ბატონყმობის არსებობასაც საქართველოში. ისი პროექტი დამტკიცებული იქნა 1840 წელს, 1841 წლის დასაწყისში დამთავრდა ა/კავკასის მართველობის ახალ საფუძვლებზე გარდაქმნა, მაგრამ მან მეტად დიდი არევ-დარევა გამოიწვია და იგი უარყოფილი იქნა.

15. ნ. ე. ი. დ. გ. ა. რ. დ. ტ. ი., – მთავარმართველად იყო კავკასიაში 1842 – 44 წლებში.

16. რუსულად დაბეჭდილში ეს უკანასკნელი გურკო აღნიშნულია სამი ვარსკვლავით.

17. 1841 წ. გურიაში იფეთქა გლეხთა გრანდიოზულმა მოძრაობამ: დაიწყო ივნისის 20-ს და აგვისტოს დასასრულს აჯანყებამ მთელი რიგი სოფლებისა და რაიონების მოიცვა; მეამბოხეებს ყავდათ 3.000-მდე შეიარაღებული ძალა და ალყა შემოარტყეს გურიის ცენტრს – ოზურგეთს. ხელისუფლებამ დიდძალი სამხედრო ძალები მოაგროვა გურიაში. აჯანყებული გლეხები ვერ გაუმადრდენ მოწინააღმდეგეებს და ნ სექტემბერს დამარცხდენ; საბოლოოდ გურიის გლეხოზა დაამშვიდეს სექტემბრის ბოლოს, 2812 ოჯახზე მეტი დააფიცეს, 100 მეტი გაროზგეს და სხვა. გლეხთა მნიშვნელოვანი აღელვება 1861 წელსაც მოხდა გურიაში. 1841 წ. გლეხთა აჯანყებას გურიაშია სარჩულად ედვა 1) მებატონეებსა და გლეხთა შორის მდგომარეობის გამწვავება; 2) ახალი მართველობის შემოღება და მისი ცუდი შედეგები, და 3) ფულადი გადასახადის შემოღება გურიაში. ეს აჯანყება მხატვრულად აგვიწერა ე. ნინოშვილმა თავის „ჯანყი გურიაში“ დაწვრილებით 1841 წ. აჯანყების შესახებ იხ. „Акты“ ტ. IX; ს. ავალიანი: „Крестьянский вопрос“ ტ. I გვ. 162-4; В. Чудинов „Востание Гурийцев в 1841 г.“ დაბეჭდილია: „Кавказский сборник“-ში ტ. XIV, 1890 წ. „აჯანყება გურიაში 1841 წ.“ გაზ. „ცნობის ფურცელი“. №# 1858, 1902 წ.

18. 1812 წ. კახეთში გლეხთა დიდ მოძრაობას ჰქონდა ადგილი. იმ აუტანელმა გადასახადებმა, რომელიც გლეხოზას დააწვა კისერზე, ხალხი მეტად დასცა ეკონომიურად და გაამეფა მათში უკმაყოფილება. 1812 წელს აჯანყება ორჯერ განმეორდა. დ. ყიფიანი კახეთის აჯანყების თარიღს შეცდომით აღნიშნავს 1811 წ. ამ აჯანყე-

ბის შესახებ იხ. „Акты“ ტ. 5; ავალიანის დასახელებული წიგნი, ა. ფრონელი „კახეთის აჯანყება“, 1907 წ.

19. გენ. არლუთინსკი-დოლოგორუკოვი, მოსე ზაქარაის ძე (1798-2855) სახელგანთქმული გენერალი, რომელმაც მთელ რიგ ომებში მიიღო მონაწილეობა; ის ითვლება ქ. თემინ-ხან-შურას დამაარსებლად. დიდი ხნის განმავლობაში იყო დაღესტანსა და კასპიის მხა-

რეში ჯარის უფროსად და სამოქალაქო ნაწილის მართველად. (ბიოგრაფია იხ. „Кавказ“ № 19, 1855 წ.).

20. ავტორს აქ მხედველობაში აქვს 1783 წ. ტრაქტატი, რომლის მიხედვითაც ქართველი თავად-აზნაურობა გათანასწორებული იქნა უფლებებში რუსეთის თავადაზნაურობასთან. აქვე წარდგენილი იყო სია ქართ-ლკახეთის თავად-აზნაურთა.

21. მიხ. სიმ. ვორონოვი (1782 – 1856) – მეფის მოადგილედ საქართველოში 1844 – 54 წლებში იყო. მისი მართველობა განსაკუთრებულ ეტაპს წარმოადგენს ამიერ-კავკასიის ისტორიაში. იგი წარმომადგენელი იყო რუსეთის სავაჭრო კაპიტალისა და განსაკუთრებულ ყურადღებას აქცევდა ა/კის ეკონომიურ განვითარებასა და ამ მიმართულებით რუსეთთან დაკავშირებას. მან გზების გაყვანით და მიმოსვლის გაუმჯობესებით ხელი შეუწყო ა/კ აღებ-მიცემობის განვითარებას; გამოიწერა რუსეთიდან ვაჭრები და მრეწველები; იგი აგრეთვე დიდ ყურადღებას აქცევდა სასოფლო-მეურნეობის განვითარებას, რისთვისაც დაარსა ა./კ. სასოფლო-სამეურნეო საზოგადოება. და იწერდა საზღვარგარეთიდან სსპეციალისტ-აგრონომებს. ვორონოვის მეთაურობით დაარსდა ქართული თეატრი და ჟურნ. „ცისკარი“. ყოველივე ამ კულტურულ-ეკონომიური მუშაობით ვორონოვის უნდოდა: 1) ფართო ბაზარი შეექმნა რუსეთის კაპიტალისათვის ა/კავკასიაში; 2) საბოლოოდ მიემხრო ქართველი თავად-აზნაურობა, რომ რუსეთს მტკიცე დასაყრდენი ჰქონოდა ა/კავკასიაში.

22. ვორონოვამდე საქართველოს და ამიერ-კავკასიაში მთავარ-ქართველობის სისტემა არსებობდა, რომელიც თავის უფლებებით სამინისტროებს ემორჩილებოდა. ვორონოვმა მინისტრის უფლებები გამოითხოვა და ამით სამინისტროების გავლენა თავიანთი უწყების მიხედვით სავსებით შეწყდა კავკასიაში; ამით კავკასიის მართველობის საქმეს განსაკუთრებული ხასიათი მიეცა. მეფის-მოადგილეს იმ საკითხების გადაწყვეტის დროს, რომელიც აღემატებოდა მის უფლებებს და მოითხოვდა უმაღლეს ნებართვას, უფლება მიეცა გვერდი აეარა სათანადო სამინისტროებისათვის და უშუალო დამოკიდებულება დაეჭირა მეფესთან და „კავკასიის კომიტეტის“ თავმჯდომ-

მარესთან, რომელიც იმ ხანებში დაარსდა. 1881 წ. გააუქმეს მეფის მოადგილეობა და შემოიღეს მთავარმართებლობა. შემდეგში იგი კვლავ იქნა აღდგენილი.

23. პავ. ც ი ც ი ა ნ ო ვ ი – (1754 _1806) საქართველოში იყო მთავარმართებლად, 1802 – 06 წლებში. შთამამავლობით საქართველოდან გადასახლებული გარუსებული თავადი იყო. დიდი სამხედრო ნიჭი გამოიჩინა რუმინანცევისა და სუვოროვის ომებში. საქართველოში ენერგიულად ატარებდა რუსეთის თვითმპყრობელობის პოლიტიკას; დაუნდობელი სისასტიკით ანადგურებდა ყველას, ვინც არ ემორჩილებოდა რუსეთის მართველობას. მის დროს მოხდა რამოდენიმე აჯანყება საქართველოში. განსაკუთრებით აღსანიშნავია 1804 წ. მთიულეთის აჯანყება. ციცინაოვმა სისასტიკით ჩააქრო ეს აჯანყება. მანვე დაიწყო საქართველოდან ბატონიშვილების გადასახლება. მოკლეს ბაქოში 1806 წ. (იხ. მის შესახებ „Кавказский календарь“ 1865 წ.).

24. როგორც აღნიშნული იყო, 1804 წელს იმერეთი შევიდა რუსეთის მართველობის ქვეშ, ხოლო მეფე სოლომონმა თავის შინაურ საქმეებში დაიტოვა დამოუკიდებელი უფლებები. რაკი აღმოსავლეთ საქართველო დაიპყრო რუსეთმა, ახლა მას სურდა დასავლეთ საქართველოს დაპყრობაც, რომ ფართოდ გაეღო კარები შავი ზღვისაკენ და შეურყეველ ნიადაგზედ აეგო თავისი ბატონობა ამიერ-კავკასიაში. რუსეთის ხელისუფლება ამ შემთხვევაში დიპლომატიურ გზას დაადგა და არ აიძულა სოლომონი რუსეთის ქვეშევრდომობის მიღება, ხოლო შემდეგ, როდესაც გარემოება შეიცვალა, სრულიად გაანადგურა იმერეთის დამოუკიდებლობა (1810 წელს) რასაც დიდი არეულობა მოყვა.

25. ვ. ო. ბ ე ბ უ თ ო ვ ი – (1791 _ 1858) შთამამავლობით სომეხი იყო. განათლება მიიღო რუსეთის კადეტთა კორპუსში. თავისი მოღვაწეობის 50 წლის განმავლობაში სხვადასხვა ადმინისტრაციულ და სამხედრო თანამდებობები ეჭირა კავკასიასა და რუსეთში. მურავიოვის დროს მეფის მოადგილეს თანამდებობასაც ასრულებდა. ყირიმის კომპანიის დროს, როგორც კავკასიის ფრონტის უფროსმა დიდი გამარჯვებები მოიპოვა მოწინააღმდეგე ძალაზე (იხ. „Кавказ“ № 7, 1854 წ.; № 23, 1858 წ.).

26. ბ ა რ ი ა თ ი ნ ს კ ი მ (1814 – 79) სამხედრო სამსახური თითქმის კავკასიაში ჩაატარა. 1853 წ. დაინიშნა ყველა კავ. ჯარების

გამგედ. მეფის მოადგილედ იყო 1856 _ 62 წლებში. გამარჯვებით დაასრულა აღმოსავლეთ კავკასიის დაპყრობის საქმე; გუნიბში დაა-

ტყვევა შამილი 1859 წ. მის დროს მოხდა გლეხთა დიდი აჯანყება სამეგრელოში 1857 წ. და დაიწყო საგლეხო რეფორმისათვის მზადება საქართველოში.

27. მ უ რ ა ვ ი ო ვ ი _ მეფის მოადგილედ იყო 1854 _ 56 წლებში.

28. გიორგი მ უ ხ რ ა ნ ს კ ი (1820 _ 77) _ სენატორი; მიღებული ჰქონდა იურიდიული განათლება, ბარიათინსკის დროს იყო მეფის მოადგილეს საბჭოს წევრი; მონაწილეობას დებულობდა საგლეხო და სასამართლოს რეფორმის მზადებაში. 1872 წ. „კავკაზის“ დამატებად გამოვიდა მისი ბროშურა: „О существе национальной индивидуальности и об образовательном значении крупных народных единиц“. ამ ბროშურაში იგი ამტკიცებდა, რომ დრო პატარა ერების არსებობისა წავიდა, ახლა დაიწყო დიდი სახელმწიფოების ისტორია. ქართულ პრესაში მის წინააღმდეგ გაილაშქრა: სერ. მესხმა, პ. უმიკაშვილმა (მ. პეტრიძემ), ან. ფურცელაძემ. ი. ჭავჭავაძე „პასუხის პასუხში“. მის შესახებ სწერდა:

„პირველ თქვენგანმა

იმა ბედშავმა

მას *) მკვდრის სუდარა გადააფარა“.

29. მ ი ხ. შ ე რ ვ ა შ ი ძ ე – გენერალ-ად-ტი. იყო აფხაზეთის უკანასკნელი მთავარი. იგი განაგებდა აფხაზეთს 1823-64 წლებში. აღმოსავლეთ კავკასიის დაპყრობით და სამეგრელოში რუსული სისტემის შემოღებით უკვე დაიწყო აფხაზეთის „დამოუკიდებლობის“ მოსპობა. შერვაშიძე ვერ შეურიგდა ამას და წინააღმდეგობის გაწევა მოინდომ. გადაასახლეს ვორონეჟში, სადაც გარდაიცვალა 1866 წ.

30. ყირიმის ომის დროს და ომერ-ფაშას სამეგრელოსა ბდა აფხაზეთში შემოჭრის პერიოდში აფხაზეთის მთავარმა მიხ. შერვაშიძემ საეჭვო პოზიცია დაიჭირა. რუსეთის მთავრობას სურდა გამოერკვია მისი განზრახვები და ამ საქმის შესრულება დაავალეს დ. ყიფიანს, რომელმაც საიდუმლოდ გამოარკვია შ – მის მოქმედება და

ვრცელი მოხსენება წარუდგინა მეფის მოადგილეს. ამ მოხსენების შინაარსი მოყვანილია ს. ესაძის წიგნში „Историческая записка об управлении Кавказом“ ტ. I. 1907 წ.

31. ა. ბ ე რ ჟ ე _ (1828 _ 86) 1852 წლიდან მსახურობდა ა/კ.-ში იყო თავმჯდომარე კავკასიის არხეოგრაფიული კომისიისა; მისი რედაქციით გამოვიდა 11 ტომი ცნობილ „აქტებისა“. აქვს ისტორიული ხასიათის წერილებიც.

---

*) ე. ი. საქართველოს

32. ბარიათინსკი დაიბადა 1814 წ. ასე რომ, როდესაც ის დანიშნეს მეფის მოადგილედ 1856 წ. ბარიათინსკი იყო 42 წლისა.

33. მ. ლ ო რ ი ს-მ ე ლ ი ქ ო ვ ი (1825 – 28) – გენერალი, კავკასიის ერთ-ერთი ცნობილი სამხედრო მოღვაწე, რისთვისაც მან გრაფობაც მიიღო. ბოლოს იგი იყო სახელმწიფო საბჭოს წევრი, ნაროდოვოლცების ტერორისტულ მოღვაწეობის პერიოდში – 1880 – 81 წლებში ლორის-მელიქოვი დაინიშნა „უმადლესი კომისიის“ თავმჯდომარედ და შინაგან საქმეთა მინისტრად. რუსეთის რეაქციონური წრეები მასზე დიდ იმედებს ამყარებდენ კრამოლის აღმოფხვრის საქმეში. მაგრამ ლორის-მელიქოვის სასტიკმა რეაქციონურმა პოლიტიკამ ვერ გადაარჩინა ალექსანდრე მეორე რევოლუციონერების თავდასხმიდან.

34. ივ. ბ ა გ რ ა ტ ი ო ნ-მ უ ხ რ ა ნ ს კ ი – დიდი მემამულე და გენერალი. 1854 წ. იყო გურიის რაზმის უფროსი, 50-იან წლებში შეუდგა სასოფლო მეურნეობის რაციონალურად მოწყობას და ვენახის გაშენებას“ მუხრანის მამული, რომელიც ამჟამად სახ. უნივერსიტეტის ხელშია, მის საკუთრებას წარმოადგენდა. ბატონყმობის მოსპობის პერიოდში თავისი განსაკუთრებული აზრი წამოაყენა გლეხთა განთავისუფლების შესახებ. 70 – 80 წლებში სამრეწველო კომპანიებიც შეადგინა. პოლიტიკურად რეაქციონერი იყო; ცნობილი არის მისი სასტიკი დამოკიდებულება გლეხებისადმი. ი. ჭავჭავაძე ერთ თავის გა მ ო ც ა ნ ა შ ი მის შესახებ სწერდა:

ტაციობით დღეს აღამებს,

გულ-მურტალი და ფლიდია,
ყველა ლანძღავს, მაგრამ ყველა
იმას ფეხებზე ჰკიდია.

35. ჩვენ ხელთ ამჟამად არ არის ცნობა იმის შესახებ, თუ როგორი პროექტი წარუდგინეს გრ. ორბელიანმა და დ. ყიფიანმა 1858 წლის დასაწყისში გლეხთა რეფორმის ე. ი. ბატონ-ყმობის მოსპობის შესახებ ბარიათინსკის. მაგრამ მათი შემდეგი მოღვაწეობიდან და პროექტებიდან გლეხთა რეფორმის შესახებ, ნათელი უნდა იყოს, რომ ისინი ვერ დაიცავდენ გლეხთა ინტერესებს.

36. სამეგრელოს მთავრინა – ეკატერინე – (1816 – 1882), იყო პოეტ ალ. ჭავჭავაძის ასული, სამეგრელოს მთავრის დავით დადიანის მეუღლე და დედა უკანასკნელი მთავრისა ნიკო დადიანის, ევროპიულად განათლებული ქალი იყო, მაგრამ სასტიკად ავიწროებდა გლეხობას. მის დროს მოხდა სამეგრელოს გლეხთა გრანდიოზული აჯანყება 1857 წ.

37. სამეგრელოს გლეხთა აჯანყების შესახებ დ. ყიფიანი თითქმის სრულიად არ გვაწვდის ცნობებს, ხოლო ეს აჯანყება თავისი შინაარსით გრანდიოზული იყო და აშკარად იყო მიმართული ბატონყმური ურთიერთობის წინააღმდეგ. სამეგრელოში გლეხთა მდგომარეობა აუტანელი იყო. მემამულეები და თვით მთავარი განუსაზღვრელი უფლებებით სარგებლობდენ. მებატონეთა და გლეხობის შორის ურთიერთობა უფრო გაამწვავა სავაჭრო კაპიტალის განვითარებამ საქართველოსა და სამეგრელოში. გლეხთა ამ აუტანელ მდგომარეობას მკაფიოდ გადმოგვცემს აჯანყებულთა მეთაური უ. მ. ი. ქ ა ვ ა: „მოგვშორდენ ოსმალები, მაგრამ ჩვენი მებატონეები თვით ოსმალებზე უფრო სასტიკად მოგვეპყრენ... ჩვენი შრომის ყოველგვარი ნაყოფი მათ სასარგებლოდ მიდის... პირუტყვი უფრო ფასდება, ვიდრე ჩვენ... ჩვენ შევერთდით ამხანაგურად და ძალადობას ძალადობითვე ვუპასუხეთ... რაღაა ის სამშობლო, სადაც შეუძლებელია თავის შეფარება, სადაც შენზე, ვით მხეცზე, ნადირობენ“. ამბობება დაიწყო ჯვარის რაიონში და მოედვა თითქმის მთელ სამეგრელოს. გლეხთა აჯანყებით ისარგებლა რუსეთის ადგილობრივმა ხელისუფ-

ლებამ და სამეგრელოში დაამყარა თავისი მართველობა (აჯანყების შესახებ იხ. ავალიანის დასახელებული წიგნი, „აქტები“ XII, ს. კოლხიდელი: „გლახთა აჯანყება საქართველოში“)...

38. მცირეწლოვანი მთავრის ნიკოს აღზრდის საკითხი მხოლოდ საბაბი იყო. რუსეთის მთავრობას უნდოდა სამეგრელოს მმართველობის გაუქმება და იქ ნამდვილი რუსული წესწყობილების დამყარება. ეკატერინეს გაწვევით პეტერბურგში სამეგრელოს საქმეები უშუალოდ გადავიდა კავკასიის მეფის მოადგილეს ხელში და 1867 წელს საბოლოოდ გაუქმდა სამეგრელოს „ავტონომიაც“.

39. ბარონი ა. ნ ი კ ო ლ ა ი – დიდი ხნის განმავლობაში საპასუხისმგებლო თანამდებობანი ეჭირა ა/კავკასიაში. 1852 – 59 წ. იყო კავკ. სამოსწავლო ოლქის უზრუნველი 1863 – 74 წლებში კავკ. მეფის მოადგილის მთავარი სამმართველოს უფროსი; მისი ხელმძღვანელობით ჩატარდა ა/კავკასიაში საგლეხო, სასამართლო და საქალაქო რეფორმები, ცოლად ყავდა პოეტ ალ. ჭავჭავაძის მესამე ქალიშვილისოფიო. აქვს დაწერილი მოგონება საგლეხო რეფორმის შესახებ ამიერკავკასიაში. (იხ. „Русский Архив“ № 5, 6, 8, 1892 წ.)

40. ეს ანგარიში ბარიათინსკის გაუგზავნია დანიშნულებისამებრ. შემდეგში გამოქვეყნდა ცნობილ „აქტებში“. იხ. ტ. XII.

41. ნ. კ ო ლ უ ბ ი ა კ ი ნ ი 1855 – 58 წლებში ქუთაისის გუბერნიისა და სამეგრელოს მმართველი იყო, 1859 – 61 წ. ერევნის გუბერ-

ნატორად იმყოფებოდა; 1861 – 63 წლებში ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორად.

42. ქუთაისის გენერალ გუბერნატორად გაგარინის მოკვლის შემდეგ თავ. ერისთავი იმყოფებოდა.

43. ნატურით გადასახადის შეცვლა ფულადი გადასახადით 40-იან წლებში შედეგი იყო იმ ეკონომიური ცვლილების, რომელიც გამოიწვია რუსეთის სავაჭრო კაპიტალის განვითარებამ ა/კავკასიასა და საქართველოში. ფულის ტრიალის განმტკიცებამ ბუნებრივად გამოიწვია ნატურალური მეურნეობის რღვევა და ახალი ურთიერთობის წარმოშობა.

44. 1840 წლის „რეფორმების“ შესახებ იხ. ზევით 14 შენიშვნა.

45. „რუსკაია სტარინას“ რედაქციას კატკოვის ნაცვლად სამი ვარსკვლავი დაუსვამს 1864-5 წლებში კატკოვმა, ცნობილმა რეაქციონერმა პუბლიცისტმა, სასტიკად გამოილაშქრა საქართველოს წინააღმდეგ. დ. ყიფიანმა გაზეთ „Кавказ“-ში (იხ. # 83, 1865 წ.) გასცა პასუხი კატკოვს. ამ წერილის ხელნაწერი ინახება მის არქივში.

46. ხანები, ბეგები, აღალარები და მელიქები წარმოადგენდნენ მუსლიმანური პროვინციების უმაღლეს წოდებას. მაგრამ მათი უფლება მიწაზე და ამ მიწებზე დასახლებულ მცხოვრებლებზედ არ იყო განსაზღვრული საკანონმდებლო აქტებით. მიწის საკუთრებას არ სცნობდა მუსლიმანური კანონმდებლობა: მიწა ეკუთვნოდა უმაღლეს ხელისუფლებას. ამან დიდი გაუგებრობა გამოიწვია: ადგილობრივ ხელისუფლების აგენტებმა შეიმუშავეს შეხედულება, რომ ეს მიწები და საძოვრები, რომელნიც ბეგებისა და აღალარების ხელში იყო, შეადგენდა ხაზინის საკუთრებას, ხოლო უმაღლეს წოდებას აქვს მხოლოდ დროებითი უფლება გადაახდევისოს მცხოვრებთ ჩვეულებით განსაზღვრული გადასახადი სოფლის მართვის გამო. ამ შეხედულების მიხედვით 1840 წ. გამოიცა დებულება, რომლის მიხედვით მიწები გადავიდა ხაზინის ხელში და აგრეთვე აღალარებს ჩამოერთვათ უფლება სოფლების მართველობისა. ამ დებულებამ მუსლიმანთა უმაღლეს წოდებაში დიდი უკმაყოფილება გამოიწვია. ვორონცოვმა ამ გარემოებას არსებითი ყურადღება მიაქცია და დაიცვა მუსლიმან მემამულეთა ინტერესები. თანახმად 1846-7 წლების რესკრიპტისა მათ დაუმტკიცდათ მიწაზე კერძო საკუთრების უფლება, ხოლო ამ მიწის კერძო საკუთრების უფლების მიხედვით მუსლიმანთა დაბალი წოდება უფრო მეტად გადაიქცა მათი საექსპლოატაციო ობიექტად. მიუხედავად თავისი ლიბერალობისა, ვორონცოვმა ბეგ-

რად გააუარესა მუსლიმან და ქრისტიან გლეხთა მდგომარეობა; ეს პირდაპირ გამომდინარეობდა მისი პოლიტიკიდან: მას სურდა თვითმპყრობელობის დასაყრდენ ძალად ა/კავკასიაში გადაექცია უმაღლესი წოდება; მეორე მხრივ იგი დაინტერესებული იყო რუსეთის სავაჭრო კაპიტალისათვის ადგილობრივ ბაზრის შექმნაში, ხოლო ასეთად შეიძლებოდა გამხდარიყო ეკონომიურად მძლავრი თავად-აზნაურობა

და არა გაღატაკებული გლეხობა. აქედან ვორონცოვის პოლიტიკაც: რაც შეიძლება უფრო ფართოდ გადაეყცია საექსპლოატაციოდ მემამულეებისათვის გლეხობა, რომ შემდეგ თვით მემამულიდან დიდი შემოსავალი ქონოდა სავაჭრო კაპიტალს.

47. ამ სტრიქონებით თავდება „რუსკაია სტარინას“ ფურცლე-ბზე 17 თავი, უკანასკნელ სტრიქონებს იქ ადგილი არ აქვს.

48. „რუსკაია სტარინას“ რედაქციას დ. ყიფიანის სიტყვები: „გასაოცარი უსამართლობით“ შეუცვლია: „გასაოცარი სახით“.

49. როგორც ვიცით, 1859 წ. დ. ყიფიანი დაინიშნა მცირე-წლოვან ნიკო მინგრელსკის აპეკუნად, ხოლო მთავარ აპეკუნად ითვლებოდა ნიკოს დედა – ეკატერინე. დიმიტრიმ თავისი ენერგიული მოღვაწეობით მინგრელსკის მამულის შემოსავალი ერთი ასათ გაადიდა. მაგრამ მინგრელსკი, როდესაც სრულწლოვანებაში შევიდა, უკმაყოფილო დარჩა დ. ყიფიანის. იგი ამტკიცებდა, რომ 8 წლის განმავლობაში ყიფიანს არ წარმოუდგენია ანგარიში, ხოლო 1868 წ. წარმოდგენილი შემოსავალ-გასავლის წიგნებში ზოგიერთი მომეტებული ხარჯია შეტანილი. ყიფიანი ამტკიცებდა, რომ ის მოქმედებდა თანახმად მთავარი აპეკუნის განკარგულებისა და პასუხიც იმას უნდა მოეთხოვოსო. ყიფიანმა პირველ ინსტანციაში მოიგო საქმე, ხოლო შემდეგ წააგო და მას მინგრელსკის სასარგებლოდ დააკისრეს 50.000 მანეთის გადახდა.

50. სახელოვან „ნაროდნაია ვოლიას“ პარტიის ჩამოყალიბებით (1879 წ. დაიწყო ახალი პერიოდი რუსეთის ნაროდნიკულ მოძრაობაში: აღნიშნული პარტია დაადგა პოლიტიკური ბრძოლისა და ტერორისტული აქტების ტაქტიკას; იგი ფიქრობდა, რომ მაღალი თანამდებობის პირების დახოცვით და ტერორისტული აქტების გახშირებით დეზორგანიზაციასა და დემორალიზაციას შეიტანდა არსებულ წყობილებაში და მაშინ ადვილი გახდებოდა პოლიტიკური აპარატის დაპყრობა რუსეთში. ნაროდნიკოვოლებმა მიზნად დაისახეს ალექსანდრე მეორეს მოკვლა. ამ მიზნით რამოდენიმე უშედეგო თავდასხმა მოაწყეს მასზე. ამ რევოლიუციონური მოძრაობით დამფრთხა-

ია, რომლის მთავარი მიზანი იყო კრამოლის წინააღმდეგ ბრძოლა.

51. აქ ლაპარაკია ვორონცოვის მიერ ტფილისში დაარსებულ ერთგვარი საადგილ-მამულო ბანკის შესახებ – Приказ общесвенного призрения. ამ ბანკის დაარსებით ვორონცოვს უნდოდა, რომ მემამულესათვის სესხი მიეწოდებია და ამით ხელი შეეწყო მამულის კულტურულ დამუშავებისათვის. „პრიკაზის“ წყალობით თავად-აზნაურობა დიდათ დავალიანდა და გალატაკების გზას დაადგა, ხოლო მამულის კულტურული დამუშავება ოცნებად დარჩა.

52. ქ. შ. წ.-ვ. გამავრცელებელი საზოგადოება დაარსდა 1879 წ. მის დამფუძნებელ წევრთა სიაში შეტანილი იყო მ.ტ. ლორის-მელიქოვიც, რომელმაც კარგად იცოდა ქართული ენა და ვორონცოვის დროს ქართულ სცენაზედაც თამაშობდა. მ – ვის დამფუძნებელ – წევრთა სიაში შეტანა, უნდა ვიფიქროთ, ერთგვარი ხერხი იყო, რომ მთავრობას ადვილად დაემტკიცებია საზოგადოების წესდება.

53. რუსულად დაბეჭდილში გამოტოვებულია: „ჩვენთანს, plus royal, que le roi“. ამჟამად ჩვენ ხელთ არ არის ცნობა იმის შესახებ, თუ რომელი ფაქტის შესახებ ლაპარაკობს ავტორი და ან ვინ იყო ის „ახირებული ჩვენიანი კაცი“.

54. დ. ჩ უ ბ ი ნ ა შ ვ ი ლ ი. (1814 _ 91) პირველი ქართველი – პროფესორი იყო, რომელიც აირჩიეს პეტერბურგის უნივერსიტეტში. 1844 წ. იგი დამტკიცებული იქნა ქართული ენის დოცენტად. 1859 წ. – ორდინარულ პროფესორად. 1870 წ. – დამსახურებულ პროფესორად. შემდეგში მისი მემკვიდრე იყო ახლად გარდაცვლილი პროფ. ალ. ცაგარელი. (დაწვრილებით ჩუბინაშვილის შესახებ იხ. ა. ცაგარელი: „Сведения опамятниках грузин. словестнос.“ ტ. III).

55. „რუსკაია სტარინას“ რედაქციას აქ დაუსვამს წერტილი და დ. ყიფიანის ხელნაწერიდან ქვევით მოყვანილი ტექსტი ამოუშლია.

56. „რუსკაია სტარინას“ ფურცლებზე ამის შემდეგი ცნობები გამოტოვებულია, გარდა უკანასკნელი აბზაცისა,

57. როგორც ცნობილია, ვახტანგ VI კანონებში შეტანილია სომხური კანონებიც, რომლის ზოგიერთი მუხლი ეწინააღმდეგება ძირითად კანონის მუხლებს. ცნობილია, რომ ვახტანგის კანონით ყ მ ა ბ ა ტ ო ნ ი ს ს რ უ ლ ს ა კ უ თ რ ე ბ ა ს შ ე ა დ გ ე ნ დ ა; 258 მუხლი ამბობს: „ყ მ ი ს ყ ვ ე ლ ა ბ ა ტ ო ნ ი ს ა რ ი ს“. ბატონყმურ

ურთიერთობას საქართველოში თავისი გარკვეული სახე ჰქონდა და მისი უარყოფა მხოლოდ უცოდინარობით აიხსნებოდა.

58. Экспедиция суда и расправы – ადგილობრივი ხელისუფლების სასამართლოს ფუნქციების აღმასრულებელი ორგანო იყო.

59. პოეტი ალ. ჭავჭავაძე – შვილი ცნობილ გარსევან ჭავჭავაძისა, ერეკლე მეორის ელჩისა რუსეთში. ახალგაზრდობაში იგი განიცდიდა ვოლტერისა და დასავლეთ იდეების გავლენას. 1812 წ. კახეთის აჯანყების დროს იგი დაჭრილი იქნა აჯანყებულ გლეხთა მიერ. 1823 წლიდან იგი საქართველოს მთავარმართებელთან ირიცხებოდა. 1828 წ. მიიღო გენერალ-მაიორის ჩინი. 1832 წ. დააპატიმრეს და კოსტრომის გუბერნიაში გადაასახლეს 1832 წლის თავად-აზნაურთა შეთქმულებაში მონაწილეობის გამო. დაბრუნების შემდეგ მან მიიღო, გენერალ-ლეიტენანტის ჩინი და გახდა მთავარმართებლის საბჭოს წევრი. გარდაიცვალა 1846 წ. დიმ. ყიფიანი ახლო ნაცნობი იყო ალ. ჭავჭავაძისა. მის გარდაცვალების გამო ყიფიანმა გრძნობიერი წერილი მოათავსა გაზ. „კავკაზში“ (იხ. „Кавказ» 1846 წ.).

60. „საკუთრება – ქურდობა“. საფრანგეთის ცნობილი ანარქისტის პრუდონის სიტყვებშია, რომელიც გადმოღებული აქვს საფრანგეთის დიდი რევოლიუციის მოღვაწის ბრისოსაგან. ამ სიტყვებმა დიდად დააფრთხო ევროპის ბურჟუაზია და, როგორც სჩანს, შიშის ზარს გვრიდა ჩვენ თავად-აზნაურობასაც, რომელსაც ყ მ ა თ ა ვ ი ს ს ს ა კ უ თ რ ე ბ ა დ მ ი ა ჩ ნ დ ა და ვინც ამ საკუთრების საფუძვლების შერყევას მოინდომებდა იგი ენერგიულ ბრძოლას უმართავდა მას.

61. რასაკვირველია, დ, ყიფიანის ეს მოსაზრება, რომ თავად-აზნაურებში კრიტიკ არავის დაუძრავს ბატონყმობის მოსპობის წინააღმდეგ – სრულიად არ შეესაბამება ისტორიულ სინამდვილეს. დიდი უმეტესობა თავად-აზნაურობისა წინააღმდეგი იყო ბატონყმობის მოსპობის, მხოლოდ ძლიერ მცირედი ნაწილი განათლებული-ინტელიგენციისა ებრძოდა ამ რეაქციონური ნაწილის თვალსაზრისს. მაგრამ, როდესაც მთავრობამ კატეგორიულად მოითხოვა რეფორმის გატარება, თავდაზნაურობა ი ძ უ ლ ე ბ უ ლ ი შ ე ი ქ ნ ა მთავრობას დასთანხმებოდა და ეზრუნა იმისთვის, რომ „რეფორმა“ მისდა სა-

სარგებლოდ ჩატარებულიყო. ამ პოლიტიკას ადგა დიმ. ყიფიანიც.

62. დ. ყიფიანმა ენერგიული მუშაობა გასწია ბატონყმობის საკითხისათვის მასალების შეგროვებაში: ერთი მხრივ მან შეაგროვა რუსეთის მთავრობის ღონისძიებანი, რომელიც შეეხებოდა საქართველოში ბატონყმობის მოწესრიგების საკითხს, მეორე მხრივ შეადგინა ცალკე 14 მუხლიდან შემდგარი კითხვები და დაუგზავნა ყველა მაზ-

რის თავად-აზნაურობას, რომ გამოეთქვათ თავიანთი აზრი ბატონყმობის მოსპობის პირობებზე. დიმ. ყიფიანის მიერ შეგროვილი მასალები რომელიც მან შესაფერისად დაალაგა სისტემატიურად, ძვირფას მასალას წარმოადგენს საქართველოს უახლოესი ისტორიის შესასწავლად.

63. ბარიათინსკის ნაცვლად მეფის მოადგილედ კავკასიაში დაინიშნა დიდი მთავარი მიხეილ ნიკოლოზის ძე, რომელიც 1882 წლამდე განაგებდა კავკასიას,

64. „რუსკია სტარინა“-ში მე-20 თავის დანარჩენი ნაწილი არ არის დაბეჭდილი დანართამდე. ითარგმნება შავი ხელნაწერიდან.

65. ეს დანართი ამოღებულია დ. ყიფიანის ვრცელ მოხსენებიდან შემდეგი სათაურით: „Доклад дворянству тифлисской губернии действ. ст. сов-а Дмитрия Кипиани об улучшении быта помещичьих крестьян“. ამ ხელნაწერ მოხსენების ერთი ცალი ინახება თვით დ. ყიფიანის არქივში, რომელიც მოთავსებულია ტფ. სახელმწ. უნივერსიტეტის სიძველეთა მუზეუმში, ხოლო მეორე ცალი _ ცენტრ-არქივში. რასაკვირველია, მოხსენება ძირითადად ეხება არა გლეხთა ეკონომიურ მდგომარეობის გაუმჯობესებას, არამედ მემამულეთა ინტერესების დაცვას. აქვე მოყვანილია და განხილული სხვადასხვა მემამულეთა აზრები გლეხთა განთავისუფლების პირობების შესახებ.

66. რუსულად დაბეჭდილში ბარონ ნიკოლაის ნაცვლად სწერიან: „К одному из представителей местной власти в Тифлисе“.

67. ნაცვლად მეფის მოადგილის სახლისა, რუსულში დაბეჭდილია: „в некоторых домах“.

68. ეს თავისი სიტყვა დ. ყიფიანს სიტყვა-სიტყვით გადმოწერილი აქვს 1864 წ. დაწერილ ხელთნაწერიდან, რომლის დედანიც

თვით დ. ყიფიანის არქივში ინახება.

69. ეს წინადადება „რუსკაია სტარინას“ რედაქციას გამოუტოვებია.

70. ბარონ ნიკოლაის გვარი რუსულად დაბეჭდილში აღნიშნულია №№-ით.

71. „რეფორმის“ გამოცხადება ტფილისის გუბერნიაში განსაკუთრებული ზეიმით ჩატარდა, რომლის ცერემონიალი სპეციალურად გამოიმუშავა მეფის მოადგილის კანცელარიამ. ასეთი წესი „რეფორმის“ გამოცხადებისა განსაკუთრებული მიზნით იყო შემუშავებული რომ გავლენა მოეხდინათ გლეხობის ფსიქიკაზე და შეექმნათ მთლიანი შთაბეჭდილება. გლეხობა პირველ ხანებში ვერ გაერკვა „რეფორმის“ შინაარსში. მიუხედავად ამისა, ზოგან უკმაყოფილება-

საც და „უწესოებასაც“ ჰქონდა ადგილი: ქუთაისის გუბერნიაში გამოჩნდნ აგიტატორები გლეხებიდანაც (იხ. ს. ავალიანი, ტ. I. გვ. 411, 509).

72. „რუსკაია სტარინას“ რედაქციას მე-22-ე თავის დანარჩენი ნაწილი გამოუტოვებია, გარდა იმ აბზაცისა, რომელშიაც ლაპარაკია ტფ. თავად-აზნაურთა დაჯილდოებაზე 1866 წ.

73. როგორც უკვე აღნიშნული გვქონდა წინასიტყვაობაში, მეოთხე თავი – კ ე რ ძ ო ც ხ ო ვ რ ე ბ ა შ ი – „რუსკაია სტარინაში“ არ ყოფილა დაბეჭდილი. ქართული ტექსტი გადათარგმნილია იმ შავი ხელნაწერიდან, რომელიც ინახებოდა დ. ყიფიანის არქივში. ამ ჟამად დაკარგულია.

74. ვახტანგ ორბელიანთან (1812 – 1890 წ.) დ. ყიფიანს დიდი მეგობრობა ჰქონია. ეს მეგობრული გრძნობა ლექსებით კამათშიაც გამოიხატა. 80-იან წლებში პოეტმა თავის „ძველ მეგობარს“ მიუძღვნა ლექსი (იხ. „დროება“ № 222, 1883 წ. ვ. ორბელიანის ლექსები, გვ. 90 – 1), რომელშიაც იგი სწერდა.

მოდი, რკინის-გზა გვერდით გვაქვს, მოსვლა არ გაგიძნელდება, მოდი, აქ მიძევს თვალით წინა რუსთველის დიდი ქმნილება, იმის ფურჩქვნის ლექსებით სული და გული დავიტკბოთ, გეტე, შექსპირი, შილლერი კვლავ ერთად გადავიკითხოთ.

გული საუბარს მივანდოთ და მოვიგონოთ წარსული, სამშობლოს ისტორიისა გადავხსნათ დიდი რვეული.

ამას მოყვა ბაქარ ქართლელის (დ. ყიფიანის) პასუხი ლექსად „ძველი მეგობრის პასუხი“ („დროება“ № 231, 1883 წ.). პასუხის პასუხად ვ. ორბელიანმა დასწერა „ბაქარ ქართლელს“ („დროება“ № 13, 1884 წ.).

75. როგორც სხვა მასალებიდან სჩანს დ. ყიფიანი კარგად იცნობდა ნ. ბარათაშვილსა და მის ოჯახობას. კოტე ყიფიანი, შვილი დიმიტრისა, ცნობილი არტისტი და საზოგადო მოღვაწე, გადმოგვცემს თავისი დედის სიტყვებს: Нико, называли его татко, был большой друг моего Димитрия (ყიფიანის რედ.) и все время пропадал у нас с утра и до поздней ночи, и обедал у нас и ужинал. только не ночевал“. (იხ. ნ. ბარათაშვილი: ლექსები გვ. 245, 1922 წ.) სამწუხაროდ, დ. ყიფიანი თავის მემუარებში მხოლოდ, გაკვრით იხსენიებს ნ. ბარათაშვილს. თვით პოეტი თავის კერძო წერილში (1841 წ.). გრ. ორბელიანისადმი სწერს ყიფიანზე: „ჩვენმა ლიტერატურამ ორი კარგი თარგმანი იშოვა. _ ყიფიანმა გადმოთარგმნა „Ромео и Джулиета“ შექსპირის ტრადედია და მე ვთარგმნე

Юлий Таренский ტრადედია ლეიევიცისა“. (იქვე გვ. 94) დ. ყიფიანის ნათარგმნი რ ო მ ე ო და ჯ უ ლ ი ე ტ ა შემდეგში „ცისკარში“ დაიბეჭდა.

76. მიხ. თუმანიშვილი (1818 – 75) პუბლიცისტი და მოღვაწე – ახლო მეგობარი იყო ნ. ბარათაშვილისა და დ. ყიფიანის. პირველ ხანებში (1857 – 58) იგი მოლაყბის ფსევდონიმით თანამშრომლობდა „ცისკარში“ (შემდეგში ამ ფსევდონიმით სხვები სწერდენ „ცისკარში“) 1881 წ. გამოვიდა მისი ნაწერების კრებული.

77. აღნიშნული წესდება დ. ყიფიანის ხელნაწერში არ აღმოჩნდა. უკვე ტექსტი დაბეჭდილი იყო, როდესაც დ. ყიფიანის არქივის ხელმეორე გადასინჯვის დროს ქვემოთ დასახელებულ წერილებთან ერთად იგი აღმოჩნდა სხვა ქალაქებში ჩართული. იგი დაბეჭდილია ერთ თაბახ ქალაქზე შემდეგი სახელწოდებით: П р а в и л а тифлисской частной библиоетeki. ეს წესდება უმთავრესად – შეეხება

წიგნებით სარგებლობის წესებსა და წევრების უფლებებსა და მოვალეობას. ტექნიკურ მიზეზების გამო ამ წესდების თარგმანს ვერ ვათავსებთ შენიშვნაშია.

78. ეს წერილიც არ აღმოჩნდა ხელნაწერში. არქივში ნახულ (იხ. ზევით შენიშვნა) დ. ყიფიანის წერილში სხვათა შორის ვკითხულობთ: „с 1840 года я занимался составлением частной библиотеки, с целью образовать из нее современем общественную. С 1846 года служебные мои обязанности с одной стороны и недостаток способов с другой—заставили меня прекратить занятия мои по этой библиотеке“. შემდეგ ჩამოთვლილია პირობები, რომლის მიხედვითაც დ. ყ – ნი დასთანხმდა გადაეცა თავისი ბიბლიოთეკა საჯარო ბიბლიოთეკისათვის.

79. არც ეს წერილი იყო დედანთან და იგი შემდეგ აღმოჩნდა არქივში.

80. ლაპარაკია „Русская старина“-ს რედაქციაზე.

81. როგორც სჩანს, ოფიციალურ ჟურნალში დ. ყიფიანს არ სურდა დიდი მთავარი მიხეილ ნიკოლოზის ძე დაესახელებია და ამიტომ მას ფსევდონიმის ქვეშ იხსენიებს. ბახმანლიარის მამული _ ბორჯომის მამული, რომელიც ნიკოლოზ მიხეილის ძეს ეკუთვნოდა.

1832 წლის ყაზარმობა

(გვ. 113 – 136)

11. აქ დ. ყიფიანი გულისხმობს ნ. მინგრელსკის მამულის შესახებ 80-იან წლებში შემდგარ კომისიას, რომლის შესახებაც საუბარი მემუარების პირველ ნაწილში იყო (იხ. გვ. 65 – 80).

2. უ რ კ ვ ო რ ტ ი – ინგლისელი მოღვაწე და ჟურნალისტი იყო, რომელიც 30-იან წლებში რუსეთის საწინააღმდეგო წერილებს ათავსებდა ინგლისის გაზეთებში. თავის წერილებში ეხებოდა საქართველოს საკითხსაც, რომელშიაც იგი აღინიშნავდა, თუ რუსეთმა როგორ გამოსტაცა ხელიდან ინგლისს ისეთი დიდი სავაჭრო გზა და ბაზარი, როგორსაც წარმოადგენდა საქართველო. ეს წერილები გამოხატავდა იმ ბრძოლას, რომელსაც ინგლისის სამრეწველო კაპიტალი აწარმოებდა რუსეთის სავაჭრო კაპიტალის პოლიტიკის წინააღმდეგ როგორც სხვა სამეურნეო ცენტრებში, ისე ამიერ-კავკასიაშიაც. მ. პოკროვსკის „რუსეთის ისტორიაში“ მოყვანილია ურკვორტის რამოდენიმე ციტატა, რომელშიაც იგი ეხება საქართველოსაც (იხ. ტ. IV, გვ. 37 – 8).

3. ერეკლე მეორე გარდაიცვალა 1798 წ. ღრმად მოხუცებული; მისი უფროსი ძე გიორგი მეფობდა 1798 – 1800 წლებში.

4. პ. ი. კ ო ვ ა ლ ე ნ ს კ ი რუსეთის სრულუფლებიან მინისტრად საქართველოში ითვლებოდა 1800 – 1801 წლ.; შემდეგ იგი იყო პირველი სამოქალაქო მართველი საქართველოში 1802 წ. კ – იმ საქ-ში დიდი ბოროტმოქმედება ჩაიდინა – იგი არ ერიდებოდა მექრთამეობასაც. 1802 წელს ციციანოვის წინადადებით გააძევეს საქართველოდან.

5. გენ.-მაიორი ვ. გ უ ლ ი ა კ ვ ი შემდეგში ციციანოვის მთავარმართველობის დროს ლეკების თავდასხმისაგან იფარავდა ქართლ-კახეთს; მოჰკლეს 1804 წ. ზაქათალას ალების დროს. გენ.-მაიორი ი. ლ ა ზ ა რ ე ვ ი მოჰკლეს 1803 წ. ტფილისში, როდესაც საქ. უკანასკნე-

ლი დედოფლის მარიამის ძალით გაგზავნას აპირებდნენ რუსეთში.

6. გ ა რ ს ე ვ ა ნ ჭ ა ვ ჭ ა ვ ა მ ე – პოეტ ალ. ჭ-ძის მამა – დიდი

ხნის განმავლობაში იყო ელჩად რუსეთში. მისი და იოანე ბაგრატიონის ხელმოწერით დაიდვა 1783 წლის ტრაქტატი ეკატერინე II-სა და ერეკლე მეორეს შორის. თავის მიმართვებსა და წერილებში იგი ხშირად თავისთავს უწოდებდა: ს ა ქ ა რ თ ვ ე ლ ო ს პ ო ლ ნ ო მ ო ჩ ნ ი მ ი ნ ი ს ტ რ ს.

7. აქ ლაპარაკია ალექსანდრე I-ის „შეერთების მანიფესტზე“ (1801 წ.) – ამ მანიფესტითი საქართველო საბოლოოდ შეუერთდა რუსეთს. რუსეთის მეფემ ქართლ-კახეთი გამოაცხადა გუბერნიად; შემდეგში მთავარმართებლად დაინიშნა კნორინგი, ხოლო სამოქალაქო საქმეების გამგედ – კოვალენსკი. აღნიშნულ მანიფესტში ალექსანდრე აღუთქვამდა ქართველ თავად-აზნაურობას „თვითეული დარაჩების უპირატესობათა თანამდგომარეობისა თვისისათა, თავისუფლად და შეუხებლად სარწმუნოებისა და საკუთრსა თვისისა თან,“ მაგრამ ეს განცხადება ქაღალდზე დარჩა და რუსეთის პოლიტიკამ საქართველოში დიდი ცვლილებები გამოიწვია.

8. არეულობა მანიფესტის გამოცხადების დროს გამოიწვია არა მანიფესტის სიტყვებმა, არამედ თვით შინაარსმა და გამოცხადების წესმა. როგორც ცნობილია, მანიფესტზე „ორ წყება ჯარის“ საშუალებით მიაღებეს ფიცი; მეორეს მხრივ საქ.-ში მეფობის მოსპობამ დიდი უკმაყოფილება და არეულობა გამოიწვია გაბატონებულ წოდების დიდ ნაწილში, პირველი მნიშვნელოვანი არეულობა მოხდა 1802 წ.

9. ლაპარაკია კეთილშობილთა სასწავლებლის დაარსების შესახებ, 1802 წ.

10. საქ. სამეფო ოჯახის წევრთა გადასახლება რუსეთში გამოწვეული იყო გარკვეული პოლიტიკით: ბატონიშვილების ხელმძღვანელობით ხდებოდა არეულობანი რუსეთის მართველობის წინააღმდეგ; მათ სურდათ აღედგინათ ძველი მართველობა ან რუსეთის პროტექტორატის ქვეშ ან რუსების სრული გადენით საქართველოდან. თავის მხრივ რუსეთის თვითმპყრობელობა ცდილობდა აღმოეფხვრა საქარ-

თველოში ფეოდალური არისტოკრატია და მოესპო მემბოხეთა მეთაურნი

11. ბ ა ტ ო ნ ი შ ვ ი ლ ი დ ა ვ ი თ ძ ე – გიორგი XIII-სა თანახმად რუსთან დადებულ ხელშეკრულებისა უნდა გამხდარიყო მამის გარდაცვალების შემდეგ საქ. მეფედ. 1800 წ. 28 დეკემბ., როდესაც გარდაიცვალა გიორგი XIII-ე ლაზარევმა არ დართო ნება დავითს სათანადო განკარგულების მიღებამდე გამოეცხადებია თავი მეფედ. იგი საქართველოს მართავდა როგორც სამეფოს რეგენტი, სამეფოს

მოსპობის შემდეგ იგი გაწვეული იქნა რუსეთში. დავითი ევროპიულად განათლებული პიროვნება იყო და მასთანვე მწიგნობარიც.

12. გრაფი გ უ დ ო ვ ი ჩ ი 1706 – 09 წლებში იმყოფებოდა მთავარმართებლად საქართველოში.

13. მთავარმართებლად იყვნენ: ტორმასოვი 1809 – 11 წლებში პაულიჩი – 1811 – 12 წ. რტიშჩევი – 1812 – 16 წ. ერმოლოვი – 1816 – 27 წ. პასკევიჩი 1827 – 31.

14. ი. ჭ ი ლ ა შ ვ ი ლ ი იყო პირველი ქართველი პროკურორო იგი იყო დ. ყიფიანის მეუღლის – ნინო ჭილაშვილის – მამა.

15. ი. ფ ა ლ ა ვ ა ნ დ ი შ ვ ი ლ ი მოითხოვდა რამდენიმე წარჩინებული ქართველი პირის მოკვლასა და რუსების ამოჟლეტას..

16. ი. ფ ა ლ ა ვ ა ნ დ ი შ ვ ი ლ მ ა დააბეზლა შეთქმულება მთავრობასთან 1832 წ. დეკემბრის 9-ს, რის შემდეგაც რამოდენიმე დღის განმავლობაში დიდი უმეტესობა შეთქმულთა დააპატიმრეს.

17. თ ე კ ლ ე ბ ა ტ ო ნ ი შ ვ ი ლ ი – ერეკლე მეორის ასული და 1812 წელს გლეხთა არეულობის დროს მოკლულ ვახტანგ ორბელიანის მეუღლე; როგორც მისი შვილის ალექს. ორბელიანის მემუარადანაც მტკიცდება ახლო მცნობი იყო 1830 – 32 წლის შეთქმულებისა. საერთოდ ამ ოჯახის წევრების დიდი უმეტესობა მონაწილეობას ღებულობდა შეთქმულებაში; ასეთები იყვნენ თეკლეს შვილები: ალექსანდრე, დიმიტრი და ვახტანგ ორბელიანები; თავის მემუარებში ალექსანდრე აღნიშნავს, რომ მისი მეუღლე დროშას ამზადებდა აჯანყების დღისთვის.

ჩემი მონაწილეობა 1832 წლის შეთქმულებაში

(გვ. 137 – 47).

1. ეს დამატება წარმოადგენს დ. ყიფიანის პირველ ჩვენებას, რომელიც მან დაპატიმრების მეორე დღესვე, 1832 წლის 13 დეკემბერს წარუდგინა გამომძიებელს. ჩვენება დაწერილი არის რუსულად ყ – ნის ხელით (იხ. ლენინგრადის ფონდი, რვეული I, გვ. 59 – 70). გარდა ამ ჩვენებისა აღსანიშნავია დ. ყიფიანის კიდევ ორი ჩვენება: ერთი – გონიერი აქტის შესახებ და ფილ. კიკნაძეზე (იქვე, III-ე გვ. 374-5) და მეორე დოდაშვილზე, ჯორჯაძეზე და სოლ. რაზმაძეზე – (იქვე. წ, გვ. 862 – 4) ეს ორი უკანასკნელი ჩვენება დ. ყ – ნის პირველი ჩვენების განმეორებას წარმოადგენს უმთავრესად და მხოლოდ რამოდენიმე ახალი მომენტი არის შიგ მოცემული. საერთოდ დ. ყ – ნის ჩვენებების შესახებ უნდა ვსთქვათ, რომ

აქ გულწრფელ აღსარებასთან გვაქვს საქმე და მისი ჩვენება ახლო არის ფაქტიურ მდგომარეობის ვითარებასთან; მართალია, რამოდენიმე ფაქტს ავტორი ცდილობს არ შეეხოს ან გაკვრით გააშუქოს, მაგრამ იმდენად, რამდენადაც ეს ფაქტები სხვებს შეეხებოდენ. ჩვენი, აზრით ეს ჩვენება საინტერესო ისტორიულ დოკუმენტს წარმოადგენს; ერთი მხრივ, იგი სისწორით გადმოგვცემს შეთქმულთა საქმიანობის რამოდენიმე მომენტს, ხოლო, მეორე მხრივ, იგი რამდენადმე გვისურათებს ჩვენი მაშინდელი ინტელიგენციის კულტურულ-ლიტერატურულ საქმიანობასაც. სათაური ამ წიგნის რედაქციის მიერ არის გაკეთებული.

2. ავთანდილოვიზ. ერთ-ერთი მონაწილეთაგანი იყო 1832 წლის შეთქმულებისა. ეროვნებით სომეხი, პროფესიით მასწავლებელი. იგი, როგორც დ. ყიფიანი არ იყო აქტიური წევრი შეთქმულებისა. შემდეგში მეფის მოადგილის კანცელარიის ერთ-ერთი თვალსაჩინო მოხელე იყო.

3. ვახტანგ ორბელიანი (1812 – 90) პოეტი და მოღვაწე, ერთ-ერთი მონაწილე 32 წლის შეთქმულებისა. იგი თავის მმასთან დიმიტრისთან და დედა – თეკლე ბატონიშვილთან – ერეკლე მეორის

ასულთან ერთად გადასახლებული იქნა კალუგაში.

4. ა ლ ე ქ ს ა ნ დ რ ე ო რ ბ ე ლ ი ა ნ ი (1801 – 69 წ.) მწერალი, ძმა ვახტანგისა. ერთ-ერთი აქტიური მეთაური 32 წლის შეთქმულები-ბისა. აქვს მთელი რიგი მოგონებისა, მათ შორის შეთქმულების შესახებაც, სწერდა დრამებს ლექსებსა და პუბლიცისტურ წერილებს.

5. გ ი ო რ გ ი დ ა ვ ი თ ი ს ძ ე ე რ ი ს თ ა ვ ი (1811 – 64) დრამატურგი-მწერალი, ერთ-ერთი მონაწილე შეთქმულებისა.

6. ს ო ლ ო მ ო ნ დ ო დ ა შ ვ ი ლ ი (1804 – 36) მწერალი და პუბლიცისტი. ერთ-ერთი უმაღლესი განათლებული ინტელიგენტი, აქტიური მონაწილე შეთქმულებისა. აქვს მთელი რიგი წიგნებისა გამოცემული. იგი იყო რედაქტორი „ტფილისის უწყებათა“ სალიტერატურო დამატებისა. დარჩა მრავალი დაუბეჭდავი შრომები. (მის შესახებ იხ. ზ. ჭ. „სოლომონ დოდაშვილი“ 1893 წ. აგრეთვე „დროება“ 54 და 61, 1875 წ. და „ივერია“ № 227 1887 წ.)

7. „Северная пчела“ იმ დროინდელი რუსული გაზეთი იყო.

8. ამ მოწაფე დ ა ვ ი თ მ ა ჩ ა ბ ე ლ ს მოთავსებული აქვს ჟურნ. „ტფილისის უწყებაში“ ლექსი „თოვლი“ (იხ. № 4, 1832 წ.)

9. ლაპარაკია პოეტ ალ. ჭავჭავაძის შესახებ.

10. ე ლ ი ზ ბ ა რ ე რ ი ს თ ა ვ ი – იყო ერთ-ერთი აქტიური ხელმძღვანელი შეთქმულებისა.

11. ს ო ლ ო მ ო ნ რ ა ზ მ ა ძ ე (1798 – 1862) შთამომავლობით იმერელი აზნაური იყო, დიდი ხნის განმავლობაში ცხოვრობდა რუსეთში; როდესაც სპარსეთში მოუხდა წასვლა მას შეთქმულთა ორგანიზაციამ დაავალა ალექსანდრე ბატონიშვილთან მოლაპარაკება. სწერდა ლექსებს. გარდაიცვალა რუსეთში. მისი შვილი იყო შემდეგში მუსიკის ისტორიკოსი და პროფესორი რაზმაძე. (იხ. პ. კარბელაშვილი: „სოლომონ რაზმაძე“ გაზ. „დროება“ № 259 1882.)

12. აქ ლაპარაკია ფილადელფოს კიკნაძის მიერ შედგენილ „გ ო ნ ი ვ რ უ ლ ა ქ ტ ზ ე“. ეს აქტი დაწერილია მისტიური ენით და მასონების მსგავს საზოგადოების დაარსებას მოითხოვდა.

13. ბერი ფ ი ლ ა დ ე ლ ფ ო ს კ ი კ ნ ა ძ ე იყო ჩთამომავლობით იმერელი აზნაური. შემდეგ იგი შვამთისმონასტერში მსახურობდა,

სადაც მან დააწესა შკოლა. სწერდა ლექსებს. 1830 – 32 წლის შე-
თქმულებაში მონაწილეობისათვის იგი დააპატიმრეს, მაგრამ მალე
გარდაიცვალა ციხეში.

14. ს. რაზმაძის მიერ მიცკვეიჩიდან 1831 წ. თარგმნილი პოემა
„ფარისი“ დაცულია გრ. ორბელიანისაგან ჩამორთმეულ საქმეებში.
(იხ. ცენტრარქივი: 1832 შეთქმულთა საქმე, № 171, გვ. 151 – 58).

15. აქ მოხსენებული ჟურნალი არის გაზ. „ტფილისის უწყება-
თა“ სალიტერატურო დამატება, რომელიც 1832 წ. დოდაშვილის
რედაქციით გამოდიოდა. ჩვენამდე მოაღწია მხოლოდ ხუთმა ნომერმა
(№ 1, 2, 3, 4, 5); შესაძლებელია შემდეგი ნომრებიც იყო გამოცე-
მული, მაგრამ მათ ჩვენამდე არ მოუღწევია, ან ჯერჯერობით არ
არის აღმოჩენილი. ჟურნალში მოთავსებულ ზოგიერთ წერილსა და
ლექსებში გატარებულია ეროვნული თავისუფლების იდეა. ჟურ-
ნალი სასტიკ ცენზურულ პირობების ქვეშაც ცდილობდა გამხდარი-
ყო შეთქმულთა მისწრაფების გამომხატველი.

16. ეს ლექსი დაბეჭდილია ჟურნალის № 3-ში გვ. 58 – 64, შემ-
დეგი სათაურით: „მ ო წ ო დ ე ბ ა ი ვ ე რ თ ა მ ა მ უ ლ ი ს დ ა ც ვ ი ს ა -
თ ვ ი ს დ რ ო ს ა ს პ ა რ ს თ ა შ ე მ ო ს ე ვ ი ს ა ს ა ს ა ქ ა რ თ ვ ე ლ ო ს
ს ა მ მ ღ ვ ა რ თ ა შ ი ნ ა ი.“ ხელმოწერილია: ღ. ლ. სენ. თავადი გიორ-
გი ერისთავი.

17. ს ა ნ ვ ო ვ ს კ ი – მაშინდელი ცენზორი იყო.

18. პოემა „ოსური მოთხრობა“ ხელმოუწერლად დაბეჭდილია
№ 2, 3 და 4-ში. იგი არ არის დამთავრებული. ცხადია, შემდეგი
თავები ცენზურას არ გაუშვია. დღემდე არ იყო ეს პოემა ცნობილი
როგორც გიორგი ერისთავის. იგი უნდა იყოს ერთ-ერთი პირველი
ნაწარმოებთაგანი ჩვენი დრამატურგისა.

19. ი ო ს ე ბ მ ა მ ა ც ა შ ვ ი ლ ი – ერთ-ერთი მონაწილე შეთქმუ-
ლებისა. კერძო წერილში მის შესახებ გ. ერისთავი სწერს: „ეს არის
განათლებული აზნაური რუსულისა და ქართულისა მცოდნე. ამას თი-
თქმის არავინა სჯობს“. მ – შვილი გადაასახლეს ვიატკაში, სადაც იგი
გაეცნო ა. ი. გერცენს. შემდეგში იგი მონაწილეობას ღებულობდა
„ცისკარში“. გარდაიცვალა 1874 წ.

20. ლაპარაკია 1812 წლის კახეთის აჯანყებაზე.

21. ცნობილია, რომ დოდაშვილი ფილოსოფიური საკითხების შესახებ სწერდა. მისი „ლოლიკა“ ერთ დროს სახელმძღვანელოდ ითვლებოდა. ჰქონდა აგრეთვე სხვა შრომებიც.

22. შეთქმულთა მეთაურებს საიდუმლო შრიფტით მიწერ-მოწერა ჰქონდათ მოსკოვში მცხოვრებ ბატონიშვილებთან.

23. კ ა ზ ი - მ უ ლ ა (1785 – 1832) – იყო პირველი დადესტნელი იმამი, რომელიც მეთაურობდა მურიდიზმს; რამოდენიმე წლის განმავლობაში თავდადებულად ებრძოდა რუსეთის მართველობას. მისი მოწაფე იყო შამილი.

24. თუ როგორი დამოკიდებულება იყო ეგვიპტის ფაშასა და შეთქმულთა შორის ჯერ-ჯერობით არ არის დაწვრილებით გამორკვეული. ოფიციალური ცნობა გადმოგვცემს, რომ ალ. ბატონიშვილის მეშვეობით ხდებოდა კავშირის გაბმა ეგვიპტის ფაშასა, მთიელთა მემბოხეებსა და ქართველ შეთქმულთაშორის (იხ. „Акты“ ტ. VIII) ეს საკითხი ძლიერ აინტერესებდა მთავრობის გამომძიებელსაც. პეტერბურგში ჩაყვანილ გრ. ორბელიანს ორლოვი დაკითხვის დროს სხვათა შორის კითხავს: „გვითხარით, თუ იცით, რა მოიწერა საქართველოში ეგვიპტის ფაშამ“. ორ – ნი უპასუხებს: „არ ვიცი და ვერც მივმხდარვარ, ვისთან რა უნდა მოეწერა ეგვიპტის ფაშას.“ (ი. მეუნარგია „ცხოვრება და ღვაწლი გრ. ორბელიანისა“ გვ. 26 – 7).

25. ჩ ი ლ ა შ ვ ი ლ ი – ეს უნდა იყოს პირველი ქართველი პროკურორი და დ. ყ – ნის ცოლის მამა.

26. კაპიტანი ზ ა ქ ა რ ი ა ჩ ო ლ ო ყ ა შ ვ ი ლ ი – იყო მეფის ასულის რიფსიმეს შვილი, ერთ-ერთი აქტიური წევრი შეთქმულებისა. 1831 წ. პოლონეთის აჯანყების ჩაქრობაში ღებულობდა მონაწილეობას.

27. ი ა ს ე ფ ა ლ ა ვ ა ნ დ ი შ ვ ი ლ ი – შეთქმულების აქტიური მონაწილე, რომელმაც გასცა შემდეგში მთელი შეთქმულება. გადაასახლეს ფინლიანდიაში, სადაც იგი გარდაიცვალა.

28. ბ ი რ თ ვ ე ლ თ უ მ ა ნ ი შ ვ ი ლ ი – იყო მეფე გიორგის მდი-

ნამშრომლის).

29. ლაპარაკია კახეთის 1812 წლის აჯანყებაზე.

30. გიმნაზიის საჯარო აქტების შესახებ დ. ყიფიანი სწერს თავის „სკოლა სულისა“-ში. (იხ. გვ. 8 – 9).

31. შეთქმულების მონაწილეთ ხშირად ჰქონდათ საუბარი ევროპის პოლიტიკურ ვითარებაზე და განსაკუთრებით პოლონეთის აჯანყების შესახებ. ამ შემთხვევაში ისინი უმთავრესად დაინტერესებულნი იყვნენ რუსეთის მდგომარეობის გართულებით.

32. 1829 წ. აღმოსავლეთ საქართველოში გლეხთა აჯანყებას ჰქონდა ადგილი: ამ აჯანყებას ხელი შეუწყო მთავრობის მიერ განზრახულმა მობილიზაციამ: ჯარში გაწვევა თავიდანვე დიდ უკმაყოფილებას იწვევდა გლეხოებაში და 1832 წელსაც შეთქმულებს სურდათ ესარგებლათ ამ მომენტით, რათა გამოეწვიათ გლეხთა აჯანყება რუსეთის ადგილობრივ ხელისუფლების დამხობის მიზნით.

33. უნდა აღვნიშნოთ, რომ თავიართი შეცდომები შეთქმულების თითქმის ყველა მონაწილემ აღიარა და ითხოვა პატიება.

შ ი ნ ა ა რ ს ი

გვ.

1. რ ე დ ა ქ ტ ო რ ი ს ა გ ა ნ	III
2. დ ი მ ი ტ რ ი ყ ი ფ ი ა ნ ი (ს ი მ ო ნ ხ უ ნ დ ა ძ ი ს წ ე რ ი ლ ი)	IX
3. ს კ ო ლ ა ს უ ლ ი ს ა	3 – 112
I. სწავლის დროს	3
II. მთავრობის სამსახურში	10
III. საარჩევნო სამსახურში	81
IV. კერძო ცხოვრებაში	104
4. 1832 წ ლ ი ს ყ ა ზ ა რ მ ო ბ ა	.113 – 136

5. ჩემი მონაწილეობა 1832 წლის შეთქმუ- ლებაში	.137 – 147
6. რედაქტორის შენიშვნები	.149 – 174
